

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1823; Vol. 19
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus, 1818-1833
Fysiske størrelse Physical extent:	60 bd.

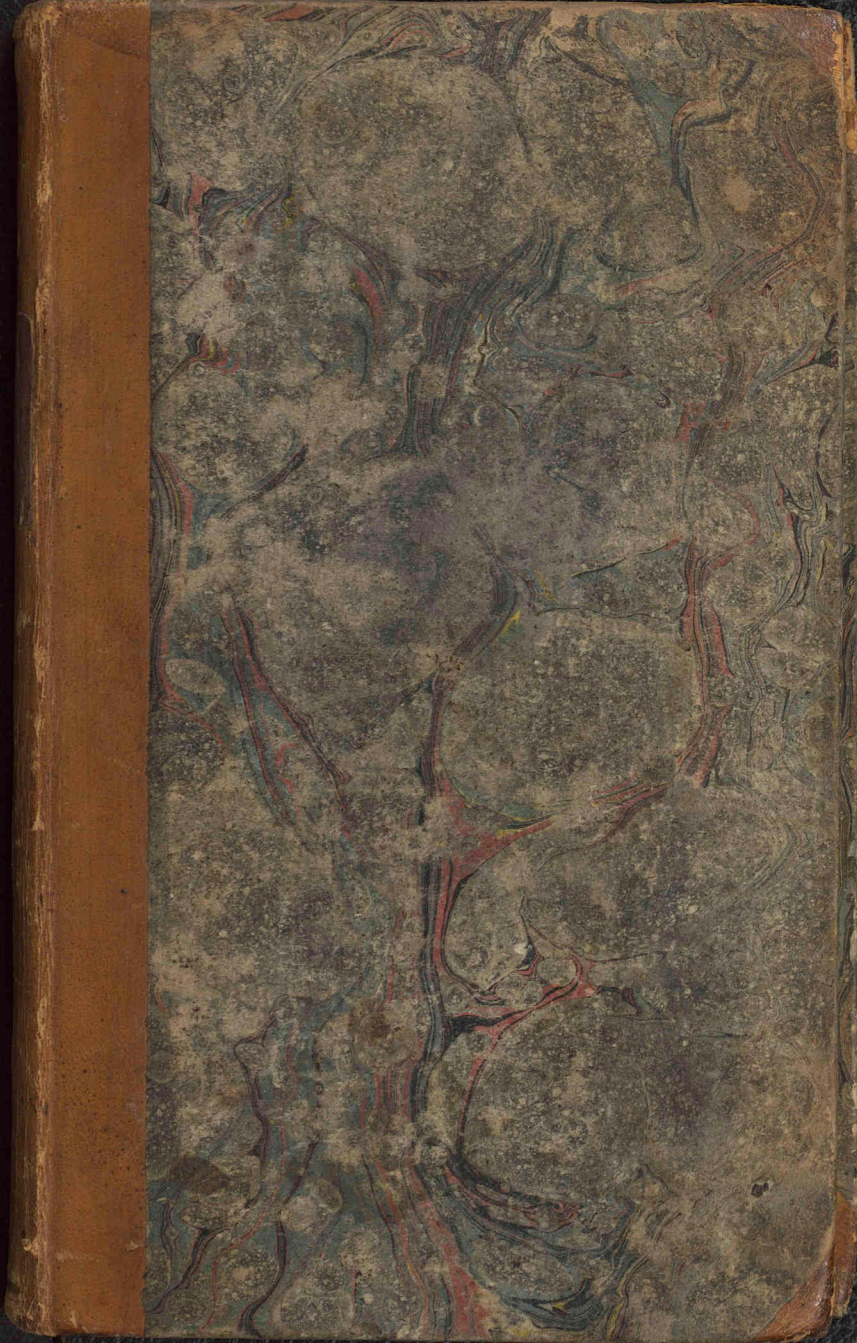
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

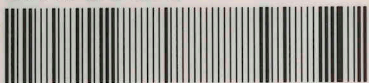
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9

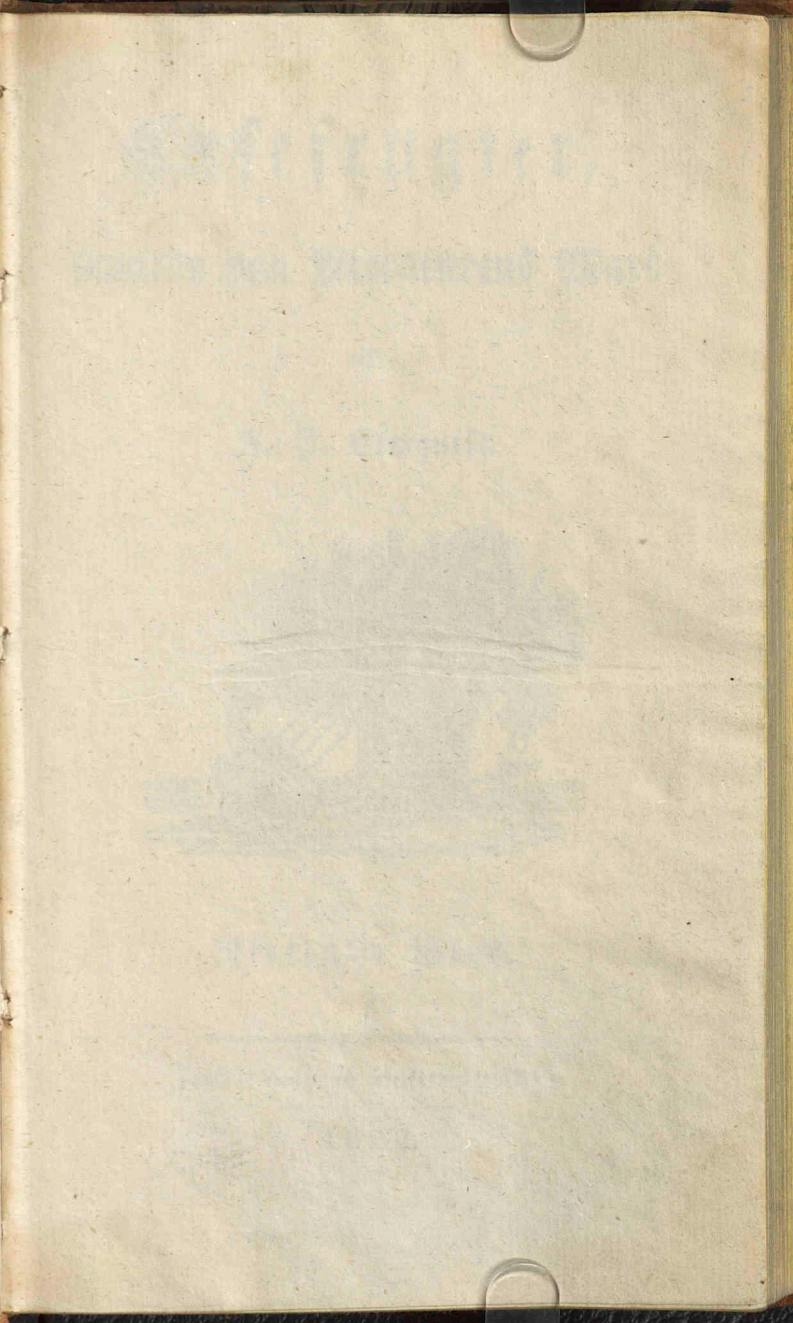
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

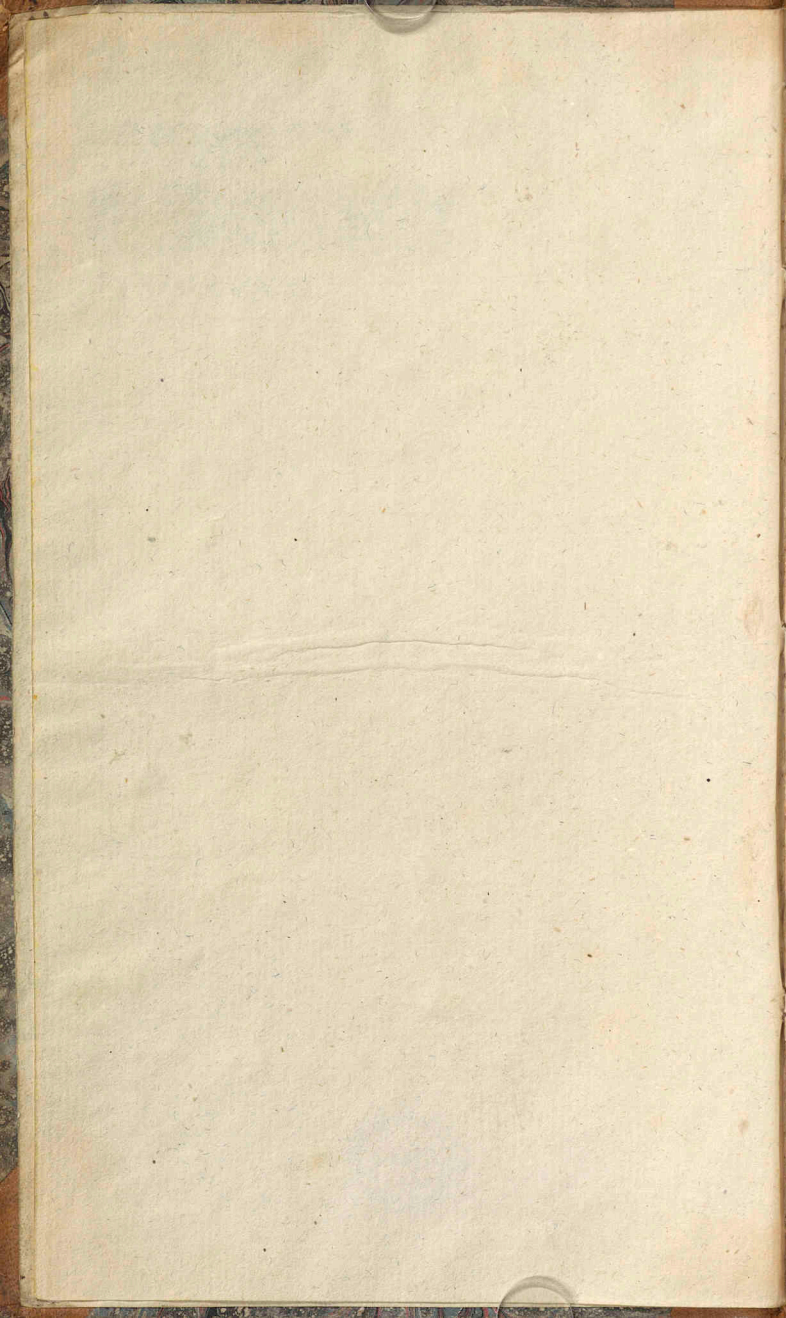

1 1 57 0 8 00089 7

+Rex

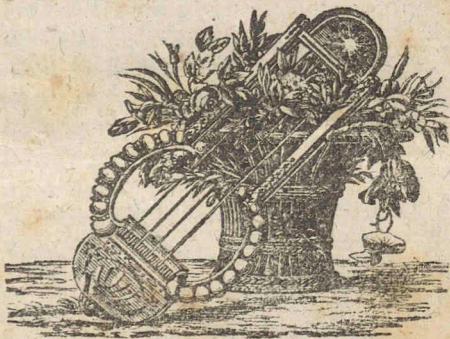

Læsefrugter,
samlede paa Literaturens Markt

af

A. F. Elmquist.

Mittende Bind.

Trykt i Aarhus Stifetsbogtrykkerie.

1823.

I n d h o l d.

	Side
Nytaarsdagen. En original Fortælling	1
Skovbarnet	17
Eventyret i Saragoësa	33
Sømanden og hans Brud	49
Lisabon's Jordskjælv	58
Den Ubdelige	64
Hofnarren Jacob Thau	74
Dybagelsesfribet. En allegorisk Gaabe	114
Sprogene	118
Den ventlige Fugl	121
Harpe spilleren	122
Vinteren	125
Nytaarsmorgen	127
Krigertroffel	129
Hofnarren Jacob Thau (sluttet)	140
Haugwitz og Contarini	162
Lord Castleareagh og Fiskerpigen	179
Lispalladsen paa Nevasfoden	181
Den hvide Kone paa Slottet i Berlin	184
Udmuge Tjener! Bagtrappen. Solens Tempel	189
Grevinde Lichtenau	203
De to Statter paa Broen i Gent	204
Tre Fædre paa eengang	206

	Side.
Laura. En sand Begivenhed ved Babet i Pyrmont	215
I hvilken Alder glipper Tomfruernes Haab, lat faae en Mand?	224
Den opsolgte Spaadom	226
Scener af den sidste Krig i Spanien	232
Indviklet Retssag	237
Alle Koner regjere deres Mand	239
Legender	242
En herlig gammel Skif i Engelland	246
Napoleons Grav	247
Sappho's Svanesang	248
Christen-Tro	249
De Gifende paa Kirkegaarden	250
Fisketen	252
Tilfælde og Bestemmelse	257
Dr. Archibald Arnott's Efterretning om Napoleons sidste Sygdom og Død	291
Trosskabs Seier	297
En Døgters Natte-Eventyr	302
Zblou. En Novelle	349
Balpladsen ved Waterloo, beskrevet af Walter Scott	370
Sjælevandring	381
Rutibens Grækernes Bryllupsfest paa Den Tenedos	383
Scener af den sidste Krig i Spanien	387
Breve fra Grækenland, skrevne af en tydsk Officeer, som under General Normann deeltager i Græker- nes Frihedskamp	391
Gub er med Eder! Til christne Brødre i Grækenland. Efter Fru Frederike Stun	400

Nytaarsdagen.

(En original Fortælling.)

// „Glædeligt Nytaar!“ sagde den lille vevre Døp-
vartningspige i det hamburgske Aluberge: Hotel du
Nord, til den endnu i Sengen liggende Secretair
Liebou, idet hun satte Bakkem med Kaffe paa Bors-
det. Uden at svare, vendte Denne sig konsulsvisst
om, og en tung Taare perlede i hans Øie. „Det
er altsaa Nytaarsmorgen, sagde han til sig selv, da
Pigen var gaaet bort: o, jeg har ikke tænkt derpaa,
trættet af Rejsen har jeg sovet her saa rolig. Ha!
hvilke Minder vække Pigens Ord ei i min Sjæl! Glæ-
deligt Nytaar! Nei, nei! for Den, som bærer paa
en ond Samvittighed, kan der ingen Glæde være.
Døe mig, at jeg hører til disse grændseløse Ulykkeliges
Tal! Det er nu fire Aar siden jeg i denne By,
overvunden af en rasende Lidenffkab, myrdede min
Barndomsven, min Baabenbroder, min uforglem-
melige Louis!“

Under denne smertelige Monolog reiste han sig
mekanisk, kastede en Gratte paa sig og gik med stærke

Skridt op og ned af Gulvet. Da traadte en Tjener ind fra Minister Carier, i hvis Følge Liebou var, for at melde Denne, at Ministeren og Frøkenen ønskede ham et glædeligt Nytaar, og at de ventede ham til Frokost paa deres Bærelser, samt at de formedels den stærke Sneer, som var falden sidste Nat, saae dem nødte til at blive i Hamborg, indtil Veien atter blev fremkommelig.

Liebou fattede sig, gjensendte en Compliment, og blev det besværlige Bidne quit. „Glæde, Glæde! det er idag Løsenet overalt; hvilken Misklang til de hule, dybe Toner, som lyde i mit Indre. Himlens Gjengjæld er det, at jeg netop i Aftes skulde indtræffe her, og ved Sneen nødes til at blive, for at være Bidne til saa Manges Glæde, uden at kunne tage Deel deri. Hvordan vil jeg idag kunne udholde den uskyldige muntre Julies Selskab, hun som paa saa behagelig en Maade har adspredt mig paa Reisen. Hvor sørgeligt, naar man skal søge at forglemme sig, for ikke at fortvivle.“ — Han ordnede sin Paaklædning og gik til Ministeren, som med sin skjønne Datter alt længe havde ventet ham. „Naa, Hr. Secretair, raabte Julie ham imøde, da han med et stumt Buk traadte ind: man seer tydeligt, at vi alt mere og mere nærmer os mod Norden, deels ere mine Singre gandske stive af Kulde, skjøndt jeg har Handsker paa, og her er dygtig Ild i Ønen, deels mærker jeg intet mere til den franske Høflighed. Det er Nytaarsdag idag, min Herre! Har De saa aldeles glemt det?“ — „Åk, nei, min Frøken, jeg er smerteligt erindret derom!“ svarte Liebou med et dybt

Suf. Dette Svar slap han ufrivilligt ud af Munden, men den godmodige Julie nærmede sig deeltagende og spurgte, om han ei befandt sig vel. Han forsikkrede jo, og dreiede Samtalen paa den ubehagelige Standsning i deres Reise (Bestemmelsen var til Stockholm). Carier, en munter, gammel Mand, lod bringe Vin og spogede med sin Datter, fordi hun ikke, som hun pleiede, havde foræret ham et lille Digt og nogle Blomster, ja han truede hende med, at hun skulde faae en gandske besynderlig Nytaarsgave til Straf derfor, og hvad Dem angaaer, Hr. Liebau, vedblev han, saa har jeg ogsaa noget i Behold til Dem. Julie faldt sin Fader om Halsen, gav ham mange Kys og sagde: „Tag disse istedetfor Blomster, som virkelig ere sjeldne i de af Naturen stedmoderligt behandlede Egne, hvori vi nu skulle leve, min barnlige Kjærlighed derimod skal vore lige frodig overalt.“ — „Og De, min ordknappe Herre?“ spurgte Ministeren. Liebau bukkede taus. „Hvad fattes Dem, unge Mand? vedblev Carier: Jeg seer Laarer i Deres Dine! Ingen Laare maa bedugge vore Nytaarsglæder; følg mig i mit Bærelse, De skal skrive noget for mig,“ — Da de vare allene, udbrød han: „Jeg slipper Dem ikke, min unge Ven, før De har meddeelt mig Deres Kummer. Saa mørk som idag saa jeg Dem aldrig før. Deres Fader er min Ven, ogsaa De er mig meget kjær; ansee mig for Deres Fader; jeg kan ikke skjule for Dem, at jeg haaber at blive det.“ — „For Guds Moders Skyld! raabte Liebau; hvad har De isinde?“ — „At gjøre Dem
(1*)

lykkelig, at trolove Dem i Aften med min Julie, og saaledes skjenke Eder Begge den belovede Nytaarsgave, svarede den Gamle: det er ikke bleven ubemærkt af mig, at De gjerne speiler Dem i hendes sorte Dine." — „Nei, nei! gjentog Liebou: dertil elsker jeg Julie for høit; Min kan hun aldrig werde! Fortræffelige Mand og Fader, De vil dog ikke forbinde Deres Datters Skjebne med en Morders!" — „Hvilke overspændte Udtryk, meente Ministeren: en Duel var det jo, som var Uarsag i at De forlod den militaire Bane og valgte den diplomatiske, hvorpaa De gjør saa vakkre Fremskridt." — „Nei, De kjender ikke Sagen i sin hele Ufskyelighed, svarte Liebou: men siden det nu engang er min Ulykkesdag, velan, saa maa jeg ogsaa tabe Deres Ugtelse, jeg fortjener Ingens. De veed, jeg har tjent under Davoust, men maastee ei at jeg var iblandt dem, som med ham 1813 og i Begyndelsen af 1814 vare indsluttede i Hamborg. Jeg havde en Fætter, ved Navn Louis Dürval. Tidlig havde han mistet sine Forældre, men han opdroges af mine og med mig. Vi vare Jeonsaldrende og uadskillelige Venner. O, naar jeg kaster et Blik tilbage paa hine blide Barndomsdage, hvor lykkelige vare vi da; men vi bleve Ynglinger, Fædrelandets Storme bragte os ind i det vilde Krigerliv, dog vilde vor Skjebne, at vi stedse bleve samlede, og just dette, som vi ofte takkede Forsynet for, blev vor Ulykke. Noget forskjellige vare vi af Karakter: han var munter og selfabelig, stundom lidt letfærdig, fulgte blindthen sine Ordre, uden at drøfte deres Moralitet, dog saae jeg ham aldrig glemme Menne;

flkelighed for at gjore Bytte, han var derimod velgjor-
 rende mod den Fattige, og deelte gjerne med sin lid-
 dende Broder; jeg var af et alvorligere Tempera-
 ment, aldrig var jeg Bidne til Krigens Rædsler, uden
 at lide usigeligt derved, ja de ulykkelige Hamborgeres
 Skjebne har ofte rørt mig indtil Taarer; jeg hjalp
 hvor jeg kunde, men hvor soag er Villien mod Mæng-
 den! Jeg var indquarteret hos en vakker Kjobmands-
 familie, som bestod af Mand, Kone, Dennes hun-
 dreaarige Fader, og en Datter paa sexten Aar, en
 huld, uskyldig Skabning, til hvis barnlige Dmhed jeg
 daglig var Bidne. Ikke sjelden havde jeg været saa
 heldig at afværge et og andet Uveir, som truede Fa-
 milien, derfor elskede den mig. En Juleaften var
 jeg i Tjenestefager bestjefstiget i et andet Qvarteer af
 Byen, og fandt ved min Hjemkomst Moder og Dat-
 ter i Taarer; min Bert var imedens min Fraværelse
 drevne ud af Byen tilligemed flere andre stærke unge
 Mænd, for hvis Kraft Prindsen af Eckmühl frygtede.
 Gjorne havde Kone og Datter fulgt med Faderen,
 hvis eiden hjælpeløse Olding havde behøvet deres Nær-
 værelse. I nogle Ord paa en Seddel havde den For-
 drevne anbefalet mig hans Efterladtes Beskyttelse,
 hvilket jeg fra det Dieblik af ansaae for en hellig
 Pligt. Nytaarsaften blev jeg atter kommanderet
 temmelig langt fra mit Qvarteer, og kom først om
 Aftenen Klokken tolv tilbage. Hvo maler min For-
 bauselse, da jeg finder min Ven Louis her med Sol-
 dater, som paa den brutaleste Maade trække den so-
 vende Olding ud af Sengen, for at drive ham ud af
 den By, hvori han var født og havde levet hundred

Nar, og overgibe ham til Rattens frygtelige Kulde, neppe tilladende ham, at bedække sig med nogle Klæder; hans Datter laae besvimeet paa en Sopha, den blide Frederike søgte under Taarer at bringe hende igjen til live; Louis derimod, istedetfor at have Eilsyn med Folkene, paatvang den grædende Pige vellystige Kjærtegn; Frederike ilste mig med et Skrig imøde, og bad veemodig om min Hjælp; den heftigste Bredetog tog mig, med Ræmpesyrke gjorde jeg ryddelig, kun Louis var tilbage; han trak sin Sabel og gif mig paa Livet. I dette Dieblis forekom han mig saa foragtelig, at jeg gandske glemte, det var min Ven; i mit Raserie blev jeg heller ikke vaer, at han var beruset, og inden saa Diebliske laae han svømmende i sit Blod for mine Fodder. O, hvor hastigt øves ikke en Forsbrydelse, hvis Følger ikke et heelt Livs Anger kan udrette! Min ulykkelige Haand havde givet ham et dødeligt Saar i Brystet. Begge opvaagnende af vor skrækkelige Niis, erkjendte vi for sildig vor ubesindige Handlemaade; Louis trykkede min Haand, og med Dødsraalen sagde han: „Tilgiv mig, min Ven, ligesom jeg tilgiver Dig; ikke mit Hjerter, men for megen Nydelse af Vinen, ledede min Handling.“

Fordoblet Vagt kom tilbage; man bragte mig til Fængslet i en bedøvet Tilstand. Først da Nyaarsfolen venligt glimtede gjennem mit Fængselsvindue, vakte jeg af min stumme Fortvibelse. Hede Taarer væltede af mine Dine, jeg vred mig som en Orm for den Almægtiges Afsyn; jeg vovede dog at bede til ham, ikke for mig selv, men for min Vens Liv bad jeg, og for den elendige Olding og de ube-

Skyttede Fruentimmer. Dagen gled, Aftenen kom, man bragte mig hemmelig til Prindsen. Jeg ventede at finde en Krigsret, men han var allene, og taltte mig med en barsk Stemme: „Lieutenant Liebou, De har begaaet en dum Streg, enhver Krigsret maa dømme Dem til Døden!“ — Kolidg svarte jeg: „Den har jeg fortjent!“ — „Grunden til Deres Handlung, vedblev Prindsen: vil jeg antage for Overilse, at jeg kan dømme Dem saa mildt som muligt, thi Deres Familie har jeg stedse agtet; heller ikke har Deres Opførsel hidindtil tildraget sig min Misfornøielse; vi ville derfor prøve, om De ei, skjøndt Dødens indviede Offer, ved Hændelsen kunde frelses. Jeg har Breve, som jeg rustede til Frankrige. Opbyd Deres Snildhed for at slippe igjennem Fjenderne; fanges De, da maa De love mig, at tilintetgjøre Brevene, om det end skulde koste Deres Liv.“ — „Prinds! udbrød jeg: Livet har intet Værd for mig, siden jeg myrdede min Ven, og jeg sværger Dem ved Gud og ved min Ære, at Deres Befaling skal vorde punktlig opfyldt.“ — „Godt, jeg lider derpaa, gjennælte Prindsen: fører Stjebnen Dem lykkelig til Frankrig, saa har De her Deres Afsked, thi til Soldat duer De ikke.“ — „Men min Straf!“ udbrød jeg. — „Har De fortjent nogen, da følger den i Deres Indre, svarte han: Deres Hest er særdirg, en Ordonants skal ledsage Dem ud af Byen; her er Brevene; Deres Bagage vil De finde i næste Værelse. Farvel! Handl en andengang med mere Overlæg.“ Med disse Ord forsvandt Prindsen, og Ordonantsen traadte ind, bragte mig i det omtalte Værelse, hvor jeg fore:

fandt de nødvendige af mine Sager, og inden en
 Time var jeg paa Veien til Stadsporten. Paa
 mit Spørgsmaal til Ordonantsen, om min Ven var
 død af sine Saar, svarede han Ja; jeg indhyllede mig
 i min Kappe og græd. Man lukkede Porten efter
 mig, og jeg var ene med min Unger, som aldrig
 forlod mig siden. Himlen skaaente Forbryderen, og
 førte mig paa en vidunderlig Maade gennem mange
 Farer til min Bestemmelse. Da mit Erinde var
 forrettet, kom jeg syg og udmattet til mine Forældre;
 den smukke Moder pleiede Sønnen saa omhyggeligt,
 at mit Legems Sundhed vendte igjen tilbage. Min
 Fader ønskede mig atter i en Virketreds, og saaledes
 betraadte jeg den Bane, hvorpaa jeg nu befinder
 mig. De seer nu, ædle Mand, hvorfor jeg netop
 i Dag og i denne By, maa føle mig saa ulykkelig,
 og De ønsker vist ei heller, at Deres fortræffelige
 Datter skal forbinde sig med en Elendig, som maatte
 væde hendes Brudekrands med en ond Samvittigheds
 bittere Saarer."

Kort trykte Carrier den arme Ungling til sit Bryst.
 „Jeg beklager Dem inderligt, sagde han: at et
 Dieblisks Hidsighed saaledes har forbittret Deres
 skønne Liv, men Godheds Gud dommer ikke saa
 strengt som De; han har sikkert tilgivet Dem, thi
 Iver for den forfulgte Familie, var dog en ædel
 Grund til Deres Handling. Var jeg Dommer,
 vilde jeg dømme Deres Ven langt haardere.“ —
 „Nei, Hr. Carrier, min Ven var beruset, jeg var
 ædru.“ — „Nu ja, det kommer vel paa eet ud,
 meente Ministeren: Viin opblussede hans Blod,

Brede Døres, men han tilgav Dem jo i Døden, og De kalder ham ei tilbage ved en evig Sammer. Min Plan opgiver jeg nødig, thi neppe feiler det, min Datter allerede elsker Dem." — „Ak Gud! udbrød Liebou: skulde jeg med min lille Kummer have vundet denne hulde Skabning, som saa gandske synes skabt for Glæden." — „Det er intet Nytt, svarte Carier: et dybtspærmerisk Blik, en lidende Stemme, forenet med ædel Anstand, forfeiler aldrig sin Seier, endog over den muntere Qvinde. Stig mig oprigtig: elsker De hende?" — „Ja, det bliver mig først ret klart nu, gjentog Liebou: men just derfor bør hun vide min Historie, og da vil hun foragte mig." — „Lad os see Tiden an, udbrød Ministeren: gaae De imidlertid ud i Byen og adspred Dem; De vil dog sikkert finde nogle Bekjendtere."

Ministeren gif til sin Datter, men fandt hende ei saa munter som sædvanligt; Liebous Udsærd havde rørt hende, hun havde ventet ham sige sig noget forbindelse med Hensyn til Dagen, men hans mørke fortviolede Blik vendte sig jostedse fra hendes; gandske anderledes var det gaaet i den fortrolige Reisevogn, hvor de, siddende ligeoverfor hinanden, saa ofte havde glemt at betragte de rigeste Naturmalerier, blot for igjennem Dinenes Speil at læse Liebous fyrige Kjærlighed; det veemodige i hans Blik havde hun anseet for den, enhver sædelig Yngling egne Frygt for at tilstaae hvad han ønsker, og just dette havde draget hende nærmere til ham, thi hvor forskjellig var ikke denne yndige Undseelse fra de dristige Herrers Opførsel ved det franske Hof, hvor hun et halvt

Narstid havde levet. I Revolutionens Storme havde hun tidlig mistet sin Moder, men det var lykkedes hendes Fader, at frelse sin spæde Datter til Engelland, hvor han selv havde deelt Skjebne med Ludvig den Attende, og med ham igjen vendt tilbage til Fædrelandet; Julie havde i et engelsk Institut faaet en ypperlig Opdragelse, og først for et halvt Aar siden havde hendes Fader ladet hende komme til sig i Paris. Hun var hans eneste Lyksalighed, han elskede hende med den sømme Faderkjærlighed, og hun gjengjeldte den med barnlig Fortrolighed og Æmhed. Kongen havde nu sendt Carrier i et diplomatisk Erindende til Stockholm, og Faderen var det tungt, saa haastigt igjen at stille sig ved sin kjære Datters Selskab; derfor lod han hende følge sig. Liebous Forældre havde ogsaa, uagtet deres Søn og Pleiesøn med Ære havde tjent under Napoleon, været blandt de Emigreertes Tal, men siden kaldt tilbage; vel fandt de deres mange Godser stærkt beklippede, men dog endnu stedse af det Værd, saa Besidderen af samme kunde kaldes riig. Med Carrier havde den gamle Liebou været Ungdomsven, desaaarsag hjalp han Sonnen ind i Legationen; ved sin gode Opførsel havde Denne erhvervet sig Ministerens Yndest, og det i den Grad, at han med Fornøielse opdagede den Kjærlighed, som neppe var de unge Folk endnu ret selv bekjendt. Han haabede, at hans Datters muntre Temperament skulde opklare Liebous Lungssind, og Begges Samliv vorde lykkeligt; nu havde han derimod opdaget, at Samvittighedsstrupler, og ikke Temperamentet, var Skyld i Liebous stille Væsen, og han blev tvivlsom

i sin Beslutning. Han begyndte derfor Samtalen med Julie, da han kom til hende, om andre ligegyldige Ting, men Denne havde vænnet sig til en saa fuldkommen Fortrolighed mod sin Fader, at hun reent ud tilstod ham, hun var bedrøvet over, at Liebou var saa forstemt i Dag, hun længtes efter ham, og had sin Fader inderlig, at opdage den unge Mand's Kunster, og om muligt afhjælpe den. Denne hendes uskyldige Nabenhjertighed bevægede Faderen til en lignende: han meddeelte hende sin Samtale med Liebou, og endte med: „Du seer altsaa, mit Barn, vi kunne intet gjøre for ham, men maa overlade til Tiden og Religionen, at lindre den Ulykkeligens Qual.“

— „O, min Fader! udbrod Julie, medens hede Taarer vædede de smukke Kinder: kan vi da slet intet gjøre for ham? To Mennekers Kjerlighed er dog noget, og dersom han blot elskede mig, saa — —“

„Gode Pige, staaer han da lige høit i Dit Hjerte, naaget den Forbrydelse, han har begaaet?“ — „Min Fader, naar jeg skal sige Sandhed, Ja! Han syntes mig stor i det Dieblik han, glemmende alle andre Forhold, svang Sabelen for at frelse den hjælpeløse Døding og Uskyldigheden.“ — „Uflog var dog stedse hans Handling, meente Ministeren, og derfor tabte den sit Værd og blev Forbrydelse istedetfor Dyd.“ — „Saa dømmes Du nu i Din rolige Alder, min Fader, men Ungdommens fyrige Blod driver som oftest til at handle efter det første Indtryk.“ — „Det gjør det vel, min Datter, men handler den derfor ret?“ — „Fader, dersom han elskede mig, vedblev Julie: og det kunde lykkes mig, ved min Kjerlighed at vise

ham Veien til den naadige Guds Kjærlighed, vilde Du da velsignede Din Datters Bestræbelser?" — Carrier trykkede sit elskede Barn til sit Bryst med disse Ord: „Min Julie, jeg vil aldrig modsætte mig Din Lykke.“

Liebau skjed Reisehuen dybt ned imod det mørke Die, svøbte sig ind i sin Kappe og gjennemstreifede Hamborgs Gader. Han kjendte dem ei mere; hvert Spor af de Ddelæggelser, hans Landsmænd under deres Ophold der havde forarsaget, vare aldeles forsvundne; lyse venlige Boliger smilte ham imøde, hvor før de gamle mørke, senere afbrændte, havde staaet; nu saae han glade pyntede Mennecker, hvor han sidst havde seet blege, forhungrede, kummerligt nedbøiede Skabninger. Han kom forbi en Kirke, hvorfra den festligklædte Menighed, efter fuldendt Gudstjeneste vandrede hjemad, for i deres Familier kredse at fortsætte Festens Glæde. Kun ham, den eensomme, ulykkelige Fremmede, forhindrede bitre Samvittighedsnag at nyde den. — Vandrende i Sneen vendte han sit taarefulde Blik imod den klare Himmel, for at søge Trøst i den Tanke, at den Gud, som throner der, ikke allene er Retfærdighedens, men ogsaa Naadens Gud. „Holdt, min Herre!“ tiltalte ham en bekjendt Stemme; han havde i sin Udspredelse løbet en Mand paa Armen, og Denne var ingen Anden end — hans forrige Bert: Kjøbmanden, som med sin Datter kom af Kirke. „O, vær os in-

derlig velkommen!" raabte de Begge, og Liebon følte et Glimt af Glæde ved at gjense disse gode Menneſker. „Sandelig, vedblev Kjøbmanden: vi kunde ingen bedre Nytaarsglæde modtage, end Deres Ankomſt; Dem, hvis Død, jeg og min Familie ſaa ofte har begrædt, ſeer vi nu fund og det i Hamborg. Følg hjem med os, at vi ret i No kan meddele hinanden vore Hændelser.“ — „O, hvor vil min Louis glæde ſig! udbrød Frederike: Da De ſidſt forløb os, ventede ingen af os ſaa lykkeligt et Udfald.“ — „Louis, ſiger De! ſkreg Liebon bævende: Nei, jeg betræder ei det Huus, hvor jeg har myrdet ham! Forsikkrende, at hans Ben levede og befandt ſig vel, fløbte man ham med ſig, og inden han vidſte af det, ſtod han midt i den lykkelige Kreds, ſelv Oldingen jubledede ham fra ſin Læneſtol imøde. Liebous Følelſer overvældede ham, han ſank i Knæe og raabte: „Barmhjertige Gud! Min Ben lever, og min Jammer er endt!“ Op ſprang han igjen, og med ſin hele Sjæls Fyrighed ſpurgte han: „Hvor er han? O, lad mit Hjerter møde hans!“ Frederike ledte ham til Contoiret, og maalloſe ſank Bennerne i hinandens Favn; Eproget er forfattigt til at male de Gjenfundnes Fryd. Da den første Ruus havde ſat ſig, erſoer Liebon følgende: Hiin Nat, da han var bragt i Fængſel, blev den Saarede lagt i hans Seng, hvor en Chirurk forbandt ham, og erklærede, han ſkulde blive der. Saasnart han havde ſaaet ſin Bevidſthed, bad han Lægen, hos Prindsen at udvirke ſom den ſidſte Raade, en Sauer garde for det Huus, han opholdt ſig i. Prind:

sen tilstod ham den, og begav sig næste Morgen selv i hans Logis, optagende et strengt Forhør. I dette havde Louis erkjendt sig selv som Enestkyldig, og bevæget alle Tilstødeværende indtil Taarer ved sine Bønner for sin Vens Liv. Prindsen lovede intet, og siden horte man, at Liebou efter Krigslovene var bleven skudt. Denne Tidende forøgede den Syges Fare i den Grad, at han endnu stred mellem Liv og Død, da de Francke maatte forlade Hamborg. Frederike, der i Sygdommen havde pleiet ham saa om, fattede han Kjærlighed til, samme Følelse nærede hun for ham, og da han efter sin Helbredelse viste sig villig til at lære Handelen og forblive i Hamborg, samt forene sin i Krigen erhvervede Formue med Kjøbmændens, havde Denne intet mod Partiet; de unge Folk vare nu forlovede, og mod Foraaret var Brylluppet bestemt.

Hvor forskjellige vare ikke nu Liebous Sjels Følelser, da han gik tilbage igjen til sit Logis, mod dem, hvormed han forlod det. Med lange Drag indsendte han nu Kjærlighedens blanke Haab. Der stod hun, den yndige Julie, med den lille Haand for Panden, uden at bemærke, hvor venligt Elskeren hilste op til hendes Vindue. Henrykt tilraabte han Ministeren: „Fader, jeg er lykkelig, min Ven lever, og Himlen er forsonet!“ — „Følg med ind til Julie, sagde Carrier: hun har hørt den første sorgelige Deel af Deres Historie med saa megen Deeltagelse, at hun ogsaa bør dele vor Glæde; men det paalægger jeg Dem, ikke et Ord om Kjærlighed.“ — „Edele Mand, sukkede Liebou: jeg kan ikke misbillige Deres

Forsigtighed, og min fremtidige Opførsel skal — — ”
 „Nok herom!” svarte Carier, og drog ham ind
 med sig til Julie. „Tilgiv mig, Frøken, sagde
 Liebou hilsende, til hende: at jeg i Morges atter
 var Dem et Billed paa den menneskelige Egoisme;
 jeg var selv saa ulykkelig, derfor var Ordet Glæde
 mig saa modbydeligt, at jeg endogsaa glemte at til-
 sænke Dem den — ”

„Men Julie, tog Faderen Ordet: nu er det an-
 derledes; Liebous Ven lever, og hans Kummer er
 forsvunden!” — „O, Gud være lovet!” jublede
 den gode Pige. Tjeneren meldte, at Maden var
 paa Bordet. „Ret vel, sagde Ministeren: jeg er
 ogsaa sulten; efter Suppen maa De meddele os
 mere, Hr. Liebou.” Man gik tilbords, og Julie
 fik Plads imellem sin Fader og Secretairen. Nu
 var Suppen affpiist og Carier udbad sig Fortællin-
 gen af Liebou, om hvad der denne Formiddag var
 mødt ham; det skete, men under Fortællingens Vær-
 me var Secretairens Haand mødt Frøkenens, og
 hvergang noget Rørende indtraf, trykte de hinan-
 dens Haand, og det blev tilsidst eet eneste langt
 Haandtryk; taus se stivrede man i hinandens Dine,
 og mærkede ikke, at Ministeren var gaaet i sit Ka-
 binet, og atter kommen tilbage. „See her, Børn,
 sagde han, idet han satte en tildækket Tallerken
 for hver af dem: er den belovede Nytaarsgave.
 „Nødmende slap de hinandens Hænder, løstede hur-
 tigt Servietten, og see! et Hjerter med Julies Navn
 stod for Carl, og et andet med Carls Navn for
 Julie. „Er I tilfredse med min Gave, vedblev

han: saa følger min Velsignelse dermed!" I det samme boiede han dem mod hinanden og omfavnede dem. I Faderens Naasyn modtog den hentykte Liebou sin Elskedes første Kys. „Fader, ei gode Fader!" var Alt hvad de nu i deres salige Ruus formaaede at sige, men dette ene Ord, fremsagt af hans lykkelige Børn, var ham ogsaa Løn nok.

Om Aftenen var Ministeren, hans Datter og Liebou inviteret til Kjøbmandens, og sjelden var nogen Nytaarsdag sunden saa glad for dem Alle, som denne. Venskab og Kjærlighed strede om den første Plads, dog fornærmedes ei de hulde elskende Piger, men slyngede kjærligt de hvide Arme om de gjensfundne lykkelige Benner, medens de Gamle drak paa det tilkommende Aars Held. Man skiltes ad ved Midnatstid.

Da Opvarningspigen bragte Liebou Lys, fik hun en hollandsk Dukat, fordi hun om Morgenen havde ønsket saa heldigt. Hans Samsittigheds tunge Byrde var han nu qvit, og med inderlig Tak til det Forsyn, der saa velgjørende havde ledet hans Skjebne, sov han glad og rolig ind.

Først om fire Dage bleve Beiene fremkomne lige, og Bennerne maatte skilles ad; dog hvem vilde vel nu beklage dem, da de bleve hos deres Elskerinder. Man lovede hinanden flittig Brevvefning, og holdt Løftet med Fornæelse.

Nordens Kulde følte sig neppe i Ministerens Reisesovgn, thi her smilte Kjærligheds unge Vaar; kun den Gamle rystede imellem, men blev snart opmunret ved Synet af sine lykkelige Børn. De indtraf

lykkelig til Stockholm, hvor Carier med Held udrettede sin Konges Vrende, og alti Esterhøst, da Flora smykkede sig med Asterkrandsen, tiltraadte man Eisbagerreisen. Ved deres Ankomst til Hamborg fandt de Duval og Frederike som Egtefolk, men Oldingen var om Foraaret, efter at have givet dem sin Velsignelse, gaaet blidt over i Evigheden. — Ministeren kom til Paris, anbefalte Liebou som en særdeles brugbar ung Mand, og sin tilkommende Svigersøn. Gjerne lønnede den gode Konge disse hans troe Undersaatters Fortjenester: Liebou fik snart et indbringende Embede, og den skønne Julie blev hans Kone, til stor Glæde for hans gamle Forældre.

Hver kommende Nytaarsdag hoitideligholder Liebou og Duval med en Vældighedshandling: De udstyre og forene et Par Elskende. O, gid de længe paa en saa værdig Maade maa kunne feire denne deres Lykkesdag.

(Sara Marie Føns.)

S k o v b a r n e t .

(Iblyllis Fortælling.)

Sommeren var tilende. De gyldne Meeg ventede paa Meierens Komme, og en Skare af muntre Høstfolk drog allerede forbi den eensomme Hytte, hvori den fredelige Landmaud Wolf boede med sin unge

Hustru og sin sexaarige Søn. Alt havde han ved Guds Bistand oplevet mangen Høst paa dette Sted, og Herrens Betsignelse, der sjelden udebliver fra Landboens fredelige Syssel, havde ogsaa kronet hans Arbeide med rigeligt Udkomme; dog syntes ham idag Høsthornets Klang slet ikke glædelig; tvertimod forekom det ham som om dets Toner bebudede noget Beemodigt, noget ret Sorgeligt, hvorfor han ikke kunde gjøre sig selv Regnskab, og da Marie, hans elskede Hustru, vækkede Barnet af sin Slummer, for at pynte det til Høstdagen, da hun iførte det Hvitidsdragten og satte det den lille Straahat paa Hovedet, da betoges han af en Angest, som uidentivt reiste sig af overdreven Omhu for det elskede Barn, som idag for første Gang skulde ledsage Forældrene i Marken.

Marie mærkede vel denne Bevægelse; men den forstyrrede dog ikke hendes Sindsro: hun ordnede Frokosten og Middagsmaden i den reentlige Kuro, tog den lille Wilhelm paa Armen og fulgte efter sin Husbond, som med tunge Skridt vandrede ad Marken til, med Leen skjødesløst hængende paa sin Ryg.

Kornmarken var paa flere Sider omringet af Skov og venlige grønne Heffelbuste, til hvis Skygger man henviste den glade Børneskole, som havde ledsaget Forældrene i Marken, indtil Middagen kom, da man nok skulde kalde paa dem. Marie gav sin Lille endnu et Kys, puttede ham et Smørrebrød i Lommen og lod ham nu vandre med de Andre, der ikke glædede sig lidet over den nys ankomne Fremmede.

Det var en varm Solskinsdag, dog fremmedes Arbeidet og det varede ikke længe for Godseieren ved

sin Nærberørelse fyldte Alle med ny Lyst og Kraft, thi han var en venlig Mand, som behandlede sine Undergivne med Billighed og tog levende Deel baade i deres Fryd og Nød. Efter Sædvaane befrandsede man ham med Ax, og han lovede at løse sig fra disse Baand ved en Frokost, et Løfte, som Skaren modtog med Jubel. Godseieren reed bort, og den belovede Frokost blev snart derpaa frembaaren og modtagen med hjertelig Glæde. Bægerne gik raft om i Kredsen og Alle vare saa lystigt stemte, som om de alt feirede den glade Høstfest. Intet Under, at man glemte de Smaa, hvis Støien i Bustene man af og til kunde høre, jo noksom beviste, at de vare tilfredse, ligesom og nogle Koner, som havde besøgt dem, berettede, at de levede vel, havde bygt sig smaa Skjulstedder af Hæsler, og moerede sig med at fortælle Historier. Derved lod man det nu beroe indtil Middagen nærmede sig; men allerede før den Tid, kom Børnene tilbage og ethvert søgte nu til sine Forældres grønne Bord i Udkanten af den tætte Egeskov — kun eet Barn savnedes, det var Wolfs Wilhelm, det elskelige, stille, fornuftige Barn, som idag for første Gang havde besøgt Skoven.

Man spurgte strax alle Legekammeraterne; men Ingen vidste, hvor han havde skjult sig. Nogle havde seet ham gandske nylig, leget og spøgt med ham; men da han havde været lige venlig mod dem Alle og ikke sluttet sig til Nogen i Cærdeleshed, saa kunde Ilet Ingen give nogen Oplysning om ham. Wolf og Marie bleve blege som Liig, og endskjøndt de Andre

meente, at det ingen Fare havde, siden der hverken var Ulve eller Bjørne i Skoven og at Drengen nok vilde indfinde sig, naar han begyndte at blive sulsten, saa drev dog deres Angest dem ind i Skoven, hvor de deelte sig til forskjellige Sider, kaldte og søgte; men alle deres Anstrængelser vare frugtesløse. Nu greb Sorg og Medfølelse det hele Høstelskab, det ilede til Skoven, deelte sig i smaa Hobe og gjennemvandrede den med Kalden og Rødsfrig. Alle disse Menneskers Beredvillighed og virksomme Hjelp hævede vel for et Dieblif Forældrenes sjunkne Mod og vakte Haabet om et heldigt Udfald; men da det gik ud paa Eftermiddagen og endelig mod Aften og de spredte Hobe samtligen vendte tilbage med nedslagne Blik uden at have seet det ringeste Spor af BARNET, da blev det mørk Nat i Moderhertet, og selv Wolf, trods sin Ejelestyrke, kastede sig fortvivlet paa Jorden, som om han vilde grave det tabte Barn op af den, eller nedstige i Graven til det.

Maries Dine havde ingen Taarer meer, Gyfsen paa Gysen gjennemfoer hende, og hendes Fødder vaklede, hun kunde ikke bære denne Jammer. — For sidste Gang styrtede hun mellem Bustene og svoer hos sig selv, aldrig meer at vende tilbage, naar hun ikke kunde medbringe sit Barn, idet hun troede det let for Himlen, at gjengive hende sit Barn ved et Under, ligesom det kun ved et Under var hende berøvet. Saaledes gik hun bedende med foldede Hænder gennem Skoven stedse imod Vesten og saae den dalende Sol indhylle sit Udsyn

i mørke Laagefkyer, som om ogsaa den sørgede over det elskede Barn; da hun pludselig saae en mandlig Gestalt ile gennem Bussene — Dødsengelen formodentlig, der havde røvet hendes Barn og nu forskede efter et nyt Offer — hun vilde undsfly, men mægtede det ikke; hun sank paa Knæ og klagede høit. Synet nærmede sig — en kraftig Mand med en Dreng paa Armen, det var hendes Wilhelm — hendes forvildede Lam, som udstrakte sin lille Haand imod hende. Hun foer op, trykte det elskte Barn til sit Hjerte og tusinde Kys, Fabntag og Taarer afveylede med og fortrængte hinanden. Endelig kom ogsaa den Fremmede til Orde, idet han hvidskede sig en Taare af Diet. „Hvor glæder det mig nu, begyndte han vort: at have medbragt den lille underlige Skjelm, som jeg fandt paa en aaben Plads i Skoven, ifærd med at binde sig Blomsterkrands. Han var ret hjertesglad og istedetfor at hundrede Andre vilde have takket Gud for at see et menneskeligt Væsen til deres Frelse, vilde han slet ikke lade sig berøre; som om han var paa sin rette Plads, som om det brogede Sangerchor, der quiddrede omkring ham, og et ungt spættet Raadyr, som græssede saae Skridt fra ham, var ham langt fjærere, end hele Verden, Forældre, Hjem og Legekammerater.

Og Wilhelm bekræftede den Fremmedes Udsagn, ved at nikke med Hovedet, og virkelig hvilede der paa hans Aasyn, da Moderen betragtede det roligere, et saa reent himmelsk Aftenlys — ligesom en Straale af Paradisets Fred — at hun ikke kunde see sig møet

derpaa, saa smertelig en Følelse, ja saa dyb en Bæermod, hans Undvigelse endog havde vaakt i hendes Sjæl. Efter mangehaande Spørgsmaale, blev det endelig oplyst: at Barnet, oversalden af en pludselig Tørst, havde forladt sine øvrige Legekammerater, for at plukke sig nogle Bær i Buskene; i denne Hensigt var det løben vidt omkring, og ubemærkt kommet dybt ind i denne tætte Kratstov. Den uvante Lyd af Dværgets Klokker havde stedse loffet det videre, indtil det omsider kom til en Skoveng, hvor der stod nogle enkelte herlige Træer. Udmattet søgte det sig her et Hvilested og faldt i en qvægende Slummer, men ved Opvaagningen prangede Blomsterne endnu skjønnere, Alt var friskere, livligere, og dets Dre fornam en sagte Risten af en Bæk, der løb hen over Rieselstene, hvoraf Fuglene og Bierne drak. Wilhelm fulgte deres Exempel, vederqvægede sig ved Bækken og plukkede høie Blomster, som han endnu aldrig havde seet skjønnere, paa Engen. Engang var rigtignok en stor sort Bjørn — maaskee en Orne — løben over Engen, og havde da Wilhelm i sin Angest tænkt paa sin Moder og skjult sig i det høie Græs; men den var snart forsvunden, og siden havde et lille net Raadyr bestandig græsset tæt ved ham, som det havde gjort ham saa ondt at forlade, da den fremmede Mand kom til ham og førte ham bort fra den kjære, grønne Lund. —

Vi forlade disse barnlige Drømmebilleder, hvori et reent Gemyt afpræger sig, som selve Eensomheden ikke formaaede at strække, men meget mere oversførte til en skjønnere Trylleværden — og ledsage nu de arme

Forældre — thi Wolf naaede man omsider silde — som ikke torde slippe det dyrekøbte Smertensbarn af Hænderne, men bevidnede dets Frelser deres Kjærlighed og Taknemlighed. Med Beskedenhed afflog han Alt, og modtog kun Tilbudet om et tarveligt Afstemsmaaltid, da han vilde fortsætte sin Vandring. „Pas vel paa den lille Skjelm, sagde han, medens han dvælede i Døren, med et Blik paa den sovende Dreng: han er næstn for god og from for denne Verden, og vel bedst skicket til at drage hen paa de gyldne Afstenskyer med Englebrødrene!“ — Han vilde sige mere; men Marie hulkede og Wolf skjulte sit Ansigt i begge sine Hænder, og havde ondt ved at hævne sine Taarer; thi gik den Fremmede i Stilhed bort, og overlod dem til deres Soelser.

Høsten var tilende og Klokken kaldte nu atter Ungdommen til Skole, ogsaa Wolfs Wilhelm deeltog i Underviisningen, og skjøndt han var en af de Alleryngste i Skolen, gik dog ingen Dag forbi, hvori han ikke lærte noget Godt og steg i Læreren's Yndest; hvorimod han stedse blev mere fremmed i sine Legekammeraters Kredse, og endelig gandske overseet af dem. Dog et Lam, som altfor eensomt sondrer sig fra Hjorden, maae vel vække Hyrdens høieste Omhu, da alt det sælsomme Usædvanlige som oftest bliver et Offer, for ualmindelige Skjebner, naar det ikke i rette Tid henledes til at følge almeengjeldende Love. „Det tykkes mig som om vort Barn slet ikke vil trives, sagde engang Wolf langt ud paa Naret til Marie, da han havde sendt den Lille til hans Legekammerater, som idag for første Gang øvede sig i at

Isbe paa Isen: see kun' hvor bange han gaaer der, som om han svævede; reent ud sagt, lider jeg det ikke, thi det bebuder hverken Kraft eller Mod." — „Saaledes er han dog først bleven, faldt Moderen ham i Talen: siden den Tid, da han foer vild i Skoven, der maae være foregaaet noget gandske Besynderligt med ham, Skjøndt Fortællingen ikke vidner om andet, end et gandske almindeligt Drømmebillede, der aas-turligen maatte danne sig hos et Barn paa hans Alder, som var allene i Skoven. Det Onde kunde ikke afhjelpes bedre, meente Volk, end ved en gjentagen Skovtour, og det just paa denne sorgelige Aarstid, eller og, naar der er falden et dygtigt Lag Sne og alle de grønne Pladse, som nylig havde saameget Tillokkende for ham, nu ligge ret døde, øde, falmende og stive; saa vil han nok glemme Paradiisdrømmene, den lille, stille, sølsomme Skjelm!

De talte endnu om Dette og Hiint, da Døren gik op og Vilhelm, næsten endnu blegere end sædvanlig, treen ubentet ind, medens Forældrene endnu tænkte sig ham paa Legepladsen midt iblandt Slæderne og Skoiteløberne. „Jeg bringer Eder her noget ret Smukt, begyndte den Lille: og har derfor ikke været paa Isen. See, Moder, som jeg gik forbi Weitzs Huus, stod Døren aaben og Line, det stakkels Barn, som for kort Tid siden døde saa pludseligt, laae i en glindsende Kiste i Forstuen, hvor der brændte mange luende Fys og mange ret bedrøvede Folk bestrøede Kisten med Rosmarin og Asters og kysfede det blege Barn, som laae saa stille, saa blif stille, som om det sov ret sødt og saligt, hvilket dog ikke kan

have været muligt, da det vinkede ad mig med Haanden. Da blev jeg paa eengang saa bevæget og ilde tilmode, som om jeg snart skulde følge den smukke Line og slet ikke torde vende tilbage til Eder, kjære Forældre, til mit Legetoi og mine Fuglesnarer; men Lines Moder vilde ikke have det, hun gav mig denne Blomsterkrands, og bad mig gaae, for at I Kjære ikke skulde ængste Eder for mig! — Forældrene saae paa hinanden med bedrøvede Blik og fra dette Dreblik forekom det dem mere end nogensinde før, at den Fremmedes mørke Anelse bebudede Sandhed.

Faderen holdt dog Ord, og tog sin Søn næste Dag med i Skoven, hvor man nu var isærd med en gandske anden Høst: at tilhugge Kratsskoven nemlig; og ligesom for et Hjerdingaar siden Kornarene laae paa Marken, saaledes laae her den afmeiede Skovsæd og ventede kun paa flittige Samlere. Ved denne kolde vinterlige Forretning pleier man at opføre et Skjermtag, som kan sikke Arbejderne for pludseligt Sneefog og Regn og hvori mestendeels kun findes et lille Bord, en Bænk og i Nødsfald et Leie til at hvile paa. En saadan Hytte byggede nu ogsaa Wolfs Medarbejdere, og Wilhelm fandt den saa aldeles efter Ønske, at han ordentlig begyndte at leire sig her og at samle Moos og tørt Græs, for ret at indrette sig sin Ufkrøg og at leve som en Eremit. Og medens Wolf samlede Brændselet i Knipper, sneg Wilhelm sig ud af sin Celle og frydede sig over den store Skare af Winterfugle, af Stillitser, Rødsjelke og Sidstener, der med klynkende Qviddren hoppede igjennem Hækkene og rørte Drengen til Beemod. „Vær kun stille,

I kjære smaa Sangere, sagde han sagte: jeg vil see Eder tilgode, I maa kun ikke tee Eder saa ængstelig, den gode Gnd deroppe vil vist beskjerme Eder mod Winteren, naar I kun ere ret muntre og artige." Hurtig hentede han sit Smørrebrød fra Hytten, plukkede det i smaae Stykker, og deelted det ud mellem de hungrige Dyr, som nu nærmede sig fortroligere og snappede mangan Krumme i Flugten.

Da nu Moderen om Aftenen spurgte, hvorledes han havde moeret sig i Skoven, i den Tanke, at han aldrig mere vilde ønske at komme derud, hvor det nu var saa vaadt og vinterligt, saa yttrede Wilhelm en gandste anden Mening: han fortalte hvad han havde seet og gjort, hvorledes han havde indrettet sit lille Huus saa luunt, hvorledes han havde lokket de smukke Smaaafugle til sig, ja, hvorledes Skoven overhovedet anstod ham vel, enten den saa var grøn eller visfen, enten den havde sin lyse Sommerdragt eller sin mørke Winterklædning paa. Ja, med sin Faders Tilladelse vilde han hver Dag gjøre Skovturen med og hjælpe ham at bære sit Værktoi.

I Skolen gjorde han god Fremgang, han var allerede rykket fra den bagerste Bænk op paa den mellemste og bragte mangt opbyggeligt Sprog, mangan from Sang med sig hjem, som han meddeelte sin Moder, eller sang hende for ved Spinderokken, naar Uveivet rasede og Snee feg derude. Engang, det var alt langt hen i December og den livsalige Juletid var forhaanden, sang han med rørt barnlig Stemme følgende Vers:

„O Fryd, saa sød!
 Da i Dit Svøb,
 Min Jesulit Du blevst funden!
 Lil Dig staaer nu
 Min gandske Hu,
 Og mit Blik til Din Bugge er bunden.

Fra Himlens Fred
 Stegft Du herved,
 En Frelsermand for al Jorden.
 Lil Himlens Fred,
 At føre os med,
 Du Kjøb og Blod jo est vorden.

Thi skalst og Du
 Ket være nu
 Min Hjertens Fryd og min Gammen,
 Som jeg er Din,
 Saa vær Du min,
 Og lad os boe evindeligt sammen.”

Denne for hans barnlige Alder overvætted Længsel, faldt Marie smerteligt paa Sinde; hun drog ham til sit Bryst og græd længe i Forudsølelse af, at denne Barnets brændende Begjær efter Frelseren ikke kunde reise sig uden Grund, men at det var Himmels Villie, snart at samle det til sine Engle. I dette Dieblik traadte Faderen, udmattet af anstrængende Arbeide, ind i Stuen, og yttrede høit sin Misnoie over at finde Moder og Søn hensjunken i sorgelig Uvirksohmhed. „Marie, Du gjør mig den Dreng til

en Kapuzinermunk, istedetfor til en virksom Landmand, og Du, Mojs! med Dine Budspsalmer, gjorde bedre i at sove paa Bænken ved Dønen, end at sidde her og græde og klynke!"

Drengen listede sig bort, forfærdet over at have gjort Faderen vred, uden at kunne indsee Aarsagen. Gode kunde han dog ikke i denne Sindstemning, saa fast han endog trykkede Dinene til. Men henimod Morgenstunden havde han en skjon Drom, som reent forjog hans forrige Skræk. Han saae Kristusbarnet staae foran sig med en straalende Glorie om Hovedet, svøbt i et rødt guldvirket Bevandt; det vinkede venligt ad ham og førte ham gandske stille gjennem Landsbyen, der saae ret smuk ud, thi Sneen lyste og Stjernerne tindrede saa klart, som han aldrig havde seet tilforn. „Kun videre, sagde det himmelske Barn: jeg skal vise Dig gandske andre Ting, som vil skjenke Dig hjertelig og evig Glæde, hvorfor Du ret inderlig vil takke Gud.“ — Nu var det, som om de tætklyngede til hinanden stoi sammen og vare paa engang midt i en Skov, hvor det begyndte at mørknes, saa at Drengen blev bange og der overfaldt ham en sælsom Gysen. „Vær kun ikke bange, sagde Kristusbarnet: see mig kun engang ret frisk i Dinene.“ Og da han gjorde det, saae han et skinnende Lyshav og Lyset strømmede ud og udbredte sig hurtigt, og alle Træer bleve til Juletræer og syngende Smaafugle vuggede i Træerne og tusinde Kjerter gyngede paa Grenene, og Line, det nye jordede Barn, stod under Træerne med et huldvaligt Smil, og mange glade Englebørn svævede ned

fra de høiere Regioner og sang i harmoniske Chor. Ogsaa Wilhelm var i deres Klynge, og det var ham saa stille og saligt om Hjertet, som om han slet ikke meer var paa den kolde Jord. Men ved at kaste et Blik paa sig selv, studsede han endnu meer end over alt det Forrige, thi han var selv bleven en Engel og et skinnende Solvergebandt bølgede ned til hans Fødder og i Haanden holdt han en Blomsterstengel, som bar Roser og Lilier tillige. „Hvor ere vi da?“ raabte det salige Barn? — „I Paradiisshaven, sagde Kristusbarnet: og Din Fader og Moder komme snart bagefter.“ Og Wilhelm gyste af Fryd og Forundring, foer sammen, vendte sig, stodte sig mod Kanten af Sengen — sukede og vaagnede! — Da tindrede just Morgenstjernen ind gjennem Vinduet, Vægteren sang det sidste Morgenvers og Folket begyndte at færdes i Landsbyen; men Drømmen stod levende for Wilhelm og fyldte hans Døie med Længselstaarer.

Endelig kom da den hellige Juleaften, som spiller saa glimrende en Rolle i Børneverdenen, som den da og stemmer ethvert Menneskehjerte til Glæde og besjeler den indre Hænderverden med et nyt Liv. For virksomme Koner og Huusmødre er denne Beredelsesdag til Troens og Kjærlighedens Buggefest en særdeles travet Tid og selv for den omhyggeligste Moder er det umuligt at bekymre sig meget om sine Børn, som for det meste ere fri fra Skolen om Eftermiddagen og gandske overladte til deres eget Lykke. Vokst var gaaet tilde til Staden og kunde ikke komme tilbage før Aften, Marie tillavede i Bagerhuset de deilige Hvedeknopper, disse spiselige Juledukker, fyldte

med aiffens Lækkier, og nu var der Ingen i Huset til at kunde bevogte den lille Drømmer. I Landsbhyen vakte det heller ingen Opfigt, at han om Eftermiddagen løb gandske allene i sin lille Kofte ud ad Skovveien, da han jo kunde have et Vrende til sin Fader, som pleiede at arbeide derude; men da Moderen kom ind med Julefagerne og Faderen paa samme Tid naaede Hjemmet, faldt hans Fraværelse dem Begge tungt paa Sinde.

Dyb Sne bedækkede Jorden, og Kulden var stræng. Glidebanen og Legepladsene stode øde, hvorimod de festlige Glæder begyndte i Husene og det hellige Christusbarn begyndte at uddele sine runde Gaver.

Hvor var det da naturligere at søge Barnet, end i de nærmeste Bønderhuse, hos sine Skolekammerater. Man gjorde hurtig Forespørgsel der, men fik allevegne et benægtende Svar, indtil en gammel Kone omsider forklarte, at hun havde seet Barnet for et Par Timer siden løbe til Skoven gandske allene, hvori det maaskee anden Gang havde forvildet sig.

Da mærkede Forældrene vel, at de havde det Værste at befrygte; en kold Gysen gjennemfoer dem, og Frygten viste dem allerede Barnet som Liig; thi var det farets bild i Skoven paa denne Aarstid, vilde det inden en Time være et Kov for Frostens, der overdrog alle Bække og Damme med tyk Is. Saa dybt var Begges Kraft og Mod sjunken, at de i det første Døielik stode halv bevidstløse, som om om deres frygteskelige Ueløse alt var Visshed; men i det næste foer Marie ud og raabte om hurtig Hjælp igjennem hele Landsbhyen, imedens hendes Mand reiste sig lynsnar,

forsnyede sig med Stok og Lygte og iiste ad den nærmeste Vej til Skoven.

Men desværre deelte Veisporene sig i saamange Grene, at der ikke blev andet for ham at gjøre, end at søge til Noshytten, hvorhen Wilhelm maaskee havde begivet sig, for at fodre sine kjære Smaaafugle; men endnu førend han naaede denne, blev alle Spor borte for ham, intet menneskeligt Godtrin var trængt derhen, og hermed forsvandt ethvert Haab om at finde den arme Flygtning der. Forsærdet vendte han om, betraadte vel ti Veie og forlod dem igjen, da han ikke fandt Barespor paa nogen af dem, og kom tilsidst stiv af Kulde og Laage tilbage paa den brede Markvei, som førte lige hen til Byen. Her kom hans halvfortvilede Kone ham imøde, og han betydede hende med bævende Røst, at al Redningsvar umulig, da den arme forvildede Drm vist forlængst var bleven et Offer for den bidende Nordenvind. „Saa lad os døe med ham, udbrød Moderen: vi vare jo desuden ikke den Engel værd, og meget for raae for hans omme Kjærlighed.“ Og Wolf drog hende tilsit Hjerte og græd høit, og Begge ilede endnu engang til Skoven, hvor de søgte længe, længe, indtil Mariæ Kræfter omsider ved Midnatstide vare udtømte og Wolf maatte bære hende paa sine Arme til Noshytten, som han til Lykke skintede ved Hjælp af Sneelyset.

Men naar slukkes vel trofast Moderkjærlighed? for Skulde Stjernerne falde ned fra Himlen og Bækkene standse i deres Løb! Neppes havde hun hvilet sig nogle Minuter, før hun sprang op for at austruille det sidste

Forsøg, og drog sin Mand næsten imod hans Villie, med sig.

Og virkelig vist der sig ved den ny Undersøgelse nogle friske Børnespor, som Begge erkjendte at være Vilhelms Godtrin, og da de fulgte dem med vaklende Skridt, kom de endelig, omtrent i samme Retning, hvor han forrige Sommer var faren vild, til en Lund, hvor et herligt Fyrretræ ragede frem over de øvrige ranke Træer og beskuggede den store Plads med sin Krone. Da de standsede her et Dieblit for at drage Aande, og kastede et Blik til Eiderne, opdagede de noget Mørkt paa Jorden — Marie streg hoit og kastede sig derover, og Wolf vred fortvilet sine Hænder: thi ak! deres arme, forvildede Barn, laae her, inddybsket i den sidste lange Slummer, et Bytte for Vinterstormen, med Hovedet lænet til en lille Hoi og de smaae Hænder stivt foldede i Skjødet.

Jeg har udtalt! Barnet var dødt. Intet Udtryk af Smerte i de rolige Ansigtstræk; men ei heller de ringeste Livstegn. Ak, det tilhorte jo allerede Himmelen, medens det vandrede synligt paa Jorden, hoi skulde det nu være vendt tilbage fra det Hjem, hvorhen dets Engel saa alvorlig havde støvnet det!

Den festlige Klokkelyd fra flere Landsbyer, som i Nattens Lushed tonede igiennem Skoven, i det samme Dieblit, da Wolf og Marie stræbte at bringe deres affjelede Barn tillive ved deres blodende Bryst, gjennemtrængte vel Forældrenes Hjerter som en Sværdsod; men den blev dem tillige en høiere Trø-

stelyd, idet den mindede dem om hiin evige Sønns Fødsel, som allene har berøvet Døden sin Braad og sikkret os et evigt Liv og Gjenstyn hiinsides Graven.

Hvor længe den første Smerte rasede i Forældrenes Hjerter, veed jeg ikke; men da Vaaren atter bredte sit Blomstertæppe over Vilhelms Gravhøi, var idetmindste Volf stærk nok til, atter at aabne sit Hjerter, og mangen Alvorstund, mangen Helligaften dvælede han ved sit elskede Barns Hvilested.

(Fr. Krug v. Midda.)

Eventyret i Saragosfa.

En mørk Taage hvilede over Ebro-Dalen, da Saragosfas brave Forsvarere med mørk Alvorlighed marscheerte ud af Porten Partillo, og strakte Gevær. Blege og hentærede, liig vandrende Skeletter, drog de til Frankrig. Huult lode Trommerne i de øde Gader; taust og frydløst var vort Indtog. Over Liig og Ruiner skrede de stærkt hensmeltede Batailloner og besatte Staden, der udbredte sig for os, liig en Kirkegaard. Især for den epidemiske Sygdoms Skyld, kunde kun faa Tropper indquarteres derinde. Jeg var blandt dem. Mit Qvarteer fik jeg i Hieronymisternes Kloster, hvor blot Abbedens Bærelser endnu

19 B. (3)

vare i beboelig Stand. De to Compagnier, som med mig bleve lagte i Klosteret, laae i Refectoriet, i Caslene og Gangene. Munkene vare flygtede.

Efterhaands bleve Gaderne mere levende. Frem af Kjelderne krøbe de blege, halvaaffjelede Skikkelser, og den høieste Enthusiasme ledsagede den heltemødige Palafax, Saragosas brave Forsvarsmænd, da han blev bortført til Frankrig.

Halvdelen af Hieronymiterklosteret var afbrændt; de endnu staaende Tage vare halvknuste. Overalt kunde den i Strømme nedstyrtende Regn trænge igjennem; Stormvinden fandt overalt en Abning, der villigt modtog dens ribende Tone, og udbredte den gjennem de mørke Gemakker. De Indquarteredes Baabenklirren, Fodtrinenes hule Gjenlyd, Rattens døde Stilhed inden disse forfaldne Mure, gjorde en rædsom Effekt. Tre Dage havde jeg levet her, da en Spanier, som jeg neppe kjendte igjen i hans verdslige Dragt, kom til mig, og bad mig optage ham i Klosteret. Det var Pater Antonino. Jeg havde ofte seet ham i Leiren, og vidste, at han havde tjent Hertugen af Montebello som Spion; om han var virkelig Præst, eller ikke, kunde jeg dengang ikke vide. Det undrede mig slet ikke, at han hellere vilde boe i et Kloster, end i et Borgerhuus, hvor han, paa Grund af sit forrige Haandværk, neppe vilde have været nogen velkommen Gæst, og da han i mange Henseender kunde være mig nyttig, saa tillod jeg ham gjerne, at flytte ind i en halvforfalden Celle.

Allerede Dagen efter glædede jeg mig ved det Tilfælde, der havde ført Antonino til mig; thi han

kjendte Alt, alle Klostre, alle Gader, ja næsten alle Huse. Om Aftenen, naar vi sadde i vort Qvarteer, velindelukkede og velforvarede, underholdt han os med allehaande Konststykker, og fordrev mig og mine Officerer Tiden ret behageligt.

I et Land, hvor hver Indbaaner er en Fjende, maa man være forsigtig og mistænksom. Jeg gav derfor noie Agt paa ham. Jeg erkyndigede mig om ham hos dem, der nærmest omgave Hertugen af Montebello, og fik den eenstemmige Forsikkring, at han under Beleiringen havde gjort mange Tjenester og var suldkommen franskfjindet. Dog laae der mig noget Underligt i hans Væsen. Ofte overraskede jeg ham i Ord og Taler, der overbeviste mig om, at han ikke havde handlet med Kjærlighed for Frankrigs Sag. Om Aftenen ledte han Taler paa Klostrene, paa Inquisitionen og de forffjellige Midler, hvorved denne havde søgt at afflokke de Fængslede deres Hemmelighed. Blandt dem, meente han, havde Intet været saa virksomt, som Anders Vabenbællers. Mine Kammerater opsløge en høi Latter. Men han svarte meget alvorligt: hos en Nation, hvor Oplysningen havde endnu gjort saa ringe Fremskridt, og hvor Overtroen virkede saa mægtigt, var dette gandske naturligt, og naar de Herrer, som nys loe, vilde sammenskyde en liden Sum, for at dække hans Omkostninger, vilde han give dem en Prøve paa denne Konst, som, skjøndt de forud vare underrettede derom, skulde vise dem, hvor modtagelig den menneskelige Natur er for slige Indtryk.

Man opfordrede ham til, at holde Ord. Summen blev ihast samlet, og Udførelsen bestemt til Overmorgen. Men nu forlangte han hertil mine Bærelser. Dem nægtede jeg ham reentud. Enhver nær Forbindelse med denne Mand var mig ubehagelig. Han maatte derfor tage tilstakke med en forfalden Sal, som blev ham indrømmet til dette Brug.

Den bestemte Dag kom. Han førte os omkring blandt Saragossas Ruiner. Vi besøgte Augustinerklosteret og den hellige Monika's Huus; begge vare forvandlede til Askehobe. Kirkens høie Piller stode endnu, Gravene vare aabnede, Eigene laae kastede imellem hverandre. Robegjerlighed havde voldet denne Forstyrrelse. Antonino førte os gjennem Hølvinger og forfaldne Korsgange, og naaede fuldkommen sin Hensigt, at spænde vor Indbildningskraft. I høitidelig Stemning betraadte vi igjen vort Hieronymiterkloster og ventede Optrinets Begyndelse. Vi havde forlangt, at see Kapucinerpateren Josepho, som under Beleiringen havde bivaanet alle Fægtninger, givet de Døende den sidste Olie, og var falden ved Angrebet paa Trefoldighedsklosteret.

Vi traadte ind i Salen. En Røgelsedamp kom os imøde og formørkede Skinnet af de paa Altret brændende Kjerter. Kredts, Kaarde, Dodninghoved, alle Besværgersers velbekjendte Insignier vare i Beredskab. Antonino traadte nu ind i Kredsen, bad os holde os i en Frastand, og ei ved utidig Spøg forstyrre hans Arbeid, hvorpaa han begyndte sin Formular med saadan Skuffende Alvorlighed, at vi ikke formaade at modstaae det rædsomme Indtryk,

dette Dieblif gjorde paa os. Pludseligt pib en kold Luft gjennem de aabne Vinduer, Lysene sluktes, vi stode i Mørket — men Antonino fortsatte rolig sin Besværgelse. Over Altret begyndte det at dæmre, efterhaanden viste sig Kapucinerens Billede; hans Hoved var forbunden; han havde Krucifixet og Phio: len med den hellige Olie i sin Haand. Han syntes truende at see paa os; men da en Lynstraale igjen tændte Lysene, forsvandt han pludseligt. Antonino tørrede Sveden af sin Pande, og traadte ud af Kred: sen, bleg og angreben. Vi takkede ham, men han svarte mørkt: „I Naturen hvile forborgne Kræfter; Mennesket er blindt for dem. Vi nægte dem, fordi vi stundom kunne efterabe dem. Saa ofte min Konst fremmaner en Aand for mit Die, frygter jeg dens virkelige Udenbarelse.“ — Vi loe. — „Jeg beder dem, spot ikke, sagde han: jeg har i mit Liv gjort besynderlige Erfaringer — imorgen, imorgen mere, om de vil.“ — Vi begave os bort.

Jeg gif tilfængs, men min vakte Phantasi holdt mig længe vaagen. Da min Johan forlod mig, til: laafende Døren, og jeg slukte Lysen udenfor min Seng, slog Taarnuhret elleve. Neppe var jeg falden i Søvn, før jeg vaktes af en sagte Larm — jeg seer op — Stuen er tom, kun Maanen skinner derind. Jeg vil just lukke Dinene igjen, da Larmen atter lader sig høre. Jeg seer atter op, og Pater Josepho staaer for min Seng, med tilbundet Hoved, gandske saadan, som Antonino havde fremmanet ham. Jeg stirrer paa ham, han truer med Fingeren, vandrer bort, og forsvinder. Jeg springer op, gjennem søger Bærel:

set ved Maanens Skin — Intet finder jeg. — Alt er stille. Har Din Phantastie bedraget Dig? spørger jeg mig selv, lægger mig igjen og sover atter ind. Endnu engang bæres det mig i Søvne fore, som om jeg havde hørt den sædvanlige Larm, og da jeg vaagede nede om Morgenen, vilde jeg have svoret paa, at jeg paany havde seet Vateren skride gjennem Værelset. Nu var det mig klart, at Indbildningskraften havde drevet sit Spil med mig, og at en Drøm havde skuffet mig.

Tidligt om Morgenen var Antonino hos mig. Han syntes alvorligere, end sædvanligt. Af hans Tale maatte jeg slutte, at Phantastien ogsaa havde spillet ham et Puds, og da Officererne om Middagen bade ham gjentage sit Trolddomsskuespil, sagde han, at Intet i Verden kunde bevæge ham dertil. Det var mig paafaldende. Jeg søgte, da vi vare allene, at udforske Grunden til hans Bægning. Et sagte Tryk af hans Haand bad mig tie. Aftenen kom. Intet Konststykke vilde lykkes ham. Alvorlig pakkede han sine Apparater sammen, og gik til sin Celle. Han blev mig stedse gaadefuldere. Jeg listede mig efter ham. Jeg saae gjennem den aabne Væg, hvorledes han knælte for et Krucifix og bad ivrigt. Denne fromme Andagt forsøgede mine Tvivl, og uvisse fere end før gik jeg tilbage til mit Værelse. Jeg lagde mig til Hvile, og lod Lyset brænde paa et lille Bord ved Siden af min Seng. Denne gang sov jeg hastigt ind — men snart vaktet jeg af samme Larm, som igaar. Kapucineren staaer atter truende for mit Blik, og bortsjerner sig, da jeg griber efter mine Pi-

stoler, med langsomme Sjed; jeg trykker løs — Pistolen slaaer klik — Kapucineren er forsvunden.

Jeg undersøger hele Værelset — ikke det mindste Spor. Lige til Klokken to gik jeg frem og tilbage paa Gulvet — Alting stille. Jeg lægger mig igjen, vaagner aarst om Morgenens, og finder, at mit Natlys maa være gaaet meget tidligt ud.

Vaany begyndte jeg mine Undersøgelser, men for-gjebes. Jeg lod Antonino hente og fortalte ham Alt. Med spændt Opmærksomhed hørte han til, og be-kjendte omsider, at han de to sidste Nætter havde havt selsamme Syn, som jeg. Det undrede mig høilig. Jeg fattede Mistanke, og besluttede at anvende Alt, for at komme efter, om han ikke selv havde Haand i dette Spil. Jeg eftersaae mine Pistoler, og saa, at jeg havde glemt, at komme Krudt paa Fænghullet. Jeg affyrede dem i Haven, lod min Johan gjøre dem rene, ladede dem selv, og saa nu Matten imøde. Den kom. Vaagen laae jeg paa Sengen. Den sædvanlige Larm — Lyset slukkes — Munkens Skridt truende gjennem Værelset — jeg springer op, fyrer Pistolen af — den klikker, Synet er forsvunden. Først længe efter falder jeg i Søvn. Eildig vaagner jeg — undersøger mine Pistoler, og finder, at Johan, der ved Reengjøringen havde indsmurt dem, havde ladet Tidt komme til Batteriet, saa de maatte slaae Klik.

Næste Nat bad jeg Antonino blive hos mig. Han lovede det, skjøndt, som det lod, ikke gjerne. Han kom. En dampende Bolle afbrændt Viin stod for os, og Pistolerne, som jeg selv havde ladet, laae ved Si-

den af. Antonino, der drak flittigt, og var temmelig munter, blev mørk og stille, da Klokkeren slog elleve. Ogsaa jeg var underligt tilmode, men Klokkeren slog tolv, uden at Noget lod sig see. Dagen dæmrede, vi skiltes ad.

Dagen efter meldte Johan mig, at der nede i Klostergaarden stod en ung Spanierinde, som ønskede at tale med mig. Meget gjerne lod jeg hende trine ind. Det var En af hine skønne, ranke, yngre Skikkelse, som man kun finder hiinside Pyreneerne. Hun kastede sin Mantilla tilbage, og viste et Par fyrige sorte Øine, som ventligt blinkede frem under de lange Dienhaar. Bly nærmede hun sig mig og sagde: hendes Dame havde hørt saameget godt om mig, at hun ikke tog i Betænkning, at betro mig et for hende yderst vigtigt Anliggende. Hun lod mig derfor indbyde til næste Aften. Strax lovede jeg at komme. „Sennora vil være Dem meget forbunden derfor,“ sagde Pigen, og et Kys, som jeg imidlertid udbad mig af hende, lod hun mig glødende tilbage som Pant derpaa.

Denne Aften gik jeg tidligt til sengs, og sov roligt ind. Men ikke varede det længe, inden jeg vaktes igjen; jeg seer op — en lang, tilsløret Skikkelse staaer for min Seng, og opløfter advarende den ene Haand. Samme Dieblif skrider Munken over Gulvet — jeg vil springe op, et Slag træffer mit Bryst — jeg synker tilbage og den Tilslørede bortsejerner sig langsomt. Jeg griber min Pistol og skyder efter Skikkelsen. Dens Knald gjenlyder i de vide Klosterhaller, og det bæres mig fore, som om jeg samme Die-

blik hører en æugstelig Lyd. Rask springer jeg op, slaaer Ild, tænder Lys, og undersøger Alt i hele Værelset. Men hverken fandt jeg Spor af Blod eller af Ruglen. Jeg talte om Juret.

Mod Aften kom den lille Ninia, og rakte mig strax til Velkomst sine Rosenlæber. Jeg greb min Kaarde og et Par Terzeroler, og fulgte hende, ret spændt paa det Eventyr, som ventede mig. Hun førte mig ad mange Omveie, og standsede omstider udenfor et stort Pallads. Mit Hjerter bankede. Hun ringede, en gammel Kone saae ud — jeg hørte Røgseknippet rasle. Samme Dieblig følte jeg Ninia's Arme fastslyngede om min Hals og hendes Læber faststrykte paa min Mund. Men før den Gamle endnu havde aabnet Døren, stod hun ved Siden af mig i den uskyldigste Stilling af Verden, og tilhviskede mig: „Træd nærmere, Sennor!“ Jeg fulgte hende gennem det lange Gallerie, over den brede Trappe, gennem en Række af øde Værelser — ingen Tjener lod sig see — et godt Tegn, tænkte jeg. Kun den Lille og den gamle Sybille ledsagede mig. Endelig saae jeg mig ved mine Duffers Maal. Udaf et Kabinet træder en hoi, tilfløret Qvindeskikkelse, og beder mig sidde ned hos sig paa Sophaen. Jeg adlød. Mit Hjerter bankede heftigt — Mærket — det hemmelighedsfulde i denne Sammenkomst — min levende Indbildningskraft. Altting greb mig. „Min Herre, sagde hun: Jeg stoler paa Deres Hjerter, paa Deres Sæusshed, og nærer det faste Haab, at De ikke vil Ruffe den Lillid, hvormed jeg lægger en mig dyrebar Hemmelighed i Deres Haand.“

„Sikkert ikke, Sennora! udraabte jeg, greb i Phantasiens Ruus hendes Haand, bedækkede den med Kys, og svor Taushed til Døden.“ „Hvad Deres Kjærlighed vil skjenke mig, sagde jeg: vil jeg nyde og fortie.“

„Sennor, sagde Damen, idet hun stod op, og kastede sit Slør tilbage: Det lader, som De tager feil af mig, ligesom jeg af Dem!“ — Og for mig stod en ærværdig Matrone. Hun ringede. „Tilgiv mig! Kun den ædle og forstandige, ikke den sandselige og lidenskabelige Mand tør jeg betro min Hemmelighed.“

Jeg stod som forstenet. Minia traadte ind. „Følg Herren! sagde Damen,“ neiede stolt, og traadte tilbage, ind i sit Kabinet. „Der har De baaret Dem galt ad,“ hviskede Minia til mig, berørte nok engang sagte mine Kinder, og Stød mig ud af Døren.

Klokken kunde vel allerede være ni. Intet Menneske var at see paa Gaden mere. Jeg famlede omkring i Maanestkinnet, jeg havde nær aldrig fundet Hieronymiterklosteret igjen. Er man ilde tilmode, saa søger man med største Fjer overalt, hvor man kan haabe, at finde noget Ubehageligt. Saaledes ogsaa jeg. Munkens Uabenbarelse faldt mig atter ind — jeg begynder at lede og speide allevegne — jeg finder Intet. Endelig traadte jeg for min Seng, der, som alle Senge i Spanien, havde Plads for tre Personer, og stod saaledes, at man kunde gaae trindtomkring den. Ved den Side, som vendte mod Væggen, seer jeg en tyk Silkesnor, som, fastgjort

ved Sengessedet, hænger ned mod Gulvet. Uden at kunde begribe, hvad den skulde til, skar jeg den af, lagde mig i Sengen, efterat have befalet min Johan, ved Klokkens første Lyd, at styrte bevæbnet ind, og slukkede Lyset.

Mellem elleve og tolv hørte jeg den velbekjendte Puslen, dog blev jeg liggende ubevægelig i Sengen med tillukte Dine. Nu hører jeg Roget nærmere sig sagte — det bortsjerner sig, det kommer igjen. Jeg bliver i samme Stilling. Nu bemærker jeg, at Roget lister sig bag om min Seng — jeg slaaer Dinene op — det tilslørede Spøgelse staaer for mig — jeg springer op, griber fat derpaa med kraftig Arm, og kaster det hen paa Sengen.

Jeg mærkede, saasnart jeg berørte det, at det havde Kjød og Been. Det laae ubevægeligt. Jeg griber i Klokkestrengen, jeg trækker forgjebes deri — den lyder ikke. Jeg griber Skikkelsens Haand — den er iiskold, som Døden. En trykkende Angst griber mig; neppe er jeg istand til, at kende Lys. Paa min Seng seer jeg nu en vidunderligsmuk Spanier i Nationaldragt. Jeg aabner hans Trøje; udaf Barmen ruller mig en kort Dolk imøde, og samme Dieblik opdager jeg, at det er en Pige. Da banker det paa min Sovestammerdør. „For Guds og alle Helgenes Skyld, luk mig op!“ raaber Antonino. — „Hvad vil Du mig nu?“ — „Jeg veed Alt; luk mig og min ledsager op!“ — „Jo, nu komme vi strax, raabte jeg: troe ikke, jeg giver mig ene i Eders Hænder.“ — „Slaaer et menneffeligt Hjerte i Deres

Bryst, raabte en mig aldeles fremmed Stemme, saa lad mig komme ind til min Laura."

Jeg betænkte mig en Stund, tændte nok et Lys, og aabnede Døren. En Munk styrter ind, Antonino følger efter. Saa snart Hiin saae Die paa Pigen, udstøder han et Skrig, og farer mod mig med dragen Dolk. Med Røie lykkedes det Antonino og mig, der strax bemærkede hans Bildfarelse, at berolige ham. Efter nogle Dieblikkes Forløb slog Pigen Dinene op, reiste sig, og sank i den unge Mand's Arme.

„Begib Dem til Hvile, Sennora, sagde Antonino: De med, Sennor. Jeg vil blive allene tilbage, og underrette Herren om Alt. Imorgen, haaber jeg, vil Solen ogsaa oprinde for Dem."

Hjerteligt trykte den unge Mand min Haand, Damen hilste — Antonino tog et Lys; nysgjerrig fulgte jeg. Hun aabnede et Skab i Væggen, hvori mine Bøger stode; et Tryk, og Skabet dreiede sig. De traadte ind i et trangt, mørkt Værelse, hvorfra en Trappe førte dem ned i en Hvælving.

Vi vendte tilbage. „Den unge Mand, saa fortalte Antonino: som De nys saae i Kapucinerdragt, er Grev Alvarez de Miranda, En af Spaniens første Adelsmænd. Ved en Tyrefægtning saae han for nogle Aar siden Donna Laura, ham liig i Rang og Formue. De elskede hinanden; Intet syntes at modsætte sig deres Onsker, da fremstod hendes Moder og erklærede, ubist af hvad Uarsag, at hun aldrig vilde samtykke i dette Giftermaal. Hun tvang Datteren til at gaae i St. Monika's Kloster her i Saragossa. Alvarez, hvis Ungdomslærer jeg har været, vovede

sit Liv i sit Fædrelands Kamp mod dets Tyranner. Fangen blev han ført til Frankrig; men Guld frelst ham, han vendte hid igjen, og kom just, som de Franske havde omringet Staden. I Tudela fandt han mig, og villigen helligede jeg hans Tjeneste mit Liv. Under General Palafox's Brøder sværmede han med Guerillerne om Saragossa, og jeg — i dette Dieblif føler jeg, at jeg overantvorder mig selv til Døden, hvis ikke mine Ord træffe et ædelt Hjerte — jeg agtede rede Spion for de Franske, bragte dem altid de vigtigste og sandeste Efterretninger, men ogsaa de uskyldigste og ubetydeligste, og gav mine Medborgere sikkert Budskab om Alt, hvad der foregik i den fjendtlige Leir. Klofret, hvori Laura var, maatte rømmes. Nonnerne bleve bragte i et andet Kloster. Jeg skaffede mig, ved en Ordre fra Palafox, Udgang til hende. Saaledes vandrede jeg, forklædt som Præst, fra Saragossa til den franske Leir, herfra til min Herre, jeg var paa engang Kjærlighedens og Kampens Bud. Da vi Alle forudsaae den nære Kapitulation, drev Kjærligheden Don Alvarez, forklædt som Bonde, nærmere til Staden, og ved min Hjælp kom han herind. Alt var i Bevægelse. Der blev kapitulert. Uengsteligt løb Alle mellem hinanden, Nonnerne flyede ud af Klostrene til deres Frænder og Venner, og saaledes blev det os da let, at bortføre Laura. Da jeg nsie kjender det Kloster, hvis Abbed var min Onkel, og ofte havde besøgt den underjordiske Bolig, der havde sin Indgang fra Abbedens Bærelse, saa førte jeg Greben hid, mindst ventende, at Deres Tropper vilde indkvartere sig i det forfaldne

Kloster, og forsergede ham med Levnetsmidler for flere Dage. Derfor søgte jeg, at vinde Dem, derfor frydedes jeg saa inderligt, da De indrømmede mig en Celle her, thi kun ved mig kunde de Elskende faae Spise og Drikke. Ved mine phantasmagoriske Konststykker vilde jeg indgyde Dem Frygt for Greven, hvis De skulde see ham som Kapuciner. Thi hver Nat maatte han frem af sit Smuthul, saasnart jeg vidste, at De var allene, for at hente Levnetsmidler. Hiint Skab i Væggen fører til Korsgangen, og derigjennem iilte han til mig. Fra Haven var det mig muligt, at give ham et aftalt Signal, naar han ikke maatte komme. Men da han engang meldte mig, at De var sprungen ud af Sengen, og havde forfulgt ham, befæstede jeg en Snor ved Deres Seng, Donna Laura maatte overtage Spøgelsens Rolle, og holde Dem nede med Snoren, naar De vilde springe op. At Deres Pistoler kikkede, var mit Bærk; at Skuddet ikke kunde ramme, var naturligt, da jeg havde taget Kuglerne ud. Men snart indsaae jeg dog Umuligheden af, at redde det elskende Par. Jeg saae intet andet Middel, end at indvie Don Alvarez's Lante i hele Hemmeligheden. Vel sagde jeg hende ikke, hvor han og Laura vare skjulte, men kun, at De vare i Deres Magt, dog uden at De selv vidste det. Jeg raadte hende til, at anraabe Dem om Bestjermelse for de Ulykkelige. Hun lod sig overtale. Den besynderlige Misforstaaelse, som lod Dem holde Sammenkomsten med denne værdige Kone for en Rendezvous af gandske anden Art, forstyrrede min Plan. Nu syntes alt Redningshaab ude — men Himlen

selv har afløret Hemmeligheden — de Ulykkeliges Skjebne, min Skjebne, ligger i Deres Hænder. Fæld nu Dømmen!”

Jeg var tvivlsraadig, hvad jeg skulde gjøre, og bad ham komme til mig igjen næste Morgen.

Han kom meget aarle. Jeg vandrede med ham ned i Kjærlighedens Bosig, et mørkt, hvælvet Kammer, netop forsynet med det Allernødvendigste. Laura stod for mig ved sin Alvarez's Side. Jeg bad dem komme op paa mit Bærelse, og her roligen oppebie min Tilbagekomst. Jeg saae blot eet Middel til at redde dem, uden at indvikle mig i deres Ulykke. Jeg red til Hertugen af Montebello, fortalte ham i en Privatsamtale hele Begivenheden, dog med Fortielse af det, som angik Antonino, og bad om hans Raade for det elskende Par. Jeg forestillede ham, at Alvarez, som, efterat have ægtet en Konne, for stedse maatte flye Spanien, aldrig kunde vorde farlig for Keiserens Sag. Han smilte, og i den ham egne Tone gav han mig den korte Bsted: „Jeg skal endnu idag selv besøge Deres Kloster, og underrette mig om Alt.”

Hadde det været en anden af denne Armees Generaler, vilde jeg have skjælveth for Laura; men Hertugen af Montebello kjendte jeg, og fuld af Haab vendte jeg tilbage til mine Fanger.

Om Eftermiddagen kom Hertugen, besaae det forfaldne Kloster, og gik allene med mig paa mit Bærelse. Smilende betragtede han den skjælvende

Laura, gjorde hende nogle Spørgsmaal, sagde Alvarez et Par straffende Ord, hilste venligt, og gik bort, uden at give mindste Bækked.

Jeg beroligede de Engstelige, thi jeg kiendte hans Bæsen. Om Aftenen fik jeg en Billet fra ham, hvori han gav mig det Høery, endnu samme Nat at skaffe Parret ud af Saragossa. Et Pas til Schweiz medfulgte, lydende paa Alvarez, hans Gemalinde og en Tjener.

Strax førte jeg de Henrykte til den værdige Martrone, der villigen tilgav mig min ulykkelige Bildfarelse og min Daarskab. En Time efter vare de, tilsligemed Antonino, der ledsagede dem som Tjener, paa Veien til Tudela. — Laura's Dolk beholdt jeg, jeg bevarer den endnu.

I Aaret 1814, da min Skjebne førte mig gjennem Schweiz, gjenfandt jeg de Elskende i Lausanne. Antonino var død, og en lille Pige, som Laura bar mig imøde, slog venlig sine smaae Arme om min Hals.

(A. v. Tromlig.)

Sømanden og hans Brud.

Ikke langt fra Danmarks Hovedstad, det stolte Kjøbenhavn, er, ved Foden af en Høi, en eensom Plads, hvorfra man skuer ud i Helgespeilet. En rank Bøg kaster sin Skygge, liig et dunkelt Slør, over to store, mosbegroede Klippestykker, der ofte have været mig et venligt Hvilested. Mangen Aften saae jeg blegne her — foran mig de sagtes rullende Bøer — paa høire Side Staden — paa Venstre en Landsby. En Aften, som jeg troede mig allene her, hørte jeg Noget røre sig bagved mig. Jeg saae mig om, og bemærkede en ung Pige, med et interessaat, men blegt Ansigt. Hun sad ikke langt fra mig og saae ud over Søen med et veemodigt Blik. Ved hendes Fodder stod en Krukke med Melk og en Kuro med Havørter. Jeg gjorde en Bevægelse, hun blev mig vaer, og syntes overrasket ved min Nærhed. Jeg tiltalte hende. Hun fortalte mig, at hun tjente i Staden, og af sit Herskab tidt blev sendt til Nabolandsbyen, for at hente Melk og Urter. „Naar jeg da gaaer forbi dette Sted, vedblev hun: er det, som om Noget siger i mit Jnderste: Sæt Dig ned. Jeg seer da paa Vandet, som jeg dog har saadan Modbydelighed for, og gjor mine Betragtninger derover. „Og hvad er det for Betragtninger, mit Barn?“ spurgte jeg. — „Ja, svarte hun med et uskyldigt Smil: det er vel ikke ret af mig eenfoldige Pige,

men jeg tænker ved mig selv: Hvorfor mon den gode Gud dog har skabt det Hav, der vinker Saa mange bort til fremmede Kyster, hvorfra de aldrig komme tilbage? Naar denne uhyre Strækning var fast Land, hvormange Fattige, som nu slakke vildt somt om i Verden, kunde da ikke finde et Hjem, som rigeligt ernærede dem."

„Det er vel sandt, svarte jeg: men ogsaa paa Havet finder Mangen sit Hjem, Skjøndt under store mende Farer. Skibene ere den Bro, der forbinder os med fjerne Verdensdele, og de kjække Mænd, som føre dem, bringe alle Landes Skatte over til os."

Pigen sukede, og hendes Die blev vaadt. „Ak, Landene maatte for mig gjerne beholde deres Skatte, sagde hun: naar blot min Skat vilde komme tilbage. Ham har ogsaa den falske Sø lokket bort fra mig, og hvo veed, om den nogensinde giver mig ham tilbage!"

„Hvem er Din Skat? spurgte jeg deeltagende: Fortæl mig Noget om ham, mit Barn."

„Henrik hedder min Kjæreste, sagde hun: Vi vare Nabobørn, og kunde godt lide hinanden, lige fra vor første Barndom. Hans Forældre døde meget tidligt, og efterlode Intet. Han maatte da, for at tjene sin Smule Brød, gaae tilsøes som Skibsdreng, og siden som Matros. I Begyndelsen tog jeg mig ikke hans Bortreise saa meget nær. Men hvergang han kom tilbage, blev han mig kjærligere, og med hver ny Reise fordobledes min Angst for ham, og min Længsel efter, at see ham igjen.

Min Moder er Enke og har et lille Huns hist i Landsbyen. Vi vare fromme og flittige, skjonde ofte bedrøvede, thi een Ulykke traf os efter en Anden. Først døde vor Koe, og vi havde ikke Raad til, at kjøbe en Anden. Men gode Naboer hjalp os, saavidt de kunde, og vi lede aldrig Mangel. Men nu blev min stakkels Moder blind. Min Søster og mig faldt det tungt at ernære hende, dog forsøgede vi ikke. Jeg byggede mit Haab paa Gud og Henrik. De hjelpe nok, tænkte jeg. Henrik var paa en Reise til Middelhavet — utaalmodig ventede jeg paa hans Tilbagekomst. Han kom — hele sin Fortjeneste gav han mig, at jeg dermed kunde pleie min blinde Moder. Nu gaaer jeg tilføes igjen, sagde han, men det er den sidste Gang. Naar jeg kommer tilbage, vil jeg forsøge min Lykke paa Landjorden. Saa ville vi boe hos Din Moder, og være glade med hinanden, som Englene i Himlen. Hvorledes jeg blev tilmode, da han sagde dette, kan jeg ikke beskrive. Gjerne var jeg falden ham om Halsen og havde sagt: bliv her nu, mens Du er her, Henrik, og betro Dig ikke mere til den falske Søe, men jeg skammede mig, og vilde synes ligesaa behjertet som han. Den rige Kjøbmand * * * havde just dengang ladet et nye Skib bygge. Da det skulde løbe af Stabelen, stod jeg med Henrik ikke langt derfra, og da det nu souret et Lyn styrtede ned i Vandet, og Skummet stod ibevret trindtomkring, da svingede han Hatten over Hovedet, og raabte: Skibsfarten er dog den stolte:

ste Ting i Verden! — Da nu Skibet var fuldtommen færdigt, blev det kaldt Gevinsten, og bestemt til Ostindien. Lutter udsøgte Folk valgte Herr *** til at bemande det. Ogsaa min Henrik blev ham anbefalet, og under fordeelagtige Betingelser lod han ham tilbyde, at gjøre Reisen med. Da han kom til mig, og fortalte mig, han var tilfands, at tage derimod, fortnede det for mine Dine og jeg brast i Graad. Hvad feiler Dig? spurgte han omt. Ak, Henrik! sagde jeg: jeg er saa bange, at Du ikke skal komme tilbage, naar Du nu igjen reiser fra mig! — Vær dog intet Barn, Lise! sagde han alvorlig. Jeg reiser jo blot for at fortsene Saameget, som vi behøve at begynde med. Med tomme Hænder kunne vi Intet foretage os. See, hvor kummerligt Din gode Moder maa hjælpe sig. Der sidder hun, og veed ikke, om det er Dag eller Nat, naar vi ikke sige hende det. Og derhos fattes hun saameget, som kunde formilde hendes Lod. Skulde jeg ikke endnu engang bove mit Liv, for at forsøde hendes? — Ja, reis med Gud! raabte jeg, og græd ikke mere. Kort efter gif Reisen virkelig for sig. Med Fatning var jeg Afstedsmerten. Her ved denne Bog omfavnede jeg ham for sidste Gang — her blev jeg siddende, da han i en lille Baad roede bort fra mig ud til det store Skib. Jeg hørte Søfolkens Raab, da de lettede Anker — saae, hvorledes Binden fyldte Seilene og hvert Dieblik førte Skibet længere bort — — og da det sidste Glimt forsvandt i Dæmringen, tænkte jeg først med Skræk paa min stakkels

Moder, der var allene hjemme. — Nogen Tid
 randt hen i sorgelig Stilhed, da faldt hun i en
 haard Sygdom. Alt, hvad vi eiede af nogen Bær-
 die, maatte vi sælge, for at skaffe hende Pleie og
 Lægemidler. Det var en sorgelig Tid. Hun kom
 sig igjen, og meente nu, det var bedst, at En af
 os Søstre saae sig om efter en Tjeneste. Ugyerne
 vilde vi forlade hende, men da jeg indsaae, at det
 vilde lette hendes Nød, fandt jeg mig deri, og sæ-
 stede mig bort inde i Byen, hvor jeg nu har tjent
 over et Aar. Forgjæves har jeg imidlertid ventet paa
 Efterretning fra Henrik eller paa hans Tilbagekomst.
 Da han nu havde været femten Maaneder borte,
 var jeg ikke istand til at holde det længere ud. En
 Søndag tog jeg min bedste Kjole paa, gik i Kirke og
 bad ret af inderste Sjel til Gud. Derfra gik jeg
 til Kjøbmand * * *. Langt om længe fik jeg ham
 i Tale. Han sad i en prægtig Sal i en forgyldt Læ-
 nestol, og spiste Brokost. Høi ham sad hans nygifte
 Datter, Madam * *, og broderede. Jeg blev heed
 i Hovedet, thi han saae ret vredt paa mig, men om-
 sider tog jeg dog Mod til mig, og spurgte efter Henrik.
 Gode Gud! han vidste ikke mere, hvem det var. Da
 jeg nu fortalte ham, at han var seilet til Indien med
 hans Skib, Gevinsten, blev hans Ansigt endnu mør-
 kere, saa at jeg ordentlig foer sammen. Du kom-
 mer netop tilpaa, Du Laabenakke, sagde han: for
 at minde mig om det Tab, jeg sandsynligviis har
 lidt. Det maa være forliist, ellers var det allerede
 her igjen, idetmindste maatte jeg da have hørt Noget
 derom. Giv Gud, jeg havde de svære Penge igjen,

det har kostet mig, saa maatte Din Kjæreste for mig
 gjerne ligge paa Havsens Bund. — Jeg gruede for
 denne haarde Tale, Taarerne kom mig i Øinene, jeg
 var ikke istand til at frembringe et Ord. Jeg blev
 staaende ved Døren, og vidste ikke, om jeg skulde gaae
 eller blive. Da kom der En, som kaldte Herren ud
 — han gik forbi mig, uden at sige et Ord videre.
 Nu tænkte jeg: Datteren er maaskee mere medynks-
 fuld, end Faderen. Jeg vendte mig til hende, og
 bad hende lade mig vide, naar der kom nogen Un-
 derretning om det Skib, hvorpaa mit eneste Haab
 beroede. Uergerlig stod hun op. Lad mig være!
 sagde hun: troer hun maaskee, jeg har ikke Andet at
 gjøre, end at bekymre mig om Matrosernes Kjærlig-
 hedsaffairer? — Med disse Ord foer hun forbi mig,
 ud af Døren. Jeg gik. Paa Trappen mødte mig
 den unge Herr * * *. Hvad vil Du, min Vige?
 spurgte han venligt: Vil Du tale med mig, saa kom
 op paa mit Værelse. Jeg sagde, jeg havde havt et
 Ørende til hans Fader, men han drog mig med sig,
 og da han saae saa godmodig ud, gik jeg ogsaa gjerne
 med ham, jeg tænkte: Han er meget bedre, end Fa-
 der og Søster. Da jeg kom ind i hans Stue, kjær-
 tegnede han mig og sagde: Sandsynligviis har Du
 søgt Hjælp hos min Fader, men han har et haardt Hjer-
 te — mit er langt blødere, og for ingen Priis i Verden
 kunde jeg lade saa smuk en Vige gaae utrøstet fra mig.
 Han drog mig op til sig, og vilde kysses mig. Det
 syntes mig dog formeget, men alligevel tænkte jeg intet
 Ondt derved. Jeg svarte blot: det havde ikke været
 min Hensigt, at udbede mig Noget, thi jeg ernærede

mig redeligt ved mine Hænders Gjerning. Jeg havde blot villet indhente Efterretning om min Kjæreste, der for Aar og Dag siden var reist til Indien med et af hans Faders Skibe, uden at jeg i al den Tid havde hørt det Mindste fra ham, hvisaarsag jeg var meget bekymret. Han syntes rørt, saae medlidende paa mig. Det maa Du ikke undres over, mit kjære Barn! svarte han: det er nu engang ikke anderledes med slike Karle. Ude af Dine, ude af Sind. Hvor de kom: me hen i Verden, skaffe de sig en Kjæreste, og betænke ikke, hvormange Taarer Den, de have hjemme, udgyder for deres Skyld. Det Klogeste, en Pige kan gjøre i saadan Stilling, er vel, at gjengjælde Lige med Lige. — Jeg blev vred over, at han tænkte saa slet om min Henrik, og sagde: Gud forlade Dem, hvad De der siger. Men han blev hvert Dieblisk dristigere og sagde omsider: Jeg er ikke utilboielig til at erstatte Dig Din Henrik. Du skal saae Penge og saae smukke Klæder, som han aldrig kunde give Dig, naar Du blot til Gjengjæld vil være en Smule venlig mod mig. — Nu faldt det som et Flor fra mine Dine, og hans sorte Hensigter bleve mig gandske klare. Jeg stødte ham fra mig med al den Hestighed, Bredden gav mig. Uhyre! skreg jeg, og om Du end var ti Gange rigere, og om Du end var Kongen selv, saa skulde Du dog ikke tale saaledes til mig! — Jeg rev mig løs fra ham, styrtede ud af Døren og ned. Mit Ansigt brændte, mit Hjerte slog voldsomt. Rede i Porten stod en af Tjenestepigerne, der saae saa haanligt og foragteligt paa mig, at det var mig paa: faldende. Nu, Jomfrue, sagde hun; hvorledes

Har det behaget hende hos den unge Herre? Hendes Kjæreste vilde vist ikke optage det altforvel, hvis han vidste det, thi saadanne Besøg anstaae ingen ærlig Pige. — Disse Ord skare mig i Sjelen. Jeg græd heftigt, thi at man kunde tænke noget Ondt om mig, faldt mig nu først ind, og mit gode Navn var jo næst Henrik mit bedste Klenodie paa Jorden. — Nu her randt atter nogen Tid, og jeg hørte Intet. Græmmelse fortærede min Sjæl. Jeg har endogsaa overtalt mig til, atter at forespørge mig hos Kjøbmanden, da dette er det eneste Sted, hvor jeg kan vente at faae nogen Oplysning. Hver Søndag efter Høimessen lurer jeg, til jeg seer Sønnen ride ud. Saa gaaer jeg derhen, og ændser ikke den Gamles og hans Datters Uhosflighed, ikke Tjenestefolkenes Spot. Med utrættelig Taalmodighed bliver jeg staaende, til man siger mig, at der ingen, ingen Efterretning er indløben — saa lister jeg mig bort med sorgende Hjerter, og græder bitterlig, thi hvergang vorder Sjensynshaabet svagere.“

Smerteligt følte jeg min Afmagt. Jeg kunde ikke hjælpe den ulykkelige Pige. Hendes fromme, trofaste Kjærlighed, og den hede Længsel, som fortærede hendes friske Ungdomskraft, fyldte min Sjæl med det inderligste Veemod, medens den Taalighed, hvori hendes dybe, ikke larmende Smerte udtalte sig, vakte al den andagtsfulde Agtelse i mit Indersse, som Uaflydighedens stille, taalmodige Lidelser fortjene.

Hendes Bekjendtskab var blesen mig for dyrebart til, at jeg skulde have kunnet glemme det. Hen-

des simple Historie sybselsatte mig levende, og jeg gjorde Alt, for at sammenknytte hendes bristende Haab. Men Alt, hvad jeg kunde bidrage til, at formilde hendes Tilstand, var en ringe Hjelp, jeg nu og da sendte hendes blinde Moder.

Ikke længe efter maatte jeg tiltræde en Reise paa fex Maaneder; derved tabte jeg denne ulykkelige, men agtværdige Familie af Sigte. Da jeg kom tilbage, iilte jeg at opsoge den — men ak, jeg fandt kun Susanne, den yngste Søster, sørgende ved sine Elskedes Grave. Moderen var død først. Den trofaste, af dobbelt Græmmelse hentærede Lise fulgte snart efter.

Kun kort Tid havde de slumret paa Landsbykirkegaarden, da svævede et Skib frem ad Bølgen for fulde Seil — det var Gæinsten, som efter mange overstandne Farer vendte tilbage fra Indien, og bragte med sig, hvad Navnet lovede. Henrik stod paa Dækket og gjenstuede med drukken Blik det kjære Sjellands Kyster. Endelig var Skibet i Havn, og Ankeret faldt. Henrik stiger i Land og flyver til sin Elskedes Hytte. O, hvi er den saa stille og øde! — han banker paa — Døren aabnes — Susanne træder ind, bleg, med forgrædte Dine, et stumt Ulykkens Budskab. Neppe seer hun ham, før hun udstøder et Skrig, og synker til Jorden. „Hvad er det? spørger han: er Nogen død? ikke sandt, det er Din Moder? Lise ikke — Lise lever!“ — „Nei, raaber Susanne hulkende: hun er ogsaa død, jeg er ene tilbage!“ — Der stod han, som tordenflaget. „Død! sagde han sagte: Virkelig død, og Alt var altsaa forgjæves!“

Først efter flere Timers Forløb var Susanne istand til, at skildre ham de nærmere Omstændigheder ved hendes Lidelse og Død. Han forlangte, at see hendes Grav. Hun førte ham derud. Paa den Hvi, som hvælvede sig over hendes Støb, voxte Græsset allerede høit, og en Rosmarin, som Susanne havde plantet derpaa, stod i fuldt Blomster. Han brød en Green deraf, og stak den paa sin Hat. Derpaa vendte han sig bort, og græd bitterlig.

Susanne drog ham bort fra dette Smertens Sted. Han fulgte hende taalmodig, til de naaede Hytten. Nedenfor denne tog han Afsked. „Tag Du, sagde han, idet han rakte hende sin hele Rigdom: Tag Du, hvad jeg har erhvervet mig. Jeg havde tænkt, at dele det med Din Søster — tag det, og vær lykkeligere, end jeg. Han gik. Faa Dage efter indskibede han sig til en ny Reise, og hans Fædreland saae ham aldrig mere.

(Af Forfatterinden til den ynbede Rome:)
Marie Müller.)

Lisabon's Jordskjælv.

Endnu den 31te October 1755 laae den kongelige Stad Lisabon ubekymret og rolig; endnu bestinnede den nedgaaende Sol dens høie Taarne, dens prægtige Palladser. Rige Kjøbmænd, som deels horte hjemme her, og fra Engelland, Spanien, Frankrig,

Holland og Tydskland for Handelens Skyld opholdte sig her, gif endnu, sikker paa deres Rigdom, ubekymrede til Hvile. Den brasilianske Flaade, beladt med kostbare Skatte, var ankommen paa Lajo.

Den 1ste November frembrød, og med den nærmede sig Fordærvelsen.

Saaledes nærmer Pesten sig i Midnattens Time flumrende Stæders Mure. Døden ligger udfoldet paa dens Binger, og aander fordærvende Dunster omkring sig. Endnu ligge de rolige; ved natlig Lampe vaager endnu den Vise; endnu samtale ædle Venner, ved uvanhelliget Viin, beskygget af dustende Løvqvist, om Venstabs hvide Land og evige Bedvarighed. Dog — snart udbreder sig den frygtelige Død, paa Jammerens Dag, paa Dvalens og den vaandende Døendes Dag, da den hænderøvidende Brud begræder sin Brudgom, da den fortviøslende Moder, berøvet alle hendes Børn, rasende forbander den Dag hun fødtes, da Graveren med mørke forfærdende Miner overalt vandrer mellem Liig.

Saaledes nærmede sig med denne frygtelige Dag, Timen, som bragte Lissabons Undergang. Endnu ved Solens Dypgang anede man intet. Vel havde der Aftenen forud, udbredt sig en rødagtig usund Taage; vel vilde Nogle om Morgenens tidlig have bemærket en huul Allarm, men Ingen anede hvad der skulde komme.

Den første November var Alle: Helgensdag. Paa den Dag vilde den hellige Inquisition:Ret, som sædvanligt, fordømme mange Fængne, tildeels uskuldige, blot for deres forskjellige Troes Skyld, deels

til at brændes, deels til evigt Fængsel. Mange Fremmede vare komne til Byen, for at see denne grusomme Høitidelighed; og anede ikke, da de saag nede af Sønnen, hvilken langt skrækkeligere Begivenhed de skulde opleve — eller maaskee undergaae med.

Pludseligt hævede sig ved klar Himmel om Fommiddagen henimod Kl. 9 en frygtelig Orkan. Laje: floden steg forfærdelig høit; Havet rasede, Bolgerne taarnede sig høit i Beiret. Næsten i samme Minut vakkede Taarnenes Spidser, Jorden bævede. Og endnu et Dieblif og Husenes Døre brast, og sprang af deres Hængsler; Mure og Fængsler sank; Huse, Palladser, Kirker og Taarne, styrtede med forfærdeligt Brag i Afgrunden. Den første Rystelse varede fem Minutter. En halv Time derefter paafulgte den anden, og imellem Kl. 12 og 1 det tredie Stød. Mange Mennesker laae endnu og sov, da Jordstjælvet begyndte, og bleve først ved Husenes Rystelse opvakte. Blege af Forfækkelse ilede de ud af deres Kamre og forsøgte at undflye, men de fleste bleve knuste under Ruinerne af deres Huse. Mange vare forsamlede i Kirkerne og bleve begravne under deres Ruiner. Selv de Flygtende, som allerede havde naaet Gaden, vare ikke undgaaede Døden. Her bleve nogle nedkaster; hist andre opslugte af den skjælvende og bristende Jord. Nogle bleve dræbte af de omkringslyvende Stene; Andre druknet i Vandet af Lajoen, som traadte over sine Bredder, og atter Andre qvattes i Støvsfyerne, som de nedstyrtede Bygninger drev i Beiret. Ruinerne af de nedstyrtede

Huse kom for en Deel i Brand, ved den paa Urnen brændende Ild; Flammen greb de endnu staaende Bygninger, og for at nære Ildbranden, forbandt sig en skrækkelig Storm, med umenneskelige Vid- dingers Ondskab, som overalt anlagte Ild, for her, hvor Døden truede i ethvert Element, endnu tryg- gere at kunne røbe og plyndre.

Saaledes omkom Tusinder, som vare for asmegetis- ge, eller for nølende til at flye, i Flammerne, — Diende og Børn, Syge og Oldinger, Mødre, som vilde redde deres Børn, Kjobmænd som vilde redde deres Gods.

Høre af Flygtende fyldte Gaderne. Mænd og Koner, Hoie og Lave, Rige og Fattige, Mange kun halv paaklædte, Mange næsten gandske nøgne, løbe aandeløse og blege af Dødsangst, ud paa den frie Mark. Midt imellem brændende Gavlens Brag, i Bindenes Brusen, i Flammernes Knitren, lød for- ladte Børns Klage, de Flygtendes Angestskrig, de Saaledes Stonnen, de Dræbtes sidste Klagehvd.

Mange, som efter Jordstjælvbet vovede sig ind imellem disse sorgelige Ruiner, hørte med Forsæ- delse en huul Jammer, op af Dybet, af levende be- gravede Mennesker.

Jordstjælvbet rasede paa Havet ligesaa skrækkelig, som paa Landet. Mange Skibe bleve med Mennesker og Ladning kastede i Lusten, og paa Landet.

Greven af Nibera formælede sig paa denne ulyk- kelige Dag med Donna Maria de Lucas. Samfulde ni Aar havde han allerede elsket hende, for længe siden havde han og allerede vundet hendes Hjerter; kun hans Fader vilde ikke give sit Minde til Formælingen. Han

sendte ham derfor paa Reiser, for ved Bortfjernelsen at bringe ham fra sin Beslutning; men da han efter sin Tilbagekomst fandt ham endnu standhaftig, saa tillod han ham endelig at fuldbyrde Giftermaalet med sin Elskede. Denne Dag var fastsat til Formælingen. Ved Jordstjælvets Udbrud tænkte den bekymrede Greve kun paa, med sig at redde sin Elskede og sin Fader. Det lykkedes ham ogsaa at naae et Skib, med det som var ham det Kjæreste i Verden. Men neppe var han paa Søen; neppe overtænkte de Reddede deres Frelse, for at tokke Himlen derfor, saa kastede en grusom Bølge Skibet paa Land, og neppe berørte det Jorden, før den revnede og opslugte det.

Menneske, som læser dette, beundre her den besynnerlige Skjebne! Just paa den Dag, da de Elskende nærmede sig deres Dnsfers Opfyldelse, truede pludseligt Jordstjælo og Ildsvaade at adskille dem; lykkelig undflye de den mangfoldige Død, som forfølger dem paa Landet, og troe sig sikre paa Havet; men det falske Hav kaster dem voldsomt tilbage igjen; maaskee vare de endnu her undgangne Stykkerne af det sønderslagne Skib; men nei, en Usgrund aabner sig, for paa den Dag at begrave dem ved hinanden, da de vilde begynde at leve for hinanden.

Saaledes omkom paa denne Dag i Lissabon omtrent 30,000 Mennesker. Den brasilianske Flaades Skatte tabtes gandske, ligesom og meget Gods, som tilhørte den rigeste Adels og Rjovmandsstand, saa at man regnede Tabet paa 100 Millioner Rigsdaler. Saaledes bleve de kongelige Palladser, de prægtigste

Kirker, de smukkeste Klostere og Bygninger, hele Aarhundreders Arbejder, i faa Minutter forvandlede til Ruiner.

Kongen og hans Familie, befandt sig just udenfor Staden paa et Lystflot Belem. Men ogsaa han flygtede ud paa den frie Mark, og omkring ham saae man Lisfabons Indbyggere, som havde reddet deres Liv, adspredte. Der saae man Mænd, som savnede deres Hustruer, Forældre, der ledte efter deres Børn, Børn, der søgte efter deres Forældre. Mange gik barfodet, Mange i deres Natklæder, Mange halvnøgne. Syge vansmægtede forladt af Lægens Hjælp uden Lægemiddel, uden Lædskelse. Og uagtet Kornmagasinerne bleve reddede, uagtet Kongens utrættelige Omsorg for at afværge en almindelig Hungersnød, vare dog mange Mennesker i begge de første Dage gandske blottede for Levnetsmidler. Selv Kongen med hans Gemalinde, med Prindserne og Prindsesserne, befandt sig den 1ste November paa fri Mark uden Brød.

(Af Elementarverck für Schulen und Gymnasien.)

Den Udsødelige.

Et persisk Eventyr.

Den fortreffelige Murschivan, Schach af Persien, spadserede en Dag i Slotshaven med sin Yndling, Radir Baun. Aftenen spredte just sine Skygger over de fortryllende Marker, friske Luftstrømme bølgede i Guldorangens bævende Blade, og Solen kastede sine sidste Straaler paa Stjerne, der, liig smaa Der, svame i Ætheren, bestandig drog mod Vesten og med de purpurbrændende Kyster vendte mod Dagslyset, stedse sank dybere i det fjerne Blaa.

Murschivan fæstede Biet ubevægeligt paa de skønne Billeder, som droge saa flygtige forbi, og leirede sig endelig paa en Hoi, høropaa et Mindesmærke kneisede, som skulde forevige en menneskesjærlig Daad, udsøvet af En af hans Forsædre. Murschivan fukkede og hensant i dybe Tanker. Hans Yndling, Radir, ligeledes. „Ak, sagde Denne høit: hvo som kunde dog faae alle sine Ønsker opfyldte!“ — „Og hvad vilde Du saa ønske Dig?“ spurgte Herskeren. — „En udtømmelig Skat og Udsødelighed,“ svarte Yndlingen. — „Hvorledes? Udsødelighed paa Jorden! Du vilde give Slip paa Paradiset?“ — „Hvorfor ikke? Jeg byggede mig et Paradis paa Jorden, og forgik saa Verden da engang, skulde det ei angre mig at gaae med den tilgrunde.“ Schachen kastede et straffende Blik paa den Ugudelige, rynkede Panden og gav ham et Bink til, at bort-

fjerne sig. Forfærdet sneg Nadir sig bort, frygtende for, at have tabt sin Herres Gunst.

Det var alt Midnat og Sønnen undveeg Nadirs Dine. „O, Schach af Persien, sagde han høit til sig selv: jeg loe ad Din Unaade, hvis mine Duffer blev opfyldte.“ — „De skulle vorde det!“ tilhoidskede ham en Stemme fra et usynligt Væsen. Forfærdet sprang Nadir op af sit Leie; men sank strax efter som bedøvet tilbage paa det. En herlig Lysglands spredte sig over det hele Gemak og Virakduste bølgede i Lys: havet. En blomsterkrandsset Stikkelse, skjon som en af Paradisets Houris, stod ved Døren og frembragte fortryllende Toner med solberklar Stemme. „Jeg er Din Skytsaand, sagde den: og mig er Magten givet, til at opfylde Dine Duffer. Du skal leve, saalænge Jorden staaer; men saa ofte Du forlader Dydens Bei, skal Du falde i en dyb Søvn, som i Aar, ja i Aarhundreder uafbrudt vil fængsle Dig i sine døde Arme.“ — Glad og forbausset svarte Nadir: „Jeg vil lade det komme an derpaa, jeg vil nyde Livet uden at overskride Maadeholdets Grændse. Ingen Brøde skal forkorte mine Dage.“

„Belan, tog Skytsaanden Ordet: naar Du søger Styrke nok til at beherske Dine Lidenstaber, saa tøm denne Phiøle, og Du er udsødelig.“ — Skjælvende af Glæde greb Nadir efter Trylledrikken — han drak, og sank bevidstløs tilbage.

Da han vaagnebe, kastede Solen alt sine Straa-
 ler ind i hans Bærelse, hvori der stod en Mængde
 Vaser, fyldte med Guld og Edelfsene. Radir jublede
 høit. „Det var ingen Drøm! udbrod han henrykt:
 Rigdom og Udsødelighed er vorden mig til Deel.
 O, jeg Lykkeligste blandt alle Lykkelige!“

Naar man er riig og udsødelig, har man intet
 Andet at sørge for, end at nyde Livet. Radir følte
 denne Trang. Han anskaffede sig et Harem; hans
 Laffel bugnede af de udsøgteste Lækkerier, Pragten
 smykkede hans Pallads, og alle de Konster, som de
 Dodelige nogensinde opfandt, forenede sig for at for-
 søde ham Livet. Paa Schachen tænkes der slet ikke.
 Tre Maaneder forløb under de kosteligste Nydelser.
 Men en Morgen skrækkede en Officeer fra Schachen
 Bellystlingen op af sin Huus. Han bragte ham Be-
 faling til at møde hos sin Beherster, og Radir adlød,
 ikke uden Ængstelse.

„Radir, sagde Schachen: jeg hører Rygtet om
 det vilde Leonet, som Du fører, om den Yppighed,
 der hersker i Dit Huus. Hvorfra faaer Du Rig-
 domme til at besejre disse Udgifter?“ — Den Til-
 spurgte fortalte. — „Hvorledes! udbrod Schachen:
 Du understaaer Dig, at sælge mig et Eventyr for
 Sandhed? Bort fra mine Dine, frække Løgner!
 Forlad ikke Dit Huus uden min Tilladelse, eller jeg
 lader Dig kaste i det dybeste Fængsel.“

Dybt krænket bortfjernede Nadir sig; men hans
 Letfind gav ham snart igjen nyt Mod. Neppe var
 han kommen hjem, før han lod foranstalte en stor
 Fest. Alle hans Slavinder, Sangerinder, Musci
 og Pudsensmagere maatte indfinde sig herved, og der
 blev sviret og sværmet til langt ud paa Natten.
 Drukken bragte man Belystningen tilsengs. Pro-
 phetens Bud var krænket, de skummende Vinbø-
 gere udtømte.

Da Nadir næste Morgen vaagnede op af sin
 Ruus, fandt han sig gandske allene. Han kaldte paa
 en Slave og spurgte: „Hvor er min elskede Mirza?“
 Slaven sukede og sagde med sagte Stemme: „Af
 Herre, hun er død.“ — „Hvorledes! udbød Na-
 dir: endnu igaar sund og frisk og idag død? Umus-
 ligt!“ — „Igaar? gjentog Slaven: Nei, tre Aar
 ere alt forløbne.“ — Nadir slog den usorstemmede
 Løgner i Ansigtet. Han skreg, en Mængde Slaver
 løbe til. Ogsaa Nadirs Hushovmester Hassan, ind-
 fandt sig. Han førte Nadir tilbage til sit Soves-
 kammer og fortalte ham, hvorledes han, som en
 Følge af sin Drukkenskab og af Lovens Overtrædelse,
 allerede have sovet tre Aar, og at man, forbausede
 over denne Tryllesøvn, med Ængstelse havde ventet
 paa hans Opvaagning. Mirza var død af Sorg og
 Kjærlighed, og hans Pallads havde imidlertid været
 ubesøgt, da man havde sagt hans Venner, at han

kæmpede med en haardnakken Sygdom. — Nadir offrede sin elskede Mirza en Beemodstaare, og da det var ham for sorgeligt i hans Pallads, anholdt han hos Schachen om Tilladelse til at kjøbe sig et Landgods. Schachen bevilgede hans Ansøgning med det Tillæg, at han heller aldrig maatte forlade dette. — Det ryggesløse Levet begyndte nu igjen som forhen. Med hver Dag opfandt man nye Nydelser, og da En af de sværmende Brødre fremsførte det Forslag, at efterlignende Glæderne i Mahomed's Paradiis, blev det modtaget med almindeligt Bifald, og man skred alt næste Aften til dets Udførelse. En skjon Slavinde skulde forestille Kadiza, Mahomed's Hustru, og Nadir paatog sig selv Mahomed's Rolle. Festen fejredes med frækt Overmod, man larmede og jublede den hele Nat ved hidsende Viin og vellystige Dandse. Særdeles fornøiet gik Nadir til Hvile og drømte kun om Festens Nydelser, indtil en dyb Sovn tog ham i sine Arate og tilintetgjorde alle Indbildningskraftens skjønne Billeder.

Solen skinnede alt paa Nadirs Leie, da han vaagnede. En sort Slave sad ved hans Fødder. „Kald mine Slavinder!“ befoel han, og Slaven gik. Endeel gamle, krumryggede Koner, trene hostende og stønnende ind i Gemakket. „Hvad vil I Spørgsel? spurgte Nadir: Vort fra mine Dine! Hvort er Hasfan, hvor ere mine skjønne, blomstrende Piger?“ — „For Dine Fødder!“ raabte de gamle

Koner, idet de knælede for Radir. Han foer tilbage. „Kjender Du ei mere Din Radiza? sagde den Ene af dem: Erindrer Du ikke den Fest, hvorved jeg foresilte Mahomed's Hustru?“ — „Gid J saa en Ulykke med Eders tosfede Snak. J mine Ekjøn: heder, mine Houris?“ — „Vi vare det engang!“ raabte alle Qvinderne i Chor.

„Engang!“ udraabte Radir, og pludselig greb den Tanke ham, at han maaskee kunde have sovet mange Aar. „Forsæier Eder Alle bort paa Radiza nær,“ sagde han til de gamle Koner, og da han var allene med sin fordums Elskede, spurgte han efter Hassan. „Han er død,“ svarede Radiza. — „Og saa død! udbrød Radir: og Schach Nurschivan, lever han endnu?“ — „Han lever! svarede den Gamle. — „Og mine Benner?“ — „Alle døde.“ — Radir sukede, og foresatte sig, i Fremtiden at leve fornuftigere og dydigere; men hans Beslutning vaklede snart, og da Radiza en Dag gjorde ham bitre Bebreidelser for hans vilde Levnet, stødte han sin Dolk i hendes Bryst. „Beklag Dig for Propheten!“ raabte han med Haanlatter, og sank paaany hen i Dødssovnen.

En stærk Lyd af Pauker og Trompeter vakte Radir. En gammel Mand gik grædende op og ned i Bærelset. „Hvi græder Du?“ spurgte Radir. „Ak Herre, den gode Schach Nurschivan er død igaar.“ — „Det glæder mig, jublede Radir: hvem

er Thronfølgeren?" — „Hans Søn Ali." — „Lyv ikke, Slave! Nurschivan har ingen Søn." — „Jeg taler Sandhed. Sultaninden fødte ham just paa den Tid, I myrdede Kadiza." — „Nu i Sandhed, der faae vi en puur ung Herre!" — „Ung er han vel, men en særdeles dydig og elskværdig Prinds." — „Ha, ha, ha! Hvem kan betvivle det, da han vel neppe er stort meer end fireogtyve Timer gammel!" — „I feiler, naadigste Herre, Prindsen er tyve Aar gammel." — „Hvorledes? tyve Aar! Ha, jeg begriber det. Og hvem er Du?" — „Broder til den uhykkelige Kadiza, som I — „Lie og mind mig ikke om en Daad, der endnu ryster mig saa voldsomt." — „O, Himlen være lovet, at I engang føler Angerens Magt. Min kjære, naadigste Herre, lad den Straale, som nu berører Eders Samvittighed, ikke forgjebes være trængt til Eders Hjerter. Jeg er indviet i Eders Hemmelighed, jeg veed, at I er udodelig, og kjender den Betingelse, som fængsler Eder her til Jorden. O, opgiv den sørgelige Gavn, som berøver Eder et evigt Liv. Hvad ere Jordens Nydelse — sandfælige Nydelse, som ingen Værd have i den Vises Dine og som med Liden tabe deres Vnde, selv for den største Belystning. Paa Jorden er Alt forfængeligt. Kun Dyden belønner, og dens høieste Løn bestaaer i Evigheden."

Kadir folte sig dybtrykket af denne Tale. Han vendte tilbage til sit Pallads i Staden, og førte fra nu af et roligt og velgjørende Liv. Korro, den hvide Slave, blev hans ledende Engel, og Armodens

Børn velsignede inden foie Tid den ædle og goddædige Nadir Baun.

Den nye Schach havde ladet en Befaling udgaae, at Ingen maatte lade sig see paa Gaderne om Aftenen silde. Men Korro blev en Aften forsinket, da han havde bragt nogle Syge og Fattige Hjelp, anholdt paa Gaden af Patronillen og bragt i Fængsel. Næste Morgen opsøgte Nadir strax sin Slave og ilte med at skaffe ham sin Frihed ved Løfte om store Gaver; men Korro vægrede sig ved at befries paa denne Maade. Han anraabte Schachens Retfærdighed, som ikke vilde fordømme en Mand, der var truffen paa Menneskekjærlighedens og Goddædighedens Bei.

Nadir beundrede sin Slaves dydige Standhaftighed, vakte sig til Efterligning og tog hans Brøde paa sig, idet han erklærede: at Slaven ikkun havde adlydt hans Befaling og at han allene var skyldig i Lovens Overtredelse. Efter denne Erklæring beholdt man ogsaa Nadir i Fængselet. — Korro blev dømt til Døden. Nadir undrede sig høiligen over den haarde Fremførd. Han ærede og elskede Slaven som sin bedste Ven, og da han nu havde mistet Alt, hvad der var ham kjær, faldt hans eget Liv ham til Besvær, og han anraabte sin Skytsengel om at vorde befriet fra den jordiske Udadeligheds Byrde. Saa Timer efter førte man Nadir for Schachens Throne. Han fortalte sin vidunderlige Historie, og blev som en eventyrlig Logner dømt til at døe for Bødens

Hånd. Nadir bøjede sit Hoved, medens hans Skjtsengel nærmede sig Thronen, og kastede sig for Schachens Fodder.

„Kjender Du mig, Nadir?“ spurgte Geniassen, idet den tog sin Blomsterfrands af Hovedet, strøg sig de blonde Lokker fra Ansigtet og afdorrede Sminsen — den elskede Mirza stod for hans Dine! Schachen og de Omkringstaaende brast i Latter; men Nadir udstrakte, skjælvende af Glæde, sine Arme mod den hulde Skikkelse, der sank i hans Favn. Ogsaa Schachen tog Masken af og viste sig som den endnu levende Nurschivan. — „I Guds og Prophetens Navn! udbrød den forbausede Nadir: Etige de Døde op af Gravene?“ — Smilende svarte Schachen: „Nei, Nadir, Du stiger ned til de Dødelige. Vær velkommen i Lysets Rige. Jeg haaber, at Du nu er vorden Herre over Dine Lidenskaber og Daarligheder, og at Du er vendt tilbage til Troens og den himmelske Kjærligheds Arme. Du har smagt af Kundskabens Træ og lærte, at der er ingen varig Salighed paa Jorden, at intet jordisk Gode kan lignedes med de himmelske Glæder, som enhver menneskelig Sjæl maa længes efter, men som først vorde nået til Deel efter Døden. Den, som Religionen ei besjæler, kan aldrig være nogen god Statsborger, Undersaat, Ven og Vægtfælle. Dydens Moder og det eneste Saliggjørende paa Jorden, er Troen paa en Evighed hisset.“ — Schachen fortalte nu, hvorle-

des han, forfærdet over Nadirs Mangel paa Religiøsitet og Tro paa Guds evige Rige, ved Mirzas, Hassans og alle de øvrige Deeltageres Hjælp havde anstillet et Forsøg paa at forbedre ham, da han ikke havde kunnet udholde den Tanke, at hans Ven og Yndling skulde gaae fortabt. Kadiza var ei heller død, men kun let saaret, og hans brave Korro frisk og sund. „I fjorten Maaneder har Du levet et halvt Aarhundrede, vedblev Schachen: og som jeg haaber, indseer, at Dine Dnskers Opfyldelse kun har avlet en Række af Daarskaber, og Din Udødelighed kun bragt Dig tusindfold Død. Spillet er nu tilende, vi træde Alle tilbage i vore sædvanlige Livsforhold og ville stedse sætte vor Liid til Guds Barmhjertighed og ved et dydigt Levnet gjøre os værdige til Udødelighed hisset. Mennesket er ei skabt for denne Jord allene.“

* * *

Dg Nadir Baun lagde disse sande Ord paa Hjerte. Han blev Schachens redelige Ven og tro Ejener, et gudfrygtigt Menneske, en kjærlig Egtesfælle, en omhyggelig Fader og en lykkelig Mand. Ingen formastelige Dnsker drog ham mere bort fra Dydens Bei.

(Dr. J. Poltt.)

Hofnarren Jacob Chau.

I Schlesiens frugtbare Egne, nær ved Staden Lands-
hut, ligge Klosteret Grislaus store udstrakte Bygning-
ger. Odelagte for meer end hundrede Aar siden ved
en Ildbrand, bleve de snart igjen, efter Stifterens
Billie, opbyggede store og prægtige. — Saaledes
staae de endnu; men deres fromme Bestemmelse er
forældet og ophævet; det Fristed, som her var hellig-
get Andagten og Videnskaberne, er nu øde; thi Begge
ere forlængst traadte ud i Verdenslivet og dette taaler
ingen rolige Tilskuere meer.

Dog, hvor griber Beemodet Dig snarest, Du
eenfomme Vandrer? I Ruinerne af de omliggende
sjunkne Borge, der, liig tro Benner, have fulgt de
store, kraftfulde Mennesker i Graven, eller i de end
kneisende, men øde Klosterhaller, der, liig ujordede
Mumier, hvem Aanden har forladt, endnu forgjer-
ves vente Forraadnelsen. Hvi snst Du længselsfuld
Dine Benner hid til Hjergflottets Ruiner, for at
tømme et Bæger med dem, der hvor Kæmperne for-
dum frydede sig ved Maaltidet; men vandrer dog
heller allene med den gamle Chordeg, der fortæller
om soundne Tider, gennem de øde Korsgange og dvæ-
ler i den store prægtige Klosterkirke ved Billedet af
Abbeden med det dødelige Saar i det blodige Hoved,
Martyren som med sine 70 Geistlige standhaftig faldt
for Husfiternes Hænder?

Uf Valladsernes Ruiner bygger Mennesket sig at-
ter med Lust nye Boliger; over sine Fædres Grave

fryder han sig ved blomstrende Kraft; men ved de forladte Minder om et andægtigt Gemyt, som Stift-teren engang haabede at forplante til Esterverdenen, om en from Troe, den han ansaae for evig som Sjelen, der staaer det gode uheldede Menneſke betænkt som og nedslagen; thi Livets Forgængelighed er ham ikke saa sørgelig som den Tante: at det, som nu er ham det Helligste, maaskee efter Aarhundreder vil worde foragtet som Fordom..

Vag Høialteret i Grissaus Klosterkirke, træder man ind i Strystekapellet, saaledes kaldet, fordi Stift-teren af dette Kloster, Volko den Første, Hertug af Schweidniz, tilligemed flere af hans Efterfølgere ligge begravne her. Degnen viser den Fremmede deres store Steenkister, og blandt andre Mindesmærker ogsaa en sort Marmorplade, indviet til Erindring om den sidste Prinds af dette Huus, som, efter Degnens Fortælling, blev ihjelslagen med en Steen af Hofnarren paa Slottet Volkenhain i Midten af det 14de Aarhundrede, og Pladens Indskrift stadfæster Fortællingen.

Vi ville dog kaste nogle Blade tilbage i Tidens Bog, for at see om det og virkelig forholder sig saaledes, og troligen berette hvad vi have fundet:

Jacob Chau var en Søn af en fattig Bøver, hvis Hytte laae hiinsides Elbdalen paa den bøhmiske Grændse ved Riesenbjergenes Fod. Hans Fader, en from, stille Mand, vævede altfor flittigt og blev derfor særdis med Lærredet til sine Liigklæder, for Jacob endnu havde fyldt sit 12te Aar. Nogle Dage efter Begravelsen sad den stakkels Dreng en Aften udenfor

Hytten og stirrede med Taarer ned i Dalen, hvor Ratten alt spredte sine Skygger over Faderens Grav: hoi, medens hans Bolig endnu belystes af Aftenso- len; da skred Mester Kilian Wolfsheimer med tunge Skridt ned af Bjergaasen, satte Kassen, han bar paa Ryggen, fra sig og sagde: „God Aften, Jacob! See her er jeg igjen, Din Fader er dog hjeat me?“ — „Nei, svarte Jacob bedrøvet, og rakte ham Haanden til Velkomst: Fader er ikke mere hjem me, han er død.“ — Studsende saae Wolfsheimer paa Drengen og fulgte ham ind i Hytten. Han var en Laborant, der selv eengang aarlig gjenneureiste Bjergegnen, for at samle Urter og Rodder og paa sin Reise ofte pleiede at logere hos Jacobs Forældre, at modtage deres indsamlede Forraad og at betale godt. Deskaarsag var han altid Bæveren kjærkommen; men Jacob og hans Søster saae gjerne, at han drog bort igjen, thi hans mørke, barste Bæsen, kysede de glade Børn; Faderen pleiede ogsaa kun at kalde ham en meget snild Mand, da han dog ellers aldrig glemt at lægge det Ord: „retskaffen“ til, naar han talte om sine andre Venner. — Laboranten hilfede Moder og Datter, kastede et mørkt Blik paa den ledige Bæ- verstol, men da Enken vilde fortælle ham den Udo- des Lidelses og Sygehistorie, hentede han sin Kasse ind i Stuen, lod Jacob bringe sig de af Bæveren til ham indsamlede Urter og bragte rolig Alt i Orden. „Ja, det gjør mig ondt for den arme Djævel, afbrød han endelig hendes Klage: der har nu indsamlet mig heelt kostelige Sager og tørret dem ret fornuftigt; en Haandsfuld deraf havde maaskee kunnet redde

hans Liv, men han kjendte ei de Skatte, han gjemte under sit Tag! Saa gaaer det de Eenfoldige!" — Enken vedblev og viste ham hendes sørgelige Udfigter i Fremtiden. Hun og hendes halvbrødre Datter, meente hun, kunde nok ernære sig ved at spinde, men hvad skulde der blive af Jacob, som i sin Fader ogsaa havde tabt sin Lærer og Mester, og som nu var berøvet al Underviisning, formedelst deres Boligs afsides Beliggenhed.

Wolfsheimer taug, pakkede de ordnede Skatte i Kassen, kastede en større Sum end sædvanlig paa Bordet og forlangte Ustensmad. Enken frembar hvad Huset formaaede; men da hun fremsatte en allerede anstaaende Klage, sprang han hurtig op med de Ord: „Bort med det Bagværk, det er vist fra Begravelsen, dermed har J vel bevertet Liighæderne — jeg gyser for det!" Og hermed forlod han Stuen og satte sig knurrende udenfor paa Bænken. Da det blev silde vilde han ei heller gaae tilfjængs, fordi han havde erfaret, at Bæveren havde ligget Liig, just i det samme Kammer, hvori man tilberedte ham Matteleie, men foretrak at tilbringe den korte Sommernat under aaben Himmel for at betragte Stjernerne's Stilling.

Da Jacob næste Morgen traadte ind i Stuen, sluttede Moderen ham grædende i sine Arme og fortalte ham, at Mester Wolfsheimer havde tilbudt hende, at tage ham til sig og at undervise ham i sin Kunst, et Tilbud, som Jacob i sin Armod maatte holde for en stor Lykke. Skilsmisssen fra Moder og Søster syntes vel Drengen meget tung, men han ans

skede dog ogsaa at betragte Verden noget nærmere end fra sine Bjerge og samtykkede endelig, da ogsaa Laboranten tiltalte ham venlig. Denne skyndte paa Afreisen og saa Timer efter drog den lille Jacob bort med ham fra sit Fædrenehjem.

I den snevne Dal, hvor nu Oweisfloden strømmer forbi de reentlige Boliger i den skønne Landsby Glinzberg stode dengang kun faa Huse. Her boede og Mester Wolfsheimer. Et gammelt stort Træhuus, større end de øvrige Rabohytter og en dermed forbunden velindrettet Have, var hans Eiendom. Han bankede flere gange paa den tillukkede Dør, indtil den endelig blev aabnet af et høit magert Fruentimmer. Laboranten bød Jacob at vente udenfor Døren og gik ind med hende. Efter en halv Time kom hun allene ud, betragtede Drengen fra Hoved til Fod, strog ham de blonde Haar fra Vandens, udspurgte ham om Mergel og beføel ham endelig at følge sig ind i Huset, hvor hun anviste ham et lille Kammer med de Ord: „Jeg har samtykket i at modtage Dig; fra nu af har Du kun mig at adlyde, bryd Dig ikke saameget om Wolfsheimer, thi han veed ofte ikke hvad han siger. Vil Du være lydige, from og taus, saa skal det gaae Dig vel, viser Du derimod en gjenstridig og slet Opførsel, saa skal jeg vide at tæmme Dig.“ Ved de sidste Ord truede hun ham saaledes med de lange Fingre, at en kold Gysen foer igjennem den arme Dreng; han gik til sit Kammer og græd; thi denne alvorlige Figur stak endnu altsformegest af mod hans blide Moders Billede.

En gammel kroget Karl, med Navn Peter Schmaucher, som Laboranten kaldte sin Samulus, og en gammel Pige, udgjorde det øvrige Huusgefinde. Katharina, saaledes heed Wolfsheimers Huusholderske, førte her Overtkommendoen, og forstod at beherske Huusbonden selv, dog vaagede hun egentlig kun over streng Orden, holdt Alt til samme Virksomhed som hun selv besjeledes af, og sparede derved ei paa Skjeldsord. Der forløb en lang Tid, før Jacob kunde faae Fortrolighed til Nogen her og især inden han kunde finde sig i Katharinas Opførsel, som ofte over Middagsbordet besvarede Laborantens venlige Tiltale med saa frygtelige Skjeldsord, at Drengen blev gandske ilde tilmode og næsten holdt hende for affindig. Hun havde nemlig flere skønne Ratter, dem hun pleiede som sine Børn, og over hvilke Laboranten ingen anden Naadighed havde, end at give dem Navne, som da sædvanligen vare laante af Gjenstande, hørende til hans Konst. Naar hun tilligemed Messeren og Jacob nød det knappe Middagsmaaltid ved det lille runde Bord, saa maatte Rattene paradere i en Rad bag deres Herkæringes Ryg og forholde sig rolige indtil de hver især bleve fremkaldte ved Navn og fik at spise. Sædvanligviis syntes Wolfsheimer slet ikke at lægge Mærke hertil, undertiden hændte det sig dog, at han kastede et venligt Blik til Rattene og erkjendte sig om En og Andens Befindende. — „Katharina“, pleiede han da at sige: Du har Ret, en Rat er virkelig et skønt Dyr, et seilivet, kraftigt Kreatur. Den

Sandenskloe er dog en stærk Hankat, den Khabar-
 bara er dog en nydelig Rattefigur. De have dog
 endnu god Appetit, de ere dog ikke syge, de tjære
 Dyr?" — Men siige deeltagende Esterspørgsler, som
 Peter Schmaucher gjerne nikkede ad med et lumst
 Smil, bragte altid Katharina i Raserie. „I
 Drabmand, I Morderengle, hvad kommer min
 Sandenskloe Eder ved!" kreg hun, sprang op af
 Stolen, og foer hen mod Famulusen, der sædvan-
 lig fik et dygtigt Dressigen, naar han ikke kunde
 naae Døren tidligt nok. „I kan selv beholde
 Suppen fra Eders Kjøkken!" og huj! huj! lod
 hendes skingrende Raab og — som alle Hønsene
 flygte ved Hanens Skrig, naar han viner Rov-
 fuglen, saaledes sprang ogsaa alle Rattene udaf
 Bærelset og flygtede ind i den lille Stue bag
 efter deres Hersterinde. Men det Forunderligste
 var, at den Kat, om hvis Befindende Wolfshei-
 mer havde erkundiget sig, altid døde kort efter.
 Uarsagen til denne besynderlige Omstændighed er-
 foer Jacob siden. Det var nemlig Laborantens
 Yndlingshønsel, at tilberede Gifter, men han kunde
 tillige ikke afholde sig fra at forsøge deres Kraft
 paa et eller andet levende Væsen. Famulusen
 maatte derfor skaffe et Dyr tilveie, og bragte sæd-
 vanlig en af Katharinas Katte, som han hadede.
 Naar nu det arme Dyr havde faaet sin Døds Gift,
 saa fik det først noget Værd for Laboranten, og
 med Deeltagelse erkundigede han sig om dets Be-
 findende, for at erfare Virkningen af sin Drik.
 Naagtet denne hemmelige Lyst til at ombringe, havde

han dog en uimodstaaelig medfødt Affky for Alt som stod i Berøring med Liig, for hvilket han havde en saa fin Sands, at han paastod, diebliffelig at kunne mærke paa en Syg, om han vilde komme sig eller ikke. Han gjaldt vidt og bredt for en meget erfaren Læge og raadspurgtes ofte; men brast Sveden, under Sygebeføget, ud af hans Pande, greb han ængstelig efter Hat og Stok, saa var det altid et Tegns for de Omkringsstaaende, at Døden var nær og at man kunde bestille Kisten.

Al disse Menneſker blev Jacob nu opdraget. En gammel der paa Stedet boende Geistlig gav ham Underviisning i det Nødvendigste; men isvrigt maatte han blot gaae Katharina tilhaande i Huset og Haven, og om Aftenen, medens hun spandt med Pigen, væmme hendes Katte; imidlertid lærte hun ham dog mukke Viser, ja fortalte ham endog stundom de vidunderligste Historier om Bjergaander, især om Nüzczahl.

Først da hun gav sit Samtykke begyndte Medhjælperen og siden Laboranten selv at beskæftige sig med ham, og fornemmelig at undervise ham i Botanik; thi Jacob skulde engang i Tiden allene foretage Reiserne gjennem Bjergene, fordi Mesteren havde fuldt op at bestille hjemme, og Peter Schmaucher, som Folk gjerne saae, formedelt hans komiske Væsen, og som forstod godt at omgaaes dem, skulde reise ene med Medicinkassen paa Handelens Vegne.

„Lad mig kun raade, sagde Denne til Wolfsheimer: jeg skal nok afrette Eder Rnegten. Han skal træde i mine Fodspor; vi skulle skaffe Eder saadan Sogning, at I ikke skal kunne skaffe Draaber og Salver nok tilveie, og Penge skal strømme til Eders Huus.“

Jacob elskede ogsaa mere den saakaldte Privatunderviisning hos Samulusfen, end den han fik hos sin mørke Mester, saa gjerne han endog var tilstede i det hemmelighedsfulde Laboratorium og hjalp til der; thi Peter Schmaucher lærte ham ogsaa at blæse Baldhorn, og underviste ham i Handel og Wandel, som han pleiede at kalde det. „Naar Du vil drive Handel, Jacob, maa Du for alle Ting ogsaa lære at kjende Wandel, det vil sige, hvorledes Du skal omgaaes med Menneskene og hvorledes Menneskene bedst lade sig behandle. Jeg skal aabne Dig Menneskekundskabens Helligdomme og vise Dig Menneskene i alle Stikelser, at Du kan lære at forstaae dem og omgaaes med dem.“ Han holdt nu først en Forelæsning for sin Lærling, derpaa maatte Denne tage Medicinkassen paa Rakken, gaae udenfor, atter banke paa Døren, komme ind i Bærelset og falbyde ham sine Varer. Samulusfen foresilte snart en egenfindig Patient, der ikke kunde beqvemme sig til at bruge Medicin, snart en indbildt Polyhistor, hvem den ikke var god nok, snart en Gjerrig, hvem den var for dyr. Undertiden forklædte han sig endog som en gammel Kone, skjeldte og smældte paa Medicinframmeren, foer løs paa ham og smed ham paa Døren. Men ved Alt dette maatte Handelsmanden

dog ikke lade sig afvise, og naar det nu lykkedes ham at aftvinge sin Læremester et Smil ved lystige Indfald, eller ved sin Betsalenhed at bringe ham saaledes i Knibe, at han ikke kunde undgaae at kjøbe, saa faldt Samulusen ham om Halsen, roste ham over al Maade, og kunde neppe tilbageholde sine Glædesraarer. — „Det er en indmærket Dreng, et stort Genie! sagde han engang til Laboranten: nu har han endog bestaaet den sværeste Prøve. Jeg aage rede idag Fyrste, isorte mig en galoneret Klædning, og paatog mig en Mine, stoltere end Reiseren selv, men mener J, at Drengen blev bange for mig, langt fra; saa dristig som en Gaardhane fremtraadte han for mig, og paatryglede mig rigtig sine Varer. Jeg erklærer ham nu moden; J kan, hvad Dag J lyst, udsende ham i Verden.“

At Jacob under disse Omstændigheder alligevel bevarede et reent Hjerte, og opvoxte til en skøn, sædelig Ungling, havde han Katharina at takke for; thi saa trættekjær hun endog syntes mod Laboranten og hans Folk, og saa strængt hun endog holdt sin Pleiesøn til Arbeide og Lydighed, saa moderlig sørgede hun igjen for ham og formanede ham hver Morgen, efter at hun havde holdt Bøn med ham, til Fromhed og Gudsfrugt. „Kun naar Du er from, sagde hun ofte: vil Dit daglige Brød smage Dig og Dit Arbeide lykkes. See Wolfsheimer, han smager det ikke, han maa nedsluge hver Mundfuld utyget, fordi han ikke beder.“ Jacob følte vel, at hun havde Ret, thi naar hun læste Bønnen før Maal:

tiden, var Wolfsheimer allerede ved Suppen, og
 naar hun læste fra Bords, var han allerede borte.
 Hans mørke, adspredte Bæsen indgjød snart Dren-
 gen en hemmelig Affky og hans Mistanke: at han vel
 endog havde Omgang med onde Aander, bestyrkedes
 derved, at han ofte hørte Mesteren, som om Lover:
 dagen plejede at indslutte sig i sit Laboratorium og
 arbejde der hemmeligt, at tale og uddele Befalinger,
 endskjøndt der intet menneskeligt Bæsen var tilstede.
 „Ere J nu færdige? hørte han ham engang sige
 høit: Ere J nu stærke og kraftige nok, til at give
 Eder i Kast med Menneffene? Velan, saa udfører
 mine Befalinger: Du der, faer i den gamle Suur-
 deig, Du har jo alt Din gamle Skørsteensfeierfrakke
 paa, fei Efsen reen, før Branden bryder løs; Du
 i den fine klare Skjorte, gaee og læg Din runde
 Haand paa Hovedpine og Hjerteondt! Og Du i den
 røde Kjole, hvi betragter Du mig saa skalkagtig,
 tænker Du maaskee ikke, jeg lugter hvad Du dølger
 under Din Rosenduft? Du troer maaskee ikke jeg
 kjender Dig, fordi Du ikke har Dine Guldgalonet og
 Hatten med Hanefjederen paa? Man vil overdrage
 Dig hemmelige Orinder, udfør dem troligen og
 gjør mig ingen Skam. — Dog, vedblev han med
 høiere Røst: Penge maae J skaffe, det siger jeg Eder,
 thi end ikke Døden faaes her omsonst.“ — Men
 Wolfsheimer talte ikke med Aander, men kun med
 sine tillavede Medicamenter og Gifter.

Sex Aar vare nu forløbne, Jacob havde lært Udskilligt og skulde tiltræde sin første Bjergreise med Urtekassen. Mesteren gav ham en knap Reisespenge, og nævnte ham de Bjergboere, hos hvem han kunde logere frit; Samulusen bildte ham mangen Logn ind og søgte, for at drive Løier med ham, at indjage ham Frygt for Bjergaanderne; kun Katharina gav ham sin moderlige Betsignelse og puttede nogle Levnetsmidler i den tomme Kasse.

Den af mine Læsere, som kjender Niesenbjergens mørke uhyre Klippemasser, som frydede sig i Skyggerne af deres Skove, ved Synet af deres Vandfald eller ved den ubegrændsede Udsigt over det frugtbare Land, han kan foresille sig Jacobs Følelser, da han en skøn Sommermorgen fra det mørke Træhuus betraadte den skinnende Bjergkjæde. Al Botanik var glemt, han stod henrykt over det friske Blomster- og Plantesliv, og kunde længe ikke beqvemme sig til at mynstre de stille venlige Naturens Børn med prøvende Blik, for at erfare, om de og passede til hans Kasse. Ofte dvælede og lyttede han paa eensomme Steder, om ingen Bjergaand vilde aabenbare sig for ham, thi hans Hjerte længtes med sød Frygt efter deres Omgang.

Saaledes havde han gjennevandret den skovrige Bjergkjæde langs med Oveisdalen, og sad en Aften paa det eensomme Sted, hvor Zackens Strømme styrte ned i den dybe Klippeseng. Det var ham en henrykkende Tanke, at tilbringe den lune Sommernat her, og i et gøglende Naturspil at see Nat-

himlens funklende Stjerner styrte ned med Vand: faldet, hvorpaa Dagslyset endnu blinkede. Rolig havde han leiret sig paa en flad Steen tæt ved den dybe Flodfeng, da gik en Mand uilsoimt forbi paa den ubanede Fodsie, og blev forundret staaende, da han saae Ynglingen. Med ængstelig Deeltagelse spurgte han ham, om han maaskee var faret vild, om han ikke ønskede at naae et Herberge for Nattens Frembrud, og rystede betænkeligt paa Hovedet, da Jacob tilkjendegav ham sin Beslutning. „Her maae Du ikke tilbringe Natten, det er ikke ret sikkert paa dette Bjerg, især i denne Egn, kom med mig, jeg gaaer gjerne i Selskab, Du skal finde en god Modtagelse hos mig.“ Jacob vilde vel i Forstningen ikke vige fra sin Beslutning, men da han erfoer, at Manden, med hvem han talte, var en af Wolfsheimers Bekjendte, som endog havde et Urteforraad til ham, saa samtykkede han endelig, og vandrede med ham op til hans Bolig. — Medens han der med den øvrige Familie sad ved Aftensmaden og med hemmelig Fryd hørte paa de rædsomme Fortællinger om Rubezahl og Bjergaanderne, bankede det sagte paa Døren, og med en venlig Aftenhilfen indtreen en understjøn qvindelig Skabning, indhyllet i et hvidt Elor. „Ei Kunigunde! sprang Konen hende imøde: hvor kommer I fra saa silde, og vel gandske allene, over det gyfelige Bjerg?“ — Kunigunde fortalte, at hun havde faaet Tilladelse af sin Morter til at overnatte her: oppe for at see Solen staae op, og havde sendt sin frygtsomme Ledsagerinde tilbage paa Halvøien.

„Og I er slet ikke bange?“ spurgte Bertinden. —
 „Nei, slet ikke!“ svarte Kunigunde med et frimodigt venligt Blik. Den skønne Pige vidste snart at dreie Samtalen hen paa andre Gjenstande, spurgte Moderen om hendes Børn, kyskede de Smaa, som alt sov, og tog endelig en Zithar ned af Væggen, til hvilken hun sang nogle smukke Viser.

Jacob vidste ikke, hvorledes det var fat med ham. Han kjendte intet qvindeligt Væsen, som taalte endog den fjerneste Sammenligning med hende. Denne Ynde i Ord og Bevægelser, denne Himmelsstraale fra det mørke Die, disse skønne fine Former, gjorde et ubeskriveligt Indtryk paa ham. Han havde ærbødigt trukken sig tilbage i et Hjørne af Stuen og glemt alle Andeaabenbarelses over denne menneskelige Gestalt; thi en ukjendt Længsel greb hans Sjæl under hendes Sang, og store Taareperler trængte sig frem i hans Dine.

Det var alt silde, da Huusmoderen tillavede et Leie for Kunigunde, og Berten gik med Jacob paa Høloftet; men Denne kunde ikke sove, hvor stærkt endog Hølugten og Roklokkernes sagte Lyd, der ringede, alt som Dvæget bevægede sig i Stalden, indbød ham til Hvile, thi Kunigunde stod for hans Sjæl og smilede saa vennsaligt ad ham, som om hun vilde sige: sov dog ikke Liden bort, vi ville see Solen gaae op sammen, og da Morgenen bræmmede den østlige Himmels Bevandt med rosenfarvede Lysskriber, kunde han ikke mere blive i Hytten, men ilede ud i den kølige Morgenluft. Endnu var han allene, paa Klippetoppen blæste han en Morgensang paa sit

Horn, thi hans Sjæl strømmede over af Andagt og Taknemmelighed mod Den, der bød Dagen frembryde. Da Sangen var tilende, stod Kunigunde ved hans Side. Hans Hjerte bævede i stille Henrykkelse, han kunde ikke svare hende, da hun bød ham Godmorgen, og det drukne Døe vidste ikke hoorhendet skulde vende sig, til det glødende Lyspunkt i Horizonten, hvor Solen just hævede sig, eller til Pigen, som, omgivet af Morgenens første Straaler, stod for ham, lig en Dag bebudende Stundgudinde. „Jeg har vel forstyrret Dig i Din Morgenbøn, sagde Kunigunde: see, hist gaaer Solen op, lad os bede sammen!“ Og da hun nu med barnlig Fromhed faldt paa Knæ og høit læste Fadervor, knælte han ved hendes Side, lagde Hovedet paa en Steen og græd ret bitterlig. „Hvi græder Du dog?“ spurgte hun deeltagende og greb hans Haand. — „Åk, jeg længes efter min Moder!“ svarte han; thi Hjertet havde endnu ikke givet ham anden Længsel, som egentlig opfyldte det, noget Navn.

Bertinden kaldte til Frokost. Medens man lod sig den friske Mælk smage vel, bebreidede Berten Kunigunde, at hun vilde begive sig allene paa Hjemveien. Morgen- og Aftenstunden, meente han, var farligst, hun kunde dog bie til Middag. Men da Kunigunde smilede af hans Vængslighed, og blev fast ved sit Forsæt, just nu at vende tilbage, saa tog Jacob Mod til sig, og tilbød undseelig at ledsage hende, fordi han havde isinde at tage samme Veie. Efter nogen Betænkning modtog Kunigunde Tilbudet, og Begge begave sig strax efter raak paa Veien. Da de

havde tabt Hytten af Eigte, blev Kunigunde, som hidtil var ilet taus forud, pludselig staaende, og spurgte forlegen, hvorhen han dog egentlig havde isinde at gaae. Jacob fortalte hende trohjertig, at han havde besluttet at tilbringe Dagen i Nærheden af Vandfaldet, i det Haab, engang at faae Bjergaanden i Tale, der, efter Folks Forsikring ofte skulde opholde sig her, og efter hvis Bekjendtskab han sølte en uimodstaaelig Længsel. „Han har jo været saa venlig imod Eder, som Folkene i Hytten fortalte mig, og Skjøndt jeg vel ikke er saa skøn som I, saa har jeg dog et reent Hjerte.“ Pigen betragtede ham med ubeskrivelig Venlighed og sagde, idet en stærk Rødme farvede hendes Kinder: „Mener Du det vel godt med mig, Jacob?“ — „Det veed den gode Gud, for hvem vi idag have knælet sammen!“ svarte han meget bevæget. — „Nu, saa følg mig ikke længere, vedblev hun: lad mig usforstyrret og allene vandre hjem. Du kan opsøge Bjergaanden en andengang, kun ikke idag. Vil Du vise mig den Tjeneste?“ — „Naar I saaledes vil det; ja vel,“ sagde Jacob bedrøvet, og slog Dinene ned. — „Du skal ikke være bedrøvet! sagde hun, og streg ham paa Kinden med den skønne Haand: Lønk dog paa Din Moder, Du har jo fortalt mig, at Du ikke har seet hende saa længe. Gik først til hende; men naar Du kommer tilbage, saa gaae ikke forbi Vandfaldet, men blæs da en Gang, maaskee er jeg ikke langt derfra, men hører det og opsøger Dig igjen.“

Hun viste ham derpaa en Godsti, der førte ham over Bjerget til den Egn, hvorhen han stundede, og

da han sørgmodig vendte sig bort fra hende efter Af-
skeden, faldt hun som en hvid Due ned, i den mørke
Skov.

Efter nogle eensomme Dagreiser naaede ende-
lig Jacob sin Moders Hytte. Ved hendes Hjerte og
i Søsterens Favn glemte han i Begyndelsen let alle
de Skikkelser, der, siden hin lykkelige Morgen, vaar-
gen og i Drømme omsvævede ham. Men da den
første Glæde over Gjenhynet veeg for den rolige For-
tælling om hans Liv og Levnet i den fjerne lange
sexaarige Skilsmisse; da han atter blev hjemlig
i Hjemmet, og atter om Morgenen sad paa den
Steenbænk, hvor han som Dreng saa ofte havde seet
Solen staae op, da mærkede han dog, at han nu var
anderledes tilfunds og at Længselen ogsaa drog ham
bort fra denne elskede Hytte.

Wolfsheimer havde tilladt ham at blive fire
Dage hos sin Moder. De vare forløbne. Afste-
den blev denne gang lettere paa begge Sider; thi da
Jacob nu skulde foretage sig Bjergreiserne i Weste-
rens Sted, saa vare de visse paa, at sees oftere.
Han havde nu besøgt alle Bjergboere, hos hvem La-
boranten pleiede at faae Urter; Kassen var fuld, det
var Tid at vende tilbage, og Jacob ilede en Middag
ned fra den høie Bjergryg, for endnu inden Aften at
naae Båndfaldet. En anelsesfuld sød Gysen gjen-
nembævede ham, da han betraadte Granstoven,
i hvis Skygger Kunigunde var forsvunden for hans
Blik. Jugenstedts et menneskeligt Væsen; thi hos
Kjæde ikke denne Egn af Frygt for den drillende Bjerg-
gand. Kun Naturens Stemmer lode omkring ham,

og da han allerede i det Fjerne fornam Vandfaldets Brusen, troede han pludseligt at sene en skyggeagtig Gestalt, der forsvandt ved Strømmen. Dog ansaae han det snart igjen for et Sandsebedrag, satte sig ned paa et Klippestykke, og blæste en Aftensang paa sit Baldhorn, ihukommende Runigundes Ord. Neppe havde han endt, før et Bæsen i en Eremit's Skikkelse, med langt hvidt Skjæg, treen frem midt af den brusende Strøm, besteg Klippen med raske Trin og stod for ham, før han endnu kunde fatte sig af sin Forfærdelse.

„Hvad vil Du her Jacob?“ spurgte Skikkelsen i en barsk Tone, og holdt en blank spids Dolk imod ham. Hvormeget endog Ynglingen tilforn havde glædet sig til Rubezahls Bekjendtskab, saa tabte han dog nu Modet og undskyldte med Bævelse sin Nærværelse saa godt han kunde. Bjergaanden syntes at blive venligere, gjorde endnu adskillige Spørgsmaal, dem Jacob trohjertig besvarede, og sagde: „Jeg holder Dig for en god from Dreng, derfor er jeg venlig imod Dig. Du skal og have et Minde om mig, hvo veed, hvad det engang kan gavne Dig!“ Derpaa gav han ham en stærk Guldring, bød ham gaae og endnu engang at gjentage Aftensangen, saasnart han sinede de nedenfor liggende Landsbyhytter. Jacob adlød og Rubezahl forsvandt mellem Skovens Skygger.

Solen dalede, da han saae Landsbyen ligge for sig. Han begyndte sin Sang paany, men havde endnu ikke fuldført den, før Runigunde venligt hilsende fra det Fjerne, munter iulte ham imøde opad

Stien. Hun modtog ham med hjertelig Glæde og opfordrede ham til, efter at han havde fortalt hende hvad der nylig var hændet ham, at overnatte hos sin Møster; hun viste ham Husets Spaantag og bød ham at gaae foran og bie paa hende ved Steenbænken udenfor Huset, indtil hun kom tilbage fra sin Ustenvandring. Jacob adlød; men Stjernerne vare allerede paa Himmelen før Kunigunde kom tilbage og førte ham ind i Huset. Møsteren kjendte i Begyndelsen ober, at hun var bleven saalænge ude, men viste sig snart godmodig og gjestfri mod Jacob; thi dette blev oplyst, at ogsaa hun kjendte hans Mesters Navn ret godt og havde kjøbt sit Medicinforraad af den lystige Peter Schmaucher.

Jacob var i en Fæverden. Bjergaandens Aabenbaring og Gave skjenkede hans Phantasi, og Kunigundes Nærværelse hans Hjerte, riig Næring. Selv den indvendige Indretning i dette lille Huus, hvori man, foruden den største Pyntelighed, ogsaa i Bøstabet, kunde see Spor af en forsvunden Pragt, og den gamle Møsters venlige, men dog fornemme Adfærd, var ham en ny Verden, saa at han kun formaade at tale lidet, men beundrede Alt med aabne Dine. Gjerne havde han hørt hele Natten paa Kunigundes søde Gladdren og Møsterens venlige, forstandige Tale, hvis ei den Sidste endelig havde besaalet ham, at gaae til Hvile.

Efterat han den følgende Morgen havde lovet Kunigunde, at besøge dem igjen paa hans næste Vandring, tog han Afsted med bedrøvet Sind; thi fra

den venlige Hytte stundede han jo atter til det mørke Træhuus, hvori Wolfsheimer drev sit Bæsen.

Laboranten var tilfreds med sin Lærling. Han havde rigeligen indsamlet og medbragt gode og brugbare Sager; men Katharina syntes mindre tilfreds. Jacobs gandske forandrede Bæsen undgik ikke hendes skarpe Blik og foruroligede hende, thi hendes Hjerter hang med sand moderlig Omhed ved hendes Pleiesøn. „Er Du syg, har Reisen angrebet Dig for meget, eller hvad andet feiler Dig?“ sagde hun endelig til ham. — Jacob vilde ikke vide af Noget; men Katharina lod sig ikke afvise, hun udspurgte ham saa fjærligt og alvorligt, at hun endelig fandt Veien til hans Hjerter, og han aabenbarede hende Alt med barnlig Aabenhjertighed. — „Græm Dig ikke, min stakkels Søn; men vær kun ret sitrig og from, det kan endnu Altsammen blive godt, sagde hun deeltagende og klappede hans Kind: Jeg har ogsaa engang været saaledes tilmode som Du. Du skulde have kjendt Wolfsheimer for tyve Aar siden, da var han en smuk, pyntelig Mand, og jeg dengang ikke ældre end Din Kunigunde. Han lærte mig at kjende paa sine Bjerggreiser, og mangen Dag har jeg staaet paa Bjergene og seet ned i Dalen, om han ikke snart kom tilbage. Hvor lykkelig var jeg, da han endelig begjerede min Haand! dog, endnu som Brud lærte jeg ham tilstrækkeligen at kjende. Hvad der var mig det Kjæreste gjaldt Intet for ham, han forgav mine Yndlingskatte, og da min Moder laae paa sit Yderste, løb han, ifølge sin Afsky for Liig, bort, og lod mig allene uden Trost og Bistand. Da tænkte jeg: Nei,

Du tør ikke ægte ham! Han vil ogsaa forgive Dine Børn, og naar de ere døde, gaae bort og lade Dig ene med deres Liig — og jeg afflog standhaftig hans Haand. Men han hørte ikke op at bestorme mig, thi han kjendte min Flid og Huuslighed, indtil jeg endelig gav efter og drog til ham, ikke som hans Kone, men som hans Huusholderke, hvorimod han maatte love mig, aldrig at gifte sig, saalænge jeg levede. Willigen indgik han alle Betingelser, fordi han nok haabede, at kunne overtale mig, men i tyve Aar har han nu anholdt om min Haand, og naar det skundom næsten var lykkes ham, at beseire mit Hjerte, saa mistede jeg atter en af mine Ratter. O, hvor underdanig vilde jeg ikke have været ham i Kjærlighed, hvis jeg var bleven hans Hustru! men nu maae han lyde mig!“ — Hun gav sine Laarer frit Løb, og besvor sin Yndling, ikke at aabenbare sit Hjertes Hemmelighed for noget Menneſke, ei heller at vise Nogen den ham af Rubezahl ſjænkede Ring, hvilken hun tiltroede en egen Tryllekraft. „Dersom Wolfsheimer ſaae den, han var iſtand til at berøve Dig den; thi Guldtørſten plager ham nu atter.“

Jacob fandt virkelig ved ſin Hjemkomſt Meſteren meget forandret og endnu meer indfluttet og ordknap end tilſorn. Kun undertiden ſmilede han ſagte for ſig ſelv ſom om han forud glædede ſig over et hemmeligt Onſkes Opfyldelſe, ſlog derpaa de lyuende Dine op, og ſaae ſtolt omkring i Børelſet; ogſaa drak han nu ofte Viin, noget han ellers næſten aldrig pleiede at gjøre. Katharina vilde ikke give nogen beſtemt Oplyſning over denne forandrede Opførelſe, men tilba-

geviste Jacobs nysgjerrige Spørgsmaal med de Ord:
 „Spørg ikke, og slaae Dinene ned, at Du ikke skal
 see — det er nu atter en slem Tid; han har igjen,
 Gud være os naadig, haadt Besøg af den graae Mand
 — og medens Du var paa Bjerget, har jeg mistet
 to Ratte.“ — Han spurgte nu vel ikke videre, dog
 vakte disse Ord en endnu større Frygt og Uffry for
 Mesteren i Jacobs Sjel, hvorfor han og hang Guldringen
 i et Baand paa det blotte Bryst, at denne
 Gave fra den gode Mand skulde bestjerme ham mod
 den Ondes Virkninger.

Kort efter Jacobs Hjemkomst indtraf ogsaa Peter
 Schmaucher med Medicinkassen, efter en lang
 Reise igjennem det flade Land, hvorfra han med-
 bragte meget Ryt, og blandt Andet ogsaa Følgende:

Bed Hertugen af Schweidnitz's Hof havde der
 i nogen Tid hersket stor Uenighed mellem den ældste
 Prinds Boleslaus og hans Forældre. Prindsen
 skulde ægte en Prindsesse, men vilde ikke give sit
 Samtykke dertil, fordi han elskede en Adelsmands
 Datter, hvem han agtede engang at ophøie til Her-
 tuginde. Pigens Fader, Ridder Lothar, var en an-
 seet Mand ved Hertugens Hof, og stolt nok til, at
 ansee denne Forbindelse mellem den unge Prinds og
 sin Datter, som desuden gjaldt for den skønneste og
 fædeligste Pige i Landet, for ikke umulig. Men den
 gamle Hertuginde modsatte sig ivrigt hendes Sønns
 Kjærlighed, og forstyrrede det hele Forhold. Hun
 sendte Ridder Lothar med tilsyneladende hæderlige
 Erinder til et nærbeslægtet Hof. Men han kom ikke

tilbage igjen, meget mere udbredte sig et Rygte om hans Død, og snart derefter forsvandt ogsaa hans skjønnede Datter. „Da den første Storm i Prindsens Sjæl over Tabet af hans Elskede havde lagt sig, og han atter syntes hengiven i sine Forældres Villie, fik han Befaling, at begive sig til det østerrigiske Hof, for at lære Erkehertug Leopolds Datter, Agnes, at kjende, som var berømt for sin Skjønhed, og bestemt til hans Gemalinde. Boleslaus reiste ogsaa med et lidet Følge, men da den gamle Hertug kort Tid efter faldt i en haard Sygdom, der gjorde Prindsens Nær-værelse nødvendig, og man derfor vilde kalde ham tilbage fra det østerrigiske Hof, beholdt man med Forbauselse den Efterretning, at han slet ikke var kommen dertil. — Peter Schmaucher havde just været tilstede, da man allevegne udsendte Tilbud for at udforstke Prindsens Opholdssted.

„Han har vel ikke været langt borte, sagde Wolfsheimer med et afbrudt Smil: thi han har allerede selv indfunden sig ved Hoffet.“ — Nogle Dage efter fik Jacob Befaling af Messeren, atter at vandre ud paa Urtesamling, men denne gang dog kun at bereise Iser-Nasen, og at komme tilbage paa tredje Dag. Han tilkjendegav Katharina sin Forundring over den korte Frist, men fik det Svar: „Det er ham ikke saa meget om Urterne at gjøre, som om at faae Dig bort, thi jeg mærker paa ham, at den graae Mand vist har ladet sig melde hos ham i disse Dage, og saa tør jeg jo neppe kaste et Blik til Siden.“

Med Daggrø ilede Jacob til Bjergene og med bedingede Skridt over Iser-Nasen, i det Haab, endnu

inden Aften at naae den Landsby, hvor Kunigunde boede. Endelig stod han ved den pæne Hytte og bankede paa med salig Forventning. Men en Pige aabnede kun Døren halvt og afviste ham med de Ord: at Herfabet var reist bort og hun torde ei indlade Nogen. — Sorgmodig listede han sig ned til sit Vandfald, satte sig atter paa hiin flade Steen og blæste en Aftensang paa sit Baldhorn. Men alt blev øde og taust; kun Echoet gjentonedede og Vandfaldet brusste. — „Hvi mægter Du dog ei, Natur, i Din navnløse Skjønhed, at stille Hjertets Længsel? hvi synes Du, trods Din kraftige Stræben, trods det evig friske Liv, som gennemstrømmer alle Dine Aarer, trods det veltalende Sprog, som alle Nationer forstaae — hvi synes Du dog Mennesket øde og død, naar han blandt Millioner Væsener savner det Ene, som han elsker? Men Du omfatter Alle med lige Kjærlighed, Din Blidhed og Skjønhed hilser Enhver med lige Gunst, og Hjertet længes dog atter efter et Hjerte, som skatter det over Alt.“

I en mørk Sindstemning kom Jacob snart igjert hjem, og naaede Wolfsheimers Bolig tidligere end denne kunde vente ham. Han fandt Havedøren aaben, treen stille ind og kastede sig udmattet i Skyggen af en mørk Hyldebuss; thi først i Tusmørket vilde han gaae ind i det skumle Træhuus.

Ledsaget af en graaklædt fremmed Mand traadte Laboranten ind i Haven og tog, under en levende Samtale, Plads i et nærliggende Lysthuus. Jacob søgte hurtigt efter Guldringen, thi en kold Gysen foer

igjennem ham, da han saae den graae Mand med det blege furede Ansigt nærme sig. Han kunde forstaa deres Samtale og fornam Følgende: „Ven, vi ere enige i Alt, sagde den Graae, og trykte forbindtlig Wolfsheimers Haand: kun ikke om Tiden. Jeg begriber, at Sagen har Hast; Pigen kan komme sig inden faa Dage og behøver da ingen Læge meer. Jeg skal derfor sørge for, at man allerede i Morgen sender Bud efter Eder!“ — „I Morgen! svarte Wolfsheimer, og saae alvorlig ned for sig: det kan endnu ikke skee, det er mig umuligt.“

Den Graae. Siig mig dog Grunden. Jeg har dog vel Forraad? En klog Mand gjemmer altid Noget til uforudseete Tilfælde.

Wolfsheimer. Derpaa mangler det ikke. Men jeg er bleven klog. Hvad en stor Herre idag belønner med Guld, straffer han imorgen med Galgen. Derfor befatter jeg mig ikke dermed, Skjøndt Eders Ønske skal vorde opfyldt. Jeg har funden en Udvei.

Den Graae. Og hvilken? er den og sikker?

Wolfsheimer rykkede nærmere og saae den Graae med en lumst Mine i de spørgende Øine. „Jeg har taget en Knekt til mig. Han kunde vel blive til Noget, men jeg sætter dog ikke stor Priis paa ham — Forstaaer I?“

Den Graae. Endnu ikke, min kloge Ven, endnu ikke! Kun et eneste Ord endnu.

Wolfsheimer. Nu saa giv Afg. Man lader mig kalde til den Syge og begjærer min Hjælp. Jeg lover vel at komme, men undskylder mig om

sider og kommer ikke. I mit Sted sender jeg nu Jacob med Medicinkassen til Klosteret og betegner ham nsie det Lægemedel, han har at bringe Frøkenen. Lad det saa virke hvorledes det vil, træffe hvorledes det vil, jeg siger: Drengen har i sin Druthed greben feil, hvad kan jeg derfor; fører ham bort til Galgen, saa er der en Galgenfugl mindre i Verden, og vi ere Begge uskyldige.

Den Graae. Herligt udtænk! min Ven, saaledes skee det! men saa bort med Drengen — han skader Eders Søgning.

Wolfsheimer. Endnu er han ikke kommen hjem; jeg har sendt ham bort, for at Eders Besøg kunde skee desto hemmeligere. I Morgen vil han sandsynligviis være her; derfor maa I først lade mig kalde Overmorgen.

Den Graae. Vel, lad det blive saa, min Ven! Lev vel. Den halve Belønning har I alt faaet forud, fordi vi kjende hinanden tilstrækkelig; den anden Halvdeel følger ufortøvet, saasnart det sikke Ristelaag er lukket; men min Herskerindes Raade er mere værd end Guld!"

De reiste sig og savnede hinanden. Wolfsheimer aabnede Havneporten for den Fremmede og ilede derpaa til sin Bolig.

Bleg, Skjelvende og neppe sig selv bevidst, reiste Jacob sig og forlod Haven med vaklende Skridt. At fly for Fristeren var hans forste Tanke. Men hvad skulde hans Pleiemoder Katharina troe om ham, naar han, uden at tage Affsked, uden at aabne

sit Hjerte for hende, saaledes løb bort som en Tøv?
 Det var Aften, da han endelig bankede paa Husets
 Dør. Katharina lukkede op; men forskrækkedes
 over den blege, skjælvende Yngling, som sank i hen-
 des Arme og ikke kunde sige Andet, end: „Jeg er
 syg, meget syg, min Moder, bring mig tilfængs!“
 — Hun vilde kalde Messeren til Hjælp; men Jacob
 foer sammen med Gysen og besvor hende at blive og
 at vaage allene hos ham om Natten. Hun soiede
 ham, og da det var langt ud paa Natten, da hele
 Huset sov, og hun længe havde læst ham Noget fore
 af en Bønnebog, kaldte han hende nærmere til sin
 Seng, stregede Armene om hendes Hals og fortalte
 hende sagte Alt, hvad han havde erfaret. — Katha-
 rina traadte forskæddet tilbage og stod længe maaløs.
 „O Du frygtelige Menneſke, udbrod hun endelig:
 saa har den Onde Dig da virkelig i sine Kløer! faer
 hen, jeg har ingen Deel i Dig! Men Du, min Søn,
 erkjend Guds Førelse, han har siensynlig udvalgt
 Dig til Frelsens Engel!“ — „Mig? sagde Jacob,
 og reiste sig glad fra Leiets: o, hvis det var muligt?“
 — „Det er muligt, vedblev hun: thi jeg fatter nu
 Sammenhængen. Dog — ikke blot eenfoldige som
 Duer, men og snilde som Slanger, maa vi være!“
 — Hun fortalte herpaa, hvorledes ogsaa hun havde
 beluret en Samtaale mellem den Graae og Laboran-
 ten og endelig nok mærket, at Talen var om Prinds
 Boleslaus og hans Kjærlighed. Prindsen havde
 nemlig, istedetfor, efter Forældrenes Villie, at gaae
 til det østerrigſke Hof, opſøgt sin af Hertuginde
 hemmeligt bortſjærkede Elſkede, og levet ukjendt

i Nærheden af hende, men havde ved Efterretningen om Faderens dødelige Sygdom, selv begivet sig tilbage til Hoffet. Her vare nu nogle ubehagelige Optrin forefaldne mellem Forældrene og Sønnen; thi da Moderen omsider forkyndte ham, at Pigen alt var bragt i Kloster, skulde Prindsen have forsikket med Eed: at han alligevel vilde ansee hende som sin Trolovede, og aldrig ægte nogen Anden saalænge hun levede. „Begriber Du det nu? vedblev hun: det arme Barn ligger vel syg i Klosteret af Sorg, og nu vil de forgive hende, at Prindsen kan blive løst fra sin Eed! Men det skal ikke lykkes dem! Reis Dig, min Søn, rust Dig til Kamp imod dem!“ — Katharina besluttede, at henvende sig til Priorinden i hiint Nonnekloster, som tilforn havde været hendes Ungdomsveninde og som, da hun indviede sig til Klosterlivet, ved Afskeden havde skjenket hende et lille Salokors til Minde om hendes søsterlige Kjærlighed. Dette skulde Jacob tage med, fremvise det for Priorinden som sit Creditiv, og udbede sig en hemmelig Samtale, hvori han da Intet skulde fordsølge, men overlade Pigen's Redning til hende. Jacobs Sind blev roligere efter denne Aftale; fattet og rast reiste han sig næste Morgen efter en kort Slummer. Mesteren erfoer nu af Katharina, at Jacob, formeddelt en Uspæselighed allerede var kommen hjem i Gaar Aftes, men at han alt var i Bedring efter en rolig Nattesøvn. „Du seer mig dog gandske bleg ud, og Maden vil nok endnu ikke ret smage Dig, Jacob! sagde Wolfsheimer næste Dag ved Middagsbordet: men bliv mig kun ikke syg, tilsvarede han venlig: thi

Du er mig nu allerede saa brugbar, at jeg kan betro Dig mine vigtigste Forretninger." — Jacob forsikrede, at hans Upasselighed snart vilde være over, og at han følte Kraft til Alt. „Hvortil Gud forlene sin Bistand!" tilsvarede Katharina og slog et Kors for Wolfsheimer.

Næste Dag kom virkelig et Tilbud fra Nonneklosteret i C. og kaldte Laboranten til en meget syg Novize. Budet affærdigedes med det Svar, at Lægen skulde komme. Men det gik som Jacob alt forud vidste, Mesteren undskyldte sig for Sine med nødvendige Forretninger, lod vel, som om han meget nødig opgav Reisen, fordi man, efter hans Forsikring, blev fortræffelig modtaget i Klosteret, og overdrog endelig Sygebeføget til sin Lærling, som et særdeles Bepiis paa sin Tillid til ham. Efter at han tilhørlig havde udrustet ham og givet ham mange Klogskabsregler, overrakte han ham endnu et Brev til Priorinden. „Jeg har heri, sagde han: anbefalet Dig til den ærværdige Frue, som en særdeles ferm Person, paa hvem hun kan stole, som paa mig selv. Men bær Dig nu ogsaa fløgt ad, aflæg et Besøg hos den Syge, føl hendes Puls, læg Fingeren paa Næsen, og tag saa først efter nogle Minuters Betænkning, det Lægemiddel ud af Kassen, som jeg har givet Dig med til den Syge, lad som om Du valgte det selv, og giv hende det ind paa Stedet, saafremt det er muligt. Jeg staaer inde for, at det vil hjælpe. Du kommer derved allerede tidlig for Orde og kan engang faae min hele Søgning."

Med Gulbringen og Katharina's Sølvfors paa sit hoitbankende Bryst, vandrede Jacob næste Morgen til Nonneklosteret i C. Han overrakte Portneren Wolfshheimers Skrivelse, og blev strax ført ind i et Værelse, hvor Priorinden tilligemed flere Nonner vare samlede. „Det gjør os ret ondt, tiltalte hun ham: at Eders Mester ikke selv har kunnet besøge os, thi synes endog vor kjære Patient, at have overstaaet det første haarde Angreb, saa staaer hun dog, ifølge sin Nervesvækkelse, i Fare for at falde tilbage, og havde vi desaaarsag gjerne fornummet hans kloge Raad. I er imidlertid saa godt anbefalet ved hans Brev, at jeg ikke tager i Betænkning, at tilstede Eder, trods Eders Ungdom, et Besøg hos den Syge,“ og hermed førte hun ham selv til det affides liggende Sygeværrelse.

Men hvo traadte ham her mat og bleg imøde? Det var Kunigunde! Hun gjenkjendte ham strax, hilste ham venligt og kaldte ham ved Navn. Men han mægtede ikke at svare; hans morsomt tilkæmpede Fatning var borte, thi den Tanke, at han skulde have forgivet dette elskede Væsen, og at hun var Prindsens Elskede, omspændte iiskold hans Hjerter; han holdt Haanden for Ansigtet og begyndte at græde. Forbausset over denne Udfærd, spurgte Priorinden ham om Grunden hertil? Da fremdrog han Sølvforket fra sit Bryst, holdt det hen for hende og sagde: „Erværdige Frue, mindes I endnu, høiem I en gang stjenkede dette Klenodie?“ — „Hvorledes kunde jeg glemme det, svarte hun; jeg gav det ved Afskeden til en af mine kjæreste Ungdomsveninder,

til min Katharina Müller!" — „Hun er min anden Moder, vedblev han: ved hendes Minde, ved den Korsfæstedes Billede her, besværges jeg Eder, for: under mig, før jeg aabner min Medicinkasse, en Samtale i Centrum." — Priorinden, skjøndt i Begyndelsen forundret, vægrede sig dog omsider ikke ved at føre ham paa sit Bærelse, hvor han da aabenbærede den værdige Frue Alt.

„O, min Gud! udbrød Priorinden med foldede Hænder: Gaae ikke i Rette med dem, Herre! thi de kunne ikke bestaae." Stille og eftertænkksom satte hun sig derpaa ved Vinduet og støttede Hovedet til sin Haand. Efter lang Tausshed treen hun endelig nær hen til Jacob, betragtede ham alvorligt med sine store skjønne Øine og sagde: „Jacob, Din Pleiemoder har Ret, Herren har øiensynlig udvalgt Dig til at fresse Uskyldigheden fra Døden. Men har Du ogsaa Villie og Kraft dertil?" — „Det har jeg!" svarte han med Haand paa Brystet. — „Velan, saa lad mig først tale med Kunigunde, Du skal siden faae nærmere Underretning." — Med disse Ord ringede hun og befoel den indtrædende Kone at anvise den unge Læge et Bærelse, og at beverte ham.

Det var allerede Aften, da Jacob igjen blev kaldet til Priorinden. „Du har Ret, min Søn, sagde hun, da hun var alene med ham: for en Time siden forlod Hertugindens Skriftefader mig, han kom for at erkjendige sig om Kunigundes Befindende og medbragte den bestemte Befaling, at anvende Wolfsheimers Lægemedel paa det samvittighedsfuldste; men var menneskelig Hjelp for svag, og Døden uundgaaelig,

Da skulde man, for at undgaae Opfigt, ikke udstille
 Liget offentlig, men snarest lukke Kisten og fremstjynde
 Begravelsen. Du seer heraf, at hurtig Hjelp er
 fornøden. Vel var Kirken stærk nok til at frelse det
 arme Barn fra et saadant Mord, men vort stille Klo-
 ster undgaaer gjerne Strid med Landsherrens Fami-
 lie, og da Prindsens Formæling med det østerrigste
 Huus vilde vorde heldbringende for Landet, men Denne
 ved Fed har bekræftet, aldrig at ægte Noget, saa
 længe Kunigunde lever, saa er der intet Andet til-
 bage, end at hun maae døe for ham!" — "Døe?
 udbrød Jacob: Kunigunde døe? — Ved I intet
 andet Raad?" — "Kun for Prindsen skal hun døe,
 vedblev Priorinden rolig: for at han kan blive løst
 fra sin Fed. Jeg vil udsprede Rygtet om hendes
 Død, og lade en tom Kiste begrave, imedens hun
 flygter bort med Dig, thi Dig forlader hun sig paa."
 Med disse Ord aabnede hun en Dør, gennem hvil-
 ken Kunigunde treen ind. "Ja, jeg forlader mig
 paa Dig, lød hendes blide Røst: jeg føler det, Du
 mener det godt med mig, Du vil ikke forraade mig,
 jeg vil være Din Søster, Du skal trøste mig!"

O, hvilken Følelse gjennemglødede Unglingens
 Bryst! at redde Kunigunde, at vove sit Liv for hende,
 overstege jo hans dristigste Ønsker. Man aftalte nu
 følgende Plan: Endnu i denne Nat skulde Jacob
 flygte fra Klosteret med Kunigunde, og bringe hende
 under en sikker Forklædning til sin Moder, hvis Bo-
 lig jo laae hiinsides Grændsen paa böhmisk Grund,
 saa eensomt og affides, at den Forsulgte sikkert der
 vilde undgaae Verdens Øine. Her skulde hun nu

gjælde for Jacobs Søster og gandske blive et Lem af hans Familie, for hvis Tausshed Jacob gif i Bergen. Selv den gamle Tante Birgitte, som opholdt sig i Klosteret, skulde Intet erfare derom, fordi man ikke kunde stole paa hendes Snaksomhed, der allerede eengang havde robet Kunigundes hidtilløbende Opholdssted, men kun modtage Efterretningen om hendes Søsterdatters hurtige Død.

Ved Afskeden maatte Kunigunde høitidelig love Priorinden, for evig at frasige sig Prindsen og aldrig at underrette ham om det Foresaldne. Endelig overrakte Priorinden Jacob en anseelig Pengesum som en Gave, og gav Begge sin Betsignelse. Kun den Nonne, som pleiede de Syge, gjordes deelagtig i Hemmeligheden. Hun viste Flygtningerne, ved Nattens Frembrud, Veien til Bjerget, der i Maanekinner læae for deres Blik som en slumrende Kæmpe.

Efter en mæsommelig Vandring i flere Dage, i hvilke Jacob gandske udfoldede sit dybe reent elskende Gemyt for Kunigunde, og nød den Salighed, at høre hende tilstaae, at hun erkjendte hans Kjærlighed, naaede de endelig hans Hjemstavn. Han overgav sin redelige Moder og Søster den forfulgte Pige, gjorde dem, saavidt nødvendigt var, bekjendt med hendes Skiebne, og modtog af dem det hellige Løfte; at de vilde dele Alt med den Ulykkelige og beskytte hende med deres Liv. Herpaa overleverede han Moderen den af Priorinden erholdte Sum, lovede at komme snart igjen og ilede tilbage til Klosteret. Han naaede dette just paa den Dag,

Da den tomme Kiste i al Stilhed blev begravet, „Gud være lovet, at det lykkedes os at frelse hende, sagde Priorinden efter en Samtale med Jacob: men forlad nu ogsaa Du, min Søn, snart Wolfsheimers Huus, gaae til Din Moder og forkynd Kunigunde, at, naar hun først er glemt af Verden og løst fra den jordiske Kjærlighed, skal hun, som en Himlens Brud, finde et Fristed i mit Kloster.“ — Hun medgav ham derpaa et Brev til Laboranten, og de hjerteligste Hilsener til Katharina, hvem hun paalagde, at blive tro paa sin Post og at holde Kampen med den Onde ud til Enden.

Jacob havde endnu ikke naaet sin Landsby, da han allerede i det Fjerne vinede Katharina, som stod paa en Høi og ventede ham. Glad ilede han hende imøde, men hun modtog ham mørk med de Ord: „Ulykkelige, hvad har Du gjort? Vi have allerede faaet Efterretning om Kunigundes Død!“ Men han beroligede hende snart, ved at fortælle Alt, hvad der havde tildraget sig, og bragte hende de fromme Hilsener fra hendes Veninde. „Vær da velsignet, min Søn, sagde Katharina, lagde Haanden paa hans Hoved og kyssede ham for første Gang: Ja, jeg vil holde troligen ud paa min svære Post, og selv fra Dig vil jeg skilles.“ Beemodig førte hun ham hjem, gav ham Forholdsregler med Hensyn til Wolfsheimer, og bød ham fremfor Alt at gaae ind i sit Kammer og bede til Gud.

Mesteren ansillede sig meget utilfreds, thi Priorindens Brev indeholdt bittere Bebreidelser over at

han havde sendt den ukyndige Lærling i sit Sted, og derved sandsynligviis fremskyndet Kunigundes Død. Han udskjeldtes ham for et eenfoldigt, dumt Menneske, der fordærvede ham hans Ægning, og sagde endelig med rene Ord: At han maatte gjøre sig færdig til at forlade hans Huus! — Jacob ønskede jo Intet inderligere. Vel var Skilsmisfen fra Katharina ham meget tung, men Kjærligheden havde forklædt sig som Hjemvee og drog ham un- der denne Skikkelse uimodstaaelig til Hjemmet.

Snart efter erholdt Prinds Boleslaus Eftersretningen om Kunigundes Død; han læste jo selv Brevet fra Priorinden til hans Moder, og hvore- des kunde han og tvivle længer, da hans Forældres forrige strænge Opførsel imod ham, nu endog forvandledes til Kjærlighed og Trøst. Han anlagde dyb Sorg, som om hans Gemalinde var død, og syntes at ville lukke sit Hjerte for al Glæde.

Men havde han endog med ubsielig Villie mod- sat sig sine Forældres strænge Fordringer, saa kunde han dog omsider ikke modstaae deres indstæn- dige Bønner; men lod sig efter et halvt Aars For- løb bevæge til at reise til det østerrigiske Hof.

Agnes, en Datter af Erkehertug Leopold III, den Samme, som siden deeltog i Schweizerkrigen og faldt i Slaget mod Arnold af Winkelried, gjorde et gunstigt Indtryk paa Prindsens mørke Sind. Hun havde hørt om hans ulykkelige Kjærlighed, hun saae hans dybe Kummer, og viste ham sin inderlige Deel- tagelse, thi at man havde til Hensigt, at formæle hende med ham, var hende endnu en Hemmelighed;

det hødte blot, at Prindsen besøgte fremmede Hoffer for at adspredde sig, hvorfor og hendes Dødsfærd imod ham blev deslommeer utbungen og fortrolig. Boleslaus vandt Hoiagtelse for hende og vendte omsider tilbage med den Beslutning, at gjøre Agnes til sin Gemalinde, naar han nu engang som Arveprinds tillodes at formæle sig. Og faa Maaneder efter udbredte sig den glade Efterretning i Hertugdømmet, at Prinds Boleslaus var trolovet med den østerrigiske Prindsesse. Dette Rygte trængte ogsaa til den eensomme Hytte, hoori Kunigunde havde funden et Fristed. Ak, hun spurgte sig vel selv, hvi hun dog egentlig var undflyet Døden, og om det vilde have været hendes varme Hjerter mere qvægende, at Jorden havde dækket hendes Sovestue med sit grønne Blomsterteppes? Vel levede hun i hjærlig Fortrolighed med Jacobs Moder og Søster, og havde gandske vant sig til deres simple Levemaade; vel stod Unglingens stille, hellige Kjærlighed, som en Skjælsaad ved hendes Side og skjæde intet Offer for at opfylde hendes lønligste Ønsker, men desuagtet følte hendes Hjerter en Længsel, som ofte drev hende ud paa Bjergtoppen, for at skue vidt ud i det fjerne Blaa, hvor den Elskede boede. Efterretningen om hans Trolovelse rystede hende voldsomt. Hun forlangte, at Jacob ufortøvet skulde ile til Klosteret og forberede hendes Komme, og kun hans indstændige Forestillinger, at Priorinden, for hendes egen Sikkerheds Skyld, endnu ikke kunde modtage hende, og hans hjertelige Bønner, der understøttedes af Moderen og Søsteren, formaaede hende omsider til at blive.

Saaledes forløb atter et Aar. Prindsens For-
 mæling var forlængst fuldbyrdet, den gamle Hertug
 død og Boleslaus Hertug af Schweidnitz. Man
 fortalte meget Godt om ham og hans elskværdige
 Gemalinde, og roste deres kjærlige, humslige Sam-
 liv. Kunigunde erfoer Alt, hun opsnappede begjer-
 lig enhver Efterretning, og endskjøndt hun derved
 stedse blev mere overbevist om, at en Anden havde
 vunden hans Kjærlighed, saa kunde hun dog ikke
 glemme ham, men bevarede tro hans Billede i Hjer-
 tet. Saa ofte Jacob kom tilbage fra Rabobyen,
 hvorhen han bragte de slittige Kvinders Spind og
 falbød de af ham destillerede og tilberedte Bænde,
 maatte han indhente Efterretning om den unge Her-
 tug og troligen berette hende Alt.

Og saalunde kom han da en Aften hjem og for-
 talte hende under megen Latter, at den vigtigste
 Post ved Hoffet nu var bleven ledig ved Hofnarrens
 Død. Da nu Hertugens Moder skyndte paa denne
 Posts hurtige Besættelse, fordi Hofnarren ofte havde
 vidst at forjage den Tungvind, til hvilken Hertugen
 stundom henfaldt, saa havde hun givet Befaling til
 at opfordre alle Landets Narre til at melde sig og af-
 lægge deres Prøvestykke. Saa lystig han endog for-
 talte denne Tildragelse, saa blev Kunigunde dog høist
 alvorlig derved og faldt i dybe Tanker. Disse Tan-
 ker syntes i flere Dage at sysselsætte hende, indtil
 hun endelig indbød Ynglingen til en Spadseretur.
 Saus gik hun ved hans Side, og svarede kun lidet
 paa hans deeltagende Spørgsmaal, indtil de havde
 naaet Bjergtoppen, hoorsfra man kunde see langt ud

over Eggen til Schweidnitz. „See Jacob, sagde hun: hist ligger Landet, som han lykkeligjør — men er han ogsaa selv lykkelig? Fortalte Du ikke, at selv den hulde Agnes ei altid var istand til at forjage hans Lungfind? gaae Herolderne ikke hist omkring og søge efter en munter, tro Ven for deres Hertug? Glaue, frække Harlequiner vil der indfinde sig nok af, men ingen Ven, som forstaaer ham!“ — Jacob gav hende Ket heri. „Nu, naar Du føler det, vedblev hun, idet hun sagte lagde sit Hoved paa hans Skulder: saa mistkjend ikke min Bøn og afflaae mig den ei heller.“ Jacob lovede at opfylde Alt; hans Hjerte glødede af Kjærlighed, thi saa fortrolig havde hun endnu aldrig været imod ham. — „Du skal, sagde hun frygtfom og sagte: Du skal ogsaa melde Dig til denne Post.“ — „Jeg blive Hofnar? udraabte han og treen forbausset tilbage: jeg skulde forlade Dig og med blødende Hjerte bringe Andre til at lee?“ — Kunigunde trykkede hans Haand til sit Bryst. „O, min elskede Broder, jeg erkjender, hvor høit Du elsker mig, men ogsaa jeg elsker Dig som en tro, taknemlig Søster. Levede ikke hiin tidligere Tilboielighed evig og uforgængelig i mit Hjerte, vilde det aabne sig for Dig og finde sin Lykke i Din Kjærlighed; men det har kun Rum for hine Tanker. See, jeg vilde saa gjerne sende Hertugen det, som, næst ham, er mig det Kjæreste paa Jorden, Dig, som Skyttsaand. Du vilde være ham en tro Ven, ved Dig vilde min Kjærlighed allevegne omsvæve ham, ved Dig vilde vort Aandefamsfund knyttes fastere.“ Jacob taug sørgmodig og nedslaa

gen. Men hun ophørte ikke med sine hjertegribende Bønner, hun malede ham Livet som Hertugens muntre Raadgiver saa lykkeligt og betydningsfuldt, og gjorde ham endelig opmærksom paa, hvorledes han herved kunde sikkre Moder og Søster, ja vel endog hende selv, for Mangel. — „Om jeg nu endog vilde, svarede han endelig: saa bliver jeg dog ikke antagen der; thi hvorledes skulde det lykkes mig at overgaae i Lystighed de mange Pudsenmagere, som vistnok ville melde sig?“ — „Løvel ikke, lad kun det muntre Lune raade, sagde Kunigunde, naar Du kun alvorlig vil, lykkes det Dig sikkert. Hvor har Du den gyldne Ring, som Bjergaanden engang skjenkede Dig?“ — Jacob drog den frem fra sin Barm. — „Den er en Talisman, udbrod hun glad: viis kun Hertugen den, saa vælger han Dig vist.“

Jacob samtykkede omsider. Maatte ikke ogsaa hans trofaste, sværmende Kjærlighed finde en sød Næring i dette Offer? Kun forlangte han, at Kunigunde skulde fordølge Sagen saalænge for hans Moder og Søster, indtil han var kommen tilbage fra en Reise, som han agtede at tiltræde næste Morgen.

Hans Hjerte tilskyndte ham nemlig, først at tale derom med sin troeste Raadgiverinde, med Katharina, og at erfare hendes Mening. Næste Morgen tiltraadte han sin Vandring, uden at sige hvorhen. Wolfsheimer var just reist til Marked tilligemed hans Samulus, og Huusholdersten allene hjemme. Med hvilken Kjærlighed og Glæde modtog hun ham ikke! Hvormeget havde hun ikke at spørge ham om, og igjen at fortælle ham. Endelig fremkom han med

Kunigundes Ønske, og bad om hendes Raad. Hun hørte ham i Begyndelsen med kjendelig Forbauselse. „Hofnar! gjentog hun flere Gange langsomt, som om hun først vilde vænne sig til Lyden af dette Ord: Hofnar? Det havde jeg ikke tænkt, at jeg skulde opdrage Dig til. Men Kunigunde har Ret, Du maae søge derom, jeg under den arme Hertug en saadan Ven; med Dit Hjerte vil Du der kunne stifte mere Gavn end alle de øvrige Raadgivere tilsammen, og, tilføiede hun bittert: bedre at være Hertugens Nar, end en forelsket Piges Nar der hjemme!“

Jacob vilde svare, men hun forekom ham med de Ord: „Tie! Jeg veed nok, at Du altid har en Undskyldning for enhver Feil, man tillægger Dig. Hvilken større Lykke havde Kunigunde vel kunnet ønske sig, end at blive Din Hustru!“ Hun gav ham herpaa mange velmeente og gavnlige Raad med paa Veien, takkede ham med rørt Hjerte for hans Tillid og lod ham næste Morgen fare, fordi hun ventede Wolfsheimers tilbage.

Jacobs Beslutning var nu fast. Beroliget vandrede han hjem igjen, og rakte Kunigunde venlig Haanden med de Ord: „Jeg melder mig til Posten!“ Hun trykte ham med taarefyldte Dine til sin Barm, og overbeviste ved sin Beltalenhed snart Moderen og Søsteren om, hvor forønsket denne Hensigts Opnaaelse maatte være for dem Alle.

Den til Anmeldelsen bestemte Dag, nærmede sig, og Fruentimmerne arbejdede med stor Iver paa at ppointe den unge Candidat efter Evne. Kunigunde

var fra denne Time meget gladere og muntre, og oplis-
vede Alle ved sit gode Lune, og syntes ret egentlig at
ville virke paa Jacobs Sindstemning. Det lykte-
des hende ogsaa, og vel tilmode, fordi han saa den
Elskede glad, drog den trofaste, elskende Yngling til
Hertugens Residents.

(Sluttes i næste Hefte.)

Opdagelsesflibet.

(En allegorisk Gaade.)

En Handelsherre, som havde Forbindelser og Eiendomme i alle Verdensdele, hvisaarsag man ogsaa kaldte ham Allestedsnærværende, og var saa riig, at hans Kameler gjennevandrede alle Ørkener, hans Skibe krydsede paa alle Have, besluttede engang at sende en Koffardiefarer paa en Opdagelsesreise til den allerede af de Gamle kjendte mægtige De U l a n t a. I Naturens store Bærft lod han bygge et Skib, der neppe havde sin Lige i Barighed, Skjønhed og Bequemmelighed. Rigelig bemandet og forsynet med alle Nødvendigheder, løb Skibet af Stabelen med sine stolte Master, Seil og Flag. Skibets Patron gjorde en aldrende, men paalidelig Mand, ved Navn Ero, til Capitain derpaa. Han gav ham et fortræffeligt Kompass, Samvittighed, samt et nøj-

agtigt Kort og astronomiske Instrumenter, forfærdigede i Erfarings prøvede Værksted; desuden Anker, smeddede af et Metal, der overgik alle andre i Værdighed, Haabets Anker nemlig. Under Capitainen satte han en ung, kraftig og talentrig Mand, ved Navn Fornuft, som Skibslieutenant. Til Overstyrmand udnævnte han Hjertet, til Understyrmand og Vaadsmænd Videnskaberne. Til Marineofficerer bestikkede han Modet, til Matroser Kræfterne. Efter hans udtrykkelige Befaling maatte ingen Passagerer tages ombord. Men den godmodige Skibscapitain lod en Mængde gabelystet Nøbel komme paa Skibet, og da Ankrene lettedes, havde en Hovslette Personer listet sig ombord under altskens Forklædning. Deres Navne vare: Daarsskab, Drukkenskab, Misundelse, o. s. fr.

Farten varede længe. Over et halvt Aarhundrede krydsede Skibet paa alle Havé, indtog hist og her frisk Vand og Levnetsmidler, havde Kamp med Korsfarer og Storme, ogsaa mangen voldsom Strid i sit Jnderste. Frivilligen og ufrivilligen fandt Mange Døden, længe før de naaede den ubekjendte Strand. Med Skibets Bestyrelse foregik adskillige Forandringer. I de første tolv Aar herskede Capitainen uindskrænket. Kompasset feilede aldrig. Skibet vovede sig ikke ud paa det vilde, vide Hav, men seilede blot forbi bekjendte Kyster. Nu bleve Matroser, Soldater og Styrmand utaalmodige. Snart opstod et

(8*)

Mytterie, hvortil det medtagne Bargas' Bidrog det Meste, og det varede ikke længe, inden det brød ud i klare Flammer. Man tog Kaarden fra Capitainen, haanede hans Alderdomssvaghed, og vilde i blindt Raserie tilintetgjøre baade Kort og Kompas. Lieutenanten var dog saa heldig, ved sine Forestillinger at redde disse vigtige Redskaber. „Hvad skulle vi med det Kram? Vi kunne jo forlade os paa vore Ankre, Seil og Master!“ raabte de Uforstandige med frække Skrig og overlode sig gandske til Styrmandenes Førelse. Capitainen fandt sig i, at man fratog ham Kommandoen, Lieutenanten blev overstemmet, og lystig gik Farten ud paa det vide Verdenshav. De tænkte ikke mere paa Skibsseierens store Plan, og hvor en smilende De vinkede dem, der løb de ind, og gjorde sig tilgode i hele Uger. Fra Benskabsoerne havde de vist aldrig reist, naar ikke En af de grove Karle, som havde trængt sig ombord, nemlig Reeds som heden, havde bevæget Skibsmandskabet til, at styre videre. — Men det kunde ikke feile, at jo Skibet maatte fare ilde under saadan Kommando. Seilende blindt hen paa Lykke og Fromme, befandt de Reisende sig ofte, blottede for Næringsmidler, mellem Himmel og Hav, de stødte paa Klipper og Sandbanker. Stormen sønderbrød det store Anker, Takkelagen gik itu, Fokmasten knækkedes. En stor Deel af Skytset maatte i Stormen kastes overbord. Mandskabets Tal blev hver Dag mindre. Efter at man saaledes i lang Tid havde slasket omkring paa det lunefulde Element, blev Lieutenanten udraabt til

Capitain. Nu smiler Lykken en Stund, men snart forandrer Kompasset sin faste Retning, man kommer paa gandste ubekjendte Have, under fremmede Stjernesbilleder. I Strid med en haardnakket Raper misfede Soldaterne deres Anfører, Lieutenanten selv bliver syg, kun eet eneste Anker er brugbart endnu. Matroserne jamre, de unyttige Passagerer klage og hyle. — Da reiser sig den gamle Skibscapitain, der saa længe har været miskjendt og haanet: „Jeg vil føre Eder, stolere paa mig! siger han: Om I end ikke kjende de Stjerner, som flamme hist paa Firmamentet, jeg kjender dem; i min Haand vil Kompasset ei misvise.“ Man tiljubler ham Bifald, og underkaster sig hans Befalinger ubetinget. — Og see! Kompassets Naal vender sig igjen mod Nord. Reisen fortsættes i Samdrægtighed, og snart lyder det fra Mastkurven: Land! Land! — Atlanta's blaalige Ryster dukke op af Morgentaagen. Lakkende kaster Capitainen og Skibsmandskabet sig paa Knæ, og Lieutenanten kysser den ærværdige Oldings Fødder. Skibet løber i Havn. Handelsherren venter det her. Med kummerfuldt Blik seer han, i hvilken Tilstand, den stolte Koffardiefarer naaer sit Maal. Uden Mast, uden Seil, et drivende Brag, kun befolknet af enkelte udhungrede Skikkelser, viser det sig for hans Øine. Han kan ikke tilbageholde sine Taa- rer. Strax vil han paa det strengeste lade Oprø- rerne domme, men deres Fortrydelse, deres Smerte vinder hans Naade. Men han tog nu den Beslutning, fremtidig, naar han udsendte noget Skib.

itt lignende Bestemmelse, da at stille de oprørske
 Styrmand under strengere Opsigt, give Soldater og
 Matroser en simplere Kost, og ei udbetale dem deres
 Lønning, forinden Reisen er fuldbragt.

(Opløsningen følger i næste Hefte.)

(Ernst Schulze.)

Sprogene.

Det græske Sprog.

Du egentlig er Musers Modersmaal,
 Olympens høie Tet og Gratierne
 Dig talte idelig, Du Himmelbaarne!
 Som Nymphens Klædebon heel troløst røber
 Den Fjonne Bygnings Trylleform for Diet,
 Saaledes lader Du i Sjelen flue,
 Og Tankens dybe Løndom Du aflærer.

Det latinske Sprog.

Starpe ere Dine Toner,
 Som de haarde Sværdes Klirren;
 Haardt, som en Erobrers Stemme,
 Klinge Dine Herkerord.
 Stolt Du er, og fattig dog!
 I Din Grav Du end behersker
 Halve Verden; her gjenfinder
 Man den sande Romerhelt.

Det italienske Sprog.

For Vellyst og for Længsel er Du Pabt,
 Dit Væsen kun er Sang og Fløiteton,
 Og hvert af Dine Ord er en Sonet.
 Dval, hulde Due, længe ved min Side,
 Kur idelig om Nydelse og Længsel —
 Bort med Kastraten fra Italia!

Det spanske Sprog.

Man kalder smuk Dig; jeg Dig kjender ikke,
 Men Mungen, som Dig ikke kjender meer
 End jeg, Din Roes forkynder i vort Norden.

Det franske Sprog.

Du danser, lyser og komplimenterer,
 Din Artighed fortryller og Din Tone
 Er himmelsød; vel hylde vi Dig ei
 Som Dronning mere, men som Selskabsdame.
 Du os velkommen er; dog ingen Sang
 Om vi tør bede! thi en Franke synger
 Omtrent som Duen danser. Hvor er Takten?

Det engelske Sprog.

Et Sprog Du er, for Stammehakler Pabt;
 Et Embryon er hvert af Dine Ord.
 Den ene Halvdeel frem Du styrter, og
 Den Anden svælger Du. Dit Fædreland
 Med Dampmaskiner driver Alting. Skaf
 En Dampmaskine snart Dig for Din Tunge!

Det tydske Sprog.

Sund, fast og stærk Din Bygning er; Du ligner
 En Jomfru, som i Skoven er opdragen.
 Det vakker! Kun Din Mund er lidt for bred,
 Din Gang for rolig. Kast Dit Plegma bort,
 Hvis ei Du vil, at man før Enden af
 Din Tale skal Begyndelsen forglemme.

Det danske Sprog.

Nei, Du behager ikke mig. Du er
 For blød for Nordens Styrke, og for nordist
 Du toner mig for Sydens milde Ynde.

Det svenske Sprog.

Du Runernes og stærke Heltens Sprog,
 Heel ædelt og mandhaftigt Du Dig rører!
 Din Klang er reen som Malmens, og Din Gang
 Som Solens sletter. Du boer i det Høie,
 Hvor Storm og Torden bruser; derfor klinger
 Din Rømpetale ned til Dalens Hytte.

(Esaias Tegner.)

Den venlige Fugl.

Der fløi en Fugl gennem Vinduet ind;
 Luk til, og lad inde den være!
 Den døer, naar den slagger i Veir og i Wind,
 Den kan sig i Stuen kun nære,
 Sit Rede den bygger i Arnens Braa
 I Nærheden af de legende Smaa.

Der sidder den, rækker sit Hoved frem
 Og venlig sin Vinge udbreder;
 Er Faderen ude, den kalder ham hjem,
 Til Børnenes Fyldfrie Glæder,
 Mens Moderen, som en Engel saa from,
 Vindfibelig lysler i Huset om.

Naar mødig til Hytten Du vandre maa,
 Med Kraft den igjen Dig opliver,
 Og kan ved Din Stræben kun serger Du naae,
 Den Tornen af Hjertet Dig river;
 For den kan Du lægge Din Kummer ned,
 Og over Dig aander den Himlens Fred.

Lykkelig er selv den usleste Braa,
 Hvor kun den et Ly sig kan finde;
 Men hvorfra den flyver og Ro ei kan faae,
 Der bliver et Helved berinde;
 Og at, desværre, i Kulde og Stud
 Den ofte bliver jaget af Stuen ud!

O! kunde den stedse til Gravens Skjød
 Fra Duggen os Alle ledsage!

En lysere Morgen for Alle frembrød
 Hiin side de jordiske Dage.
 Men ak! der i Verden er altfor Faa,
 Som hjem til den venlige Fugl vil gaae.

Hvo Fuglen ei kjenner, har aldrig kjendt
 Den stille, den huuslige Glæde,
 Har aldrig paa Arnen den Lue tændt,
 Hvis Straaler mod Himlen sig sprede;
 Men gaaer som en Pilgrim i Livets Land,
 Og søger hvad aldrig han finde kan.

Harpe spilleren.

Med Sølvharpen i sin Haand,
 Den Ungling vandrer mellem Enge,
 Mens Længsler stige i hans Vand,
 Han griber i de gyldne Strengte,
 Og kvæder mangt et sølsomt Qvab
 Blandt Blomsterne, de milde, søde;
 Tit i den stille Lund han sad
 Og sang om Elskovs Morgensøde.

Og hvor han vandrer, paa hans Sti
 Sam vinke Ungdoms muntre Glæder,
 Han i Naturens Harmoni
 Saa salig og saa fro hentræder;
 Og dog et høit Segveedeihvad,
 Hans stille Sjel maa synes savne.

Ei længsten dæmpe kan hans Døds,
Den hele Skabning vil han savne.

Dg som engang han blid mon gaae
Hen mellem dunkle Klosterbuer,
Da han en yndig Pige saae,
Nu hende kun hans Blikke fluer.
Men af! hun er jo Klosters Brud,
Dg hende kan han ikke see;
Hun viet har sit Liv til Gud,
Gaaer ikke meer paa Jordens Veie.

Nu hende kun han drømmer om,
Hun er ham Mindets søde Tanke,
Dg hvor han end i Verden kom,
Maa hendes Billed med ham vanke.
Hun staaer for ham i Morg'ens Glød,
I Duggen over Blomsteregne;
Sit en Kjærminde han afbrød,
Dg saae dens sagne Blomster — blegne.

Dg hvor han end i Verden gif,
Ham synes! al Naturen øde;
Med Graad paa Kind og hulde Blik
Ham stirred Pigerne imøde,
Dg naar han greb i Harpens Gulb,
De lyttede saa blid og gjerne,
Ehi Strengen lød saa underfuld,
Som Gjenslang fra en blegnet Stjerne.

„D hende end engang jeg maa
Med salig Lyft i Livet flue!

Endnu engang min Harpe staae,
 Hvor Klofret hvalver mørk sin Bue,
 Saa vil jeg vandre til mit Hjem
 Og Mindets hulde Mø forglemme ;
 Min Baar skal atter blomstre frem
 Saa løb den Harpeflagers Stemme.

Da glad i Hu han vandrer hen,
 Og Huer hjernt alt Klofrets Floie.
 En Stjerne stod paa Himmelen,
 Den følger glad hans milde Die.
 Endi Capellet seer han Lys
 I stille Glands i Ratten tindre ;
 Did vender hen han uden Gys,
 Thi Kjærlighed var i hans Indre.

Og sagte vanke bid hans Fjed,
 Hvor Lys om Marmelkisten luer,
 Der bleg i Dødens dybe Fjed,
 Med stive Blik sin Mø han stuer.
 Og Kloffen løb til Rattens Bøn,
 Da blegere han maatte blegne ;
 De Konner kom, saae Harpens Søn,
 Med saligt Blik ved Risten segne.

(M. Winther.)

V i n t e r e n .

Paa Boreas's stormomsuste Binger,
Den barste Winter sig mod Jorden svinger,
Fordunkler med sin Dæmring lyse Dag;
De klare Bølger trykke Isens Kanter,
Mens Fisken sig i sorte Dyb nedslanker,
Og Fuglen quibdrer paa det hvide Lag.

Den frosne Snee bedækker Høi og Flade,
Og Træet stivner under Rimens Blade
Isført den Sjæleløses Dødningdragt;
Naturen hviler paa sin Dødningbaare,
Afstokker Tiden stundom Veemodstaare;
— Før Baar er mangen død i Graven lagt.

Eg Dødens marveløse, blege Billed,
Naturen Winteren for os fremstilled'
Foruden Liv og uden Solens Kraft.
Ei blomsterspraglet Eng forluster Diet,
Ei frugtbeladne Grene tungt neddsiet,
Af Roden suger grødefulde Saft. —

Men har da folbe Winter ingen Glæde?
Og sletter Pigen ingen Blomsterkjæde,
For Elferen i Hymens hulde Favn?
Groe Amors Roser ikke allevegne!
Ja! selv om Winteren de ikke blegnes;
Men duste yndeligt i Stuens Favn.

Mens Stormen grumt i vilde Skyer tuder,
Vi Roser see paa vore frosne Ruder

Saa hvide mod de Røde underlig; —
 Saa slynger Rosen sig om Liliens Stængel;
 Ufhyldigheden smiler som en Engel
 I hviden Glæds mod røde Purpurflig.

Før atter vi den unge Baar mon' flue
 Vi minde os den fro ved Arnens Lue
 Og sjuunge om den grønne Bøgelund;
 Fortroligt Venstabs os tilsammen kalder,
 Mens mangen Krønike fra svundne Alder
 Forkorter lange Vinterastenfund. —

De raske Ynglinge ad Isens Glæde
 Paa Skoiter glide hen saa muntre, glade,
 Og ridse Furer i dens blanke Gulv. —
 Nu snoe de rundt sig, fare nu som Lynet,
 Mens Diebliffet taber dem af Synet:
 Som Lammet, naar det seer en graadig Ulv.

Den gamle Bedstemoder sidder hjemme
 I Krogen hist og kan ei Knosen glemme,
 Hun truer med at brænde Skoiterne; —
 Da kommer Drengen hjem med røde Kinder,
 Og Frygten bort for tænksom Glæde svinder
 Mens af hans Hat man ryster friske Sne.

Forbybet i sit bogbetrukne Kammer
 Den Lærde sidder ved Kaminens Flammet
 Og grandsker moisomt ubi gammelt Skrift;
 Indhyllet i Tobakkens lette Skyer,
 Han drømmer sig i længstnedsjunkne Byer
 Og falder frem den gamle Helts Bedrift. —

Lad Stormen tube fort paa Winterdagen
 Og dække Jorden ind i Sneens Lagen
 Ved Norens Bistand kommer atter Vaar;
 For Solen straalte paa den aarle Bue,
 Vi nyde Vinteren ved varme Lue,
 Og takke Himlen for hvert sundent Aar!

(H. G. K. Commer.)

Nytaarsmorgen.

Dit Danmark Dig i Aarets Morgentøbe,
 Sid ingen Storme ryste maade Din Rod,
 Du gamle Teg! — Men vær med freidigt Mod,
 Om under Byrden end Dit Bryst maade bløde.
 I Ketsfærds Pantser staae Du uforsagt —
 Du seirer dog engang, naar Enden kommer,
 Thi for Alverdens upartiske Dommer
 Ei gjelder Ewig, ei heller Baabenmagt.

Et saligt Nytaar Dig, o Danmarks Konge,
 Dit Scepter blinke høit paa Danmarks Val!
 Sid Glædens Toner i Din høie Hal
 Til Aarets sidste Aften festligt runge!
 I vore Hjerter staaer med FlammeKrust,
 At Ingen var blandt Dana's Drotter bedre,
 Og naar Du hviler længst hos Dine Fædre,
 Skal Gaga ihukomme Din Bedrift.

Et saligt Nytaar hver en Danmarks Borger,
 Imøde Karet gaae med freidigt Mod;
 Kamp hjertelig Dig gjennem Livens Flod,
 Om end den vorder Dig et Hav af Sorget.
 Kun ei mod Himlens Raad, men tie og haab
 Og bed, naar Taaren Dine Kinder bader,
 Til Kjerlighedens Bælb, til Verdens Fader,
 Og han vil høre Dine Klageraab.

Mod Himlen vore Blikke sjelden trænge,
 De bvale alt for fast paa Jordens Dal,
 Og Fjændt vi snartigt den forlade skal,
 Vi uvilkaarlig fast paa den os hænge.
 Vor hele Sands er vendt mod dette Nu,
 Ei driver os en bedre Verdens Længsel;
 Til Jordelivets lille mørke Fængsel,
 Til Himmellivets Forspil staaer vor Hu.

Dog dette Forspil selv fortjener Vre,
 Endfjændt dets Forhæng tidligt ruller ned;
 Thi det skal tolke Himlens Kjerlighed,
 Og Livets Sandhed at forstaae os lære.
 Lad os da følge tro; vor Mesters Bink,
 Hverandre elske, stræbe, bede, vaage,
 Da skal han gjennem Jordelivets Daage
 Os lede til sin Thrones Straaleblink.

(N. F. Elmquist.)

K r i g e r t r o s k a b.

Første Brev.

R. i Syd-Frankrig, den 17de Juni 1821.

Kjære Edoard!

..... Ikke langt herfra risler en solklar Rilde gennem en romantisk Dal. Ved dens Bred har jeg tilbragt mangen Aften. Som jeg iastes sidder der, nærmer sig en fremmed Mand, hilser, jeg takker, han tager Plads ved min Side, og vi sidde stille hos hinanden. Nu er det ikke vel muligt, at være en Fremmed saa nær, uden at betragte ham: ubilkaarlig havde jeg ogsaa vendt mig til ham; og fundet hans Physiognomie saa interessant, at jeg umuligt kunde vende tilbage i den forrige rette, eller vel endog stumpe Winkel. Hans høie Hænder forkyndte indvortes moralsk Klarhed, Diet Dybsindighed, den noget magre Kind en lønlig Græmmelse. Han syntes ikke at ville bemærke mine Betragtninger, før mit Die sank ned paa Kreslegionens Orden, og tydeligt gjenkjendte Napoleons Billed. Da fæstede han sit store, mørke Die paa mig, greb med et veemodigt Smil det røde Bånd, vendte Dekorationen lige mod mig, og sagde: „De synes vel ei heller om, at jeg ikke har byttet Napoleons, eller, om De saa vil, Buonapartes Navn bort mod den gode Henriks?“

„Intet mindre, var mit Svar: Løvtimod finder jeg det meget sarrkt, at en Kriger, og derfor anseer

jeg Dem, ikke vil berøbe sin Tapperheds Ære den Prydelse, som betegner Ham, der udveelte den."

„Det var nødvendigt, vedblev han: ved det gamle Dynasties Tilbagekomst, at tage Keiserens Billed af en Orden, som man ikke kunde ophæve, uden at vanære Nationen og bestemme dens Triumpher. Men vorder jeg tvungen til, at tage dette Billed af mit Bryst, da vil jeg ei heller bære Baandet en Time længere. Kong Henrik maa hver Franskmænd agte høit, men der er en mægtig Forskjel paa den Kjærlighed, man nærer for det Gode, der er forsvundet, og den Beundring, hvormed man bøier sig for samtidig Storhed. Hiin udspringer af en rolig Reflexion, denne ligesom af et electrisk Slag, der med Magt viser vore Følelser den Retning, de skulle tage. Den, der isørigt har staaet i Heltens Tryk: freds, og ved hans Side seet de frygtelige Omvæltninger, han afstedkom, han maa nødvendigt have indsuget en Funke af hans Kæmpeaand."

„Var De en Tydsker, sagde jeg, vilde De maa: skee have en anden Anskuelse af Helten; thi Den, der maa betale Storheden, hylder den i Almindelighed ikke gjerne."

„De er altsaa en Tydsker. Velan! Jeg troer, at De hader ham, men aldrig, aldrig faaer De mig til at troe, at De kan foragte ham. Indtrykket af en saa afgjort, prøvet, ligesom elementarisk Kraft, virker en Følelse i Sjelen, som man vel kan fornægte, men ikke forjage. Jeg er ingenlunde hans blinde Panegyriker, thi jeg har seet hans Balpladser, og har som Soldat aldrig ophørt at være Menneſke;

men jeg finder det smaaligt, at et forbittret Old vil regne ham blandt navnkundige Misdædere, og troer forvist, at en rolig Eftertid vil sælde en heel anden Dom om ham, og give den af en overiset, egoistisk Moral fordømte Mand, en Plads i Hæderstemplet. Eller, kan De troe, at han kun vilde det Onde, at han kun svang Krigens Fakkell over Europas Lande, for at berige Kroniken med en erobrende Tyran, at han vovede, med et Aarhundredes Forbandelse, med usødte Slægters Fordømmelsesdom, at tilkjøbe sig enkelte Hoffnoges blinde Beundring? Den, der leder et Sekels Bedrift, skuer ind i et Tilkommende. Troe De mig, man vil skjælné den Napoleon, som reformerede Europas Aand, fra Den, som Samtidige fordømme; man vil lade ham vederfares Retfærdighed, naar man ophører at lide ved ham, naar den af ham udstræede Sæd staaer i fuldt Blomster."

"De forsvarer altsaa, tog jeg Ordet, og skuede fast ind i hans smerteligklare Aasyn: den rædsomme Grundsætning, at Hensigten helliger Midlerne, og at man maa træde eet Aarhundred i Støvet, for maaskee at gjøre et Andet lykkeligere? Vil en blomstrende Fred bringe Verden til at glemme Millioners blodige Grav?"

"Man seer strax Lybskeren i Dem. I ere saare samvittighedsfulde. Med Eders Huus; og Minut; moral træde I ud paa Verdens Skueplads, og fuld; bringe aldrig noget Stort, af Frygt for at gjøre noget Ondt."

„Vi vare meget lykkelige, da vi ikke vidste af Storhed at sige. Maaskee er det den klareste Punkt i vor Krønike, at vi aldrig have stræbt at vinde den paa Andres Regning.“

„Med Forlov, Deres Tydskland kommer mig fore som — et honorabelt Kaspahuus.“

Jeg havde strax en giftig Piiil paa Buen; da greb han min Haand, viste med den Venstre mod Sydvest, hvor en klar Purpursky med blinkende Guldsom svømmede paa Himlen, og sagde neppe horligt: „Hift, hift er han!“ — En Taare bævede i hans Nie; jeg følte mig dybtbevæget, og tilgav ham af Hjertet det skjærende Udfald. Derpaa stod han haastigt op, og forsvandt med et kort: Farvel.

Da jeg kom hjem, spurgte jeg strax, hvo den Mand vel monne være. „En exalteret Soldat, sagde min Bert: iøvrigt et godt og fint Menneske.“ Aurelia, min Berts Datter, traadte til mig, lagde sin Haand paa min Skulder, og sagde: „Der gives ogsaa skjønne Bildfarelser; stod ikke den arme Le Clerc fra Dem. Han er en ulykkelig Sværmer, som Krigertroskab sikkerlig vil lægge i Graven.“

Lev vel. Snart haaber jeg, at kunne meddele Dig Mere.

Andet Brev.

Den 19de Juni 1821.

Jeg kommer fra Kilden. Le Clerc var der. „Min kjære Ubekjendte, sagde han, idet han med Varme greb min Haand: tilgiv min Bitterhed

iaftes. Jeg agter Deres mandige, karakterfaste Folk gandske fortrinligt, og det fryder mig, at kunne tale med en saadan Mand, som De synes mig at være, i mine sidste Timer." — „Sidste Timer? De spørger." — „Intet mindre. De veed jo, at Napoleon er syg." — „Jeg forstaaer Dem sandelig ikke." — „De skal lære det. Lader os vende os nærmere mod den De, hvorpaa den store Mand endnu lever, og hør saa, hvad jeg har at sige: — Jeg havde ved de Rædsels-scener, som fulgte paa Toulons Beleiring, mistet baade Fader og Moder. I mit tyvende Aar blev jeg sendt til den Hær, som i Italien samlede under den unge Feltherres Banner. Her var een Aand, een Villie, een Kraft — slige Krigere maatte seire. Efter mange hæderlige Fægtninger, der ret levende havde vakt Længselen efter et Hovedslag, kom den blodige Dag ved Lodi. Broen stormes, og den seierrige Hær leirer sig triumpherende om de stoltevajende Bannere paa den tilkæmpede Mark. Jeg havde faaet en Bunde, men skammede mig ved, at forlade de jublende Kohorter, og dulgte min Smerte, saa godt jeg kunde. Det skumrer, Nattevagten skal ud, Løddet træffer en gammel, graahærdet Soldat. Lad mig gaae i hans Sted! raaber jeg, samler al min Styrke, og gaaer paa Vagt. En kold Østenvind piber om mig, Bunden brænder, jeg vorder tung og døsig — al Modstand er forgjeves — jeg synker om og slumrer ind. Da jeg vaagnede, randt Solen op; jeg farer iveiret, savner med Skræk mit Gevær, seer mig skjælvende om — og en General i simpel graa Overkjole, blot kjendelig paa den trefarvede Fjerbust,

skrider muntert op og ned med Bøksen paa Nakken. Nu træder han hen imod mig, og seer paa mig, med et brændende Lynblik. Kjender Du mig? siger han. General, giv mig Døden, jeg har vanæret Frankrigs Triumfdag! var mit Svar. — Du er saaret? vedblev han, idet han betragtede mine blodige Klæder: og er dog trukken paa Vagt? Du er en Republikaner! — Jeg slog Diet op, for i den ædle Høvdings Mafsyn at læse hans Tilgivelse, men see, det dunkle Flammesie holdt mit Blik ubevægelig fast, min Sjæls Jnderste var truffen som af et Lynglimt. Giv mig mit Gevær, sagde jeg, idet jeg sank paa Knæ. Han sagde: Ihukom, at De er En af Seierherrerne ved Eodi. Deres Gevær behøver De ikke mere. Farvel, Herr Lieutenant! — — Det var Buonaparte. Den, der aldrig kom i Berørelse med en overordentlig Mand, har intet Begreb om den Revolution, som nu foregik i mit hele Væsen. Jeg sporer den endnu. Ingen, Ingen vil faae mig til at troe, at jeg har et eget Jeg; mit hele Liv er kun en svag, paa den kongelige Rømpestamme udsprungne Blomst, og den maa lukke sit Bæger, naar Stammen falder. O, jeg føler det vel, at Døden gnaver paa dens Rod; mine Kræfter svinde synligt, og her — han pegede paa Brystet — flammer det klarere og hedere, end man behøver det paa denne Jord."

„Men, hvi traadte De ham ikke nærmere?“ spurgte jeg.

„Jeg maa endnu fortælle Dem, at jeg, uden at ville det, ja, uden, ifølge de udvortes Forhold, at være stillet ham saa nær, var ved hans Side i de

vigtigste Momenter af hans glorbærdige Helteliv, og at ogsaa denne forunderlige Omstændighed har stadfæstet min Tro paa et vist aandigt Slægtsskab. Ikke mig allene greb hans mægtige Natur med Trolddomskraft; ikke jeg Isellene følte mig at være et Rødskab for hans uhyre Mand; han vidste at gjennemstraale Tusinder med sin Villie. Da de ved Arcola af en morderisk Jld tilbagekastede Slagrækker modløst vakkede, galopperede han foran; høit vajer det trefarvede Banner i hans Haand, hans Die fængsler Krigerne, en forunderlig Gysen gjennemløber dem. „Var det Eder, der seirede ved Lodi?“ raaber han. Forsvunden er enkelt Mandens Villie, forsvunden Dødens Frygt; lig Uddødelighedens Genius flyver han foran og river Alt i Stormskridt efter sig — Broen er tagen, Seiren tilkæmpet. Omfiden standfede han sin skummende Ganger, seer sig gladelig omkring, og giver mig Banneret, med de Ord: Bring det tilbage til Regimentet, Herr Capitain. — Jeg stod ved hans Side, da han, Aftenen før Slaget ved Austerlitz, holdt hien uforglemmelige Tale; jeg var ham nær i den mindeværdige Nat før Slaget ved Wagram, da han alvorlig og dybsindig sad ved Jlden, og Glæden ober, at skulle maale sig med en Helt, klart blinkede gennem Skyerne paa hans Pande; jeg fulgte ham endelig paa det frygtelige Tilbagetog fra Moskwa, der i sig forenede alle Martusinders Rædsler. En Nat, da kun enkelte Stjerner gjennemblinkede de sorte Skyer, og Maanen, lig Dødens Segl, stod paa den mørke Himmel, toge vi

Natteleie i en polst Landsby. Snart stode alle
 Huse i blussende Flamme, og i sælsomme Grupper
 leirede sig de udsøgte Skarer om den rædsomme
 Bagtild. Alle taug. For Keiseren blev en ussel
 Hytte staaende; den fattigste af hans Millioner
 Undersaatter boede denne Nat bedre, end han. Jeg
 leirede mig udenfor den aabne Dør, og kunde ikke
 sove. Det bares mig fore, som om en evig Nat
 havde lagt sig over Frankrigs Hæder og Lykke. Da
 treen Keiseren ud med langsomme Fjed, forslagte
 Arme, nedbøiet Hoved. Le Clerc, sagde han: min
 Lykkestjerne synes sjunken, Skjebnen henviser mig
 til mig selv, den udfordrer mig til Kamp, og
 Elementerne staae den bi. Men jeg er rustet;
 Marengo, Jena, Austerlitz ere mægtigere, end den
 nordiske Himmel. End er min Kronike ikke i Li-
 gevægt med min Aand, og Aarhundredet er i større
 Gjæld til mig, end jeg til det. Hvad betyder dette
 Banheld? Stiger ikke Bølgen derved høiest, at den
 falder dybt? Mig tykkes, jeg er Begyndelsen nær-
 mere, end Enden. — Han gik nogle Skridt bort,
 og kom igjen. See paa Maanen, Le Clerc, sagde
 han: den synker ned over Høien, og er større, naar
 den daler, end naar den stander midt paa Himmels-
 buen. Saaledes synke Helte. De fortvivle al-
 drig, de vide af ingen Ulykke at sige. — — Jeg
 kunde endnu fortælle mangt et mindeværdigt Møde,
 men det, jeg har fortalt, vil alt have givet Dem
 den Overbeviisning, at jeg stedse maatte føle mig
 fastere knyttet til ham. Men min Beundring og
 Hengivenhed var fri for hver personlig Interesse,

og da jeg var bleven Major, afflog jeg haardnakket enhver Befordring. Gjerne tilstaaer jeg, at jeg stundom vaklede i min Høielse; at hans Thronbestigelse hindrede min Hengivenhed i, at swinge sig op til fri Kjærlighed; at min Lands ubetingede Beundring begyndte at rykkes i sin Sikkerhed, da han syntes at mangle Mod til, ved en Heltedød at frarive Fjenden den skjønneste Deel af hans Hæder. Var han falden ved Waterloo, tænkte jeg, da havde hans Død, ikke Wellingtons Triumph, gjort dette Navn berømt. Min Wildfarelse skulde snart vorde berigtiget, mit vaklende Sind befæstes, min Beundring forklares til Kjærlighed. Den philosophiske Kølighed, hvormed han gik i Landstyg-tighed, beviste uimodsigeligen, at han kjendte og forfulgte et høiere Need, end Krigerære; han maatte atter vorde Buonaparte, for at udsone Verden med Napoleon. Siig selv, kunde man vel give ham en bedre Leilighed til, at udvikle sit rene Gelsø, at vise sin Land større, end Skjebnen, at godtgjøre, hvorlunde vel hans Brøde, men ingenlunde hans Planer kunne maales? Kun den store Mand formaaer at ombytte Verdens larvfulde Skueplads med stillen Censomhed; den udvortes vigtige, indvortes tomme Tyran formaaer det aldrig. Denne sidste Triumph har givet mig Klarhed; vore Landers ubegribelige Bøvelsforhold er reent stemt lige til de fineste Toner, og med fuldendt Kølighed og uendelige Anelser imødeser jeg det Dieblik, der skal forene min Land med hans i de evige Boliger."

Han taug en Stund. „Ja, vedblev han der-
 paa: det er en uroffkelig Sandhed, at der stundom
 fødes Mennesker, som ikke blot tilhøre eet Folk,
 een Slægt, men en heel Kreds af Folkesærd, en
 heel Epoke i Verdens Historie. Med ham vil
 Krøniken begynde en ny Tidsregning; fra ham er
 den udgangen, den store Reformation i det politiske
 Liv, og hans Minde varer maaskee som Sagn
 længere, end Europas Annaler. Han kan ikke for-
 svinde af Jorden, thi hans Aand er bleven meer
 eller mindre herskende i Individier og Nationer.
 Budskabet om hans Død viser maaskee snart, hvor-
 lunde Mange elskede, Mange frygtede, men Alle
 agtede ham; en uvilkaarlig Smerte vil gjennem-
 bære hele Europa, sysselsætte alle Hjerter, ikke
 tillade hans Fjender nogen Glædesyttring; hans
 Død vil betvivles af Millioner; hans Bedristers
 friske Glorie vil hverve utallige nye Benner, og
 Medynkstaaren over hans Opløsning vil være rede-
 ligere, end Forbandelsen over hans Daad nogen-
 sinde har været. Denne udødelige Død, Grund-
 stenen for den sydlige Hemisphæres Hæder, ligesaa
 blid og klar, som hans Liv var stormende, svæk-
 ker Bagtalelsens Gift, indaander Beundringen nyt
 Liv, river Sløret fra Menneskehedens undertrykte
 Følelse, og de meest erklærede Fjender, som hidtil
 søgte at fordunkle Helten, ville, dødeligsaarede
 ved hans hæderfulde Bortgang, sænke deres sløve
 Baaben for Mennesket, og ikke vide, hvad de
 skulle sige. Denne sidste Triumph over Aarhundre:

dets Uvind, Tvivlsfyge og Forbandelser, vil for-
dunkle alle de ældre."

Vor Samtale var tilende. Hvad siger Du?
Jeg vover ingen Bemærkning, nu ikke, i dette Him-
melfrøg ikke, hvor den opvakte Aand kan troe Saa-
meget, som den i det kolde, raisonnerende Lydsf-
land atter vil betvivle.

Tredie Brev.

Den 11te Julii 1821.

Hvor finder jeg Ord til at tolke Dig, hvad jeg
har seet, hvad jeg føler? Ak, hvad skal jeg sige,
lykkelige eller ulykkelige Le Clerc! Efterretningen
om Reiserens Død, eller hvad Du vil kalde ham,
har sandsynligviis allerede naaet Eder. Den soer
mig gennem Sjelen som et Lyn; jeg tænkte strax
paa Majoren, og iilte til hans Bolig.

Bleg sad han i Lænestolen; Lægen gav intet
Haab — et Nerveflag havde bragt ham paa Gra-
vens Rand. Huusfolkene stode grædende om-
kring ham.

„J græde dog ikke for mig? spurgte han, da
han slog Dinene op: Nei, Eders Taarer tilhøre
Ham; Ham tilhøre alle Frankrigs Taarer."

Vi vilde trøste. Med Anstrængelse greb han
min Haand, og sagde: „Har jeg ikke sagt det?
Blomsten lukker sit Bøger. Men hvi døde jeg ikke
samme Time, som Han?"

Man søgte, at fæste hans Tanker paa noget
Andet; men han tog atter Ordet: „Jeg svandt

synlig hen — ja, det var den femte Mai, jeg havde den første Mindelse af Døden. Den femte Mai var det. Jeg husker det grant. Giv mig min Almanak."

Han vilde have gjort et Tegm deri; hans Phantasi gjensjendte det tydeligt.

„Vender mig dog mod den elskede Egn, jeg saa ofte stirrede mod!“ bad han, og det skete.

„Begravet have de ham, med Klipper have de indmuret hans Liig, og dog — dog vender han herligere tilbage, end han bortseilede. Avind og Bagtalelse forstumme; alle Pletter ere aftvættede; hans Hæder straalere reent, som hans forklarede Uafsyn; Marengos Genius svæver over hans Hoved; Banneret fra Arcola vajer med glimrende Frihedsfarver i hans Haand — han tilraaber mig — jeg kommer, udødelige Helt, jeg kommer!“ — Sjelen foer heden. — — —

(Dr. Karl Weichselbaumer.)

Hofnarren Jacob Chau.

(Sluttet.)

Den gamle Hertuginde's Bekjendtgjørelse havde bragt mange Mennesker paa Benene, som med en vis Stolthed troede at opdage Karagtigheds-Prin-

cipet hos sig. I alle Vertshuse fandt Jacob Wandringsmænd, som i de sælsomste Optog og med de gladeste Forhaabninger ilede til Schweidnitz, i samme Hensigt som han. De øvede dem allerede undervejs i de dumme Narrestreger, lod Ingen udrillet, og stræbte at overgaae hverandre i de flaueste Bittigheder. „Jeg troer vi have snart Foraar, sagde en gammel Landmand: thi Spyttegjøgene og Harlequinerne trække allerede!“ saaledes kaldte man dengang spotviis Fyrsternes lystige Raadgivere. Jacob skammede sig ved dette gale Reiseselskab, fortaug sin Hensigt, og sneg sig stille og nedslagen ind gennem Residensens Porte. — Candidaterne til denne Hofpost skulde lade deres Navne antegne hos Hertugens Geheimeseccretair, og bleve derpaa tilhobe henviste til et stort Gæstgiversted. Ogsaa Jacob meldte sig. Geheimeseccretairens Blik dvælede længe med Velbehag paa den skjønnede Ungling, endelig spurgte han ham venligt, hvorledes han tænkte at passe til denne Post, som udfordrede megen Menneskekundskab og Verdensklogskab? „Om jeg endog mangler begge Dele, sagde Jacob, besteden: saa besidder jeg dog maaskee mere, end alle de Dyrige, en god Billie, til at være min Herres troe, muntre Ven.“ — Secretairen nikkede venligt og slog to Streger under hans Navn. Men i Herberget gif det ham meget slet. Rivalerne løe over denne qvindelige, skjægløse Medstrider, og oversøste ham med flau, ækle Bittigheder.

Den næste Dag bleve alle Suplikanterne kaldte op paa Slottet, for at vise deres Dygtighed for den fyrstelige Familie. I en stor Sal sad paa den ene Side

Hertugen imellem sin Moder og sin smukke Gemalinde, omgivet af det hele nysgjertige Hof, paa den anden Side flokkedes den brogede Brimmel af Narre; Geheimesecretairen stod med Listen og oppraabte hver enkelt ved Navn. Men hvor komist endog hver især vidste at fremstille sig, hvor meget endog de Tilstedeværende loe af mangen Vittighed, mangen Narrestreg og mangen lystig Vise, betragtede dog Hertugen mørk og fortræden dette Væsen, og gav ofte utaalmelig Secretairen Bink til at blive ved at oppraabe Navnene raskere. — Endelig blev Navnet Jacob Chau nævnet. Da treen den skønne, ranke Yngling ind i Kredsen, og hilsede dem Alle med ret indtagende Venlighed. Men en af Medbeilerne, som hidtil havde opvakt den største Latter, og derfor troede sig vis paa Seieren, trak hurtig en Pidsk frem fra sin Kapse og gik løs paa Jacob, for at jage ham ud af Kredsen med Pidskeslag, idet han efterlignede en gammel Kjællings hvinende Stemme, naar hun driver sin vanartede Dreng i Skole. Alle brast nu i Latter; men Jacob sagde gandske rolig: „See der er nu min Moder igjen bestjenket, jeg maae see at bringe hende hjem, for Hertugen faaer det at vide, han kunde maafee ellers lade hende indesperre;“ og hermed tog han Spøgesuglen, som ikke tog sig i Agt, paa Skuldrene, og bar ham ud af Salen. Nu lod et almindeligt Bravoraab og selv Hertugen kunde ikke bare sig for at smile. Jacob treen snart ind igjen i Kredsen, tog sit Baldhorn og blæste med megen Færdighed en simpel Sang, som Kunigunde havde lært ham. Den var endnu ikke tilende, da Hertugen pludselig reiste sig

op bevæget, men meget mild, rakte sin Gemalinde Haanden og førte hende ind i et tilstødende Kabinet. „Dreng, Dreng! Dit Prøvestykke er falden slet ud, jeg tænker Du faaer Vidst af Skolemesteren selv!“ raabte den gamle Spøgesugl, der igjen var kommen ind i Salen og gjorde nogle komiske Gebærder. Men Geheimeseecretairen traadte ud af Kabinettet og besøel Jacob Thau, at følge sig; thi Hertugen selv forlangte at tale med ham. Frygtsom adlød Jacob; men snart forsvandt hans Frygt, da han atter saae Hertugen, ømt favnende sin Gemalinde; thi et stille Væemod havde forjaget hiint mørke Alvor, og med kjendelig Velvillie lod han sine Blik længe hvile paa Ynglingen, som trohjertig saae Fyrsten i Dinene. — „Hvor har Du den skønne Sang fra?“ spurgte Hertugen endelig. — „Jeg har lært den paa mine Bjerggreiser af en Nige,“ svarte hiin. — „Og Jacob! Jacob er Dit Ravn?“ spurgte Boleslaus fremsdeles langsomt, som om han betænkte sig paa Noget, og da hiin bejaede det, betragtede han skarpt hans Haand og lod sig vise den gyldne Ring, han bar der paa. Efterat Jacob, paa hans Spørgsmaal, havde fortalt Ringens Historie, sagde Hertugen, idet han torrede sine Dine: „Ja, det er Dig, jeg kjender Dig! Og Du vil være min Hofnar?“ — „Kald mig hvad I vil, Herr Hertug! gjentog Jacob: jeg har en gammel Moder og to Søstre at ernære, dermed skal I være mig behjælpelig, og til Gjengjæld vil jeg gjerne forsage Eder Grillerne, og holde ret af Hjertet af Eder!“ — „Hold Ord, min Søn, Du skal blive hos mig!“ og hermed gav Hertugen et Bink til Ge-

Heimesecretairen, som førte Ynglingen tilbage til Saalen og forkyndte Forsamlingen, at Hertugen allerede havde valgt, og valgt Jacob Chau, hvorpaa da de øvrige Medbeilere snege sig mismodige bort, og den ny lystige Raadgiver blev iført Narrekaaben.

Kunigunde havde naaet sin Hensigt; thi Jacob var virkelig en god Engel, sendt af hende til Hertugen. Han vidste ret findrigt at forjage sin Herres ofte tilbagevendende mørke Stemning, og naar ingen Spøg og ingen venlig Tiltale fandt Indgang mere, naar Hertugen, endog fortræden, befoel ham, at forlade Bærelset, stillede han sig under Vinduet og blæste en af Kunigundes Sange, som da atter smeltede det haarde Bryst. Hertugen ilede da sædvanlig at opsoge sin Gemalinde og sluttede hende kjærligt i sine Arme, som om han havde en Fornærmelse at afbede, lod derpaa den lystige Raadgiver igjen kalde til sig, for at belønne ham, eller lod ham ved et Bæger Biin endnu engang fortælle Historien om Rübens zähl's Uabenbarelse ved Bandfaldet. — Ogsaa de øvrige Hoffolk forstod Jacob godt at omgaaes. De Lektioner, han engang havde faaet hos Peter Schmancher, kom ham nu fortræffeligt tilpas. Hans sunde Forstand, hans rene, glade Hjerter hjalp ham overalt, og forstod han sig endogsaa mindre godt paa de egentlige Narrestreger, saa vidste han dog ret snildt at forene Spøg og Alvor. Hertuginde erkjendte med Taknemmelighed hans veldædige Indflydelse paa hendes Gemals Sindstemning, og holdt ham særdeles i Ære. Ogsaa han selv fandt sig godt i dette ny Forhold, thi overalt mødte ham Belvikie,

og naar han stundom fik Tilladelse til at reise hjem, kunde han jo medbringe forænskede Efterretninger til Kunigunde og rigelige Gaver til Moder og Søster, og blev ogsaa her modtagen med Kjærlighed og Glæde.

Kun den gamle Hertuginde's Nærvarrelse var ham modbydelig; thi endstjøndt han erkjendte, hvor høit hun elskede sin Søn, saa kunde han dog aldrig glemme, hvad hun havde forbrudt mod Kunigunde, og aldrig løsrive sig fra den Tanke, at hendes Skriftestader, Pater Michael, en Jesuit, som hun stedse pleiede at have om sig, livagtig lignede den frygtelige graae Mand, der havde besøgt Wolfsheimer.

To Aar havde Jacob nu allerede baaren Marreskaaben, da Hertugens inderligste Ønske gik i Opfyldelse, og hans Gemalinde fødte ham en Prinds. Glæden herover var almindelig, overalt holdtes Takfeste og Boleslaus's Kjærlighed til sin dydige Gemalinde, syntes nu næsten at have besejret fordums Erindringer. Ogsaa den tro Kunigunde feirede sin stille Fødsel, og syede Barnet nogle smaae Evox, som Jacob maatte overbringe Hertuginde som en Gave fra sin Søster.

Da den unge Prinds havde fyldt Aar, og Hertuginde havde afvaant ham, sagde hun engang fortrolig til Hofnarren, som forstod ret herligt at lege med Barnet: „Jeg søger et tro Fruentimmer til at pleie min Søn, Du har jo Søstre, Jacob, ere de ligesaa gode som Du, vilde jeg helst betro'e En af dem mit Barn!“

— „Jh nu, det Forslag var en Prøve værd, Fru

Hertuginde!" svarte denne, efter en kort Taushed: lad mig gjøre en Reise hjem, maaskee medbringer jeg Eder strax Pigen."

Hertuginde tillod det, Jacob reiste, og treen en Aftenfund uventet ind i Hytten til Sine. „Hør, Kunigunde! sagde han, da Moderen og Søsteren havde forladt Børelset, for at gjøre Anstalter til at beverte ham: Du har skaffet mig en god Tjeneste, hvad, om jeg nu gjorde Gjengjeld?" Herpaa aabnede han hende Hertugindens Dnske, og hans Plan, at gjøre hende selv til Pleiemoder for det Barn, hvis Moder hun ikke maatte være. Han vidste Raad til en sikker Forklædning: han havde lært i Wolfsheimers Kjøkken, at tilberede et Vand, som forvandlede blonde Lokker til fulsort Haar, og kjendte en Sminke, der bedre end Solens Straaler kunde gjøre den hvideste Hud brunn. Den henrykte Pige vilde af Taknemmelighed falde ham tilføde, men han trykte hende sagte til sit Bryst og sagde: „Men føler Du Dig ogsaa stærk nok dertil, Kunigunde? Vil Du kunne leve i Nærheden af Hertugen, kunne udholde hans Blik, der maaskee ofte ville dvæle paa Dig, som for at anstille en Sammenligning, uden i mindste Maade at røbe Dig selv? Gaae og raadfor Dig først med Dit Hjerte og med Gud; thi Du kunde ved Uforsigtighed stifte megen Ulykke. Idag intet Ord mere derom, i Morgen tidlig siger Du mig Din Beslutning!"

Men Kunigunde behøvede ikke denne rolige Overveielse; hendes Beslutning var urokkelig, thi hun kjendte sit Hjertes Styrke. Modig havde hun jo alt bragt Prindsen ethvert Offer, hvi skulde hun ikke ogsaa

kunne bestaae i denne Prove, som tillige paalagde hendes Hjerte den søde Pligt, at dele Moderombuen for hendes Elskedes Barn. Hun tilsvor Jacob helligen, aldrig nogensinde at give sig tilkjende for noget Menneske; og efterat ogsaa Moderen og Søsteren vare vundne for dette Foretagende, og Jacob havde forvandlet den skjonne Blondine til en brun Bønderpige, og givet hende et andet Navn, reiste han fornoiet i hendes Følge tilbage til Schweidnitz. „Her, Fru Hertuginde, bringer jeg Eder min yngste Søster, sagde han: hun har foræret Eder Svøbene til Prindsen, og vil nu gjerne selv svøbe ham. Hertugin den modtog med megen Godhed den venlige, elskelige Pige, og da hun snart havde overbeviist sig om hendes utrættelige Omhu, overlod hun lidt efter lidt Barnets Pleie til hende allene. Ogsaa Hertugen, skjøndt han i Begyndelsen ofte betragtede hende længe og estertænksom, som om han sammenlignede hende med Billedet i sin Sjels Jnderste, vante sig dog omsider til at see hende, og var venlig og taknemmelig mod sit Barns tro Pleierinde.

Saaledes lykkedes det da virkelig Kjærligheden som en usynlig Skytsengel, at omsvøve den Elskede, som en munter Ven, at staae ved hans Side, og at vaage ved hans Barns Bugge. „Gud velsigne de Riesensbjerge, som skikker os sine Børn hid!“ sagde Hertugin den ofte til sin Gemal, hvorpaa han da smilende pleiede at svare: „Og Rübzahl med, som med sin Guldring fæstede mig den lystige Ven!“

Saaledes forløb atter et Aar. Jacobs gamle Moder var død, hans Søster havde ægtet en Bøber; han selv og Kunigunde sølte sig lykkelige i Opfyldelsen af deres hellige Pligter. Da lod en Dag den gamle Hertuginde Jacob kalde til sig, hun var allene, og, som det lod, i Begyndelsen i stor Forlegenhed. „Min kjære Jacob, saaledes tiltalte hun ham: jeg veed Du er en munter, snild Mand, der ofte kjender et godt, lystigt Raad for de vanskeligste Ting; meddeel mig nu et saadant, thi jeg trænger dertil.“ Skjændt med hemmelig Frygt for, at hun vilde anmode om noget Dødt, lovede Jacob hende dog, at aabne sin Wittigheds Skatkammer, hvorpaa Hertuginde inden vedblev saaledes: „Du veed, at Døden for kort Tid siden berovede mig min Livlæge, nu har jeg vel ihinde, at besætte denne Post med en erfaren Mand, alligevel vil jeg ikke give den til Enhver, som ukaldet søger at tilvende sig den.“ — „Naturligt, sagde Jacob, idet han rystede Bjeldeskaaben lystigt: en ukaldet Læge er ei stort bedre, end Knokkelmanden selv! Men hvor er da den paatrængende Hr. Doctor, jeg skal kurerer ham med min Brix.“ — „Nei, ikke saaledes, gjentog Hertuginde: thi jeg er ham mangen Forbindtlighed skyldig, jeg har og engang givet ham Løfte om et godt Levebrød, og nu fordrer min Skriftefader, som er hans fortrolige Ven, at jeg skal opfylde mit Løfte; men jeg har en stor Affky for den Mand, og kunde ikke udholde, at have ham om mig, og allermindst engang at see ham ved min Sorteseng. Naar Du nu kunde betage ham Lysten til denne Post, saa at han af sig selv affød fra sit Forlangende!“ —

„Narren skal altsaa bide Doctoren i Hælene, saa at han tager Flugten? gjentog Jacob: nu, med Forsnielse, det kan blive en lystig Historie. Giv mig kun et Vink, naar han er kommen, saa vilde vi anstille Forsøget.“ — Hertuginde vilde paanode ham en Pung med Guld; men han gav hende den tilbage med de Ord: „Vjelderne paa min Raabe have en renere Klang, end det, I her har pakket sammen i denne Pung; klingre hellere dermed for Eders Skriftefaders Dren, at han ei skal høre, hvor hans Ven, Doctoren, vil bande ved Afreisen.“

Saa Dage efter indtraf det aarlige Marked i Schweidnitz. Hofnarren sad Afstene for i den lille Prindses Sovestue og akkompagnerede sagte paa Citharen den Sang, hvormed Kunigunde dyesede Barnet i Sovn, da hans lille Tjener kaldte ham ud, og meldte ham, at et Juvencium var onskede at tale med ham i Centrum. Han lod hende føre paa sit Bærelse. — Det var Katharina. Længe hvilte hun grædende og stum ved sin Vindings Bryst, som fra en fager Yngling var modnet til en skøn Mand. Han overvæste hende med Kjerregn, og vilde spørge og fortælle; men hun bandt hans Tunge. „Det er ikke Længsel, sagde hun: som driver mig hertil, thi det er nu engang min Lod, aldrig at tørde følge mit Hjertes Drot; men jeg har stjaalet mig til Dig, fordi Du behøver min Advarsel. Ere vi og gandske allene?“ — Jacob lukkede Døren ilaas, og førte hende ind i sit Bærelse. „Wolfsheimer er her, vedblev hun frygtfom: han er dragen til Marked og vil i Morgen opslaae sin Medicinbod her, thi han haar

ber at gjøre stor Opmærksomhed i den røde galonerede Klædning, og at blive desto vissere paa Livlæge-Posten hos den gamle Hertuginde."

Jacob treen forfærdet tilbage, thi nu blev det ham først indlysende, hvi Hertuginde havde givet ham hiint Erinde. „Alt, vedblev Katharina: det var skrækkeligt, om det skulde lykkes ham, thi han har intet Godt i Sinde, og hvis han gjenkjendte Dig, var ogsaa Du forloren. Den graae Mand har atter i den senere Tid ofte besøgt os, og jeg vil tilstaae Dig, men ogsaa kun Dig allene, at jeg atter har beluset dem fra min Afkrog. De smeddede den Plan, at Wolfsheimer skulde blive Livlæge, Hertuginde vilde nok samtykke, thi de havde hende jo forlængst i deres Magt. Jeg erfoer desuden andre skrækelige Ting. Lænk Dig, Kunigundes Fader lever endnu, men som Fange ved et fremmed Hof. Da de nu troe, at den gamle Hertuginde ei kan leve ret længe, og at den Fange efter hendes Død vil blive løsladt, men da de tillige gysede for hans Tilbagekomst, saa besluttede de, naar kun Wolfsheimer først var bleven Livlæge, i Fælledskab at bestorme Hertuginde, saalænge indtil hun lod den uskyldige rydde af Veien ved Gift."

— „Nei, raabte Jacob: det skal ei lykkes Eder! Jeg har allerede eengang forsnyret Ederes djævelske Planer, Gud vil og fremdeles skjenke mig Held dertil." Derpaa fortalte han Katharina Alt hvad han havde gjort og hvorledes Kunigunde, forklædt som hans Søster, nu levede her ved Hoffet. Hun roste dette Bovesnykke af den trofaste Kjærlighed, men bad ham at anvende sin hele Judskyldelse for at holde Far

boranten borte fra sig. Thi i den brogede Klædning og med det smukke sorte Skjæg, som Jacob nu bar, troede hun selv ikke, at Wolfsheimer vilde gjenkjende ham, kun det uforandrede Navn frygtede hun med Rette, vilde omsider lede ham paa Spor, og opdaagedes han, vilde Laboranten maaskee endog rydde ham af Veien. Og gjorde han dette, sagde hun med frygtelig Alvor: saa maatte jeg jo selv bibringe ham Giftdrikken, om det saa end var i Svøne.

Efter denne korte Samtale skyndte hun sig igjen at forlade den elskede Søn, thi Wolfsheimer, som havde taget hende med, før strax at indrette sin huuslige Deconomie her, aflagde just nu et Besøg hos Hertugindeus Skriftefader. — Denne Tid havde hun benyttet; men kunde ikke, uden at vække hans Opmærksomhed, savnes ved hans Hjemkomst i Logiet.

Jacob kunde ikke sove næste Nat, for at udfaste sin Plan. Den gamle Hertuginde samtykkede i Alt, og Jacob begav sig i sin Hvitidsdragt hen paa Markedet. En uhyre Trængsel viste ham snart det Sted, hvor Laboranten falbsød sine Lægemidler. Den magre, blege Mand, i en rød galoneret Klædning og Kaarde ved Siden, stod med en alvorlig og vigtig Mine paa et Stelads og hørte nedladende paa de tilstrømmende Patienters Dnsfer og Klager, medens Peter Schmaucher i Harleqvindragt gik ham tilhaande og gjorde Narrestreger.

„Gjør Plads! gjør Plads! freg den Sidste, da han saae Jacob nærme sig: Respect! Plads! Hertugens Nar, den naadigste Hr. Hofnar kommer!“ Denne hentraadte stolt til Bøden, hilste ham med

fornem Anstand, betalte, til de Omkringstaaendes store Fornøielse, hans Wittighed med samme Mynt, og indbød endelig hemmelig sin Collega, hvis lækkre Gane han godt kjendte, til en god Frokost. Samulusen kunde ikke modstaae, udsandt et lystigt Paaskud til at forlade Laborantens Bod og løb med komiske Fagter bag efter den forud ilende Jacob. Denne førte ham til et affides Wiinhuus, ledte ham her ind i lystige Samtaler, og skjenkede dygtigt for ham. Imidlertid kom Jacobs Tjener, klædt som Hertugindens Page, til Bodden og meldte Doctoren i ængstelig Skynding, at hans Frues Yndling i dette Dier blik var bleven qvalt paa hendes Skjød, hvorfor hun tog sin Tilflugt til hans Konst, og forlangte hurtig Hjælp. Med disse Ord trak han en død Kat frem fra sin Kappe og kastede den ind i Bodden. — Hvo kan beskrive Laborantens Forfærdelse! Han besvor Overbringeren, at borttage det affhyelige Udsæl, han raabte paa Samulusen, gebærdede sig som en Uffindig, og sprang, overvældet af sin Liigskræk, ud af Bodden, og løb skjeldende bag efter Pagen.

„Hvad! raabte En af Folket: skal vi taale, at Mirakel-doctoren udfjelder Hertugindens Tjener? Forstaaer han ikke Epøg? Skal vi staae her som Narre? Kom, vi vil selv sælge!“ Og hermed sprang Ordføreren ind i Bodden, mange Andre fulgte ham, og i faa Minuter var det kostbare Medicinforraad plyn-dret og Stelladsen revet ned.

Den harmsnyssende Wolfsheimer, forfulgt af den drillende Pøbel, løb til sit Logis, og misde underveis den lystige, drukkne Samulus, fulgt af Gader

drengene. Her var det kommen til flemme Optrin, naar ikke Hofnarren ved sin Mellemkomst havde besoliget Folket og jaget Drengene bort, saa at de Fremmede kunde naae deres Bolig.

Wolfsheimers Anseelse var herved svækket, men hans Mod dog ikke sunket. Han beklagede for Parten Michael det ubehagelige Tilfælde, og besluttede desto hurtigere, at lade sig forestille Hertuginde. Det skete; men neppe havde han kysset hendes Haand, før han foer tilbage, bleg af Skræk, Angestens kolde Sved brast ud af hans Pande, og han skyndte sig at forlade Hoffet. Selv uden at gjøre Regnskab, reiste han paa Stedet bort. — Ogsaa dette var Jacobs Bærk. Han havde underrettet Hertuginde om Laborantens Liigskræk og forvaaret hende til at trække en Handske paa, som han havde hentet fra Familiegravelsen og at række Wolfsheimer den saaledes bedækkede Haand at kysse paa. Thi han sluttede rigtigt, at Laboranten nok vilde mærke Liiglugten og ængstelig Ny en Persons Nærhed, som alt ilive havde denne Lugt ved sig.

Saaledes var nu denne Ubeirskhed adspredt af en lyslig Hvirvelvind og Jacob tænkte paa, at benytte Hertugindens erhvervede Gunst til Frelse for Kunigundes Fader. Men før han endnu vovede at høre sin Begjering og kunde erfare, i hvilket Fængsel den Ulykkelige vansmægtede, faldt den gamle Hertuginde i en svær Sygdom, og døde.

Dette Dødsfald bevirkede snart, hvad der maaskee aldrig var lykkedes den tro Jacob; thi hiint besmægtede Hof meente, at der nu ei længere var nogen

Grund til at holde Ridderen fangen, og da nu ogsaa de af Hertuginde til Fangens Underholdning bestemte Penge udebleve, saa blev endelig Ridder Lothar løsladt af sit Fængsel.

Men fra Fængslets Nat, hvori han havde sultet i otte Aar, bragte han Helvedsfrugten: Hævntorst med til Dagslyset. I en sikker Forklædning sneg han sig til Schweidnitz og forskede i Lon efter Sines Skjebne. Ingen kunde give ham noie Oplysning herom; thi man havde glemt dem, og kun tilfældigviis erfoer han Mosteren Birgittes eensomme Opholdssted. Han ilede til hende. Ak, hun havde ingen Trost for ham, men kun den sikre Efterretning om hans elskede Barns Død. Men hun fordulgte ham ei heller den Mistanke, at Kunigunde var ombragt ved Gift, thi hun var dengang bleven fort med til Nonneklosteret, og først løsladt derfra efter Kunigundes Død, og de medlidende Nonner, som troede at være komne efter Hemmeligheden og som antogede den Dodes hurtige Begravelse, og den Altky, Priorinden fra den Time af yttrede mod Pater Michael og Wolfsheimer, for sikre Beviser om Mordet, havde berettet hende Alt. „Rævn mig Ulvens Hule, jeg vil opsøge den!“ raabte Lothar. Birgittes indstændige Bønner om, rolig at underkaste sig den uforanderlige Skjebne, og ei at stæde sig i ny Fare, vare forgjæves; de maatte sige ham Laborantens Opholdssted, hoorpaa han, uden i mindste Maade at røbe sit Forehavende, forlod dem næste Morgen.

Wolfsheimer og Pater Michael sad just sammen, og hin erfoer med indædt Harm, paa hvad Maade

Hofnarren havde forjaget ham fra Schweidniz, thi det var lykkedes Skriftefaderen, at udfrutte hele Sammenhængen af den døende Hertuginde. Han kunde kun ikke begribe, hvorledes Narren var kommen efter hans Svagheder, som han havde benyttet som Vaaben imod ham, indtil Pateren tilfældigviis nævnede Hofnarrens Navn. „Hvorledes? raabte Wolfsheimer forbauset: Jacob Chau hedder Knekten? Den Dreng, som jeg har opdraget her, og som jeg siden efter Eders Raad jog bort, han har slaaet sig til Rids der paa mig?“ — Han var ude af sin Farning, og begyndte just at oplægge Raad med sin Ven, om den føleligste Raade at hevne sig paa, da Medhjælperen meldte en Fremmed, som indstændig forlangte, at faae Laboranten i Tale.

Bleg og hentøret af Fængselsluften og Rummer, treen Lothar ind i Bærelset. Hans Blik foer frem fra de dunkle sammentrukne Dienbryn, som Lynene fra den mørke tunge Uveirssky. Pateren sprang forfærdet op af Stolen, thi han gjenkjendte ham, og vilde forlade Bærelset, men Lothar skød ham med Kraft tilbage, og lukkede Døren ilaas. „Blis! raabte han: Over denne Dørtærffel kommer Ingen, før jeg har holdt Donr. Af Eders elendige Synder: mine seer jeg, at I gjenkjender mig, og Frygten for den længst Hensarnes Gjenfærd griber Eder. Men jeg kommer just for at føre Eder til Graven, hvor min Kunigundes fastillukte Læber ville vidne mod hendes Mordere.“

Som et Tordenflag ramte disse frygtelige Ord begge Syndernes Hoveder. Det brede Sværd ved

Ridderens Side, den korte, vægtige Stridshammer, som han under Talen, holdt slagfærdig i Haanden, gjorde ham til en frygtelig Dommer. Pater Michael fattede sig først, og bad Ridderen med en mild overtalende Røst, at høre ham med Rolighed, hvorpaa Denne taus satte sig ned paa en Stol, som han havde skudt for Døren, ligesom for at bevogte den. Det lykkedes Paterens store Beltalenhed, og hans fine Forstillelseskonst, at vælte hele Skylden for Kunigundes Mord fra sig og Laboranten paa den gamle Hertuginde alene, der havde ladet denne Daad udføre ved en af hende bestukken Lærling hos Wolfsheimer, som havde misbrugt sin Herres Navn. Han beraabte sig derhos paa Nonneklosteret i C., som kunde bevidne, at man ikkun havde givet den Syge det Lægemiddel, som var bleven bragt hende af Wolfsheimers Lærling, der ufaldet havde indfunden sig, og søgte stedse ibrigere at lede den krænkede Faders Hævnen over den uskyldige Jacob Thaus Hoved.

„Og hvor lever denne Skurk?“ spurgte Lothar.
 — „O, det gaaer ham vel, svarte Pateren med et Smil; den salige Hertuginde har vidst at belønne ham godt, han er Hertugens lystige Raadgiver!“ —
 „Min Gud! raabte Lothar, og slog Hænderne sammen: den Skurk, som har forgivet hans Elskede, skal nu ogsaa med Tærestreger forjage hendes Billede af hans Hjerte. Lev vel! I skal høre fra mig; men vee Eder, hvis I have loiet for mig!“ — Hermed forlod han Huset, og tilte rastløs bort, skjøndt Aftenen alt var frembrudt, medens begge Vennerne kom

sig igjen af deres Skræk og glædede sig over den vellykkede Udaad.

Lothar begav sig først til Nonneklosteret i C. Her bekræftedes nu rigtignok Paterens Udsagn, at nemlig ikke Wolfsheimer selv, men hans Lærling, Jacob Chau, havde bragt den syge Kunigunde Lægemidler, og at man i al Stilhed havde begravet den Døde. Han tvivlede nu ikke længer, men tog Veien lige hen til Schweidnitz. Hertugen opholdt sig just dengang i Hertugdømmet Jauer, som var tilfaldet ham ved hans Broders Henrik II Død, men den lille Prinds var tilligemed sin Pleiemoder Kunigunde og sin Ven Hofnarren bleven tilbage paa Slottet Boltkenhain, den fyrstelige Families Yndlingsopholdssted. Kort før sin Afreise betroede Hertugen sin lystige Raadgiver, at han først efter sin Moders Død havde erfaret, at Kunigundes Fader endnu var ilive, og at han vilde anvende Alt paa, om muligt at forsone den, uden hans Brode, dybt krænkede Mand. Jacob fulgte det ikke for den lykkelige Datter, som i Forening med ham udkastede den skønne Plan til at gjøre Faderen deelagtig i Hemmeligheden, optage ham som tredie Mand i deres Forbund, og under hans Dine stille at opfylde deres hellige Pligter.

Da indtraadte en Aftenskund en høj mørk Mand i Slotskaarden, og spurgte efter Hofnarren. Man henviste ham til Borgens Have, hvor Jacob gik med den lille søvnige Prinds paa Armene, medens Kunigunde var gaaet op paa Slottet for at tilberede hans Aftensmad og rede hans Seng. Den blege Skikkelse nærmede sig med hurtige Skridt Hofnarren, stirrede

paa ham og standsede ved ham med de Ord: „Er det Dit Barn?“ — „Ja vist er det mit Barn,“ svarte Jacob venlig og kysfede det paa Kinden. — „Du har myrdet min Datter, velan da, Barn for Barn!“ raabte Lothar, og med disse Ord foer Stridshammieren lynsnar ned mod Drengens Pande; et Krampe-træk, og han laae død i Jacobs Arme. Med den blodende Spæde i den ene Arm, griber Denne den græbselige Morder i Brystet med den anden Haand, men han stødte ham tilbage med Kæmpkraft og raabte: „Jeg er Lothar af S., Kunigundes Fader, som Du har forgivet i Klosteret! Barn for Barn! vi ere nu færdige med hinanden!“ — Som lynslagen ved disse Ord vovede Jacob ei at lægge Haand paa Ridderen, der tilsomt og ubemærket forlod Haven.

Hvo formaaer at skildre den Jammer, som udbredte sig overalt. Borgfogden lod Jacob kaste i Fængsel, thi han tilstod, at have dræbt Prindsen ved et uforsigtigt Steenkast. Folket rasede og forlangte Morderens Blod, thi arvet Kjærlighed bandt det til Strystehuset, hvis sidste Spire nu var brudt, og den fortvivlende Fader torde ikke lade Naade gaae for Ret. Kunigunde blev strax forviist fra Hoffet, Jacob overgivet i Rettens Hænder, og da han uroffelig vedblev sin Paastand, saa Dage efter dømt til Døden. Han hørte Dommen med Fatning, hvorledes havde han og kunnet forraade Kunigundes Fader, hvorledes kunnet røbe en Hemmelighed, som han af Kjærlighed til hende og Strysten saa omt havde tilfløret. Gjerningen var nu engang skeet ved en usalig Misforstaaelse, og uoprettelig, men Folgen skulde kun

falde paa hans Hoved, og selv hans Død være et Offer, bragt den trofaste Elskov.

Hensjunken i dybe Dromme, Forbud for den lange Nat, sad han Aftenen for Henrettelsen allene i sit Fængsel; da aabnedes Døren, og Fangevogteren indlod et Fruentimmer. Det var Katharina. Et Tilbud fra Pater Michael havde bragt Wolfsheimer Efterretning om Prindsens Drab. Jacob ilte hende imøde med aabne Arme, men hun holdt ham tilbage med de Ord: „Har Du virkelig dræbt den lille Prinds? Jeg forlanger Din Bekjendelse.“ — Da glødede hans Hjerter for sidstegang af Kjærlighed og Tillid til sin Moder, og han fordulgte hende Intet.

Længe hørte hun ham taus, fluttede ham derpaa i sine Arme og græd længe ved hans Bryst, og da han endelig spurgte hende, om hun ikke billigede hans Forsæt: hellere at døe, end at aabenbare Alt, klappede hun venlig hans Kinder, og sagde: „Dit hele Liv, min Søn, var Kjærlighed, lad ogsaa Din Død være det! Salig Den, der, som Du, døer med et reent Hjerter.“ Derpaa velsignede hun ham, og gav ham Afskedskysset, thi Fangevogteren tresnatter ind.

Bed næste Dags Frembrud blev Jacob ført til Retterstedet. Katharina stod med tørre Øine ved Skafottet og vidskede med Evededugen de store Draaber af hans Pande. Han bar det Sølvkrucifix, som hun engang havde givet ham, i Haanden, og sandede det endnu engang andægtig og gav hende det tilbage med den Bøn, at hun vilde bringe det til Kuningende. Han blev henrettet paa den Plads i Schweiz, hvor St. Wolfgangskirken staaer den Dag i Dag,

og begravet i Nærheden deraf ved det Kors, som er indmuret i Stadsgraven under Kirken.

Katharina ilede til sin Veninde, Priorinden i C., og bad om, at worde optaget i Klosteret, thi til Wolfsheimer kunde hun nu ikke vende meer tilbage. Her fandt hun ogsaa den ulykkelige Lothar og hans Datter. Kunigunde var efter sin Forviisning fra Hoffet, tyet til den eneste Veninde, hun kunde betroee sig til, til Priorinden, og havde her gjenfundet sin Fader, der vilde besøge sin Datters formeente Grav.

Ved at gjensee hende, og ved at høre Fortællingen om hendes Skjæbne, blev det ham nu endelig indlysende, i hvilken skrækkelig Bildførelse han havde udsøvet den frygtelige Daad, og han vilde strax ile hen at frelse den Uskyldiges Liv ved en offentlig Tilstaaelse af sin Brode. Men han erfoer af Katharina, at det alt var for silde.

„Nu, saa har jeg endnu kun een Forretning i denne Verden!“ raabte han, og spurgte Katharina, om hun vilde følge med ham. Hunsamtykkede, thi hun forstod ham, omendskjøndt han ikke sagde, hvor hen han vilde føre hende. Han anbefalede Priorinden sin ulykkelige Datter, og forlod Klosteret. Wolfsheimer var allene hjemme, thi han havde udsendt Sammlussen og Pigen for at søge Katharina, som nu alt havde været flere Dage borte, og sad just i sit mørke Værksted, ifærd med at tælle nogle Guldpenge, da Døren sprang op, og Lothar indtreen med Katharina. „Elendige Løgner, gjenkjender Du mig?“ raabte Lothar. — „Hvad vil I mig, sagde Wolfsheimer, og reiste sig skjælvende: hvor har Du været

saalænge, Katharina?" — „Jeg kommer fra Kets-
 terstedet, hvor Jacobs Blod er udgydt, sagde hun :
 jeg har ikke villet ægte Dig, at Du ei skulde forgive
 mig mine Børn, men Du har dog myrdet min Søn!“
 og paa Lothars Spørgsmaal, hvor Phiolen stod,
 viste hun med skjælvende Haand paa et Hjørne i det
 aabne Skab, hvori Laborantens Glas stod, og faldt
 med tilhyllet Ansigt paa Knæ, at bede for Synderens
 Sjæl, thi Lothar tvang ham med Magt til at tomme
 den af ham selv tilberedte frygtelige Drik. Hylende
 tumlede Wolfsheimer til Jorden, og medens han
 ilede til Skabet for at finde Modgift, forlod Lothar
 og Katharina Huset. Da Famulusen ved Mattens
 Frembrud kom hjem, fandt han Laboranten død ved
 Siden af Guldet, i gyselige Krampetrækninger.
 Hvorhen hans Ven, Pater Michael, havde begivet
 sig, erfoer man ikke, da ogsaa han var forsvunden.

Lothar efterlod sin Datter, ifølge hendes Ønske,
 hos Priorinden; baade hun og Katharina toge Slo-
 ret. Kunigunde blev siden Priorinde i dette Kloster,
 og allebegne anprist som et Mønster paa en from,
 hellig Himmelbrud; men endog som saadan knælede
 hun ofte med Taarer foran det lille Krucifix, som Ja-
 cob havde sendt hende til Amindelse.

Den ulykkelige Lothar opsøgte sin gamle Ven,
 Prioeren i Klosteret Grissau. Gjerne havde han be-
 kjendt sin Brøde for hele Verden; men der var intet
 Liv mere at frelse derved, og han taug, for at skaae
 sin agtede Families Navn og Tyrstens Hemmelighed.
 Men Abbeden betrøede han Alt, og bad ham om at

vorde optaget i Ordenen, og paalagt en langvarig haard Bod, som endnu i dette Liv kunde luttre og rense ham. Men den fromme Abbed var en stræng Dommer; han nægtede ham som Morder Tonsuren, men befoel ham som Laibroder at tjene Kirken, og overdrog ham Degne: Embedet. Naar nu Reifende besøgte Klosteret, for at besee den prægtige Kirke, saa maatte Degnen vise dem omkring, og ved den her bisatte lille Prindses Gravsted med blodende Hjerte fortælle, at Hofnarren havde dræbt ham.

(Ernst v. Houwald.)

Haugwitz og Contarini.

(Aft af historiske Kilder.)

Det var ved Vinterstid 1675, at den tappre Oberst: lieutenant von Haugwitz med 700 Schlesiere ryf: fede ind i Citadellet Dachstein, der truedes af den franske Hær. Det laae i en Sump, omgiben af mudrede Grave, dybt og øde. Helten var ikke syn: derlig vel tilmode, da han drog herind, men snart opmuntredes han ved det glade Velkommen, hvor: med den lystige Contarini, saavel som de øvrige Offi: cerer, Frescobaldi, Clary og Rothkirch, tilte den nye Kommandant imøde.

„Munter, min schlesiske Helt! tilraabte ham den Njonne Contarini: Vor Herres og Keisers Sjender

Skulle finde deres Grav i Sumpene heromkring. Lad dem kun rykke frem, de lustige Franskmænd! I det Høieste sende vi den stolte Ludvig et Par af de hurtigste tilbage, at de kunne melde ham de Dvriges Nederlag."

„Kammerat, sagde Haugwitz: jo ringere vi agte vor Fjende, desto farligere er han.“ — „Kan være, tog Contarini Ordet: men de Franske ere endnu langt borte, Herr Broder. Alle vore Venner besøge iaften Hertugen af Lothringens Hof i Straßborg; hvad om I fulgte med, Kommandant?“ — „Endnu idag vil jeg undersøge Fæstningsværkerne, sagde Haugwitz med en mørk, alvorlig Mine: dog under Kommandanten gjerne sine unge Venner denne Udflugt, og ønsker dem Lykke, samt smukke Dandsferinder.“ — Med disse Ord bukkede Haugwitz for Officereerne og gik ind i det ham anviste Bærelse.

„En Trækstub!“ raabte den sprige Nothkirch efter ham. „En Bjørn fra Tysklands Huler!“ raabte Frescobaldi. Men Contarini sagde: „Nei, han er en Hædersmand, han lader mig stue Agnes idag!“ — De Dvrige loe. Alle ilte de nu, at smykke sig til Festen, og traadte ikke længe efter ind i den klare oplyste Sal, hvori Hertugen af Lothringen befandt sig med sit Hof.

Agnes, den Skjønneste af Hertugindeens Hoffrøskener, var af fransk Byrd. Straalende i ulignelig Ungdomsbynde, syntes hun at være et overjordist Væsen. Hvo der saae den høie, ranke, sprige Contarini svæve i Dandsrækken ved hendes Side, kunde ikke

andet mene, end at Begge vare skabte for hinanden. Han var desuden bekjendt for en dristig og heltetraftig Krieger, og de Skønne vogtede paa ham med kjærlige Blikke. Ogsaa Agnes syntes at foretrække Grev Contarini for alle sine øvrige Beilere. Han maatte troe sig elsket, hans hele Væsen var fuld af tilfredsstillet Elskovs Salighed. Men hans Ridderlighed paalagde ham streng Vrefrygt for hans Tankers Dame; jo mere han troede sig foretrukken, desto stillere og alvorligere viste han sig mod Agnes. Hun elskede ham vel ikke endnu, men hun var ham god, og hun lod ham mærke det.

Han fandt hende i aften mørkere stemt, end sædvanligt, og vovede, med bly Deeltagelse at spørge, hvorfor? — „Mine Landsmænd nærme sig Tydsklands Grændser, svarte hun: de ville skjænde og brænde i det skønne Land, de ville seire, eller undergaae. Mit Hjerte vil lide, hvad der nu skeer, thi Tydskland er blevet mit andet Hjem, og mit Hjerte kan ikke andet, end elske Frankrig.“ — „Men denne Krig er uretfærdigen begyndt fra Frankrigs Side,“ indvendte Contarini. — „Lad saa være, svarte Pigen frygt: de franske Krigere ere dog uden Brøde. Skulle de bløde, fordi deres Drot udsender dem i uretfærdig Feide? O nei, deres Heltemod udslette dette Felttoogs Skjændsel, thi den, der har Lykke, har jo ogsaa Ret, naar Alt kommer til Alt.“

Hun brændte som en Glod, idet hun sagde disse Ord, bød Grevens sin Haand, og svævede atter med ham gjennem de glimrende Rækker. Contarini var

alvorlig og faare bevæget ved hendes Tale, dog folte han sig lykkelig, da han var hende nær.

Ratten svandt som en Drom, et nyt Bal berammedes til næste Søndag. Ved Afskeden tiltraabte Hertuginde Contarini: „J Herrer, kommer igjen paa Søndag, og bringer Haugwitz med!“

Contarini vendte tilbage, drukken af det Haab, Agnes's Blik havde tændt i hans Sjæl. Mørk og alvorlig kom ham Haugwitz imøde. „En svær Opgave, tiltraabte han ham: at forsvare denne Rede. Fra alle Kanter er den tilgængelig. Vee hver Fæstning, som ligger i en Dal!“

„Ei, det kan vare længe, inden Fienden kommer her, Kommandant! jublede Contarini: Og kommer han, skulle vi vel hilse ham, som ret og tilbørligt kan være. Paa Søndag er atter en Fest i Strassborg, og J er formelig indbuden. Men J kommer sagtens ikke.“

„Ikke? gjentog Haugwitz: Ho, ho, J mener vel, at en Mand med Hjerte intet Hjerte har? J Ugens Løb maa det vigtigste Arbeid her være færdigt, og saa huskaler jeg gjerne min modige Aand i vakkre Qvindes Selskab.“ — „Er J ikke gift, Kommandant?“ — „Jeg er Enkemand, kjære Greve, og lykkes det mig nogensinde, at finde en Pige, saa skjøn og bly som min Agnes —

„Agnes?“ faldt Contarini ham rødmennde i Tælen. — „Kjender og elsker J en Agnes?“ forskede Haugwitz. — „Ja, raabte Greven: Jeg kjender En. Hun er den skønneste Mø ved Lothringens Hof, rank og høi som Lilien, sød som Viol!“ — Og nu

udtømte han sig i saa begejstrede Løstaler, at Haugwih smilende udbrød: „Ei, I vorder jo Digter! Men det undrer mig ingenlunde, da I elsker.“

Søndagen kom. Straalende i Kraft og Yndetreen Helten Haugwih ind i Fyrstesalen; en lydelig Hvissen foer gjennem Gjæsternes Skare. Mere end eengang havde Agnes allerede seet til Døren; hun vilde ikke tilstaae sig selv, at hun ventede Contarini, og følte sig forunderlig greben og overrasket, da hun saae Kommandanten træde ind isiedetfor ham. De andre Officerer, blandt dem Contarini, traadte kort efter ind, og Sammenligningen var ikke vanskelig. Men Agnes tænkte ikke paa at sammenligne. Hun saae den Fremmedes rast omfarende Blik dvæle ved hendes Beskuelse, og hans funklende Die syntes at sige: Har jeg nu fundet Dig? — Haugwih nærmede sig Hertuginde, og Ordene flode mildt fra de alvorlige Læber.

Kommandanten bød Agnes op til Dands, og hun rakte ham sin Haand. Det vel mærkede hun, hvilken Mumlen, der gjennemløb Forsamlingen, da hun svævede gjennem Rækkerne ved den Herliges Side. Saaledes blomstrer Rosen ved Klippens Fod. Han slap hende ikke den hele Aften, og hun blev gjerne hos ham. Ved hans Blik følte hun sit Hjerter aabne sig, som Knoppen i Sollyset; aldriganet Fryd og Qual gjennembævede hende, hele Livet var hende nyt. Contarini holdt sig skjult. Agnes tænkte ikke mere paa ham, end om hun aldrig havde seet ham.

Ved Skilsmisfen greb Haugwih Agnes's Haand, og sagde: „Eders Navn, min Frøken?“ — „Agnes,“

hviskede hun. — „Agnes?“ gjentog han: Det Navn er skrevet i min Sjæl med Flammetræk. Jeg havde en elsket Hustru, hun var Eder liig i Et og Alt, hun heed Agnes — Farvel, skjon Agnes!“ — Han trykte hendes Haand mod sine Læber. Drømmende saae hun efter ham.

Stille rede Krigerne tilbage i den stjerneklare Vinternat. Contarini søgte at undvige Haugwig, men Denne holdt sig til ham, og hviskede: „Kammerat, jeg har ikke seet Eder med den Dame, I saa fyrigt beskrev mig.“ — „Spot taaler jeg ikke!“ raabte Contarini heel forbitret. — „Forstaae mig vel, sagde Haugwig: jeg har ved Ballets Ende erfaret, at min Dandsferinde heed Agnes, men der kan gives flere af det Navn, og hvor skjon end Damen forekom mig, kan der vel findes en endnu skjønnere. Hvad der meest drog mig til hende, er en forunderlig Lighed med min Agnes, og da hun nævnte sit Familienavn, blev denne Lighed mig klar. Det gjennemfoer mig som et Lyn, thi idet hun kaldte sig Agnes, kom det mig fore, som det maatte være hende, I elskede, og hendes Wets Navn betegnede mig hendes nære Slægtskab med min Hustru paa Modreneside. Den ædle Mø har gjort et dybt Indtryk paa mig, men har hun givet Eder det mindste Haab, da træder jeg tilbage.“

„Kan I kalde venlige Blikke og milde Ord Forhaabninger, da kan jeg rose mig af Mange, raabte Contarini: men Mere har jeg heller ikke at beraabe mig paa. Og, som jeg idag har seet hende mod Eder, Haugwig, saae jeg hende endnu aldrig.“ —

Haugwiß rakte Contarini Haanden, rystede den hjerreligt og sagde: „J har min Tro et tydsk Hjerte, og jeg maa holde af Jer. Lader os slutte en ridderlig Pagt. Ingen af os maa tale til Noen om sin Elskov, men Begge ville vi stræbe at fortjene den. Gandske frit være hendes Valg engang, naar man igjen med Ore kan tænke paa sig selv.“ — „Top!“ raabte Contarini, og et Haandslag beseglede Aftalen.

Haugwiß besluttede, ei at besøge Agnes, for Sjenden var betvungen, saameget mere, som den franske Hær under Lurenne rykkede nærmere. Men den 14de Januar indbød Hertugen atter ham og hans Baabenbrødre. De maatte komme. Agnes var ved Taffelet Kommandantens Dame. Neppe vovede han at tiltale hende. Men hans Rodmen, hans synlige Bevægelse, og hans Stemmes milde Tone, som vidnede om indvortes Salighed, sagde mere, end den tydeligste Kjærlighedserklæring. Agnes var bleg og stille. Sagte spurgte han, hvad Smerte, der bevægede hende, og hun hvissede: „For mig staaer Alt paa Spil. Seirer Frankrig, da see Tydsklands Forsvarere; seirer Tydskland, er det ude med Frankrigs Ore. Jeg føler, at jeg maa døe, hvis ikke Alt opløses i en Fred uden Blod og Skjændsel.“

Alvorlig saae Haugwiß paa Pigen. Han hvissede neppe hørligt: „Og hvad bliver der af den fromme Hengivenhed i den Eviges Biltie?“ — „O Gud, svarte Agnes, og framagtigt bævede hendes Læber: For kort siden vilde jeg have fundet mig i Alt, men nu kan jeg ikke mere.“ — Slagen fæstede Haugwiß sit Die paa hendes, og en Himmel fuld

af Kjærlighed og Smerte straalte ham imøde; han forstod dette Blik, men nu var ogsaa al hans Fatning borte. Just nu lode Sangchorets mægtige Harmonier. Han bød sig nærmere til sin hulde Naboerske og sagde: „Agnes, lad Forsynet raade, lad Verden gaae tilgrunde, men Intet adskille de Hjerter, som have fundet hinanden. Himmelske Engel, vær min, og da lad komme, hvad komme maa!“

Agnes blegnede, hendes Dine stode i Taarer, hendes Hjerter bankede høit, hun vilde fæste Diet paa Jorden, men hun folte Jlden af det Blik, som søgte hendes, hun saae op, og hendes hele Væsen svømmede hen i det vaade Kjærlighedsblik. „Agnes, hvistede Haugwig: gandske nær er Sjenden, maaskee sees vi for sidste Gang. Imorgentidlig er jeg endnu her — det lille Mariakapel ved Bolden — Klokker tre — kan Du forlade Slottet? Min Hustru først for Gud, siden for Verden! Røvn mig her en from Mand, som kan forrette Vielsen. Jeg opsøger ham, jeg overtaler ham.“

Agnes hvistede tilbage: „Hofkapellanen, Pater Bernhardus“ — og med blussende Rødme vendte hun sig bort fra ham, som i sin Salighed glemte, hvorlunde han havde brudt sit Ord. Saasnart han kunde, ilte han til Pateren, aabnede sit Hjerter for ham, og bed ham rige Gaver. Bernhardus forsmaaede disse, og sagde; „Naar I ikke overtræder nogen Pligt, ikke sønderriver nogen anden Pagt, men fri og reen kan tilhøre den herlige Pige, og hun selv har viist Eder hid til mig, saa kan jeg

ikke andet, end gjøre, hvad hun ønsker, og Gaver vilde krænke mig."

Denne Beredvillighed overraskede Haugwitz. Hans Lykkes Nærhed beruste ham med nye Forhaabningers Lyst. Han aftalte de fornødne Forholdsregler, og besluttede, at sende sin Tjener til Hertuginde og melde hende, hvorlunde han saae sig nødt til, ihast at vende tilbage til Dachstein; derpaa lukkede han sig inde i det Værelse, Bernhardus anviste ham, ventende med Længsel den kommende Nat.

Hans Lykkes Time slog. Med bankende Hjerter, tættindhyllt i sin Kappe, tog han Veien til Maria: Kapellet. Mildt oplyste en Lampe det eensomme Sted. Forst her foer Tanken om Contarini, om hans Lofte, gjennem hans Bryst, straffende og tiltetgjørende. Det kom ham fore, som om han maatte styrte ud af Kapellet og i Rhinstrømmen udlette Mindet om sit Ordbrud ved sin Død. Da slog Klokken tre. Ved Paterens Haand treen Agnes ind. Han styrtede for hendes Fodder, og bedækkede med Taarer og Kys hendes skjælvende Hænder. „Sig mig, sagde hun: jeg er ikke kommen allene. Min anden Moder har selv villet lede mig til Altaret; hun kommer strax, at være Vidne til vor Pagt." — „Hertuginde?" afbrød Haugwitz hende stormende. — „Ja, hun selv, hvistkede Agnes: der er hun alt."

Høi og mild, liig et overjordisk Væsen, treen Hertuginde ind i Kapellet. Hun vendte sig rast til Haugwitz, og sagde: „Tag Den, I elsker, med

min bedste Betsignelse; hun følger Eder til Altret, hun giver Eder Trostabs Ring og Kjærligheds første Kys, men følger derpaa tilbage med sin Moder, til Freden slutes, da henter J hende!"

Ydmyg boiede Haugwik sig, førte Bruden til Altret, og Bernhardus forrettede Vielsen. Derpaa sluttede Helten sin unge Hustru i Favn, trykte sine Læber paa hendes, rev sig derpaa pludseligt løs, ledte hende til Hertuginde, og sagde: „Der har De Deres Datter tilbage; bevar mig hende tro, og bed for mig!“ — Og som et Lyn var han forsvunden.

Den attende Januar stode de Franske for Dachstein, anførte af Baubrun, der strax lod Skytset spille, men forgjæves. Forbittret besluttede han at løbe Storm, men Kommandantens Landsnærværelse gjorde Fjendens Angreb til Intet. Med fuld Kraft havde han stormet, med Spot blev han tilbagebogen, og hans Krigeres Liig fyldte Gravene. Alligevel vovede Baubrun to Dage efter et nyt Angreb, og det i Mattens Mulm; da drog Haugwik ud af Fæstningens Porte, og slog ham atter paa Flugt. Besætningen var drukken af Seiersglæde, og brændte af Beundring og Kjærlighed til sin Heltehooding, thi hvad der syntes umuligt, havde han fuldbragt.

Mærk og grublende vandrede Contarini paa Fæstningens Volde, da der pludseligt for hans Fod:

der nedfaldt en Piiil, hvorved en forseglet Billet var befæstet. Den var uden Udskrift, og uden al Tvivl bestemt til ham. Med Hjertebanken aabnede han den og læste:

„Jeg maa skrive Eder til i min store Nød. Barmhjertige Gud! Jeg har erfaret, at min egen Broder, Chevalier de Halméry, staaer for Dachstein i Vaubrun's Regiment, og at han endnu ikke er omkommen i de Fægtninger, som hidtil have fundet Sted. Han veed ikke, at jeg er hans Søster, men mit Liv hænger ved hans. Frels ham, hvis jeg skal leve. J er tapper, klog, J formaaer Alt. Hvad J kunne-gjøre, veed jeg ikke, men mit Hjerte siger mig, at J ville gjøre Alt! Jeg skriver Eder til med en Fortrøstning, hvorover jeg selv maa undres. Død og Liv kæmpede i mig, før jeg greb Vennen, men nu er jeg rolig, thi jeg har lagt min Skjebne i Kjærligheds Haand.

Agnes v. S.“

Med H. begyndte ogsaa Agnes's Familienavn. At hun meente Haugwitz, det kunde Contarini ikke ane, ligesaaalidet som han tvivlede om, at Billetten var til ham. Den Jæger, Agnes havde betroet dette Hverv, var bleven skuffet ved Uniformens og Bæxtens Lighed, saa han ei meente andet, end at Billetten var kommen til den rette Mand.

Drukken af smertelig Glæde, tog Contarini Piilen op fra Jorden, gjenste den paa sit Bryst, og

iilte til sit Qvarteer. Men Gud, da han nu over-
 tænkte Altting her — hvad var det, Agnes for-
 langte af ham? Hvad kunde hjælpe her, uden Fere-
 ræderie? Og dog — det gjaldt jo hendes Liv. Hvad
 var Fæstningen, hvad var den hele Verden mod
 Agnes og hendes Kjærlighed! Denne Forestilling
 beholdt Dørvægten, og Contarini skrev til Hal-
 méry:

„Eders Liv, Chevalier, er en Engel dyrebart.
 Skaan det, thi ogsaa mit Liv er nu knyttet
 til Eders. Tjen Eders Land, idet J følger
 mit Raad. Værd, at Vestfiden af Castellet ei
 er saa talrigt besat, eller saa godt befæ-
 stet, som Nordsiden. Lad hist Kartoverne
 plante, omtrent et halvt Pistolstuds fra Mus-
 ren, men midt om Ratten, medens andet
 Skjts maa spille paa Nordsiden og sydsel-
 sætte Garnisonen. Udfaldet vil vise Eder,
 hvor hengiven jeg er hende, Himlen gav Jer
 til Søster og til Skjtsengel.“

Denne Billet forseglede han, adresserede den
 til Halméry, sendte den ved en Piil ned i den
 fjendtlige Leir, og den kom rigtig i de rette Hænder.
 Ridderen studsede, meddeelte Baubrun dens Indhold,
 og Feltherren fandt strax, at Raadet ikke var at for-
 kaste. Anslaget udførtes med største Snildhed, og
 aarle om Morgenen affyredes, til de ulykkelige Dach-
 steiners høieste Forfærdelse, paa Vestfiden otte halve
 Kartover, der sloge en saadan Bresche, at de Belei-
 rede strax stode som i aaben Felt.

Haugwitz saae sig og sit Mandskab forloren. Vel anede han, at Forræderie maatte være med i Spillet her, men umuligt var det ham at tænke, fra hvilken Side; heller ikke var noget Dieblig at spille. I høieste Til sammenkaldte han sine Ingeniører og Minerere, lod velberegne Mine udhule nærved Porten, og forberedte Alt til en græsselig Explosion. Som nu de Franske seierjublende trængte frem i fuld Marsch, stod Minen i Flamme, fløi op, og det aabne Svælg, opfyldt med ladte Musketter, modtog den tumlende Hær i sit dræbende Skjød. Halméry, kjendelig paa sit Purpurstjert og sin forgyldte Rustning, sank under sine Baabenbrøders Gangere og Liig. Krudtets Magt forstyrrede de livløse Legemer og sprængte dem grueligt i Luften. Nogle Compagnier af den franske Arriergarde vilde, da Haugwitz ved et pludseligt Overfald affkar dem Flugten, trække sig tilbage over et tilfrossen Vand, men Isen brast under deres Fødder, og kun Faa undgik Døden.

Trosløs og stummende af Raseri saae Contarini Følgerne af sit Anslag; thi Navnet Halméry løb blandt de Franskes Klager. Ham var det jo egentlig, der havde myrdet Agnes's Broder.

Med Resten af sine Tropper var Baubrun marscheret til Molsheim. Alt meente Dachsteinerne, at være ham qvit, og begyndte at haabe paaany. Haugwitz var fastbesluttet, at holde sig som hidtil, hvorledes det saa monne gaae, og Contarini onskede sig i sin Fortviølelse en ærlig Krigerdød. Nogle Uger randt hen under rastløst Arbeid og mørke Forventninger. Alt syntes roligt; et Budskab om Keiserhærens nære

Komme beroligede Hjerterne endnu mere. Da horte man heel pludseligt en Morgen aarke (det var den 28de Januar) de stormende Franskmænds Krigermusik. Den tappre Besætnings fortviolede Modværge slog Beleirerne tilbage; som en Løve havde Contarini kæmpet og vundet almeen Beundring.

Baubrun holdt Kaffdag. Næste Morgen vilde han vove et nyt Angreb. Men et kjæft Udfald af Besætningen bragte Død og Fordærvelse i hans Linier. Alt hældede Seiren til Tydskernes Side, alt stormede Kommandanten, knusende Alt omkring sig, frem mod selve Baubrun, alt tilraabte han Denne, han skulde overgive sig, da traf en Kugle hans ubedækkede Hoved, og livløs sank han ned paa Sjendernes Liig. Da faldt de brave Tydskeres Mod, og i frygtelig Forvirring flyede de tilbage til Citadellet. Jublende lavede Sjenden sig til nye Angreb.

Contarini's Dymuntringer, hans erkjendte Tapperhed, hans brændende Iver, opflammede atter Besætningens gamle Mod, og ved Haugwitz's Grav blev han eenstemmigen kaaret til Fæstningens Kommandant. Dybtbesskæmmet tog han mod denne Ære.

Morgenen efter forlangte en Bonde at tale med Kommandanten under fire Dine. Med tilbundne Dine førtes han ind til Contarini, og sagde efter en let Hilsen: „Jeg er ikke Den, jeg synes at være, men Den, I vilde frelse. Mit Navn er Halméry. Kngtet loi mig død. Min Søsters Taarer og Bønner havde bevæget mig til, at lade min Staldmester rykke ind i Staden i mine Klæder, og blive ved Arriergarven, hvorvel jeg ikke anede, at Saamange af vore

Brøse skulde finde Døden i Eders Helsvedsvælg. Nu staaer det til Eder at vise, at I ei med Flid har loffet os i Fælden. Jeg har Eders Brev, og Eders Brev er i min Haand. Vil I staae os bi, da skulde vi redde og belønne Jer; hvis ikke, afgaaer Eders Haandskrift til Keiseren." — „Og Agnes?" spurgte Contarini blussende. — „Agnes har et fransk Hjerte, sorte Palméry: og vil forbande vore feierrige Sjender." Med disse Ord gik Ridderen bort. Der stod Contarini, martret af Samvittighedsnag, af Haab og Tvivl. Truende stode for ham den Elskedes Forbandelse, Skjændsel og Fordærvelse. Endnu vaklede han, da Officererne stormede ind, og forlangte at vide, hvad Bonden havde villet. Forvirret fremstammede Kommandanten den første Løgn, han kunde hitte paa, og Jugen tvivlede om Sandheden af hans Udsagn. Dagen henrandt temmelig stille; Sjenden syntes at ruste sig til Afmarsch, men næste Morgen stod Staden i lys Lue, og gjennem de dampende Gader trængte Frankeherren feierjublende mod Kastellet, og plantede 30 Kartover tæt ved dets Mure. Contarini sammenskabte et Krigsraad; han forestillede Umuligheden af et feierrigt Forsvar, og beraabte sig paa den Pligt, at skaae Menneskeblod. Mægtigt understøttedes han af sine Venner, Frescobaldi, Clercy, Banner og Nothkirch; tilmed vare Levnetsmidlerne forbrugte, og den keiserlige Hær syntes endnu at være langt borte. Saa blev det da omsider besluttet, at den hvide Fane skulde plantes paa Kastellets Taarn, og til Baubrun affendtes en Herold, som skulde melde ham, hvorlunde Besætningen var rede, at overgive

sig paa Naade og Unaaide. Saa let en Seier havde Sjenden dog ei ventet. Triumpherende drog Franskerhøddingen ind i Fæstningen, hvor Contarini kom ham imøde med nedslaaet Blik. „J har holdt Eder brav, Kommandant, sagde Baubrun: og har gjort vel i, at overgive Eder, inden J nødtes dertil.“ Med disse Ord rakte han ham, saa lønligt muligt var, et Papiir, og lod ham kaste Diet paa dets Skrifttræk. Contarini skiftede Farve, thi han gjentjendte sit Brev, men Baubrun kastede det i Kaminflammen, der strax tilintetgjorde Mindet om hans Skjædsfel. Dette kunde ikke gaae saa ubemærket af, at jo Enkelte maatte studse derved; man anede Forræderie, man mumlede om Samtalen med Bonden, og strafsende Blikke sagde Contarini, at han, tildeels idetmindste, var gjennemskuet. Palmery lod sig ikke see.

Contarini brændte i al sit Hjertes sønderrivende Jammer, af Længsel efter at see Agnes. Hans Medbeiler var borte, hendes Broder havde han frelst, Baubrun var nødt til, at beskytte og befordre ham. Samme Aften, Fæstningen overgaves, hørte Contarini, hvorlunde Hertugen i Strassborg gav en stor Banket. Her kunde han see og tale med Agnes ubemærket, thi det var fremmede Adelsmænd tilladt, maskerede at blande sig mellem Gæsterne. I Storm og Sneefog red han afsted, da det begyndte at skumre.

Hu stod han, med Maske for Ansigtet og Sjerhat paa Hovedet, tæt indhyllet i sin spanske Kappe, i den Kartoplyste Strykesal, der gjentogede vidt af de Dand:

sendes Musik. Speidende vandrede han op og ned, og kom, drevet af Frygt og Auelse, uden i sin Besøvelse ret at vide, hvorhen han gik, pludseligt til en affides, aldeles eensom Corridor i Slotsbygningen. Forunderligt rørtes han, da han ved nøie at see sig omkring, bemærkede, at han befandt sig lige udenfor Agnes's Bærelser. Han havde ikke kunnet opdage herde ved Festen — hvad om hun sad ene og stille paa sit Kammer? Neppes havde han tænkt dette, før han stod ved Døren. Den stod paa Klem. Han aabnede den, traadte ind — Alting var stille. Fra Sidebærelset blinkede ham et Lys imøde, hun var altsaa der, maaskee allene! — Modig gik han fremad, en klar Lysstrøm blændede hans Øie, han saae en, af Kjerters omstraalet Kiste, hvorpaa var malet Haugwitz's Vaaben, forenet med Agnes's. Over den laae et Purpurtæppe. Gjennemrislet af Dødsens Kulde løftede Contarini dette — dod laae Agnes der! — Samme Dieblif reiste sig Præsten, der havde bedet ved Eget's Fodder, og spurgte med blid Røst, hvad den Fremmede vilde.

„Er det Eder, Pater Bernhardus? spurgte Contarini med vaklende Stemme: O, siig mig, hvor jeg er, og hvad jeg seer, thi jeg troer ikke mine Sandser.“

„J seer, svarte Pateren: J seer den ædle Fru Agnes von Haugwitz's affjelede Legeme. Hun formaade ei at overleve sin Egteherres smertelige Død, og Rygtet om sin Broders Undergang.“

„Sin Egteherres?“ brølte Contarini, styrtede ud af Bærelset, og ilte i Mattens Stormhjul tilbage til det Herberg, hvor han var steget af. Her luk-

lede han sig inde paa sit Kammer, Lastede sig paa sit
 Leie, tog to Pistoler, satte den Ene for Munden, den
 Anden for Brystet, trykte Begge af paa een Gang,
 og hans Aand foer heden. Samme Dieblig slog
 Saarnuhret fire, og den over Rhinen marscherende
 keiserlige Hær lod Krigstrompeten tône lystigt i den
 klare Morgeulust. Med Jubel modtog Strassbors
 gerne de tappre Krigere. Alle frydedes ved Tanken
 om, at Baubrun nu snart maatte fortrække med sine
 Tropper, thi endnu anede Ingen, at Dachstein havde
 kapituleret.

(Helmina von Chezy.)

Lord Castlereagh og Fiskerpigen.

I sine Unglingsaar tilbragte Ministeren London:
 derry, der forhen kaldtes Castlereagh, men egentlig
 havde Fødenavnet Stewart, og som isjor tog Livet af
 sig selv, al sin Tid, paa sin Faders Gods i Irland,
 med Jagen, Fiske og Seilen paa Søen Ehsna.
 Fiskeriet var hans Yndlingsforhielse, hvorfore han
 ogsaa var bekjendt med alle Fiskerne i hele Egnen.
 Han tog Deel i alle deres Arbeider, sov ofte med
 dem under et Seil, for at kunne være beredt til Fang:

(12*)

sten næste Daggy. Paa en af Svøns Der havde han ladet bygge et Huus, hvori han ofte tilbragte flere Dage. Han lod sammesteds anlægge en lille Havn for sine Benneres Vaade, og gav dem et Reglement, som endnu bestaaer den Dag i Dag.

Fiskeriefangsten gjorde ham først modtagelig for Kjærligheden. En Fiskers Datter, ved Navn Melly, som af Naturen var ndstyret med mange Yndigheder, erobrede hans Hjerte. Denne Tilbøielighed blev saa alvorlig, at Melly fødte en Søn, der siden efter blev meget omhyggelig opdraget, saa han nu under Navnet Stewart tjener i Storbritanniens Søe:Etat som Kommandeur. Kun med stor Møie lykkedes det den gamle Stewart, at bringe det unge Menneſke af fra en virkelig Forbindelse med Melly. Faderen kjøbte ham derpaa ind i Parlamentet, hvor han da fik andre Ting at varetage. Sin Elskede skjenkede han den lille De, hvorpaa han havde nydt saamange Ungdomsglæder. Her lever hun endnu i ugift Stand af en Pension, som Lorden havde sikret hende, og endnu saa Nar før han døde, besøgte han der sin elskede Fiskerpige.

(Southey.)

Ispalladset paa Newafloden.

Keiserinde Anna havde sex Hofnarre, blandt hvilke tre vare af de første Familier. For at straffe en stor Herre, gjorde man ham til Hofnar, da han saa paa Keiserindens Befaling maatte være lystig og pudseerlig. Dette skete med en Fyrste Gallitzin, som var falden i Unaade hos Regjeringen.

Engang sagde Keiserinden til ham, han skulde gifte sig, hun vilde da betoste Brylluppet. Gallitzin antog Forslaget og valgte en Pige af den laveste Klasse til sin Gemalinde, imedens Keiserinden ordnede Bryllupsfesten.

Der blev skrevet til Statholderne i de forskjellige Provindser, om at sende nogle Personer af begge Kjøen fra enhver, det russiske Scepter underkastet Nation, til St. Petersborg. Alle disse bleve ved deres Ankomst klædte af Nytt fra Top til Taa. Lillige erholdt Kabinetsministeren Balinskij Befaling, at gjøre Anstalter til Brylluppet. Man valgte Vinteren til denne Festlighed, og for at gjøre den fuldkommen overordentlig, lod Keiserinden bygge et Pallads af Newaflodens Is, hvori Alt, endog selve Brudeseugen, var forment af denne kolde Masse. Dette Pallads var 53 Fod langt, 61 Fod bredt og 20 Fod høit, foruden Taget, der ligeledes var af Is. Iisstykkerne af Floden bleve efter Behov udhugne, smykkede og sammensøiede efter Bygningskonstens Regler. Da man ved Sammensætningen havde begydt enhver Uge med Vand, som den overordentlige Kulde paa

Stedet bragte til at fryse, saa syntes den hele Bygning, at bestaae af eet eneste Stykke, og formedelst sin Gjennemsigthed og blaalige Ekin, at være af et eller andet Slags ædle Stene. Foran Palladset stode sex Kanoner af Jis, som vare gjorte paa Dreierbænken, og to Marsere, der aldeles lignede de stobte. Kanonerne havde Serpundingers Størrelse, der sædvanligt blive ladede med 8 Pund Krudt; men disse ladtes kun med et Fjerdingspund og en Kugle af stoppet Hamp, imellemstunder ogsaa en af Jern. Kuglerne gjennemborede i en Afstand af 60 Skridt et Bret af 2 Tommers Tykkelse. Kanonerens Jis var ikke over fire Tommer tykt, og alligevel udstod det Explosionens Magt. — Et Rækbærk af kunstigt Jisarbeide førte til det vidunderlige Pallads, hvis tvende Sideindgange vare sirede med Blomsterpotter, hvori allehaande Bæxter og Blomster med deres efter Naturen dannede Blade og Grene, paa hvilke Fugle sadde af den selsomme Materie. Ved Hovedindgangen tildrog sig den prægtige Front med sine Staturer Alles Beundring, saavelsom Galleriet, der med Billedstøtter, Kugler og Piller strakte sig om hele Palladsets Tag. Ved Siderne af Indgangen laae to Delfinier, som man ved et kunstigt Trykbærk lod spyantændt Naphta hoit iveiret. Huset havde trende Bærelser, to paa fem og et paa fire Binduer, hvis Rammer, ja selve Ruder vare af tyndt Jis. Om Ratten vare disse Binduer oplyste ved en Mængde Lys, og da sammes Glands ikke allene trængte gjennem Binduerne, men ogsaa gjennem Tag og Mure, saa gjorde dette en af de sælsomste og meest fortryl-

sende Virkninger. Bærelsernes Hængeraad var ligeledes alt af Jis. I det ene fandtes et Toilette med Speil, adskillige Lysestager med Lys, som brændte ved Befugtningen af Naphta, en pyntelig Seng med Omhæng, Dyrer, Puder og Tæpper, samt et Tabouret, to Par Tøfler og to Nathuer. Paa Bordet i det andet Bærelse stod et Taffeluhur, i hvilket man kunde kjende Værket i det gjennemsigtige Jisfonteral; hist og her laae nogle virkelig indfrosne Spillekort og Chatongé, det eneste, som i denne vidunderlige Bygning ikke var af Jis, thi alt øvrigt, det have saa hvad Navn det vilde, var gjort deraf, selv forskjellige Spise- og Drikkekar, hvoriblandt nogle Fade med Spisevare, ligeledes af Jis, bemalede med Farver efter Naturen. Overhovedet havde Venselen ved det hele Meublement bevirket en fuldkommen Skuffelse. Foran Huset laae endnu en Elephant af Jis, med en persisk Kriger paa sin Ryg. Man lod denne Elephant sprudle Vand om Dagen, og om Natten antændt Naphta over 24 Fod iveiret.

I dette sælsomme Pallads, som hele Petersborg faldt i Forundring over, maatte Hofnarren, Fyrst Galligin, holde sin Formælingshøitid, og tilbringe den første Nat med sin Brud. Alle Bryllupsgjæsterne forsamlede sig i Walinsky's Hus. Herfra gik Processionen forbi det keiserlige Pallads, igjennem Byens vigtigste Gader. Toget bestod af over trehundrede Personer. Først kom Brudeparret i et Buur, som bæres af en Elephant. Gjæsterne sadde to og to i Slæder, som bleve trukne af Kendsdyr, Oxer, Hunde, Bukke eller Sviin; Nogle rede ogsaa

paa Kameler. Efter at Processionen havde tilbage-
lagt den bestemte Vej, førtes den ind i Hertugen af
Curlands Ridehuus, som var bleven indrettet og ud-
ziret til dette Brug. Her var et Middagsmaaltid
anrettet ved forskjellige Taster, og Enhver blev bospist
efter sit Lands Skik og Brug. Efter Maaltidet var
Bal. Enhver Nation havde sin egen Musik, og dans-
tede paa sin Viis. Efter endt Bal blev Brudepar-
ret ført i det klartoplyste og derved gandske gjennem-
sigtige Vallads paa Newastoden, hilset af Fiskand-
erne, og lagt i den for samme tilberedte Fiskseng.
En Vagt, som var posteret for Døren, forhindrede
de Nyformælte, at forlade deres kolde Baaning før
Dagens Frembrud.

(N. Noos.)

Den hvide Kone paa Slottet i Berlin *).

Jeg kunde vel være et Barn paa tretten til fjorten
Aar, Søster Christine var et Aar ældre, men Søster
Lotte var den Ældste, og allerede et voksen Fruens-

*) Jeg giver Læserne denne Fortælling ligesaa simpel,
som jeg hørte den af min Moder, en Kone, som,
efter Alles Dom, der kjendte hende, udmærkede sig
ved en opløst og fordømsfri Aand.

(Forfatteren.)

timmer. Frøken von Horn, En af Dronningens Hof-
 damer, syntes godt om Lotte, og tog hende til sig paa
 Slottet. Her besøgte vi hende tidt, og da Moder
 engang reiste bort paa en otte Dagestid, indqvarter-
 rede hun ogsaa os hos Frøkenen. Det var nu en
 stor Glæde, for mig især, thi jeg havde ret faaet
 Kongeborgen kjær fra den Dag af, Frederik den
 Eneste havde klappet mig paa Kinden og sagt: „Jh,
 saa gaae, Du dristige Slut!“ Med denne Kongens
 Ytring hang det saaledes sammen. Allevegne talte
 man om, at Ingen kunde udholde hans Dies skarpe,
 stikkende Blik. Jeg foretog mig da i barnligt Over-
 mod det Bovestykke, og stillede mig, da jeg engang
 var i Besøg hos Søster Lotte, midt i den Sal, hvor
 igjennem Kongen pleiede at gaae til Paraden, og
 fæstede mit Die stibt paa Døren til det Værelse, hvor
 fra Monarken maatte komme. Endelig treen han
 ind, og naturligviis faldt hans Die paa mig, der
 stod mutters ene midt i Salen og saae paa ham
 gandske frisk. Da saae han mig lige ind i Diet med
 et sælsomt, ubeskriveligt Blik, som syntes at gjens-
 nebore Sjælens Jnderste; det kom mig fore, som
 jeg skulde slaae Dinene ned, men jeg tog Mod til
 mig og tænkte: Hans blotte Dietkast kan dog ikke
 gjøre Dig Noget! Nogle Sekunder havde vi vel saa-
 ledes stirret paa hinanden, da kom han hen til mig,
 klappede mig paa Kinden og sagde de ovennævnte
 Ord. Fra den Dag af satte jeg Kræsen en god Deel
 høiere, end før.

Søster Christine og jeg havde næsten været paa
 Slottet en heel Uge, og morede os som Prindsesser,

det vil sige, vi fik Mad fra Hoffjokkenet og kjørte ud hjer Dag. Da hændte det sig en Eftermiddag, at Frøken Horn og Lotte lode os blive ene hjemme, medens de besøgte en Dame i Byen. Vi satte os ned, arbejdede flink, og samtalte om Aliehaande.

Pludseligt hørte vi Harpespil. Jeg løb til Vinduet, fordi jeg troede, der blev spillet nede paa Slotspladsen, men strax faldt det mig ind, at Lyden af dette Instrument ikke kunde trænge op til os i tredje Etage. Vi lyttede med større Opmærksomhed, og da bares det os livagtig fore, som om den harmoniske Lyd kom frem under den store Kaffelovn, der stod i en Krog af Stuen. Jeg tænkte: Ei, har Du ikke frygtet for den store Frederiks Blik, vil Du vel ei heller være bange for en usynlig Musikants Spil; tog derpaa en Vilen og slog frisk med den frem og tilbage under Kaffelovnen. Musikken taug, men samme Dieblik blev Vinen revet af min Haand, jeg veed ikke hvorledes. Da begyndte jeg at grue, men Christine loe mig ud og meente, Musikken havde dog været paa Gaden, og mit Vaaben, saavel som mit Heltemod, var bleven siddende i et Musehul. Jeg slammede mig, og for at dølge denne Følelse, løb jeg ud, under det Naastub, jeg vilde kjøbe mig nogle Vaand i en Kræmmerbod.

Da jeg efter en halv Times Forløb kom tilbage, fandt jeg Scenen heel forandret. Søster Christine laae i dyb Afsmagt, Frøken Horn og Søster Lotte vare komne hjem, og syslede med den Løsløse. Det varede længe inden hun kom til sig selv. Nu fortalte hun: Jeg var neppe gaaen bort, før Musikken igjen havde

labet sig høre under Rakkellovnen, og det langt stærkere end før. Hun var bleven bange, men da en hvid Skikkelse pludseligt havde vist sig henne i Krogen, havde Besindelsen gandske forladt hende.

Froken Horn var meget overtroisk og tillige gierig. Strax undersøgte hun Altting under Dønen, i den Mening, en Skat maatte være skjult her. Høist paafaldende blev os nu en Omstændighed, som vi ikke havde ændset for: Gulvet her var nemlig lagt paa en gandske anden Maade, end andensteds i Stuen. — Nu havde Froken Horn den faste Overbeviisning, at her laae en Skat begravet, bad om vor Tausshed, lovede os Guld og grønne Skove, og sendte sin Kammerpige ned, at hente Brændehuggeren op med sin Øxe, Alt i største Emdom. Ogsaa han maatte aflægge den dybeste Tausheds Løfte; Frokenen lovede ham gode Drikkepenge, og nu gif Arbeidet for sig. Gulvet var snart opbrudt, og see! derunder var endnu et. Frokenens Begjerlighed steg med hvert Dieblif, hun lagde selv Haand med paa Værket, og det andet Gulv maatte ogsaa vige. Nu aabnede sig for vore Øine — en dyb Hvelving, hvorfra en hartad øvøelende Liiglugt steg op til os. Frokenen lod Kammerpiggen hente nogle Fakler, og ved deres Skin frembrød sig et Syn, som vi ikke havde ventet.

Et uoverskueligt Dyb, hvori Rakkelskinnet tabte sig, gabede os imøde; paa de fire Sider vare, fra Mellemrum til andet, anbragte Jernrister, hvorpaa saaes ulødsket Kalk. Det var Alt, hvad vi kunde skimte. — Vi lod et Led gaae ned ved en Snor, og

kunde derefter beregne, at denne Hvalsling havde Slottets hele Hsids lige til tredie Etage.

Nu fandt Fruen Horn for godt, at melde Dronningen Alt. Denne studsede ingenlunde ved Fortællingen, men gav følgende Nøgle dertil: Synet havde været en Grevinde von Orlamündes ombankende Skygge; levende var hun bleven indmuret i denne Hvalsling. Hun blev elsket af en Markgreve af Brandenburg, som hun fødte tvende Sønner. Da Markgreven var bleven Enkemand, bestormede hun ham med Bønner om at ægte hende, men han afflog det under det Naastud, at de Børn, hun havde ved ham, engang i Tidens Løb kunde gjøre Fordringer paa Landet, og søge at gjøre de i lovligt Ægteskab fødte Prindsers Rettigheder stridige. Da fattede den grusomme Moder den Beslutning, at borttrydde dem, der stode hendes ærgjerrige Planer i Veien, og forgav sine egne Børn. Misgjerningen blev opdaget, og Markgreven, hvis Kjærlighed nu forvandledes til Had og Afsky, lod den unaturlige Moder levende indmure i den uhyre Slotsvalsling. Grevindens Sjæl havde nu ingen Ro, men iførte sig hvert syvende Aar sit jordiske Legeme, og viste sig i dette, i Almindelighed efter en forunderlig Klang, der lod som Harpsespil (paa dette Instrument havde Grevinden i levende Live spillet med udmærket Færdighed), hvorhos man havde bemærket, at Synet hyppigst havde vist sig for Børn, og deraf sluttede man, at den Kjærlighed, hun i Livet havde nægtet sine egne Børn, nu jog hende op af Dødens stille Rige, for igjen at for-

soner hende med den hele Børnesverden. Dette var da den saakaldte hvide Kones Historie.

Endnu samme Aften besaae en kongelig Bygmester Fruen Horns Bøvelser, og erklærede dem for brostfældige. En anden Bopæl i anden Etage blev hende anvist.

Men min Søster satte sig i Hovedet, at Synet havde været et Dødens Forbud, og at hun snart vilde vandre bort fra Jorden. Virkelig maatte hun blegne midt i Livets Blomsteralder.

(Dr. Georg Döring.)

Ydmyge Tjener! Bagtrappen. Solens
Tempel.

(Efter Senelli, ved P. D. Faber.)

Klokken var fem. Jeg skyndte mig til min Kjæreste. Da jeg kom ind, frøs det brændende Kys paa mine Læber, thi hun kom mig imøde med en Hat, saa stor som et Sold, og klædt som til stor Stads; hun var engleskjon og indtagende som Cythere, men undslod sig for det Favntag, jeg med begge Arme havde tiltænkt hende, med disse ængstelige Ord: „Ak! min Dyvekekrave! min Dyvekekrave!“ — „Livløse Ubarmhertighed!“ sagde jeg, og førte min kysfende Underlæbe til hendes ene rosenrøde Kind. — „Bliv

ikke vred, svarede hun venligt: jeg har lovet Emma Merian at komme hen til hende, men jeg kommer snart igjen." — Men hvem der blev vred, var mig; jeg forbandede Thee, Kjærlighed og Piger; jeg beundrede, trættede, skændte; Elvine loe, græd, truede, bad, kastede Hatten af, tog den paa igjen, gif, og lod mig blive staaende.

Meget fortrydelig gif jeg paa Comedie, men den nye Tragedie var saa fedelig, at man kunde tage sin Død derover; jeg kunde ikke holde det ud. Mod Slutningen af anden Akt gif jeg paa en Viinskjelder, satte mig ærgerlig i en Krog, lod mig give gammel Biin og nye Aviser, og begyndte at læse og drikke. Jeg var just kommen til det femte Glas og indenland; ske Efterretninger, da sprang Døren op, og en lille bitte Mand i gulgraa Kjole trængte ind. Af Brede gnistrede hans Dine gennem Brillerne; arrig smed han Hatten paa det Bordugs Bord, og raabte: „Kjeldersvend! En halv Pægel Rød med Sukker! — O, Herre Ze! hvilken Ulykke! hvilken Hede! En heel Pægel, kjære Carl! — Jeg havde hellere seet, Fanden havde taget mig end min Drestes. Sligt kan allene hendes mig — mig allene, der er født til enhver Ulykke!“

„Ulykke?“ sagde en Stemme i det øverste Hjørne af Stuen, og nu fik jeg Die paa en Gjest, som var loierlig nok at see paa. Manden havde vel Klæder paa, som andre Folk, men friseret Haar og Vidst i Nakken, saa man snart skulde anseet ham for en forklædt hessisk Officeer. „O, kjære Herr Buksman! fortæl mig dog, hvad det er mødt Dem! Bistnok

et Eventyr. O, fortæl det snart, snart, De Lykkelige! Misundelsesbærdige!”

„Fanden slaae Dem med Deres Misundelsesbærdige! svarte den Lille med Brillerne: Jeg overlader Dem med Fornøielse Halvdelen af min Lykke. Befaler De de Puf, som Bryggerkarlene rundelig udsæelte, eller den Skam, som Trampen og Piben indbragte mig for mit Arbeide, eller de Lofsange, Forfatteren af den dramatiske Artikel og Recensenterne ville istemme for mig?“ — „Hjertelig gjerne, bedste Ven! hjertelig gjerne! Fortæl blot, hvad der er passeret. Jeg brænder af Begjerlighed efter at høre saadant Nyt. Hvi kan Sligt aldrig hænde mig?“

„Sligt? Sligt? For Satan, Herr Kringelman! vil De gjøre Nar af mig?“ — „Nei, sandelig ikke!“ svarte den Anden mild og alvorlig.

„Nu saa hør da! Min Drestes havde jeg endelig faaet dræbt. Jeg slog Sand paa, puttede Manuskriptet i Kommen, og løb aandeløs ud til Bakkehuset. Men her begyndte allerede Kabalen. Manden lagde Stykket paa sit Bord, og sagde meget høfflig: „Hvis det er af den Natur, at det kan opføres, skal det blive opført.“ Denne Tvivl ærgrede mig, men jeg taug. Jeg var fort efter igjen hos ham for at høre om Stykket, og blev saaledes ved i tre Uger. Men jeg vil ikke fede Dem med al den Besværighed, Ærgrelse og Modgang, jeg havde i et halvt Aar; dog kjendte jeg ogsaa mine Veie, og Stykket blev bestemt til at opføres, uagtet Censorerne ikke bifaldte det. Efter nogle Prøver havde Aftørerne udspreidt, at det var et maadeligt og usammenhængende Stykke,

hvori der desuden ikke var een eneste Bravourrolle, og jeg begyndte at blive lidt benauet og ængstelig."

"De er altfor besteden," sagde Kringelman. — "Slet ikke! svarte Digteren: Det er blot simple Folk, der ere bestedne, siger Gøthe. Jeg tvivlede ingenlunde om mit Stykkes Værd, paastaar endnu, at det er godt, men mod Kabale og slet Smag er intet Udkomme. Jeg hittede derfor paa et Middel, satte mit Uhr paa Assistentshuset, fik Sjouerne til at skaffe mig saamange Billetter, det kunde række til, og uddelte dem til Bekjendte paa anden og tredie Haand."

"Videre, videre!" blev den utaalmodige Kringelman ved.

"Jeg havde spaaet rigtigt, fortsatte den lille Person: midt i Stykket udbrød Katastrofen over Digterens Hoved; mine Laurbær bleve knuste, — og i Karseriets Hede traadte jeg den selv under Fødder. Det var et ulykkeligt Indfald. Jeg begyndte at klappe. Ved Siden af mig stod en stor, lang og haandfast Karl; han tog mig det ilde op. „Rider Conrektor ham? sagde denne: hvad klapper han for? Er det Snavs værd at røre en Haand for?“ — Hvad forstaaer Bønder sig paa Agurkesalat, sagde jeg: Stykket tilhører Tidens største Genius: Spøgelse, Mysticisme og Mord. Sorgespillet er af den berømte Buksman, hvis Skovvinde han ei er værd at opløse!“ Men han tog mig i mit Halsklæde, og uden at jeg fik givet en Syd fra mig, var jeg ude af Parterredøren."

"O du himmelskdeilige Historie!" udbrød Kringelman, og begjerede Champagner. "O, beklag Dem ei, sagde han derpaa: paa Forskjælligheden af

Følelser beroer jo vort Liv. Men beklag mig, bedste Ven."

"Dem? spurgte den Guulgraa forundret, idet han tømte det skummende Glas: Dem?" — "Ja tilvisse mig, bedste Ven! Jeg vilde give min halve Formue til, at Noget saa interessant traf mig i mit Liv. Tilstaae maa jeg vel, at det var Ulykke for Dem, men derimod kjender jeg ingen mere sad, tom, flau, prosaisk og ærgerlig Ting end min Lykke, min forbandet ækle Lykke."

Buksman stak hoit i at lee. — "Ja, lee kun: Jeg paastaaer alligevel, at min Lykke er Ulykke. Fortuna og Keedsomhed har præsideret ved min Bugge. Hos Romerne kom man gennem Dydens Tempel til Herens Helligdom. I Plutos Tempel er Keedsomhed Helligdommens Forgaard. Ak, min Ven! For gjeves tørster min Sjæl efter Tildragelser og Eventyr. Jeg har endnu aldrig været saa heldig, at indvikles i slige Historier. Mit Levnetsløb ligner en keedsom melig, jævn, lige og med Popler beplantet Landevei. — Hvi horer jeg ikke blandt de Folk, der har det Privilegium, at saasnart de stikke Næsen ud af Vinduet, møder dem altid noget Interessant? Hvorfor ikke blandt de Lykkens Børn, der hvergang de gaae ud, træffe paa et eller andet behageligt Eventyr? Jeg har reist meget tilfods, tilhest, tilbogns, men jeg har endnu ikke saameget som væltet engang. Jeg havde gjerne givet Penge for at blive plyndret, og havde gjerne ladet mig slaae halv ihjel, for at kunne blive bragt til en Borg, der pleiet, beklaget af en

smuk Pige, og der igjen faaet nye Scar. Men for-
gjeves. — Satan annamme alt Politiet og Solda-
terne! De forstyrre al Romantik. — For et Par
Aar siden knækkede endelig en Axel, som jeg rigtignok
maa tilstaae, jeg selv havde med en fin Saug gjennem-
skaaret. Lykken lod som den smilte til mig. Jeg
kom til at gaae en halv Miil tilfods, og naaede en-
delig en romantisk frygteligt beliggende Mølle. Med
Fornøielse lagde jeg Mærke til, at Mølleren, som
kom mig imøde, ret havde et Spidsbubansigt, og
at der paa Bæggen hængte gamle Bøsser. Jeg haa-
bede, jeg var kommen i en Røverborg. Med sød og
længselfuld Bøven gif jeg ind i det Værelse, man
anviste mig. Spændt var Hane og Forventning, og
vaagen laae jeg hele Natten. Alt forgjeves, thi der
var ikke en Kat, som rørte sig, hvorimod et Dusin
forelskede Rottes hele Natten hoppede paa Gulvet.
Mølleren var den ærligste Sjæl af Verden, og skal
aldrig have havt langfingrede Ideer, uden naar han
stod ved sit Soldkar."

„De rober en taabelig Passion, udbrod den lille
Mand, og tømte sit Glas: De ligner fast den skjæg-
gede Lante Aurora, eller Don Quixot. Min Ven!
Deres Lyst til Eventyr er en slem Sygdom. Men
skulde De aldrig paa Kjærligheds Gebeet have truffet
Leilighed at stille den tilfreds? Der findes ellers faa
Mennesker, som ikke der have mødt en eller anden be-
synderlig Hændelse."

„De har Ret, men netop blandt disse Faa er jeg.
Formedelsst mine fordomte Penge jævne sig alle Ban-
seligheder. Gamle, unge, hæslige og smukke Ko-

ner, Enker og Piger kom mig imøde. Overalt fandt jeg Veien jævn. Dog nu smiler til mig en Haabets Stjerne. Endelig lykkes det mig — —"

Nu satte Begge sig sammen og hvistede. Til min Ulykke kunde jeg ikke høre et Ord deraf.

Den gamle Sorgløge og det lystige Selskab satte mig i god Lune. Nu meente jeg, min Kjæreste kunde være kommen hjem, og jeg gav den forrige Mistanke Afsted. Jeg gik op til hende. Jeg var virkelig i den bedste og blideste Stemning, og fandt baade Elvine og Emma i det herligste Humør, men strax da jeg kom ind ad Døren, begyndte mit at blive nellikebrunt, thi jeg saae Pigerne hviste noget til hinanden og Elvine rive et Stykke Papir itu. I Sandhed, jeg elskede af alle Sjælens Kræfter, men jeg var skinsyg som Dshello, og kunde ikke undlade beskedent at spørge, fra hvem den nylig offrede Villet doux var.

Emma saae forlegen til sin Veninde, men Elvine stak høit i at lee. Den Dandskabsfulde fornøiede sig over min venetianske Regernatur, drillede mig, og undskyldte sig ikke. Hun varierede Themaet: „Kjærlighed uden Tillid er en Banskabning“, og søgte at dreie Samtalen paa noget Andet. Min Tvivl blev ikke hævet, og skjøndt jeg satte Sagen i Bero, og overgav mig til Kjærlighedens fortryllende Smaaløier, beholdt jeg min Mistanke, og tænkte blot paa at komme efter den ulykkelige Hemmelighed. I Stilhed

listede jeg til mig en halv Snees Fragmenter af det sonderlidre Kjærlighedsbud, puttede dem i min Bæstelomme, og tog derefter Afsted.

Hjemme gav jeg mig til at undersøge hvad jeg havde faaet. Tre Lapper stod der Intet paa. Paa tre andre fandt jeg de Ord: „Ydmyge Tjener, Bagtrappen, Solens Tempel“. Vil man og aftrætte mig al Vandskraft, mangler jeg Forstand og Vittighed — besidder jeg dog Combinationsevne, thi med de enkelte tre Ord supplerede jeg hele Brevet, og forstod Indholdet med ualmindelig Lethed. Det var tydeligt og klart, at jeg blev bedraget.

Hvo der var min allerelskeligste Piges ydmyge Tjener, kunde jeg ikke combinere ud, men derimod udfandt jeg strax, at denne Personage tænkte paa, ad Bagtrappen at stjæle sig med hende ind i Egtteskabets (Solens) Tempel. I det ringeste, udbrød jeg rasende, skal min Herr ydmyge Tjener først gaae igjennem Helvedes Ild eller Østersøen, førend han skal komme ind i denne skønne Helligdom, eller i det mindste brække Halsen paa den forræderiske Bagtrappe. Men med vor Forlovelse er det ude — ude for evig. I denne Forsætning snappede jeg et Stykke Papir paa min Vult, og skrev til Elvine. Min gamle Opvarteriske skulde endnu idag aflevere Brevet.

Med lette Kattetrin gik jeg næste Dag ind i min Kærestes Hus. Jeg havde ifinde at tage Plads paa Bagtrappen, for at lære at kjende min ydmyge Tjener.

Da jeg var kommen op, kigede jeg igjennem Røg-
hullet. Paa Sophaen sad Elvine med rolig og uskyl-
dig Englemine. Ved Siden laae Brevet, som Na-
seri og Forrædelse havde dicteret mig. Med smilende
Udsyn saae hun sit Skabilkenhoved i Dinene. Det
svimlede for mig, da jeg saae den hulde Trykkerinde
saa mild og venlig, og jeg havde taget fat paa Haand-
taget, for at styrte for hendes Fodder. Da vendte
Fornuften i rette Tid tilbage, og jeg forlod den for-
førende Standpunkt, for at krybe en Trappe høiere
og lægge mig paa Luur.

Njævende modtog mig den sorte Hankat, der
i smidige Bugter strog sig paa mine blanke Støvler,
og foer derfra hen at lege med et meget net skrevet
Blad Papir, der laae i en Krog ved Trappen. Lyk-
ken erklærede sig dengang for Retfærdigheden, til
Gunst for den Undertrykte. Jeg fik det tydeligste
Beviis paa Troloshed i Hænde.

„Fajsten Al. I venter Elskeren Dig paa Hjørnet af
Høibroplads og Læderstræde. — Sæt Dig trø-
stig i Bognen, der venter Dig. Om saa Ti-
mer ere vi i Arkadien, hvor Præstens Haand og
Hymens Sakkal skal krone vor Pagt. — Afsted!
Afsted, dyrebare Engel! Fly fra den tyran-
niske Skinsyge — “

Mere kunde jeg ikke læse. Krampagtig tog jeg
fat paa Papiret, knugede det sammen, og kastede det
mod Jorden. Ratten foer efter det. Underneden
kaldte Elvine: Pjes! Pjes! og i tre Spring var Pjes
nede. Brevet var tabt for mig, og i Forræderstens
Haand.

Det varede nogen Tid, inden jeg kunde komme til mig selv igjen. Saalænge jeg havde været forlovet med Elvine, havde jeg et Par Gange daglig troet paa hendes Kjærlighed, og et Par Gange tvivlet derom, ligesaa ofte tilsvoret hende evig Tro: skab og evigt Had; desuagtet virkede denne ny og tydelige Overbeviisning noget aldeles nyt, fremmed og overraskende hos mig, et Beviis for, at det ikke havde været rigtigt med mine hidtilværende Tvivl, men at de vare Børn af forelsket Lune. Jeg var virkelig saa nær ved at forsvikle, at jeg gik til Loftsluggen, og meente, jeg kunde ikke gjøre noget Klogere, end styrte mig derud fra. — Men da jeg fra dens Hvide saae ned paa Gadebroen, og sendte i Hast et Suk til Himlen, fornam jeg sagte Trin bagved mig. Jeg dreiede mit til Døden viiede Hoved, og saae Kringelman listede sig om bag Skorstenen som en frygtfom Raabuk, og med megen Hurtighed krøb op af Stien paa Dueflaget.

Mit fromme Forsæt forvandlede sig paa Dieblisket til en djævelsk Hevn. En dristig Plan fremstillede sig for min Sjæl. Ingen Tvivl var der jo mere om, at Kringelman var min Medbeiler, Elvines ydmyge Tjener, Forstyreren af min Elskovs Ro og Saelighed. — Nu Hevn og Gjengjeldelse. — Ifølge denne Ideeforbindelse kastede jeg Stigen omkuld, slog Loftsdøren i, puttede Røglen i Lommen og ilte ud af Huset.

Helliggeistes Klokke slog Ni, og jeg sad med pudret Toppe og stiv Vidst i en vel bespændt Kareth, paa Hjørnet af Læderstræde, ventende i Kringelmans Costume paa min troløse Kjæreste. Nyde vilde jeg i Hevnens søde Sølelse, ret gotte mig ved den Uforflammedes Bestjæmmelse og siden med djævelsk Haanlatter spotte hende.

Med høitbankende Hjerter havde jeg ventet en halv Time og beroliget den brumlende Rudst, da indfandt sig tre forklædte Fruentimmer. „Farvel for evig, bedste Veninde!“ læspede Elvine. „Farvel!“ hørte jeg Emma Merian sige. Men hvem den Tredie var, vidste jeg ikke. — Elvine gik med vakkende Trin henimod Fordærvsens Afgrund. Jeg lukkede Karethdøren op, Veninderne omfavnede den Forlorne endnu engang, løstede hende ind i Bognen, hvor jeg næsten sad halvdød, og i fuld Trav gik det ud af Porten.

Elvine sad og krøb sammen i en Krog, og talte ikke et Ord. Jeg var saa stille som en Muus, for ikke at forraade mig, og desuden hindrede den forfærdelige Raslen af Bogne al Conversation. — Efter en Times Forløb holdt Rudstken ved Damhuset. Jeg steg ud for at hælde frisk Olie i Livets Lampe. Nu kunde jeg ikke bide længere, inden jeg begyndte at rykke min Dulcinea nærmere i Kringelmans Rolle. Jeg lod derfor nogle kjærlige Ord falde. — Intet Svar. I Mørket opsøgte jeg min hulde Uforflammedes nydelige lille Haand; jeg hævdede hendes Arm, men den sank som livløs ned igjen. — „Sover Du, Elvine?“ sagde jeg sagte. Ikke et Ord. Jeg blev

hange. Hun ligger i Afmagt, befrygtede jeg, og Iyttede efter hendes Aande. Men heller ikke den kunde jeg høre. „Gud, hun er uden Liv!“ udbrød jeg, yderlig forfærdet, rev Døren op, styrtede ud, den Ulykkelige bag efter. — Retfærdige Himmel! I mine Arme fik jeg en let og blød Baruld, sammensat af et Skablenhoved og en Mængde gamle Klæder og Lapper.

Tænk nu bare, kjære Læser! dette fortrædelige Dieblif, thi jeg kan umulig fortælle Dig, hvilken Følelse af de tusinde, der beherskede mig, der beholdt Overhaand. Skam, Glæde, Fornættelse, Værgrelse, Krydsede hinanden, lig rasende Orkaner, i min forvirrede Hjerne.

Hvo som kjender Damhuset, veed, at der er en Sø derved. Ved Broen, der gaaer over Laen, stod jeg med det forbigrede Spøgelse i Armen. Maanen oplyste ret uforfæmmet den jammerlige Figur, jeg gjorde. Vapansigtet begyndte at faae Liv, og gjorde nogle Satans Grimasser ad mig. Mit Blod fogte. Med Glæde kunde jeg mørbanket mit eget Billede, som stod i Vandfladen. Og nu kastede jeg min allerkjæreste Lappets paa Hovedet ud i Bækken.

Med Et blev der en forfærdelig Allarm i Huset. Bert og Bertinde, Karle, Piger og Gjæster styrtede ud. Hjælp! Hjælp! Baaden ud! raabte Nogle. Griber ham! griber ham, det er en Morder! sagde Andre. I et Dieblif var jeg omringet. To Politibetjente, som just vare nærværende, kastede mig ind i Boguen, satte sig ind hos, og Rudstien maatte vende

out og kjøre til Byen igjen. Alt dette skeete i en Haandebending.

Da jeg var kommet mig lidt tilrette af min Beskyttelse og noie betragtede denne naragtige Lildragelse, tilstalte jeg mine ledsagere med Hamlets Ord: „I gode Menneſker og ſlette Politi ere i Bildfarelse!“ — „Hvad! Skjelder han os ud? Det ſkal komme ham dyrt at ſtaa!“ ſagde de. — „Men, mine Venner, jeg maa ſige —“ — „Fanden være hans Ven! Hold Mund! Eller vi binde begge Ender ſammen paa ham!“ var Svaret.

Hvad ſkulde jeg gjøre? Jeg ſkikkede mig i min Skjebne, trøſtede mig med den Tanke, at jeg uſeet kom ind i Byen om Natten, og allene udfattes for Elvines Spottegloſer. O, Du forbiſtrede Kringelman! Dog maatte jeg lee, da jeg tænkte paa den pudſeerlige Samtale i Viinkjelderen, og tilſtaa at den ſtakkels Djævel, født til Ulykke, vilde været lykkelig i mit Sted.

Endelig kom vi til Porten, og jeg blev for Kortheds Skyld ſat af i Bagten indtil videre. Ikke lidt blev jeg forundret, da jeg kom ind, og kjendte den vagthavende Officeer, der var af Borgerſkabet, thi det var juſt i Garniſonens Exerceertid. Det var Skroedermæſter Snit, der ſad med Kringelman ved en rygende Bolle Punsch. „For Pokker! Er det Dem, min Herre? Det maa jeg ſige, er morsomt. En af mine ærede Runder ſidder allerede her ſom Arreſtans

og Epibsbub, og nu kommer De som Fange og som Morder. Er det ikke synderligt. Mig en stor Ære?"

Imidlertid sprang Kringelman omkring i Værelset, som han var besat. „O herligt! herligt! gudsdommeligt! raabte han. Seer De, Mester? Hr. Lieutenant vilde jeg sige. Denne Person har just idag indeluffet mig paa det Dueslag, hvor jeg tilsidst af Gult og Først maatte gjøre Allarm. Og var jeg ikke her sat fast som en Gavtyv, vilde jeg slaaes med ham paa Liv og Død, fordi han forpurrede mig et Evenstyr, som jeg maa udsætte Udførelsen af til en anden Gang. Lovene vil forresten høvne mig, mon cher!" — „De er en Mar in folio, mon cher!" svarte jeg. Nu kom Geseideren ind og meldte, at Manden i Dams huset havde fundet den myrdede Dames Legeme, som ikke egentlig var nogen Dame, men et Skablenhoved og en udstoppet Fruentimmerdragt. Han havde det udenfor i Bognen, dog afleverede han en Strikkepose, hvori laae nogle Papirer. Potitiasisteren var imidlertid kommet.

Man tørrede Papirerne, mens jeg fortalte ham den sandfærdige Historie. Og Strikkeposen blev befundet at indeholde lutter Kjærlighedsbreve fra Kringelman til Emma Merian. Hun og Elvine havde i lang Tid havt denne underlige Person til Bedste, og vilde nu ret spille ham en Mesterstreg, som formedelst min Skinsyge gif ud over mig.

Da Kringelman fik Sagens sande Sammenhæng at vide, sprang han endnu galere omkring, end forhen. „Emma, kjære, søde, hulde, allerkjæreste lille Skjelmsmester! Du skal blive min! Du er den første

Pige, der har været flog nok til at narre den rige Kringelman. O deilige Historie! Endelig fik jeg dog en Rolle at spille i en Roman."

Det følger af sig selv, at vi slap paa fri Fod, og at jeg ved Elvines Fødder lovede Bod og Bedring. Under overgiben Latter erholdt jeg Tilgivelse. — Den halvgale Kringelman bragte denne Passage hele Byen rundt. Det havde jeg ventet, og gjorde gode Miner til slet Spil. Men hvad jeg ikke ventede, var, at den godmodige Fantast erhvervede sig Emma's Kjærlighed, og de ere i dette Dieblif Mand og Kone.

Grevinde Lichtenau.

Den skønne Lichtenau, der var elsket af den afdøde preussiske Konge, Frederik Vilhelmi den Anden, var født af fattige Forældre. Som Prinds elskede Kongen hendes ældre Søster, der var Figurantinde ved den italienske Oper i Berlin, og besøgte hende tidt om Natten. Engang, da det alt var silde, forlangte han Wunsch. Den yngre Søster skulde skaffe Citroner, men vilde ikke. Forbittret herover, gav den Ældre hende et Drefigen; hendes Laarer og Skrig lokkede Prindsen hid, og han blev saa forelsket i hende, at han strax erklærede hende for Sin. Han lod hende opdrage i Paris. Da hun kom tilbage, blev hun gift med en Mand, ved Navn Riez, men

blot for et Syns Skyld, thi i Grunden var hun Prindsens Kone. Efter Frederik den Andens Død blev dette Forhold almindelig kundbart. I Aaret 1792 reiste hun med Kongen til Keiserkroningen, besøgte tre Aar efter Italien, og fik paa Tilbagereisen det Diplom, der udnævnte hende til Rigsgrevinde af Lichtenau. Hun beholdt Kongens Gunst ligetil hans Død, 1797. Men neppe havde han lukket sine Dine, før Scenen forandrede. Strax paa Kongens Dødsdag blev hun arresteret i Potsdam, og strængt bevogret i fire Maaneder, medens alle hendes Papiere undersøgte. Hvorvel man nu Intet fandt, som havde kunnet kaste nogen Mistanke paa hende, blev hun dog sendt til Fæstningen Glogau og hendes Formue sequestreret. Først efter tre Aars Fangenskab fik hun sin Frihed igjen, og en aarlig Pension af 4000 Daler. I Glogau havde hun lært at kjende Skuespilleren og Skuespilbidgeren Frank von Holbein; hun ægtede ham, men han forlod hende kort Tid efter. Nu lever hun stille og indgetogen, maaskee glad, at hun er glemt.

(Uf: Wörterbuch der Liebe.)

De to Støtter paa Broen i Gent.

Paa en af Staden Gents Broer staae to Billedstøtter i Bronze af en Fader og en Søn, hvilke er holdt dette udmærkede Beviis paa deres Medborgeres Beundring, ved følgende Begivenhed:

Begge, Fader og Søn, vare for en Statsforbrydelse blevne dømte til Døden. Da nogle Omstændigheder talte til Fordeel for Sønnen, saa blev, under visse Betingelser, hans Dom formildet; der blev tilbudt ham Benaadning, men under de grusomste og umenneskeligste Betingelser, som nogen sinde kunde opstaae i en Munks Sjel — hvis han vilde være sin Faders Bøddel! Han vægrede sig i Begyndelsen standhaftigt for at kjøbe sit Liv ved et saa affkyligt Middel, men blev endelig overbundet ved den sønne Faders Bønner, der forestilte ham, hvorlunde hans Liv i ethvert Tilfælde dog uundgaaelig var tabt, og at den Tanke, at have frelst sin Søn, vilde skjenke ham den største Trost i Livets sidste Diebliske. Unglingen lod sig endelig overtale til at antage det skrækkelige Middel til sin Frelse. Han løstede Øren — men da den skulde falde, sank hans Arm kraftløs ned, og Øren faldt ham ud af Haanden. Hadde han haft saamange Liv som Haar paa sit Hoved, han vilde dog før hengivet dem alle, end nok engang beslutte sig til en saadan Handling, end sige, at fuldbyrde den. Liv, Frihed og Alt svandt for barnlig Kjærlighedens høiere Interesse: han faldt sin Fader om Halsen, og raabte triumpherende: „Min Fader — vi ville døe tilsammen!“ idet han kaldte ad den virkelige Bøddel, at fuldbyrde Lovens Bud. — Et pludseligt, uvilkaarligt Bifaldsraab, blandet med Hulsken, opfyldte Lusten. Folket forlangte Henrettelsen opsat. Tildragelsen blev indberettet, baade Fader og Søn benaadedes. Hine to beundringsværdige Staturer lod Stadens Indvaanere opreise til Erin-

bring om en for Menneſkehedens ſaa ærefuld Hand-
ling. Statuen foreſtiller Sønnen i det Dieblif,
ſom han lader Øxen ſynke.

Tre Fædre paa eengang.

Det er almindelig bekjendt, hvorlunde der i Dans-
marks mindre Stæder findes en Hob Personer, der
bære ſamme Tilnavn, og derfor ſkilles ad i daglig
Tale ved deres Dobnavne. De ſtorſte Handels-
mænd nævnes ſaaledes: Niels Jensen, Chriſten
Jensen, og ſaa fremdeles, alt ſom det nu falder fig.
Saaledes begav det ſig ogsaa, at der afvigte Foraar,
i Ladepladſen L. ſadde trende Honoratiores ſammen
paa Stedets Klub, nemlig Peder Møller, Lars Møl-
ler og Søren Møller, den Ene Poſtmester, den Ans-
den Kontrolleur, den Tredie Herredſſkriver. De lets-
tede flittigt ved Flaſken, og da nu Drueſaften gjerne
har den Egenſkab, at den bringe unge Menneſker
til at tale om Fremtiden, gamle derimod til at
fordybe ſig i Betragtninger over Fortiden, ſaa traf
det ſig ogsaa her ſaaledes, at diſſe tre værdige Mænd
talte vidt og bredt om den onde Tid, da Britterne
bombarderede Apxelſtaden, og da alle Tre havde haft
med Sjenden at gjøre og deeltaget i Kampen, kunde
det vel ei Andet være, end at de maatte ſlutte ſig ret
inderligt til hverandre.

Det var silde paa Aftenen; næste Dag var en høihellig Dag, og de gode Venner maatte vel tænke paa, at søge Hver sit Hjem. Medens de nu staae op, betale Fortæringen, og stræbe at faae Samling paa deres Hat, Stok, Snuusdaase, Lommeortklæde og Handsker, ville vi kaste et Blik paa en Person, som sidder ikke langt fra Kaffelovnen, ved den nederste Bordende, og er ingen Anden, end Caspar Krølkop, første og sidste Krambodsvend hos Kjøbmandskenken Barbara Larsen. Han havde listet sig hjemmefra paa et Kvarteerstid, for efter det knappe Aftensmaaltid per Postscriptum, at tage lidt Mad og Drikke til sig. Madam Larsen gjaldt for den rigeste Enke i hele Byen. Hun havde Huus og Gaard, svære Zisterier, og fik sine Vare directe fra Kjøbenhavn, istedetfor at de andre Handlende paa Stedet, gemeenlig fik deres fra Aalborg paa sex Maaneders Credit. Hvad Under, at saavel Postmesteren som Kontrolleuren, der Begge vare barnløse Enkemænd, fæstede deres Dine paa denne Høstblomst. Men ogsaa HerredsSkriveren, en rask Ungkarl paa Halsreds, havde svædet sine længe bevarede Frihedsvinger i Krambodens Sallue, og saaledes kunde da kun Hr. Krølkop undres storligen, da de tre Herrer, En efter Anden, forsøiede sig hen til ham, og gandske hemmeligt indbøde ham til en Frokost næste Morgen. Han betænkte sig ikke længe. Postmesteren lovede han at komme Klokken ni, Kontrolleuren Klokken ti, HerredsSkriveren Klokken elleve.

Neppe havde næste Morgensol trukket det rosensfarvede Omhæng fra sin Himmelseng, før Krøllkop forlod sit Leie paa Loftskammeret og stræbte at gjøre sit Toilet. Først greb han den fine Skjorte med det brede Kalvekryds, derpaa det trekantede, i begge Ender med broderede Tulipaner smykkede Halstørklæde — begge Dele vare ham forærede afvigte Juul af hans Principalinde. De længe gjemte Skospynder bleve udtagne af Papiret og satte i de spidsnæsedede Skoe, der i Sorthed kappedes med Hat og Pidskebaand, som varmt Eddike havde forlenet Nyhedens Glands. De perlehvide Silkestrømper kontrasterede behageligt med den melkhvide Pifetsvest, ligesom ogsaa de mørkeblaae Beenklæder med den lyseblaae Livkjole og det røde, langt ud af Lommen bugnende Lørklæde. En bred Staal-Uhrkæde spillede paa Laaret, lig et Perpetuum mobile, og Stokken, Symbolet paa den efter fem sure Læreaar lykkelig vundne Svendeværdighed, fuldendte det skjønne Hele. Saaledes udrustet, steg den blomstrende Yngling ned ad den smale Trappe i de lavere Regioner. I andet Stokværk mødte ham Anne, en fattig Slægting af Huset. Studsende ved hans store Pragt, bød hun ham kun sagte og rødmende god Morgen. Han vilde besvare den venlige Hilsen, da Madam Barbara nedenunder lod sin Stemme høre. Dette bestemte Ungersvenden til, at fare videre fort, for at kysse Principalinden paa Haanden. Hun roste med huldfuld Mine hans omhyggelige Paaklædning og trykte gandske føleligt hans Haand igjen. Imidlertid kaldte Kirkeklokken til Froprædiken. Han fulgte Kaldet, og

hørte med stor Opbyggelse Ordets Tjener udbrede sig over det Thema: „Hvormeget Grund vi have til, at frydes ved vor fornuftige Christendom“. Derfra gik han til sine nye Belyndere, og nød hos Postmesteren en Eggesøbe, hos Kontrolleuren en Kaffe og hos Herredsriveren en Biinkandel. Men tregange at berette, hvad han tregange maatte høre, vilde være et tredobbelt uforudent Arbeid, thi Læserne vide allerede, at man blot vilde udfrutte ham, om Madam Larsens Formue virkelig var saa stor, og hendes Hjerte virkelig saa frit, som man i Byen paastod. Det første Spørgsmaal besvarte han paa den meest tilfredsstillende Maade, men inden Elskovens Ene mærker var han kun maadelig bevandret. Det unge uskyldige Menneske havde aldrig lagt Mærke til Madamens Hjerte. Smilende beskrev man ham alle Kjærlighedens Symptomer, men det forbløffede ham endnu mere. Beilerne maatte da forsøge deres Held iblinde, og efter Krølkops Raad besluttede de alle Tre, Hver for sig, at sende Enken et formeligt Frierbrev samme Middag. Da nu alt dette var bragt istand, behagede den unge Svend, at spadsere lidet udenfor Byen til Klokken slog tolv. Han følte sig forunderlig opparmet, og vilde forklare dette Phænomen ved de diverse Drikkevarer, han havde nydt — men snart anede han en gandske anden Grund. Den altfor tydelige Beskrivelse af Kjærligheds Symptomer, havde for første Gang vendt hans Blik mod hans eget Hjerte, og ikke uden Forundring saae han nu deri en stille, for den skønne Anne blusende Flamme.

Madam Barbara Larsen sad imidlertid i sit Sovekammer. Paa Bordet, ved en Side, laae Scrivers Sjeleskat, ligesom hende laae den forløbne Uges Indtægt, og hun sysslede ivrigt med, at lægge Kobberet i Tutter. Neppe kom Krambodsvoenden hjem, før han blev kaldt til Principalinden; hun roste hans smagfulde Paaklædning endnu engang, bød ham en Stol ved Siden af sig, og bad ham skrive udenpaa Tutterne, hvormed der var i hver. Han adlød, fortalte derhos om den deilige Prædiken og om sin Spadseretour, men fortaug, ifølge sit givne Ord, de Besøg, han havde gjort. Derpaa faldt han igjen i Tanker, Underholdningen blev afbrudt, og først længe efter mærkede han, at der uvilkaarligt, og stedsse i kortere Pauser, opsteg dybe Suk fra Enkens beklemte Bryst. Ja, denne Stonnen og Pusten gif saavidt, at Krølkop ikke kunde undlade, at spørge om Marsagen; ogsaa tilbød han sig, at gaae ned i Kjelderne og hente hende den bittere Maveessents, hun pleiede at tage nogle Draaber af, naar hun var daarlig. Idet nu det ene Ord tog det andet, kom han efter, at han havde givet Beilerne en gandske falsk Beretning, og at Madamens Hjerte, saavel som deres og hans eget med, slog i Feberhede. Pludseligt ringedes der tre Gange efter hinanden paa Gadedøren, og tre Breve bleve hende bragte. Krølkop gif.

I Stuen ved Siden af havde Anne travlt med, at dække Bordet. Hun var en nydelig Blondine paa

atten Aar, med blaae Bergismeinnicht: Dine og hvid og rød af Farve — man kunde sige som Melk og Blod, naar dette Udtryk ikke var saa forslidt. Længe havde hun havt hemmelig Godhed for Krøllop, men idag, da hun saae ham i hans Festornat, var Funken bleven til Flamme. Hendes Længsel blev ikke utilfredsstillet. Han traadte ind, og tilbød sig at hjælpe hende. Ofte saae han paa hende og hun paa ham, og Begge sagde hinanden mangfoldige Ting, uden at sige et Ord. Men da de to unge Mennesker nu skulde til at brede Dugen paa Bordet, trak han saa voldsomt i sit Ende, at hun kom til at bøie sig imod ham over det smale Bord, og med sit hede Ansigt berørte hans ligeledes meget hede Læber. De fire Arme slap Dugen i samme Dieblik og omslyngede hverandre.

„Kjære Anne! — Kjære Casper!“ lød det sagte. — „Lader os dele vor Freimtid!“ sukkede Ynglingen. — „Tal med min Tante,“ svarte Pigen. Et nyt Kys beseglede hørligt den evige Pagt; da gik Døren op, Barbara treen ind med de tre aabnede Breve, og med et høit Skrig fløi Anne ud af Kjøkkendøren.

„Hvad var det, Musse Krøllop? stammede Enken efter en lang Pause: Et Kys? et ordentligt Kys? Medens jeg — ? og disse Breve?“ — Maaløs sank hun ned i en Lænestol. Ny Pause. „Skal Suppen rettes an?“ spurgte Delinqventen langt om længe. „Der, læs her først, hvilken Suppe der allerede er anrettet!“ — Skjælvende tog han mod Brevene. Medens han syntes at læse det velbekjendte Indhold, søgte han at fatte sig, og det lykkedes ham

temmelig. „Jeg ønsker til Lykke med det tredobbelte Frierie, sagde han: sagtens vil De vælge En af de Tre, og — da det ikke skal være godt, at Mennesket er ene — da Lige søger Lige — saa haaber jeg, De ikke har noget imod, at jeg i muligste Godhed offererer Jomfru Anne min Haand.“ — Nu brød Uveiret løs. „Det var det altsaa, foer Enken op: der gjorde Dig døv og blind for mit Hjertes summe Ytringer? Jeg drog Dig op, jeg pleiede Dig, jeg gav Dig Klæder paa Kroppen og Støvler paa Benene, for med Tiden i Dig at erholde en Handels- og Livskompagnon. Hu, hun skal ud af Huset i Morgen den Dag!“ — „Saa gaaer jeg med!“ — „Det kan De gøre endnu i Dag, om De vil. Vil De ha' mig, eller vil De ikke ha' mig? To Timer giver jeg Dem, at betænke Dem i.“ — „Ingen Betænkning! Jeg gaaer strax — til Brasilien! til Amsterdam! til — Aalborg! Overalt skal jeg finde mit Brød.“ — „Gaae ad Helvede til! Paa min Port! nu strax!“ Med disse Ord styrtede Madamen rasende ud af Stuen. Krøllop løb op paa Loftskammeret, kastede sin Smule Tvi i en Kuffert, og et Kvarteer efter bragte Gaardskarlen ham den resterende Løn. Kufferten lod han bringe til Klubverten, stormede forbi Kjøkkenet, tilraabte Anne, som grædende sad ved Arnen, nogle Trøstensord, og iilte sammesteds hen.

Her traf han alt de tre Honoratiores. Han fortalte dem, hvorlunde han havde beileet til Anne,

men at Enken havde tilbudt ham sig selv og erklæret, ei at ville gifte sig med nogen Anden. Fælleds Skibbrud skal være ret behageligt, saaledes idetmindste her. Hvad der vilde have ærgret Een, fandt alle Tre latterligt. Den Ene drillede den Anden med den mislykkede Spekulation, og Alle besluttede, Enten til Trods, at hjælpe den arme Krøllkop, og Skaffe ham hans Anne. „Med Deres Smule Løn vil De ikke komme vidt, sagde Postmesteren: har De ellers Intet? Intet sammensparet Cassa:Overskud, ingen Accidenter?“ — Rødmende svarte Krøllkop: „Mit hele Haab om nogen Hjælp grunder sig paa et Brev, som min afdøde Principal betroede mig, da jeg fyldte mit attende Aar, og som han først bød mig aabne, naar jeg engang forlod hans Huus.“ — Strax tog han sin Brevtaske frem og rakte Herrerne den. Man fandt deri, blandt andre Papirer, et Brev uden Adresse, og i dette følgende heel uventede Oplysning:

„Min kjære Søn! Du hedder ikke Krøllkop, men jeg har blot kaldt Dig saa for Dit krøllede Haars Skyld. Men jeg, Din ulykkelige Moder, hedder Caroline Hansen, og alle mine Bestræbelser for at komme Din Fader paa Spor, have været forgjeves. Den Trolofse lovede mig sin Haand, og forlod mig kort efter for stedse. Alt, hvad jeg veed, er, at han hedte Møller, og at han i Bombardementstiden var med at forsvare Kjøbenhavn. Det er lykkedes mig, at Skaffe Dig i Lære hos Hr. Kjøbmand Larsen. Saa længe Du lever i hans Huus, faaer Du Intet

at vide om Din Herkomst; men naar Du forlader det, ville Du opsoge Din Fader, og bringe ham min sidste Hilsen.

Kjøbenhavn, den 6te Febr. 18**.

Caroline Hansen."

De trende Honoratiorens skiftede samtlig Farve. „Caroline Hansen!“ gjentog Herredsskriveren. „Caroline Hansen!“ sukede Postmesteren. „Casper! stammede Kontrolleuren: Du est min Søn!“ — „Min!“ — „Min!“ raabte de Andre. Den faderløse Yngling blev paa eengang omfavnet af tre Fædre, og kunde neppe værges sig mod deres hartad paatrængende Kjærtegn. Forgjæves søgte Hver af dem, at tilegne sig den fundne Søn; Sagen blev en uopløselig Gaade. De søgte, at opklare Mørket. „Da jeg kjendte Caroline Hansen, boede hun paa Hjørnet af Dronningens Løvgade og Adelgaden,“ udbrød Herredsskriveren. „Der er fire Hjørner, Hr. Ven!“ indvendte Postmesteren. „Det var paa det første Hjørne paa venstre Haand fra Gothersgaden,“ berigtigede Kontrolleuren. „Ja, Ja, Ja, der var det, paa anden Sal!“ raabte alle Tre i Mund den paa hverandre. „Lad det være, som det vil!“ sagde Postmesteren: Vor Søn er han; vi ere bedagede Mænd, og kunne vel behøve En, som kan elske og pleie os paa vore gamle Dage. Vi ville sammenskyde nogle hundrede Daler, at Casper kan sætte sig ned som Handelsmand, og ægte sin Anne.“

De Andre gave deres Samtykke, og Himlen gav sin Velsignelse dertil. Casper antog Navnet Treismøller, og er den Dag i Dag den første Kjøbmand i L.

(Fr. Treitschke.)

L a u r a .

(En sand Begivenhed ved Badet i Pyrmont.)

Hvad er Livet uden Kjærlighed! Fattes den kongelige Rose i de menneskelige Blæders tidligt visnende Blomsterkrands, saa er den kun en betydningsløs og farveløs Bladklynge. Det kolde Liv med sine brogede Afvejlinger ligner da et Mosaikstykke, ordnet af en smagløs Kunstner, som forglemte at indfatte den skønneste Steen, hvis straalende Farvespil først giver det Hele sin Betydning.

Ogsaa den arme Laura havde elsket, men hendes ætherblaa Dies Glands var slukket, Smerten havde bortaandet Kinderne's Roser, og den zeltiste Ungmøes raube Skabning var boiet under haabløs Kummer. Saaledes vandrede hun ved Badet i Pyrmont, liig en stygiff Skygge, ved den livfulde Brunettes, den unge Baronesse Amalias Arm, hos hvem hun var Selskabsdame og Veninde.

Baronessen søvede fra en Kreds til en anden. Hun havde gjort mange nye Bekjendtskaber, og i alle europæiske Sprog bragte man hende daglige Hyldinger. Alligevel glemte hun ikke Laura herover, men opoffrede for hendes Skyld mangen lille Fest, som dog Laura ingenslunde fordrede. Hendes Rolighed syntes kun da forstyrret, naar man vilde rive hende ud af hendes Eensomhed, eller vænne hende af med sin kjære Tilbøielighed til at sværme om i den kjole Morgen: eller halvdunkle Aftenstund. Da lyste en Ildstraale fra det taarefyldte Døe og mørke Glam: mer drog hen over Kindernes Sne.

Men en Morgen vilde Baronessen ingenslunde tillade Laura sin vanlige Morgenbandring. Hun var først kommen hjem ved Midnat. Hendes lange Lokker slagrede vildt, sit Silkehalstørklæde havde hun bevidstløs viklet om Haanden, og hendes Klædebon var senderrevet af Torne. Uden at klæde sig af, fastede hun sig paa Sengen, og Baronessen hørte hende bede, sukke, græde. Først mod Morgenstunden var hun slumret ind, men en skrækkelig Drom syntes pludselig at have vakt hende. Hun reiste sig, mat, bleg, afkræftet. En Tanke havde grebet hende, hun vilde afsted. Baronessen iilte efter hende, og havde Nøie med at overbevise hende om, at hun ikke var paa Klædt. Laura gav efter, og iførte sig en simpel hvid Morgendragt.

Paa denne deres Morgenvandring vare de alt forne langt bort fra Promenaden, som den elegante Verden pleier at besøge, men intet kunde opmuntre den stakkels Laura, som veemodig bøjede sit Hoved

ned til sit Bryst medens den friske Morgenvind legede med de blonde Lokker, der skjedesløst bølgede ned ad den hvide Nakke. Men hvergang det raslede i Græsset eller Træernes Blade, kastede hun et frogtsomt Blik tilbage.

Damerne havde alt gjennem de mennesketomme Alleer naaet de grønne Enge, som omgive den yndige Landsby Stries, da en Rytter jog dem forbi paa Landeveien, og syntes at bemærke dem. Laura vinede ham, rev sig løs af sin Venindes Arme, og styrtede lige hen imod en Bæk, som tredive Skridt derfra slyngede sig træg og sort igjennem Eggen. Neppe fik Baronessen Tid til at raabe om Hjælp, før Laura var et Kob for Bølgerne. Rytteren foer som et Lyn med Hesten ud i Bækken. Men der var intet Spor af Laura. Strømmen var yderst rivende paa dette Sted, og han opdagede Intet af den Ulykkelige uden et rødt Shawl, der, som et blodigt Liigklæde svoms mede paa Vandspeilet. Mekanism overlod han sig til sin svømmende Hest, der ved et halsbrækkende Spring bragte ham over paa den anden Flodbred, hvorfra han saae en Fiskerbaad roe opad Strømmen nogle hundrede Skridt ovenfor Møllen. Han raabte af alle Kræfter om Hjælp, den lette Baad fløi piilsnar hid, og han saae den ulykkelige Laura ligge død i Baaden. Bildt styrtede han sig af Hesten i Vandet, arbejdede sig op i Baaden, rasede, græd, bandte, og bad Fiskeren at vække den Døde tillive. Forgjæves! Døden giver ikke sit Bytte tilbage. „Laura! udbrød han: min elskede Pige, vaagn op! Kun et tilgivende Blik, kun det sidste Forsoningsord — eller

een og samme Grav skal opfluge os." — Hurtig stødte Fiskeren til Land, tog det kolde Liig paa sine kraftfulde Arme og bar det til Strandbredden. Bevidstløs fulgte den Fremmede. Fiskeren lagde ikke Mærke til ham, men fremtog et uldent Klæde af sin Barm og begyndte at gnide den Dødes Bryst, Pande, Puls og Fodsaaler. — En halv Time havde den Fremmede tilbragt med ubirksom Klynken, Baronessens med at vride Hænderne og græde hiinsides Flojden, og den raske Fisker med at vække den Skindøde tillive, da Lauras Puls begyndte sagte at slaae; en svag Rødme vendte tilbage paa det dødblege Ansigt, hendes Barm hævede sig sagte og de lukkede Dine- laage aabnede sig atter. Da faldt den Ubekjendte ned for hende, greb hendes blege, kolde Haand, trykkede den til sine Læber og stammede: „Laura, tilgiv og lev, jeg vil døe!" Laura hævede sig op, det var som hun besindede sig paa en fæl Drøm, om hvis Birkelighed hun selv tvivlede. Endelig stirrede hun med vilde Blikke paa den Fremmede og raabte: „Bort, bort, Elendige!" — „Laura, elskede, dyrebare, søde Pige! bad han: knus mig, men tilgiv mig." — En skrækkelig Kamp rasede i den Gjenfødtes Bryst, en heed Taarestrøm styrtede frem af Laura's Dine; med et dybt Vandedrag og halvqvalt Stemme sagde hun: „Fly, August, fly! Du har min Tilgivelse." — Ved de sidste Ord sank hendes svage Hoved, som knækket af Stormen, ned paa det bølgende Bryst, og paany faldt hun i en dyb Afmagt. — Da hød Fiskeren i en raa Tone den Fremmede at gaae, som derpaa svang sig paa sin Hest, og jog saa hurtig

gen afsted, som om Døden havde været ham i Hælene. Men Søsteren førte Laura over til den anden Bred, i den ventende Venindes Arme.

Næste Dag var hele den elegante Verden ved Badet i Bevægelse. Alle strømmede ud til den Egn, hvor den folsomme Pige var sprungen i Bølgerne. Hun var nu Samtalens Gjenstand i hele Staden. Men Ingen kunde begribe, hvi den unge Verdensmand, Gardemajor, Grev Posen, var forsvunden som Avner for Vinden, thi Ingen vidste, at han var Uarsag til Begivenheden.

Det var mod Efteraaret. Badetiden var tilende. De Fremmede reiste bort. Baronessen, en ung uafhængig Enke, begav sig til sit Gods, som laae ret hyggeligt i Hjertet af Provindsen. Laura fulgte hende. Den haarde Is, som omspændte hendes Hjerte, var smeltet, og hendes lønlige Rummer opløste sig i Taarer. Religionen havde taget den Lidende i sin kjærlige Favn og banktyst Fortvivlelsens Dæmon. Hendes Rummer blev menneskelig og ædel; hun havde seet, havde tilgivet den Troløse. Men hendes Kræfter vare udtømte, hun lignede Vulkanen, som fortærer sig selv i sit eget Indre. „Kjære Laura, sagde Baronessen til hende! Du er endnu saa ung, hvi vil Du saa tidlig sige det venlige Liv Farvel?“ — Da smilte Laura saa veemodigt, trykkede Venindens Haand til sit bankende Hjerte og sagde: „See, Bladene begynde alt at blegne. Naar Storken tiltræder sin Reise, kan den hvile sig paa min Grav.“ — Hendes Spaadom gik i Opfyldelse. Paa samme Tid som Luftens Beboere, drog hun til et bedre Hjem.

Paa det Gravminde, som Venſkab ſatte over de jor-
diſke Levninger af den ulykkelige Laura, læſer man
diſſe hendes egne Ord:

Trodsed Elſkov ikke Døden,
Fulgte Anger ikke Brøden,
Berled' ikke Fryd med Nøden,
Var da Hjertet Herrens Bærk?

Vi ſadde ved den fortrolige Arne, Stormen hylte
vildt derude og Haglen pidſkede paa Ruderne. Bæ-
geret gik lyſtigt om i Kredſen, og vi vare ſtemte til
at høre noget ret Hjertegribende. Da begyndte Bar-
roneſſe Amalia von R * * ſaalunde at fortælle:

„Den gamle Hofraad Blumenau reiſte en kold
Novemberdag ud af Porten med ſin eneste Datter,
Laura, uden at tage Afſked fra ſine Venner. Ingen
kunde forklare ſig denne Reiſe. Saameget erſoer
man: at den gamle barſte Mand havde bragt ſin
Datter til en Slægtning i Hjerregnen. Uarſagen
dertil blev en Hemmelighed. — Kort Tid efter,
midt i Karnevalet, havde den ſmukke Grev Pofen,
Fyrſtens Adjutant, en Tvekamp med en af ſine bedſte
Venner, hvorefter han blev forviift til ſine Godſer.
Kjærlighed var Skyld i det Altsammen: Lauras
Reiſe, Grevens Tvekamp og hans Forviifning.

Laura var den elſkværdigſte Pige jeg har kjendt.
Hun forenede alle qvindelige Dyder: Sædelighed,
ſin Følelſe, Sagtmod og Fromhed med et Udvortes,
der syntes ſkabt til at bringe alle Mandfolk udaf Fat-

ning. Derhos brændte hun af Vegeistring for alt det Gode, Edle og Skjønne. Men hendes Phantasi var særdeles levende og let at sætte i Bevægelse, til lige fandt hun meest Behag i sine egne sølsomme Indbildningsfosfre. — Denne hendes Uands uheldige Retning, som blev dobbelt farlig ved Mangel paa Verdens- og Mennekkkundskab, var en Folge af en planløs Opdragelse, thi hun var moderløs, og hendes Fader, en eensformig Forretningsmand, tilbragte hele Dagen i sit Kontoir. Gamle og Unge søgte hendes Selskab, hendes Sang var som Engletoner, og ingen af Smaaherrerne undlod at forsøge hendes Tilbederes Antal. Kun Posen allene nægtede hende sin Hyliding. Naar hun havde fortryllet Alle med sin Sang, eller henrykt dem med en Fjøn Fortælling, saa kom han med en Epas, ligesom en Nazrodie paa Laura's Undergjerninger, for saa hurtig som muligt at tilintetgjøre disses Virkninger. Laura lagde ligesaalidet Mærke hertil, som til den Virakduft, de øvrige Herrer udstroede. Hendes Hjerter blev roligt. Hun bar et Kjærlighedsideal i Hoved og Hjerter, som hun endnu aldrig havde fundet i Livet. Dog var det hende paafaldende, at Greven vidste hendes Komediasten og altid valgte sig en Plads i Skuespilhuset, at hun maatte lægge Mærke til ham. Saa ofte han reed forbi, lod han sin Hest gjøre Kaprioler udenfor det Vindue, hvorved Laura sad ved sin Brodereramme. Det blev nu ikke der ved. Snart kom der honningsøde Elkovsbreve, og — Laura maatte svare, ellers kunde Greven jo anseet det for Uandsfattigdom. Lykkelig eller rettere

ulykkeligviis kom den Gamle efter denne Kjærlighedsforstaelse, ulykkeligviis, siger jeg, fordi han just ved sin Fremfærd oppustede sin Datters Lidenskab end stærkere. Han adskilte de Elskende hiin barske Vinterdag, da han reiste til Bjergegnen med sin Datter. Men hvo formaaer at adskille Elskende? Kjærlighed finder allevegne aabne Dørre. Posen brød en Landse med en af sine Benner for et Syns Skyld. Det gjorde Opsigt. Man sørgede for, at Fyrsten erfoer det. Paa samme Tid forlangte Posen Orlov. „Bevilget! Skrev Monarken: og det saalænge Freden varer.“ Greven reiste uopholdelig didhen, hvor Laura boede. — Nogle Mile fra hendes Opholdssted eiede han et Jagtslot. Her drog han ind, og ved en medlidende Forstbetjentkones Hjælp saae og talte han nu sin Elskede saa ofte som han ønskede. Posen glemte, at han engang havde havt en uædel Hensigt med denne Pige. Nu elskede han Laura virkelig, og det var hans faste Forsæt at give den borgegerlige Pige sin Haand, saasnart som han igjen havde udsonet sig med Fyrsten. Ogsaa Laura var lykkelig. Posen lignede hendes Drommebillede. Den romantiske Eensomhed, denne Feebolig i Midten af den til et nyt Liv opvaagnede Natur, gav Pigens Sværmerie et høiere Sving. Hvorledes kunde det Hjerte, som alt i Verdens matte Duffeleeg var traadt ud over Grændsen, lægge Baand paa sig her ved Skovens Sangeres Bryllupsqvad, i de bedagede Bøges eensomme Mørke. Hendes Samliv med Posen var en skøn dramatiseret virgilsk Idyl, som daglig opførtes med nyt Bifald. Dengang tænkte Posen

ikke paa, at han skulde gjøre den Elskede saa grændseløs ulykkelig.

Jeg kan ikke længere fortie dem den sørgelige Katastrophe. Krigen udbrød, Posen blev kaldt tilbage. Da slog den uheldsvangre Uffkedstime for de Elskende, og efterlod sig et Vidne, der høit anklagede den arme Laura. Faderen forskød hende og sank snart derpaa i Graven. Hun, som engang af Verden blev forgudet, var nu forladt af Alle. I den treaarige Krig havde Posen kun tredegange skrevet hende til, og da Laura's lille Engel døde, da blev han gandske taus. Lillid til Posens Kjærlighed og Troskab opretholdt endnu den arme med sig selv og Verden utilfredse Laura, men da han, af ussel Verdensklogskab lod sig forlede til at ægte den rige Lady Ramsay, da var hendes Skjebne afgjort. Fra dette Dieblik henfaldt hun til hiint frygtelige Tungvind.

Da jeg med de bedste Forhaabninger bragte hende til Pyrmont, traf hun den Foragtelige der. Han havde endnu Dristighed til at forfølge den Ulykkelige med frænkende Forsikringer om hans udslukkede Elskovslue. Da tabte hun den sidste Levning af sin Ro, Troen paa Vennskab og Kjærlighed. I denne Stemning opsøgte hun de fjerneste, meest folketomme Steder ved Badet, og saaledes sad hun en Dag paa hiin bekjendte Klippevæg, der rager brat ud over den dybe Strøm, fra hvilken engang en Hjort, som forfulgtes af Hundene, skal være sprungen ned i Bølgerne og lykkelig svømmet over; og da hun kastede et Blik tilbage, stod Posen ved hendes Side. De vilde Blikke, hendes Dines frygtelige Lyn, den farlige

Blads, hvorpaa hun sad, Alt bød Posen, iifomst at flygte. Laura tilstod mig, at hun havde styrtet sig ned for hans Dine, hvis han havde havt Mod til at komme hende nærmere. Men han flygtede og neddyfsede sin vaagnende Samvittighed i larmende Forlystellers Hvirvel. Da var det Laura besluttede, at ryste den Eroløse, og styrtede sig paa hiin Morgensvandring for hans Dine ud i Bølgerne."

(Wilhelmine v. Gersdorff.)

I hvilken Alder glipper Tomfruernes Haab,
at faae en Mand?

Over dette Spørgsmaal havde man i vort Aarhundrede, da man har beregnet saa mange Sandsynligheder, paa lang Stund ikke anstilt Jagttagelser. Saameget større Fortjeneste har derfor en Præst i Sverrig, ved Navn Hobin, som anstillede deslige i sin Menighed Kræcklinge, i Stiftet Nerike og Strengnæs. I 37 Aar efterspurgte han hvergang nøie, saa ofte en gift Person, eller en Enkemand, eller en Enke i hans Menighed døde, og optegnede, hvor gammel Personen havde været, da samme giftede sig førstegang. Ydermere spurgte han alle Gifte, Enkemænd og Enker i hans Menighed, hvor gamle de havde været, da de førstegang indtraadte i Egtstanden. Han forfattede nu et Udtog heraf og følgende Tabel.

Linien A. betyder Egtesfolkens Alder; Linien Bme. Brudgommens Antal; og Linien Bde. Brudenes Antal.

A.	Bme.	Bde.	A.	Bme.	Bde.
15	0	2	34	11	12
16	0	2	35	8	5
17	0	10	36	6	7
18	2	17	37	4	3
19	3	17	38	7	5
20	8	26	39	1	8
21	10	18	40	1	7
22	10	23	41	3	2
23	11	25	42	3	1
24	34	24	43	1	3
25	29	24	44	0	1
26	29	26	45	0	2
27	27	23	46	0	1
28	20	20	47	0	1
29	25	12	48	0	1
30	21	15	49	1	1
31	24	14	50	0	2
32	15	11	51	1	0
33	10	9			

Gamle Jomfruers rimelige Haab i Kræclinge holder altsaa Stik indtil i det 34te, eller endog i det 40de Aar, og bortdør først reent med det 51de. Hos Pebersvendene derimod knækkes Modet paa at gifte sig i Kræclinge, allerede aldeles i det 44de Aar.

Den opfyldte Spaaadom.

Ufteenen den 29de Juni 1555 begav det sig, at en stærk Karl med en hoi Hue og Læderkollert, pludseligt sprang frem i en af de snevre Gader ved Poultry; Fængslet i London, og med al Magt stødte sin Dolk mod en forbigaaende Mand's Bryst. „Ved den helilige Jomfru! sagde Manden: det havde ingen Tak fortjent, hvis Klædet i min Kjole havde været mindre fast; men Dig skal jeg give et Mærke, som Din Herre kan kjende Dig paa.“ Idet han sagde dette, svang han med sin Venstre en tveegget Dolk, medens han med sin Hoire, som han syntes at have en Jernhandske paa, tegnede Morderen i Ansigtet, hvorpaa han forsvandt. „O Du Klodrian! raabte en Anden, fremtrædende af en Krog: Denne gang tager Satan ved Dine tyve Pund.“ — „Satan tage ved hans Klæder, Corniers. Jeg troer, han havde tre Kjoler paa. Du kan fortjene Pengene selv; Du har allerede faaet en Guldring og tyve Skilling forud.“ — „Tag igjen fat paa Din Sax og Raal, Du Skræder; Du er truffen paa den Urette, og han har taget Din Næse med.“ — „Min Kniv er endnu skarp nok for Dig,“ mumlede den bestæmmede Svend, idet han holdt sin Kappe over det blodige Ansigt og listede sig tilbage i en mørkere Krog.

Imidlertid ilede Gjenstanden for deres Samtale og forehavte Skurkestreg, mod Fængslet, og spurgte efter den dømte Fange, John Bradford. Arrestfor-

vareren gjenkjendte Biskop Gardiners Sekretair og indlod ham strax, i det Haab, han kom at bringe den fromme Fange Raade. Sekretairen fandt ham, som sædvanligt, knælende i Bøn til Himlen. Han stod op, for at modtage den Kommende, der blottede sit Hoved, bødte sig mod hans Haand og kyskede den med Taarer. „Hvem er Du?“ spurgte han. — „Jeg er Rufford af Edlesburgh, min ædle Lærer!“ — Oldingen sluttede Ynglingen i sine Arme, sigende: „Tolv Aar er det, siden jeg saae Dig sidste Gang. Er det Dig selv, eller drømmer jeg kun? Rygtet gif, Din gamle Fjende og Couiers havde ifjor ihjelslaget Dig i Huntingdon.“ — „Saa meente han; men jeg havde en Læderkollert under Kjolen. Meer end een gang har jeg mødt hans Hjelpershjelpere, og de vide, hvilke Spor min Haand efterlader. Nok herom. Mængden troer mig død, og jeg har begyndt et nyt Liv under Navnet Ravenstone.“ — „Og hvad vil Du mig, der er i Guds Hænder?“ — „Tjene Dig, redde Dig. Ved min Indsigt i fremmede Sprog og æsterlandske Hemmeligheder har jeg indsneget mig i Gardiners Yndest og har en Medviderske i selve Dronningens Gemak.“ — „Raade med Guds Raade skal være mig velkommen, men hellere vil jeg døe, end vorde hans meensborne Tjener.“ — „Næst, at samle den Frugt, Forsynet har ladet modnes for os, kan ikke være Synd.“ Gardiner er fuld af hedenst Overtro. Jeg skal vide, at forestille ham den Dag imorgen som saare uheldbringende, og hans Overtro skal ryste hans Grusomhed.“ — „Bøgt Dig, at

denne hedenſke Trolddom ei berøver Dig Din Forſtand og Din Sikkerhed!

„Huſker I endnu, min Pleiefader, det vilde Laurbærtræ, der voxte ved mit Fødested? En Stjernethy: der har ſpaaet mig, det ſkal ei viſne, ſaalænge jeg er til. Men aldrig har jeg vandret i dets Skygge, uden at ſælſomme Toner have lydt ned fra dets Blade, ſom om en Aand berørte dem. Mener Du ikke, hvert Menneſke har ſin Skytsengel?“ — „Min Søn, ſlige Tanker ere de Perledraaber, der ligge paa Livets unge Roſer; men i Sandhedens og Fornuftens Sol burde de forſvinde. Menneſket har kun een Beſtjerner og behøver ingen Anden, med mindre han glemmer denne Ene. Jeg er et udgaaet, for Jlden beſtemt Træ, og Du kan ikke redde mig, om Du end vilde vove Dit unge Laurbærtræ derfor.“ — „Jeg maa nu forlade Eder. Itraogen haaber jeg, at aabne Eders Fængſel.“ Med diſſe Ord ilte Ynglingen bort, uden at agte paa Oldingens advarende og beſymrede Miner.

Stephan Gardiner *), Biſkop af Wincheſter og Storkantsler, ſad ſamme Nat ene og tankefuld i ſit

*) Gardiner, Biſkop af Wincheſter, ſom denne beſynberlige Fortælling fremſtiller, var Hovedredſkabet, Dronning Maria I. af Engelland betjente ſig af til atj forfølge Proteſtantismen, der under de to foregaaende Regjeringer havde udbredt ſig, og endog under Edvard VI. blev formelig indført. Maria vilde udſlette Reformationen, og betyngede derved ſit Eſtermæle med Forbandeſſe, medens den under den følgende Dronnings, Eliſabeths, Regjering blev Statens Støtte.

Kabinet. Han havde som Overkommisſair præſideret ved Bradfords Proceſ og opmuntret ſine Kolleger til, at fordomme ham. „J er bleven længe ude,“ ſagde han til ſin indtrædende Sekretair. — „Jeg har adſpurgt Stjernerne! ſvarte Denne: Slette Aſpecter, Mylord. Den første Juli er en ubeldſvanger Dag og den ſidſte Dag i Juni er af tvetydig Indflydſe. Min Beregning ſiger mig, at en Viſpehue vil findes i Uſke, hvis noget Liv vorder offret paa denne Dag.“

„Sælsomt! Forgangen Nat drømte jeg, jeg ſaae mit eget Billed paa et Gravmæle i Wincheſters Domkirke, men hele Indſkriften var udſlettet, Dato'en undtagen, og jeg læſte: den første Juli. Er det ikke beſynderligt, at denne Drøm ſtemmer ſaa nøie overeens med Din astrologiſke Beregning? Veed Du hvad, det aner mig, at denne Nat kan vorder ulykkebringende for mig. I al Stilhed vil jeg forlade London, til de tvetydige Dage ere forbi. Men tag Du mit Signet og ſæt min Underſkrift og Segl under Bradfords Dødsdom, naar den kommer fra Hoffet.“

„Troer De, Mylord, at den vil komme? Man ſiger, Dronningens Kammerfrue har ſpaaet hende, hun vilde aldrig vorder Moder til noget levende Bæſen, hvis hun berøvede Noget Livet.“ — „Bah! denne Kvinde er et trædſt Kreatur, men vi behøve ſlige Hjelperinder, naar en Dronning regjerer. Det var meget klogt af Dig, Ravenſtone, at Du lovede hende Rufford af Edleſburghs Godſer. Da Manden er død, og hans Arving har myrdet ham, vilſe vi gjøre Elſe Uline af Huntingdon til hans Arving.“ —

„Naar hun blot er tro, Mylord. Hvad Time skal John Bradford døe?“ — „Imorgentidlig Klokken fire. Besørg Du Dødsdommen, og mag det saa, at den itide bliver sendt til Newgate.“

Med disse Ord gav Kantslerbiskoppen Ravenstone sin Signering og sneg sig bort. Neppe var det skeet, før Else af Huntingdon stod ved Ynglingens Side. „Hvor er Ordren til John Bradfords Løsladelse?“ spurgte han. — „I min Haand, svarte hun: den behøver blot Din Underskrift og Forsegling; her er Dronningens Underskrift.“ — Ravenstone rev hende Pergamentet af Haanden, men vilde dog ikke underskrive det, før han havde læst dets Indhold. — „Enten er Du bedragen, Else, eller Du vil bedrage mig. Dette er en Ægteskabskontrakt, hvorved Du erholder Rufford af Edlesburghs Godser til Morgengabe.“ — „Og hvem tillader Dronningen mig ved sin egen Underskrift at give dem?“ spurgte hun smilende.

Ravenstone saae nok engang i Dokumentet og saae sig selv betegnet som den, Dronning Maria bestemte sin Kammerfrue til Mand. „Har hun ogsaa, spurgte han: undertegnet John Bradfords Befrielse?“ — „Den er i min Haand, men det Segl, som skal frelse Din Ven, maa ei paatrykkes, før Du har underskrevet og forseglet denne Kontrakt. Vælg!“

Ordren til Bradfords Befrielse laae aaben for ham, og i Haanden holdt han Ægteskabskontrakten. Han smilte, da hans Blik mødte hendes skarpe blaa Øie, og underskrev Navnet Henrik Ravenstone. Uden at vende sit Blik fra ham, søiede hun sit eget til, og

idet hun skjulte Pergamentet i sin Barm, tillod hun ham at tage Befrielsesordren.

„Men, raabte han studsende: hvad er det? Den er jo falsk?“ — „Kan være, svarte hun listigtsmilende: Jeg maa nu sige Dig, at Gardiner uigjenkaldeligen har besluttet Bradfords Død, og at hans Drøm om Fare var opdigtet, for at lokke Dig i min Snare. Modstaae ei min Magt, Ravensstone, thi paa den beroer Din Sikkerhed. Bispen har givet mig en herlig Løn, og den kan Du nyde med mig.“

„End er Din Løn ikke udbetalt, Else! svarte han tænderstjærende: Hine skønne Godser tilhøre mig, og denne Kontrakt nytter Dig Intet, uden min Billie. Henrik Ravensstone er et Ravn, ligesaa falsk som Dit Løfte, at redde John Bradford.“

Else taug et Dieblif. Derpaa klappede hun tre gange i Hænderne med høi Latter. Samme Dieblif styrtede Bevæbnede ind, der omringede deres Offer og nedstødte det uden Raade.

„Det er ikke Biskoppen! raabte En af Morderne: Det er ikke Stephan af Winchester: for ham faae vi ingen Betaling.“ — „Det er Rufford af Edlesburgh, svarte en Anden, der var leiet af Corniers: Jeg har fortjent min Dagløn.“ — Else vilde flye, men blev greben, ført til Newgate, og Dagen efter henrettet med John Bradford. Da Denne saae Laurbærgrene mellem Baalvedet, sagde han, som om han anede sin unge Vens Død: „Ak, for min Skyld er det skønne Laurbærtræ omhugget.“

Scener af den sidste Krig i Spanien.

Om Præsten Merino, der nu atter har begyndt at spille en mærkværdig Rolle, fortæller en polsk Major Radomsky følgende Kjendsgjerning:

„Vor Bataillon (af 4de polske Infanterieregiment), der vedligeholdte Forbindelsen med Armeens Centrum, og som, af Strabadser og for megen Viin, var bleven søvrig, omringedes en Nat af Merino. Fra alle Bjergkløfter stjød man paa os. Vore Patroner vare snart opbrugte, og forgjæves prøvede vi paa, at bane os Vej med Bajonetten. De fjendtlige Kugler havde nedstrakt Totrediedelen af vore Krigere, vi Øvrige toges fangne. Medens Konga, En af de spanske Høvdinger, lod skaffe de spanske Døde og Saarede tilside, plyndredes vi Officerer aldeles ud, hvorpaa man bandt os Hænderne paa Ryggen. Merino lod for vore Dine skyde og stikke vore Saarede ihjel. Barsøddede, kun bedækkede af vore Skjorter og Underbukser, bleve vi paa hans Befaling, ved kraftige Kolbeslag drevne ind imellem Bjergene. Uden mindste Bederqvægelse og næsten qualte af Støv og Hede, naaede vi om Eftermiddagen Midten af en temmelig lang Skovstrækning. Her ventede os vort Livs skrækkeligste Dieblif. Der optaarnedes uhyre Træstabler, som luede op mod Himlen i bragende Flamme. Vi Officerer bandtes fast til enkelte Træstammer, og for vore Dine skulde Underofficererne og Soldaterne, fem ad Gangen, døe Marterdøden i Jldbaalet. Saaledes havde Præsten Merino befalet

det. Koldblodig havde han alt saalunde offret fem: ogtvoe Ulykkelige, da det frygtelige Ekuespil stand: sedes ved et Klammerie imellem Anførerne selv. Det var Longa, som før havde tjent i den wallonske Garde, der modsatte sig den gruelige Menneſkeoffring. Men redde Fangerne fra Døden kunde han dog ikke: de Øvrige bleve ſkudte, fem paa Gangen. Hundrede og femten brave Krigsmænd faldt saalunde værgeløse her for ſkjændig Morderhaand. Nu faldt Lourenos til, men Longa fremſtod atter, og vi bleve frelste.

Maſſena havde med ſin Hær nærmet ſig Badajoz, ſom, tro ſin Konge og understøttet af Britterne, forsvarede ſig kjækt. For at requirere Lejnetsmidler, havde han en Dag udsendt en driftig ung Capitain med omtrent halvhundred Mand. Men ubetænksom over: ſkred han Grændſerne af det District, ſom var anvist ham, og forvildede ſig ind i hiin Bjergſtrækning, ſom gaaer fra Eſtremadura til Algarbia. Da opdagede han mod Aften et ſtadseligt Kloſter paa en Klip: pætop. Prioeren modtog de væbnede Pilgrime med udmærket Hoſlighed. Capitainen førtes ind i Refec: toriet, hvor et herligt Taffel blev anrettet. Medens Bøgeret nu tomtes, fremkom den liſtige Prior lidt efter lidt med den Bøn, at Kloſterets hellige Mure maatte worde ſkaante for Indquartering, og foreſlog, at lægge Soldaterne i Landsbyen, et Boſteſtud fra Kloſteret, hvor Alt var beredt til en god Modtagelſe, og hvor den næſte Morgen Bønderne vilde være paa

vede Haand til at transportere de forlangte Fødemid-
ler. Glad over det lykkelige Udfald, gav den tro-
skyldige Capitain sit Samtykke, lod sin Sergeantma-
jor komme, og gav ham den fornødne Befaling. Be-
tænksom rystede den gamle Practikus med Hovedet og
vilde gjøre Indsigelse, men hans Chef, der allerede
havde en liden Ruus, bød ham at gjøre sin Pligt.
Mere venlig blev nu Prioren, mere blide Munkene,
og endnu flittigere isfjenede Guardianen. Seent
skiftes man ad. En Munk ledsagede Capitainen til
hans Celle, hvis eneste Meubler vare en lille Seng,
et Bord, en Stol og et stort Skab. Munken ønskede
ham Godnat og forsvandt med sin Lygte.

Klart skinnede Maanen gennem Gittervinduets
Jernstave. Nu først savnede han sin Ordonants.
Han iilte hen til Døren, som uidentil var lukket ved
en Skaade. Han bankede, han kaldte, men uden
Svar gjenslød hans egen Stemme i den hvælvede Klo-
stergang. Da begyndte han at angre sin Uforsigtig-
hed. Hurtigere strømmede hans Blod, som den stærke
Biiin desuden havde bragt i Gjæring, til det bankende
Hjerte. Han undersøgte Skabet og fandt det tomt,
og da han traadte hen til Vinduet, hvortil hans drik-
kende Soldaters Jubelstrig opsteg fra den nærliggende
Landsby, loe han over sin Frygt, lagde sine ladte Vi-
stoler og sin Sabel paa Bordet, og kastede sig paa
Sengen med det faste Forsæt, ikke at sove. Længe
blev han sin Beslutning tro. Men da endelig den dybe
Læushed, det venlige Tusmørke i den af Maanen mat
oplyste Celle, og hans lille Ruus, begyndte at søvn-
dysse ham, da opvakte en huul Raslen de søve Livs-

aander. Det store Skab syntes at bevæge sig, og lidt efter lidt at rykke ind i Bærelset. Neppe vilde han troe sine Dine. Idet han forsigtig reiste sig og greb Pistolerne, listede han sig sagte hen paa Tærne, og bemærkede med Forsærdelse imellem Skabet og Bæggen en næsten haandsbred Abning. Uden at tøve gav han et Skud derind, og et høit: „Jesus Maria!“ lod fra Skabets Indre. Længe varede Gjenlyden af Skuddet i de lange Hvælbinger. Da forekom det ham, som Lambouren trommede i Landsbyen. Rask og med Anstrængelse af alle sine Kræfter, trykkede han Skabet atter ind til Bæggen, stillede Bordet tætforan det, med Fodderne fast derimod, og saalunde oppeblede han med Sabelen i den ene og Pistolen i anden Haand, Dagbrækningen uforfærdet. Ved Morgensolens første Straaler traadte han til Vinduet. Enkelte Soldater kom tilsynne mellem Landsbyens Hytter. Da affyrede han sin anden Pistol og tilvinkede sine Folk. Næsten en heel Time maatte han vente paa deres Komme. Endelig hørte han Fodtrin i de hvælvede Gange, bankede med begge Næver paa Celledøren, og lokkede saaledes de Wildfarende til sig. „Gudskeelov! raabte den gamle Sergeantmajor, da han traadte ind i Cellen: at vi finde Dem ilive; Porte og Dørre vare tillukkede, vi maatte klabre over Murene; i Klosteret er hverken Prior eller Munk, intet Menneffe at høre eller see.“ — Capitainen, der nu, midt iblandt sine Folk, fik Mod igjen, fortalte dem den forrige Nats Tildragelser. „Allerede i Gaarastes, svarede den gamle Kriger: anede jeg intet Godt; siden mine Felstoge i Neapel og Kalas-

brien, stoler jeg aldrig meer paa Munkene. Da jeg endnu efter Midnat saa Bønderne rundt omkring at skjenke dygtigt i for Soldaterne, og alle Klosters Tjenere at drikke med, lod jeg Trommen røre, hvor med Bønderne just ikke var tilfreds. Havde jeg ikke gjort det og ladet stittigt patrouillere, saa havde vi alle denne Morgen været myrdede."

Soldater ilede til med Lamper og brændende Fakler. Man skjed Skabet tilside og begyndte at vandre i den skumle Buegang, i hvilken blodige Mærker førte til en Vindetrappe, som tabte sig i en stor Kjelder. Alle Braer bleve randsagede, og man fandt Intet. Allerede vilde man gaae videre, da en af Grenadererne mellem to hoi Steensfade opdagede en jernbeslagen Dør. Nogle Bøsseskud sprængte Laa sen, og see! Liggende paa Knæ, og ængstelig bønfallende om Naade, fandt man hele Klereket, og i det Midte Priorens Liig!

At lade Munkene flyde strax, torde Capitainen ikke vove; føre dem bort som Fanger, var for hans svage Mandskab ligesaa farligt, thi han maatte frygte for, at vorde angreben og tilintetgjort af de oprørde Bønder; at forlade Klosteret uslyndret, fraraadte ham Frygten for den pengegjerrige Marstals Brede. En Soldat, som var en Piemonteser og det spanske Sprog aldeles mægtigt, blev forklædt som Bonde, for at bringe hans Rapport til det franske Hovedkvarter. I midlertid blev Klosteret forvandlet til en Fæstning, og Refectoriet til en Kasserne, hvor man levede i Fryd og Gammen, indtil der kom et Hjælpekorps. Det rige Klosters Skatte læsledes paa Vogne,

Munkene bleve parviis sammenbundne og førte til Hovedkvarteret, hvor de kort efter bleve stude. Massena beholdt Broderparten, og Capitainen avansereede til Bataillonschef.

(Fortsattes.)

Indviklet Retsfag.

En fattig Saracener gik en Morgenstund ned i en Stegekjelder, hvor just Koffen stod foran Skorstenen. Han havde intet at kjøbe sig Mad for, og holdt derv for tørt Brød, som han tog op af Lommen, over Dampen af Stegegynderne. Koffen, hvis Røring ei just var den bedste, ansaae dette for et slemt Varsel, greb Betleren ved Armen, og fordrede at han skulde betale, hvad han havde forteret hos ham. Hiin indvendte: „Jeg har jo Intet nydt hos Dig uden Dampen af Dine Stege.“ — „Ja, det veed jeg nok, gjensvarte Koffen: men vær saa god, Hr. Ven, at sig mig een Ting! Kan J nægte, at Stegene, som ligge der i Panderne, ere mine? Evar — aa nei, vær saa god! — svar mig bare først paa det! — er det mine Stege eller ei?“ — „Bist er det Jeres, men“ — „Er saa ikke ogsaa Dampen af dem min? Hvor kan J — saadan gammel værdig Person, som J seer ud til at være — hvor kan J da vilde nægte, at Dampen ogsaa er min egen? kommer den vel fra

andet? — Vil I bare lade mig tale ud, I arrige og urimelige Menneſke! — kommer den vel af andet, end af mine Stege, ud af mine Potter — ved min Jld, paa min Skorſteen? — Er det da ikke min, enemin Eiendom? I har nydt, fortøret min — ſeer I — min Eiendom! ergo — Ja, for I maa vide, jeg kjender kanſkee lidt mere til porcus juris end I. Vær nu ſaa god at rykke ud med en Kjendelse for min lovlige Eiendom, ſom I har ladet Jer ſmage gandske ugeneret.“ — Betleren vilde ikke vide noget af den Snak at ſige, det gik til høiroſtet Diſpyt, og Cadi, ſom gik forbi juſt i det ſamme, traadte ogsaa ned i Kjelderens, for at høre, hvad Trættens Gjenſtand var. Da han var bleven tilbørlig underrettet om Sagen, ſagde han til Betleren: „Giv mig Din Pung!“ Betleren leverede ham den. „See her, ſagde Cadi: i denne Pung ere — 9 ſmaa Kobbermynter,“ han ranglede med dem for Rokken: „hører Du dem?“ — „Ja!“ — „Saa er Din Fordring akkurat betalt, min Søn! Du har ſaaet Klagen af hans Skillinger for Dampen af Din Steg. Proceſſen er endt!“

(Eh. Hell.)

Alle Koner regjere deres Mænd.

Engellænderne have et Ordsprog: „Den graae Hoppe er dog bedre, end de andre Heste,“ hvortil angives følgende Oprindelse:

En Adelsmand i en af Engellands Provindser, havde ægtet en Dame med betydelig Formue og mange andre indtagende Egenheder, men fandt dog efter kort Tids Forløb, at hun var af en temmelig herkesyg Karakter, og stræbte paa enhver Maade, at gjøre sig til Herre over ham og det hele Huus, hvorfor han besluttede, at lade sig skille fra hende. Han gik derfor til hendes Fader, og sagde til ham, at han vilde gjerne udlevere hendes hele Formue, hvis Faderen vilde tage hende hjem igjen. — Efter at have udforsket Grunden til hans Misfornøielse, spurgte Faderen ham: hvi han var mere utilfreds end alle andre Ægtemænd. Men den unge Adelsmand paastod, at han var ulykkeligere, end andre Mænd. Heller ikke troede han, at nogen Mand, som havde Følelse for Ret og Uret, lod sig beherske af sin Kone. — „Min Son! sagde den Gamle: Du er endnu lidt bekjendt med Verden, naar Du ikke veed, at alle Koner regjere deres Mænd, skjøndt ikke Alle paa een og samme Maade. For imidlertid at gjøre en Ende paa al Tvist imellem os, vil jeg underkaste min Paastand følgende Prøve: Jeg har fem Heste i min Stald. Tag disse, spænd dem for en Kjærre, og jeg vil sætte en Kurs med hundrede Æg deri. Hvor Du kommer igjennem og vil es

terforste Sandheden eller Usandheden af min Paastand, da lad en Hest efter Dig i hvert Huus, hvor Manden er Herre, og et eneste Æg der, hvor Konen regjerer. Dersom Du nu finder, at Du før er bleven af med Dine Æg end med Hestene, da haaber jeg, at Du ei mere vil holde Din Skjebne for saa usædvanlig, men at Du reiser hjem og ikke anseer Din egen Kone for at være noget større Onde, end Dine Naboers; bliver Du derimod for af med Dine Heste, end med Æggene, da tager jeg min Datter tilbage, og Du beholder hendes Formue." Dette Forslag var alt for fordeelagtigt til at kunne afflaaes. Vor unge Mand begav sig derfor strax paa Veien, for desfor at blive af med baade Heste og Kone.

I det første Huus, som han kom til, hørte han, at Konen med en heftig Stemme tilraabte Manden: han skulde gaae paa Døren. Her efterlod han et Æg, uden videre Udersøgelse. I det næste Huus mødte ham noget Lignende, og saaledes vedblev det i ethvert Huus, indtil næsten alle Æggene vare medgaaede. Da kom han til en anseet Mand's Bopæl, og bankede paa Døren. Herren var ikke hjemme, men Fruen bad ham med megen Artighed, at sidde ned, og sagde, at hvis hans Ærinde var af Bigtighed, saa vilde hun strax melde sin Mand det, dog ønskede hun ikke gjerne at forstyrre ham. — „Mit Ærinde, gode Frue, svarede den Fremmede: er blot at gjøre et Spørgsmaal, som De kan besvare mig lige saa godt som Deres Gemal, naar De vil være oprigtig mod mig. De

vil uden tvivl holde dette Spørgsmaal for eenfoldigt og upassende, ja, i en Fremmeds Mund, endog uhosligt, men da Udsalder af et betydeligt Væddemaal beroer derpaa, saa haaber jeg, De undskylder mig. Det er nemlig intet Mindre, jeg ønsker at vide, end om De behersker Deres Gemal, eller om han hersker over Dem?"

„I sandhed, min Herre! svarte Damen: er dette Spørgsmaal noget besynderligt, men da det imidlertid ikke bør falde Nogen tungt at opfylde sin Pligt, saa erklærer jeg Dem uden Betænkning, at jeg altid har været stolt af at adlyde min Gemal. Hvis imidlertid en Kones Ord i dette Tilfælde forekommer Dem mistænkeligt, da maa han selv tale for mig. Der kommer han!“ — I samme Dieblisk traadte Manden ind i Værelset, og da han, efter at nogle Undskyldninger vare gjorte, havde erfaret Samtalens Gjenstand, bekræftede han ethvert af den lydige Kones Ord. Hvorpaa han blev anmodet om, at undersøge sig den bedste Hest iblandt hans Forspænd, og som Foræring beholde den til en Erindring.

En smuk sort Hingst gjorde det stærkeste Indtryk paa Mandens Phantasi, men hans Gemalinde ønskede, at han vilde vælge den graa Hoppe, fordi hun meente, at denne vilde passe til Ridehest for hende. Manden argav sine Grunde, hvorfor han holdt Hingsten at være hende tjenligst, men Damen vilde ingenslunde opgive sine Fordringer paa den graae Hoppe.

„Hvad? sagde hun endelig noget stødt: Du vil altsaa ikke tage den graa Hoppe? Men jeg siger Dig, jeg veed vist, at den er bedre, end de andre Heste!“

„Nu vel, svarte Manden: naar det saa skal være“

„Ja, udbrød den Fremmede: naar det virkelig saa skal være, faaer De sandelig være tilfreds med et Æg, og jeg — tilføiede han sukfende — jeg maa igjen medtage alle mine Heste, og forsøge, om jeg kan leve tilfreds med min Kone.“

(K. Mùchler.)

L e g e n d e r .

L a a r e n .

I Paradisets blide Egne levede vore første Forældre som Guder paa Jorden. Ingen Sky formørkede den klare Himmel og ingen Laare havde endnu nedtrillet fra det menneskelige Dø. Kun Dugperlerne, der sunklede paa de brogede Blomster i Morgenrødens Guld, vare de Laarer, der hidtil havde viist sig paa Jorden. Glæden tilsmiledede Mennesket fra hvert Straa i den evigblomstrende Have, fra hver Frugt paa de bøiede Grene, men dette Smil blev ogsaa Laarernes Moder; thi Eva lod sig forføre, og plukkede Frugten af det Træ, Herren havde forbudt hende

at røre. Da hun havde plukket Frugten og holdt den i sit Skjød, trak den første mørke Sky over Himlen, og det var som om en iiskold Haand greb om hendes Hjerte. Forfærdet sank hun paa sine Knæ og bodede ei at skue op mod den mørke Himmel, der kun oplystes af de Lyn, der fore hen over hendes Hoved. Barmhertighedens Engel, der stod ved Herrens Side, græd, og hendes Taarer slukkede Lynet. Da var det, som om den iiskolde Haand trak sig tilbage fra Eva's Hjerte, og som en bodfærdig Synderinde saae hun op imod den mørke Himmel, da Engelen's Taarer vandt ned i hendes halvbrustne Dine og trillede over hendes Kinder. Gud, som fra Naadens Throne saae den bodfærdig Knælende med de forførende Frugter i sit Skjød og Angerens Taarer paa de blege Rinder, lod hende atter vende tilbage til hans faderlige Hjerte. — Med Synden, som alle Sorgers Moder, fulgte Taaren til Verden; men, som er Trostens og Haabets Budskab er den kommen fra Himlen, for at lette det bellemte Hjerte, og, som den er et Tegns paa den mørke Nummer, saa er den og, liig Dugperlen paa Straaet, et Tegns paa den frembrydende Morgenrøde.

O l i e g r e n e n.

I Edens Have blomstrede Olietræet og udbredte vidt sine vældige Arme. Om Aftenen, naar Adam og Eva vare trætte af deres Syssler i Haven, lagde de sig altid til Hvile under dets skyggefulde Grene, og, naar Solen brændte alt for stærkt i Middags:

skunden, var Olie træets Fod ogsaa deres kjelligste Til-
 flugtssted, og ingensteds hvilede de roligere end der, og
 da de maatte forlade deres barnlige Ukylds første
 Hjem, kastede de et taarefuldt Blik mod de Grene, un-
 der hvilke de havde nydt saa mangen blid Slummer.
 Udenfor Haven søgte de forgjæves deres kjære Olie-
 træ og, da Cain havde slaaet sin Broder ihjel, og den
 ene Synd fulgte paa den anden, vilde de saa gjerne
 have henaandet deres Kummer under dets mørke skyg-
 gerige Blade, men det var ingensteds at finde. Des-
 res Børneborn kjendte det ikke, og søgte det ikke hel-
 ser, men henlevede deres Dage i Riv og Usamdrægt-
 tighed, indtil Syndfloden, paa Noahs Familie nær,
 udslattede dem af Jorden. Da Noah med sin Ark
 en søie Tid havde svævet paa Syndflodens Bølge,
 og Elementerne havde ophørt at rase, og han nu
 troede, der hist eller her maatte være en tør Plet paa
 Jorden, lod han en Due flyve ud af Arken. Den
 kom snart tilbage og bragte en Oliegreen med sig i sit
 Næb. Paa den første tørre Plet var denne Green
 som Fredens og Rolighedens smilende Billede, frem-
 spiret. Der fandt Duen den, og bragte den med sig
 til Noah, ret som om den dermed var udsendt fra
 Himlen, for at sige: lad nu den Slægt, der med Dig
 igjen træder ud i Verden, opdrages til Fred og Sam-
 drægtighed, at ikke en ny Syndflod skal komme over
 Jorden! — Siden den Tid har Olie træet stedse spi-
 ret paa Jorden og, skjøndt den Slægt, der med Noah
 traadte ud af Arken, og hvis Udkom nu er vidt ad-
 spredt over Kloden, ikke har villet forstaae det Tegn,
 som den mod Arken tilbageflyvende hvide Due med sin

grønne Oliegreen bragte den, spirer det dog endnu, som om det med sin friske grønne Farve henpegede paa Haabet om bedre Dage. Sjelden rører man dets Blade; kun naar Krig og Uvedragt længe har hjem søgt et Land, og man under disses Ulykker har lært at paaafkjonne Fredens Betsignelser, smykker man sig med dets Grene; og fredelige Tyrster slynge dets Blade i sine Kroner.

Christi Bloddraabe. *)

Ved Foden af Korset paa det nøgne Golgatha, stod en Plante, der bar nogle mørke Blade, men ingen Blomster. Ret som med en barnlig Hengivenhed slyngede den sine spæde Grene om Korset, og da Dugperlerne endnu hang paa dens Blade, var det ligesom viis som den græd over Frelseren, der paa det Kors, hvis Fod den savnede, under de haardeste Piinsler bar al Verdens Synder. Saaledes stod den og stirrede op imod det blide, veemodigt smilende Ansyn, hvis Jæse var smykket med en Tornekrone; og, da Christus under Byrden af sine tunge Lidelser hældede sit Hoved mod Jorden og saae den lille Plante, der saa kjærligt klyngede sig op til Korset under hans Fødder, rystede han veemodig sit Hoved, og Bloddraaberne nedtrillede fra Jæsen paa Plantens Blade og bleve hængende som Blomster paa de spæde Stengler. — Planten har fra den Tid stedse baaret Blomster, findes nu vide omkring paa Jorden, og kaldes: Christi Blod:

*) *Fuchsia coccinea.*

draabe. Blomsterknopperne ere fuldkommen som
 Bloddraaber at see til, men naar de aabne sig og
 udfolde deres Blade, finder man, som et Tegn paa
 Forsoningen, et lille himmelblaat Belte at slynge sig
 om de spæde Frøstængler i Blomsterets Bøger.

(U. Olsen.)

En herlig gammel Skif i Engelland.

Da det maa interessere mangen Debitor at vide et
 Mittel til at betale sin Gjeld, uden at have Penge
 dertil, og det som mere er, uden at benytte sig af det
 forslidte Bankerospillarie, anføres her en Tildragelse,
 der for nylig skal være passeret i Engelland. En
 Enke i Grimsby (i Yorkshire) gjorde nemlig Brug af
 en af Landets gamle Skikke: for at fritage sin anden
 Mand for alle de Fordringer, der hidrørte fra den
 første, sprang hun nogen ud af Binduet i hendes
 Bopæl, og blev opfanget nedenunder af den samme
 Eiskers Arme i to troværdige Vidners Overværelse.
 — Skulde ikke denne gamle Skif i Engelland
 kunne blive optaget her, med en mere generel Udvi-
 delse, som en ny Mode?

Napoleons Grav.

Ved Din Grav, forunderlige Høie!
 Tænkeren med mørknet Afsyn staaer,
 Vender imod Himlen taus sit Die,
 Og beundrer, hvad han ei forstaaer;
 Seer den evige Alverdens Stifter
 Virke gjennem sundne Tids Bedrifter
 Til — o Held, at vi det ikke veed —
 Til et endnu ukjendt Hiemed.

Hvad har Kloden vundet ved hans Dyrer?
 Hvad har Verden ved hans Brøde tabt? —
 Taushed! Taushed, svage Hob! jeg byder,
 I hans Navn, som har Kolossen skabt;
 Lad dens Afte hvile! Flammen prøves
 Allerede hist, hvor Dommen søes,
 Længst for Stovets Blik den dæmpet var,
 O, hvis den nu lyfte reen og klar!

Hvo tør bømme? Den, der Rosen skabte,
 Satte hvasse Torne om dens Fod,
 O, lad os da mindes kun den Tabte,
 Som en Blomst, hvis Torne kosted' Blod.
 Fra vor Alder og til Livens Ende
 Blomstre vil maaskee kun Faa som denne;
 I et Eden sattes den af Gud,
 Og paa golde Klipper gik den ud.

(M. F. Hansen.)

Sappho's Svanesang.

Dvalfuld, taus en Sommerqveld
 Sappho sad paa steile Fjeld;
 Harpen laae i hendes Skjød,
 Langsomt blegued Aftnens Glød.

Op hun stod, den Sorgens Møe,
 Blikked ned i dybe Søe;
 Harpen i sin Arm hun tog,
 Bevende dens Gulb hun slog.

Og til Harpens sagte Klang
 Dvæbed hun sin Svanesang;
 Zephyr stod, den Ungling spød,
 Nær, og lytted til og grød.

Og da Sangen ud har tont,
 Rast, med Dødens Gru forfont,
 Sappho fra den steile Rand
 Springer ud i dybe Vand!

Zephyr gaaer med sagte Fjeb
 Paa de steile Bover ned;
 Og paa dem i lette Gang
 Skriver Sapphos Afstedsang.

Skriften end paa Vandet staaer
 Uubstøttet Nar for Nar;
 Men allene Kjærlighed
 Denne Skrift at tyde veed.

(G. N. Schwach.)

Christen = Tro.

(Af Pastor Thisteds Andagstetimer.)

Hvad staaer mig bi,
 Naar dybt jeg stønner paa den trange Sti?
 Hvad gyder Dlie i den matte Lampe,
 Hvad styrker mig i Livets tunge Kampe?
 Hvor finder jeg et Harnisk, hvor et Stjolt
 Mod mine Fjenders Vold?

„Med Troen kamp mod alle Dine Fjender —
 „Den er den Seir, som Verden overvinder.“

Men ængstligst

Jeg stirrer op mod Himlens høie Sky,
 Imellem den og mig et Dyb jeg stuer,
 Hvorfor i Støvet svimlende jeg gruer.
 Mon Noget vel kan fylde Svælget ud
 Imellem mig og Gud?

„Tro er den Bro, ad hvilken Du kan stige
 „Fra Støvet Dal til Herrens Raaderige.“

Nu staaes jeg da

Ved Raadens Dør. Hvor kommer Røglen fra?
 I Angstens dybe Lone Sjelen sukker:
 Hvad er det, som i Himlen ind mig lukker?
 Skal udenfor i Dødens Nat jeg staae,
 Og u hørt banke paa?

„Tro Røglen er, og hvor den er at finde,
 „Det sagde Han, som Himmelen har inde.“

De Elskende paa Kirkegaarden.

Han.

Gaaf med mig, Gulde, blandt de Dødes Grave!
 Blandt disse Stene Fredens Vænder hve.
 Blank smiler Himlen over Herrens Hæve,
 Og i sin Marter føler Sjelen No.
 Snart skilles vi. Ut, sage Tiden haster!
 Sig Verden mellem vore Hjertes Fæster —
 Vil Du mig blive tro?

Vil Du mig blive tro, naar Dal og Bølge
 Adskiljer os, og ei jeg seer Dig meer?
 Jeg vil i Uffædstrimen ei Dig følge,
 Ut Du mig est som Herrens Himmel Hær.
 Jeg heber: Lyt til Veemods omme Stemme!
 Hvor: Kunde Du, o kunde Du mig glemme,
 Naar jeg ei var Dig nær?

O, kunde Du! Hift Taarepilens !Grene
 Mod Jorden hve sørgende sig ned:
 Gaalebes vilde jeg, forlaht og ene,
 I Gavnets Marter gaar de sidste Fieb.
 Kom hid, vi vil paa denne Steen os sætte —
 Svar nu: Kan Du i Livets Larm forgjætte
 Min Uffædstaare heeb?

Hun.

Din Uffædstaare mig paa Sjelen brænder,
 Og evigt vil jeg mindes denne Stund.
 Forsag kun ei! Sin Fakkell Haabet tænder,
 Og lyser mildt igjennem Dødens Lund.

Kæf mig Din Haand — sæl, hvor mit Hjerte banker
 For Dig! Jeg bærer Dig i mine Tanker
 Til Gravens stille Blund.

H a n.

Dig søgte jeg, naar jeg i navnløs Kængsel
 Mod Firmamentets Stjernebælvning saae;
 Dig søgte jeg, naar Vandet af sit Kængsel
 Til Vandets Rige ønskede at gaae.
 Dig søgte jeg, naar mine Taarer glede
 Ud Rinden ned, naar jeg i Smertens Hede
 Anruft under Korset laae.

Jeg har Dig fundet! Du est min til Døden —
 Hvo vil, hvo kan Dig rive fra min Barm?
 Jeg har Dig fundet! Du i Sjælensøden
 Min Sol skal være, straalende og varm.
 Jeg har Dig fundet! Al, men Baandet brister! —
 Vi skilles ad, og atter jeg mig lister
 Min Vei, forladt og arm.

Dig vil jeg søge, naar mig Stjehnen støber
 I Livets haarde Rampe grusomt ud;
 Dig vil jeg søge, naar mit Hjerte bløder
 I Jordensødens Vinterstorm og Slud;
 Dig vil jeg søge med de samme Blikke,
 Og al, og al, jeg dog Dig finder ikke,
 Min Sjæls forlorne Brud!

H u n.

Hengiv Dig ei de dybe Afkæbsmerter!
 Gaalønge ingen Haand en Muur af Jis

Formaaer at reise mellem vore Hjerter,
 Er det ei tabt, vor Elfs Paradiis.
 Saalænge Eden, som vor Sjel har svoret,
 Uroftet stander, er det ei forloret,
 Vor Lykkes Paradiis.

San.

U, Haabets Glimt er svagt!

Sun.

Ja, Fordehaabets! Men et bedre blinker
 Fra Kjærlighedens Himmel til os ned.
 Snart svinder Savnets Tid og Døden vinker —
 Paa Graven blomstrer først vor Kjærlighed.
 Farvel. Vil ei Din Sjel paa Jord mig svige,
 Da seer jeg Dig igjen i Himlens Rige —
 Far evig vel i Fred!

(Louise Brachmann.)

S i s t e r e n .

Sulbmaanen rolig speilte sig
 Paa Havets blanke Overflade,
 Og Himlen tindred' stjernerig,
 Høit over Egekronens Blade.
 Fra Lunden Fuglehøret lød,
 Mens Aftenklokken Hvile bød.

I liben Braa, paa Rabverbord,
 Saa muntert Anna Dugen bredte,
 Mens Svend sang, prisende vor Jord,
 Og hilbed' Fissergarn udredte.
 De Smaae omkring ham alle sad,
 Og saae og lytted' paa ham glad.

„O Sluttes! sang han: glemmer ei,
 „Vor Jord har mangen salig Glæde,
 „Der blomstrer os paa Livets Bei,
 „Naar kun vi Dydens Fodspor trædes;
 „Ved nyttig Daad, mod Maalet gaaer,
 „I Evnen her og hisset faaer.“

Nu spiste, spoged' de og sang,
 Saa inderlig ved Liden glæbet.
 Og savned' ei Pokalers Klang,
 Og tratted' ei om Herresædet.
 Men af — saa kort som Glædens Vaar,
 Saa kort den Armes Fryd bestaaer!

— Saa mærk en Sky for Maanen gaaer,
 I Havens Træer Binden suser; —
 Ei Rattergalen mere flaaer,
 Og Havet stiger høit og brusser.
 — Da Svend af Bindet titted ud,
 Han sukted' lydt: „Os hjælpe Gud!“

Flux ilende han greb sin Hat,
 Mens Anna, ængstet uden Maade,
 Udbrød: „O, Hal Du ud inat!“

Bliv her! Lad Gud for Giebneen raabe." —
 „Gaaer jeg ei ud — før Morgenstund,
 Mit Garn er tabt paa Havets Bund."

Ru Børnene saa bange græd,
 Og bad til Herren i det Høie;
 „O Gud! saa sukke! Anna ræd:
 O lad min Angst Din Medyndt høie.
 De Bølger taarne sig saa brat,
 De spaaer, min Svends den sidste Nat."

„O vee mig arme Fiskermand!
 Saa frygteligt de Storme hvine!
 Og reddes ei mit Garn paa Stand:
 Hvor faaer jeg Brød til mig og Mine?
 Nei! Pligt for Frygt ei vige bør:
 Jeg her ei længer døde tør."

— Med angstligt Skrig, til Strandens Bred
 Ham Børnene og Anna følger;
 Og da han staaer i Baaden ned,
 End fraader meer de vrede Bølger.
 Mens Stormens Hyl saa frygtelig
 Brød Aveirsfuglens Garselskrig.

Snart løb igjennem Stormens Brag:
 „O Anna!" — Svend! — „O Børn!" — Fader!
 Indtil — et grusomt Bølgestag
 Hans sidste Ord fra Laben tager.
 — Om Morgenens ved Larkens Sang
 Svends Eiig man fandt paa oplyst Tang.

— I Annas Barm boer ingen Fryd;
 Dag Hyttens Dag er mørkt og øde,
 Og kun Gravklokkens Barseløyd
 Kan hende Livets Qual forsøbe.
 Den minder dog: I Gravens Skjød
 Er Maalet for hver Jordens Nød.

Ved Midnatsstund, med sine Smaae,
 Til Strandens Bred hun ofte iler,
 Og — som hun Svend i Himlen saae,
 Til Haabet gjennem Taarer smiler.
 Ja, nær ved Glæden Sorgen gaaer,
 Og kort den Armes Fryd bestaaer!

Seld os! som trygt paa Landet gaaer,
 Og seer de brede Bølger fraade;
 Mens Brødre hist i Isen staar,
 Indfruebe, i svage Baade;
 Der — friste Livets største Nød:
 I Kæbvel — Kulde — Hungersbød!

Ja! — Alle Brødre for een Gud;
 O Mæghn! vore Hjerters vakte!
 Idet vi følge Himlens Bud,

Og Broder = Søemand Haanden raffe.

Vi staae jo paa det faste Land;

O, vee den arme Fiskermand! *)

(G. Søeborg.)

*) Forestaaende er flevet i Anledning af den sørgelige Tildragelse med syv næsten ihjelrosne Mennesker — Fiskere fra Gilleleie i Sjælland — som i otte Dage uden Næringsmidler dreve om for Isen, paa det vilde Hav, indtil Forsynet forbarmedes over dem, at de bleve frelste ved Nordsminde i Sylland, men i den ynkeligste Forsatning, da Hænder og Fødder vare angrebne af Koldebrand.

Det vilde være en Lindring i deres Smertes, om Gøddædighed forenede sig med Medlidenhed, til en Skjærb for deres Koner og talrige Børneskøl, der langt fjærnede fra dem, end sukke for Redning om deres Liv.

Opløsning af Gaaden i det sidste Hefte:

Mennesket i Livets forskjellige Stillinger.

Tilfælde og Bestemmelse.

Gjennem en tætbevokset Skov vandrede den attent-
aarige Barbeersvend Berner tilbage fra en langt bort-
liggende Landsby, til den Flekke, hvori hans Principal
og Pleiefader kogte Salver, og havde en Pensjons-
anstalt for Blodigler. „Ak! jeg Ulykkelige, sagde
han til sig selv: hvi har den ubarmhertige Skjebne
saaledes stødt mig ud i Verden, uden at lade mig
kjende Fader eller Moder, og overgivet mig til en
haard Pleiefader, som jager mig ud i den kolde No-
vemhernat, for at betjene en gammel Bondkons i den
fjerne Landsby med Kopsætning!“

Berner var et Hittébarn. Barberen Zacharias
Berner havde paa Hjemreisen fra en Kirkesvielse fundet
det ham som et tre Aars gammelt Barn, svøbt i Pjal-
ter, vansmægtende af Hunger, paa Landeveien.
Æsculaps Søn ynkedes over det hjælpeløse Bæsen,
og han besluttede, begejstret af den sundne Dags
Nydelser, at forbarne sig over Ormen og antage ham
i Barns Sted. Den snu Barbeer gjorde hurtig den
Beregning, at hans Medborgeres veldædige Gemys-
ter vilde lette ham Omkostningerne ved Drengens Op-
dragelse i hans Mindreaarighed, og at han som Yng-
ling og Mand kunde blive hans Successor, og en
Støtte for ham i den skrøbelige Alder. Og Zacha-
ria's Spaadom traf ind. Enhver fik den smukke Dreng
kjær, og kappedes om at gjøre ham Foræringer, og
da han vorte til, vissede det sig, at han snart havde

19 B.
(17)

fattet mere af Saarlægekunsten, end den Gamle selv, og de, som tilforn havde viist Drengen Godhed, vilde nu ogsaa gjerne betjenes af ham i de Tilfælde, som fordrede Lægens Bistand.

Men Zacharias Berner var ingen hjærlig Pleiefader mod sit Hittébarn, som han havde opkaldt efter sig, han var en ond og knarvurren Stedfader, især fra den Tid af han mærkede, at Ynglingen var ham overlegen i Kundskaber, hvilket tændte den ærgjerrige Barbers Konstnid i lys Lue.

Berner var ikke lykkelig i den ham af Skjebnen anviste Stilling; han sølte, at han var kaldet til noget Hsiere, end at barbere og stryge Plastre, og i saadanne mørke Timer, som daglig forøgedes ved Pleiefaderens stigende Uvenlighed, var hans Violin ham den eneste Trost, paa hvilket Instrument Stedets velvillige Musikus havde givet ham Underviisning, saalænge indtil ogsaa han havde mærket, hvorledes Drengens dagligen mere fremtrædende Talent fordunklede hans eget.

Utilfredsheden med sin Skjebne var Aarsagen til ovennævnte Monolog, som Berner holdt om Natten paa sin Hjemvei. Misfornøiet tilte Ynglingen fremad, uden synderligt at ændse Uveiret trindtomkring sig. Bludseligt raslede det i Bustene tæt foran ham. Forsærdet standsede den unge Berner, men blev ei vel tilmode, da tvende frygtelige Personer i en sælsom Dragt, rundelig forsynede med Dolke og Pistoler, treen hen for ham, og holdt ham deres Tyvelygter op i det blegnende Ansigt. „Det er ham!“ raabte den Ene af dem, med et skarpt Blik paa den skjælvende Yngling, medens den Anden slog sin djerpe Næve i ham

og sagde: „Vi have længe ventet paa Dig, følg os nu uden Modstand, det vil ei blive til Din Skade.“ Berner indvendte derimod med bævende Stemme, at hans strenge Pleiefader ventede ham derhjemme, og at hans lange Udeblivelse vilde paadrage ham hans Brede. — „Han vil faae længe at vente paa Dig!“ svarte ham den Ene med høi Latter, medens den Anden med spændt Pistol bød ham, uden Omstændigheder følge med, og drog Berner med sig gjennem Skov og Krat. Da blev han pludseligt omslynget af sine barske Ledsageres stærke Arme, en Pibe lod igjennem Mattens Mulm, Jordbunden aabnede sig under dem, og alle Tre fore ned i Dybet.

Aftenen før den samme kolde Novembernat, da Berner blev bortført, kjørte en stadselig og sværtlæsset Reisevogn, trukken af fire raske Skimler, paa den fra begge Sider med tæt Skov indsluttede Landevei. Equipagen tilhørte Grev Lorring, en gammel fortjent General, der havde søgt Lindring i sine Smerter ved en berømt Sundhedsbrønd. En yngre Søster, boende ved Rhinen, havde bedt den elskede Broder at besøge sig, for tillige at lære at kjende sin unge Broderdatter Amalie, en fortryllende sextenaarig Pige, som ledsagede den syge Fader, og pleiede ham med barnlig Omhu.

Hos hende havde Greven tilbragt Høsten, og lært sin elskværdige Datter at kjende Rhinegnens hele

Herlighed i dens hyppige Fylde. Nu vare de paa Hjemreisen. I et Hjørne af Vognen laae Generalen i dyb Søvn. Grevinde Amalie holdt sig med sin Kammerjomfru, for ikke at vække Faderen, om det behagelige Landliv og de sundne Glæder. Og saa de toende Piger var Søvnens Gud nærved at befeire. Da lod pludseligt fra alle Sider en sælsom Piben, der faldt nogle Skud og en vild Larm reiste sig omkring Vognen. Generalen hævede Brystet med et dybt Suk, Blodet strømmede ud af hans venstre Side; Fruentimmerne faldt i Usmagt, Kudsken og Tjeneren vare, trufne af Skuddene, styrtede ned fra Forsædet, og de skummende Heste stræbte forgjeves at løsrive sig fra Røvernes Hænder. En høi, rank Mand i sort Paaklædning, med Galge og Hjul paa den solbrodeerte Hue, traadte hen til det aabnede Vognslag. Hans Ledsagers Lygter oplyste Vognens Indre, og med et hvinende Skrig styrtede den Sorte tilbage. „Hvo er Skyld heri? raabte han med frygtelig Stemme: Hvo gjør et blodigt Indgreb i mine Følelsers Helligdom, i det Eneste, som jeg endnu har tilovers! Hvo har saalunde understaaet sig, at hidskalde Nemesis?“ Forfærdede samlede hans Staldbrødre sig omkring ham; Deeltagelse og Medlidenhed malede sig i deres forvængede Ansigter. Men han kom snart igjen til Fatning og besøel En af dem: „Du Arnulph sætter Dig ind i Vognen til den Gamle, stiller Blodet og forbinder Saaret, saa godt Du kan. Med Dit Hoved skal Du indestaae mig for, at bringe ham levende til Hulen. Ogsaa Fruentimmerne betroeer jeg til Din Pleie.“ — Svøget satte sig nu langs

somt i Bevægelse. Den Sortklædte gik mørk og dybtindsluttet i sig selv foran, og Sindbilledet paa den skrækkelige Forbryderdød, tog sig ret gyseligt ud i Maaneskinnen. Hans Staldbrodre ledte Vognen tause og forsigtige, og det Hele forsvandt ad affides Skoveie i Natens Mørke.

Da Berner kom til Besindelse igjen, saae han sig i en stor, hvælvet Klippehal, der sparsomt oplystes af en nedhængende Lampe. Hans to Ledsgere stode ved hans Side, andre frygtelige Skikkelser viste sig hist og her i Krogene, og stærke Fodtrin rungede gennem de skumle Gange. I en med en stærk Jerndør fasttillukket Sidehvælving, lod nogle qvindelige Klage-toner, som kontrasterede græseligt mod de vilde Svendes Sværgen og Banden. O hvor gjerne havde Berner nu ei ønsket sig tilbage til den vrantne Zacharias, og med hvilken Fryd mindedes han de Dieblikke, han havde været saa lykkelig, at holde Bøndernes forvoxne Skjæg inden deres tilborlige Skranker!

Ved en Bæg i Hulen var et Leie, hvorpaa en ung Mand med blegt Ansyn laae udstrakt. Han var hemsjunken i dybe Alvorstanker og stirrede vildt hen for sig; ingen Lyd kom over hans Læber, og en navnløs Smerte syntes at rase i hans Indre. — Til ham blev Berner ført hen; men den blege Mand mærkede ikke den Fremmedes Komme. Ynglingens tvende Ledsgere bsiede sig med Urefrygt, og kun ved sagte Kommen vovede de, at kundgjøre ham deres Nærvæ-

relse. Endelig brød den Ene Taussheden, og tiltalte ham med dæmpet Stemme: „Her, Hovedsmand, bringe vi den forlangte Saarlæge.“ Disse Ord bragte paa eengang den Skindsøde tilliø. Han foer op fra Leiet, og idet han med et mørkt gennemtrængende Blik maalte den skjælvende Berner fra Top til Taa, sagde han med hjertegribende Røst: „Har Du Mod og Dygtighed til at forbinde og læge et dybt Saar, saa begiv Dig til hiint Sidedammer og drag Omsorg for den Saarede, som Du vil finde der. Men mærk Dig dette og læg det paa Hjerte: dser den Enge ved Din Brøde, saa er Du uden Naade dødsens, kommer han sig, saa venter en Belønning Dig af hundrede Dukater. Gaae nu og læg Haand paa Værket.“

En stille Gysen gennemfoer vel den unge Saarlæge, men i Tillid til sin Konst fulgte han trostigt den Ene af sine forrige Ledfagere, der nu ilede foran ham som hans Fører.

I det Bærelse, som Berner nu betraadte, blev han Vidne til et Optrin, der endog virkede dybt paa hans til Synet af menneskelige Lidelser eller ikke uvante Gemyt. Paa et lavt Leie laae en Olding, hvis sølvgraae Haar bød Urefrygt, hans Dine vare lukkede, det indfaldne Bryst aandede svagt, og Bevidstheden syntes at have forladt ham. Men hvo formaaer at skildre den overvætted Ynde, forenet med den dybe Kummer, som stod malet i den Niges Ansigt, der knælede ved Leiets Fod. Berner stod fortabt i Beskuelsen

af den skønne, lidende Skabning, da hans Fører betydede ham, at det var den saarede Olding, hvis Helbredelse og Pleie var ham overdraget; Ynglingen nærmede sig Leiet. Men da den klagende Mø hørte ham nævne som den Læge, der var sendt til hendes Faders Frelse, faldt hun ham tilføde, omslyngede hans Knæ og tilraabte ham med Taarer: „Bed Alt, hvad Helligt er, besværger jeg Dig, frels ham! See, alle Verdens Skatte svinde bort mod denne Edles Liv, og med ham synker al Lykke i Graven. Red ham. Red ham. Lønne Dig, kan jeg ikke nu, thi de have jo berøvet os Alt; men der vil komme en Tid, thi Gud lever evig og er retfærdig, en Tid, da jeg vil kunne gjengjelde Dig, da mine Taarer ville worde ægte Perler, da —

Udtømt sank den Ulykkelige til Jorden, og Afmagtens veldædige Slør foldede sig over hendes Sjæl og lindrede Livets Smerte. Berner overgav hende til hendes Kammerspigens Omhu, thi den Saarede havde nærmest Krav paa hans Hjælp. — Ynglingen løste den slette og skjodesløse Bandage, og fandt til sin store Glæde, at Skuddet kun havde sveisfet Siden, at Saaret ingenlunde var dødeligt, og at Oldingens Afmagt kun var en Følge af hans store Blodtab. Han forbandt Saaret paany efter Konstens Regler og forsikkrede den yndige efter Afmagten gjenopvaagnede Jomfru, at hendes Fader var udenfor al Fare. Gjennemtrængt af en sværmerisk Taknemlighed, faldt Yngen atter Ynglingen tilføde, og kaldte ham en frelsende Engel, sendt hende af Forsynet. Men Berner hævede den Yndige op og vendte sig til Oldingen, der just

aabnede Dinene, og med svag Stemme spurgte efter sin Datter. Til hende overlod den unge Saarløge Faderens Pleie og begav sig med sin Ledsager tilbage til den forreste Hal, hvor den blege Hovedsmand gik op og ned med utaalmodige Miner.

„Nu, hvad Budskab bringer Du mig fra den Saarede?“ tiltraakte Denne ham, saasnart han traadte ind. Berner gav det bedste Haab, og meente, at den Syge, saafremt der ikke tilstødte ham noget ugunstigt Tilfælde, hvorfor han ikke kunde borge, vilde være helbredet inden fjorten Dage. Hovedsmanden syntes behageligt overrasket ved denne Tidende, men det lyse Blik fortrængtes hurtigen af de mørke Kummerstyer, og med den hule, barske Stemme, som Berner alt kjendte fra den forrige Samtale, befoel han Ledsageren, at beberte Ynglingen og anvise ham et Leie. Udmattet af den foregaaende Rats Besværligheder, modtog han med Glæde de fremsatte Forfriskninger; men Søvnens vederqvægende Vande undveeg hans Leie, tusinde Ideer, avlede af hans sølsomme Stilling, gennemkrydsede hans Hjerne, og det blev ham kun altfor indlysende, at han befandt sig mellem Nøvere og Mordere. Men hvad der kunde bevæge den blege og mørke Hovedsmand til denne ængstelige Omhu for et af sine Slagtofferes Liv og Helbred, den Gaade formaaede han ei at løse.

I Klippehulens Gange var det muntert hele Ratten. Fra det Fjerne lød det som en Drikkeviser ved et muntert Lag, der klinkedes med Glas, og enkelte Glædestoner naaede Berners Dre, som sønløs kastede sig paa Leiet. Fra det Gemak derimod, hvori

Hævedsmanden opholdt sig, fornarm han dybe Suf, ja det forekom ham stundom, som hørte han en sagte Graad. — Endelig krævede Naturen sin Ret, og udsfrakte Søvnens ubervingelige Scepter over Ynglingen.

Da han næste Morgen undersøgte den Gamles Bunde, fandt han den allerede i god Bedring. Den Syge havde havt en rolig Søvn, der havde forjaget Saarsfeberen og hans Mathed. Den skjonne Piges Blikke vare med Uro fæstede paa Berner, medens han forbandt Faderen; men da han paany forsikkrede hende, at Oldingen skulde werde lykkelig helbredet, nærmede hun sig ham med frygtsom Mine, og i hendes Afsyn brændte Skamrødme over den Eidskabelighed, hvormed hun forgangen Nat havde opfordret den unge Mand til at frelse hendes Fader. „Tilgiv mig hiint Dieblis heftige Opbrusen, og hold mig hiint Forrøvelsens Udbrud tilgode!“ bad hun med en Stemme, som gjennemtrængte Berners Jnderste. En saadan Pige havde endnu aldrig talt Ynglingen saalunde. Det var ham umuligt, at give hende et sammenhængende Svar, og kun i afbrudte Ord formaaede han, at bevidne hende sin Hengivenhed og Tjenestiver. Derhos slog han Dinene til Jorden, og en hoi Rødme overdrog hans Afsyn.

Et andet paafaldende Syn for Ynglingen var Bærelsets totale Forvandling. Væggene vare betrukne med sine Tæpper, for at afsværge Sugtighedens ska:

delige Indskydelse, og Gulbet var ligeledes belagt der med. I de store aabne Kufferter saae han gyldne og kostbare Klenodier, og en rigtbroderet Uniform laae ved en Side. — Berner blev snart bragt ud af sin Forundring ved Jomfruens Erklæring: at Bærelset strax efter hans Bortgang var bleven beklædt og belagt saa omhyggeligen, og at endog deres Reisekufferter til deres store Forundring vare blevne dem tilstillede, uden at deres Indhold i mindste Maade var bleven rørt. Hun selv kunde ikke begribe, hvilken gunstig Stjebne hun skulde tilskrive den Uedelmodighed af Røvere, i hvis Hænder de efter al Sandsynlighed dog vare faldne.

Berner blev kaldet til Hovedsmanden. Med forslagte Arme og mørke Miner vandrede han op og ned i Bærelset. Hans Dine gnistrede, hans Bryst var i synlig stærk Bevægelse, og man kunde see paa ham, at store Tanker og Beslutninger gjennemkrydsede hans Indre. Efter at have hørt Berners Beretning om den Saaredes Tilstand, tiltalte han ham saalunde: „Begiv Dig igjen tilbage til den Syge. Hvad der endog skeer, hvad Rædsomt og Ulyseligt I end monne høre, vær roligere, intet Haar skal krumbes paa Eders Hoveder. Paa nogle Timer maa jeg forlade denne Hule og træde tilbage i Livet, men min Magt skal beskytte Eder, og den forsvarer sit Herres dømmes i disse Hvælvinger, saalænge der endnu rinder en Draabe Blod i mine Aarer!“ — Under denne Samtale sank Barometret for Berners Mod i en Hast nogle Grader, og med bange Anelser og ængstelige Blik i Fremtiden gif han skjælvende tilbage igjen

nem Jerndøren til den saarede Oldings Bærelse. Klirrende faldt det uopbrydelige Lukke til efter ham, og han hørte tydeligt, hvorledes Hovedsmanden til-
laafede Døren og gav tvende Drabantere Befaling at forsvare Indgangen indtil Døden, det være saa mod hvem det vilde. Derpaa blev det stille og man fornam kun de dumpe Trin af de frem; og tilbagevandrende Bevogtere.

Den skønne Pige kom Werner forfærdet imøde og spurgte ham om Uarsagen til disse Forholdsregler. Werner fortalte hvad Hovedsmanden havde aabenbaret ham, samt hans Befaling, at oppebie hans Gjenkomst i dette Bærelse. Da blegnede den hulde Jomfru, og udbrød med Smerte: „Have vi da ikke endnu udtømt Ulykkens Bæger tilbunds, skal da al Modgang samle sig over vore Hoveder!“ Men Oldingen foldede Hænderne og sagde med svag Stemme: „Forlad Dig paa Gud, min Datter, hans Villie er retfærdig og almægtig, han vil ogsaa føre os ud af denne Labyrinth.“ Ynglingen betragtede med inderlig Bevægelse den skønne, frygtsomme Pige, og i hans Hjerte vaagnede en Hølelse, som hidtil var ham fremmed.

Under bange Forventning var en Timestid forløben, da hørtes pludselig Allarm derude, Sværde klirrede og skrækkelige Eder trængte til de Lyttendes Døren. Begge Døgtterne syntes at være i heftig Ordstrid med de Andre. Larmen blev vildere, vældige Slag dundrede paa de skjærmende Dørre. Den skønne Pige var sunket ned paa Leiets og vred Hænderne med et gudhengivent Blik mod Himlen. Det

fortvivlede Modss Lue flammede i Ynglingen og hans Hu stod til at storme ud og drive de blodtørstige Røvere tilbage fra den Elskedes Helligdom. Men med uslyrlig Voldsomhed rasede Stormen derude, det var som eet Skrig fra den affindige Mængde mod de sig værgende Bogtere. Men pludseligt forvandlede den frygtelige Larm til Gravens Stilhed. Der faldt et Skud, men ingen Lyd var mere at fornemme.

Denne dybe Stilhed havde vel omtrent været en halv Time, da raslede pludseligt Jerndørrens Hængsler — forskædet foer den bedende Vige op og Berner stod i spændt Forventning; men det var kun Een af de tvende Drabanter, som kaldte ham til Hovedsmanden.

Berner betraadte Hovedsmandens Bærelse med Gysen, thi Gulvet dampede endnu af det friske Blod, og Krudedampen opfyldte Hulen. Hovedsmanden sendte Drabanten bort og beholdt Ynglingen allene hos sig. Hans mørke Ansyn opklaredes lidet, en sagte Nodme farvede de blege Kinder, han saae næsten munter ud. „I vare vel meget bange derinde under Oprøret?“ tiltalte han Ynglingen. — „Vi forlode os paa Gud og Eders Ord!“ svarede ham Denne. — „Den Dumdriftige har bødet sit Forræderie med Døden, vedblev Hovedsmanden: min gode Stjerne førte mig just tilbage i det rette Dieblif. Nogle Minuter sildigere, og det havde maaskee været for sildigt, og det store Offer havde været bragt forgjeves.“ Disse

sidste Ord talte han saaledes ved sig selv, at Berner neppe kunde høre dem; deres Mening var ham desuden uforstaaelig.

Hovedsmanden fæstede Dinene stibt mod Jorden og syntes hensjunken i dybe Betragtninger, omsider foer han op, som En, der med Magt vil løsrive sig fra en hæslig Drøm, og sagde til sig selv, som om han troede sig uden Vidner: „Hvad er der da egentlig saa stort og græsseligt deri? Uslinger kalde det Døden, og henlægge et byrdefuldt Liv, af Frygt for det Skrækkedillede, som dog tilsidst favner dem med sine Knokkelarme. Mænd afryste det usle Livs Lænker, og træde modigen hiint Intet eller hiint Hinsides imøde. Lad det saa være! Mig forsoner denne Gjerning med mit Liv.“

En uvilkaarlig Bevægelse af Berner vakte den Grublende af sine Drømme, og idet han atter vendte sig til Lægen, sagde han: „Du maa nu taalmodig bide hos den Saarede, indtil Eders Befrielsestime slaer. Den er ei mere fjern. Jeg har kjøbt den for en Priis, som maaskee vil synes høi og dyr, men mig tykkes den saa ringe, at jeg ikke engang agter den Tak værd.“ Med glad Studsen betragtede Berner Hovedsmanden, som vedblev: „Forkynd hiin Olding mine Ord. Siig ham, at jeg betaler hans Frihed og Liv med Døden, maaskee med den skændige Død paa Skafottet, siig ham — dog nei! naar J ere befriede, men før ikke, ved Oldingens Fred og Høbesørger jeg Dig — naar J ere befriede, saa overræk ham dette Brev, det vil opklare Alt. Maaskee sees vi ikke mere; tag denne Guldbørs til Belønning

for Din Tjeneste." — Berner folte den vægtige Børs i sin Haand, skjulte Brevet i sin Barm, og Hovedsmanden gav ham et Bink til at gaae sin Vej igjen.

Den glade Mine, hvori hans Skjønne Fremtids Udsigt tydeligen afprægede sig, bebudede de ventende Venner noget Godt. Og da han nu fortalte, at Røverbandens Hovedsmand havde forsikkret ham, at deres Befrielse var nær, da græd den elskelige Jomfru dybt bevæget og hendes Hjerte udgjød sig i Tak til Forsynet, som formaaer at lede selv de fordærvede Gemytter til det Gode. I et fyrigt Udbrud af barnlig Kjærlighed omfavnede hun Faderen, der velsignende kyskede den gode Datters Pande. Men Unglingen stod hensjunken i maaløs Henrykkelse over det herlige Skuespil.

Men endnu forestod dem mange ængstelige og rædsomme Dieblikke. Ofte leire giftige Slangar sig over Livets skjønneste Blomster, men den Almægtiges Vande dræber dem, og Krandsen straalar i fornyet Glæde.

Da Berner lagde et nyt Bind om den Gamles Bunde, fandt han denne i god Bedring, udtalte sin Glæde herover af Hjertets Fylde, og priste sig lykkelig ved at have frelst den Erværdiges Liv ved sin Kunst. Men Oldingen vendte sig med Alvorlighed til den unge Saarlæge, og spurgte: hvilken uheldige svænger Stjerne, der havde ført ham blandt Røvere, og hvorledes han saa ung havde kunnet opoffre sig til et saadant Haandværk? — Da fortalte Berner, gysende over en saa skjændig Mistanke, sine hidtilværende Livsforhold. Med stor Deeltagelse havde Joms

fruen hørt paa hans Fortælling. — Ynglingens ubekjendte Herkomst tillod de søgteste Formodninger og hævede ham i den skjønneste Piges Dine, der ei kunde dølgge for sig selv sit Velbehag i den hjælpsomme, blomstrende Yngling, høit over sin Stand. Men neppe havde Berner endt sin Fortælling, før der paaany høretes Larm i Hulens yderste Gange, kun syntes samme denegang at tage en anden Retning. „Vi ere forraadte, vi ere omringede, alle Tilgange ere besatte med Soldater!“ saalunde lød det forvirrede Hyl fra hundrede Stemmer. Deriblandt hørte man Hovedsmandens klangfulde Kommandorøst, opmuntrende til modigt Forsvar. Larmen syntes at flytte sig end mere i det Fjerne. Frygtsom saae Jomfruen hen til den elskede Fader, der glad udraabte: „Hører Du, Amalie, vore Befriere nærme sig!“ Da tænkte Berner paa den blege Hovedsmand, og i hans Sjæl opstod det Ønske: at Døden vilde skaae den unge Mand, hvem sølsomme Forviklinger vist havde ført paa denne mørke Bane. Men over Stjernerne var det besluttet anderledes.

Fra det Fjerne lød nogle Bøsseskud, som igjen dem de rungende Klippehuler forvandlede sig til en rædsom Torden. De fortvivlede Skrig af Røberne, som vilde bane sig en voldsom Udvei, men maatte vige for Overmagten, udfyldte Pauserne. Svagere og svagere lød Tordenen, Kampraabet dæmpedes, Seieren maatte have erklæret sig for et af Partierne. — Da foer pludseligt de stærke Jerndørre op med frygteligt Bulder og ind styrtede den blege Hovedsmand. Et dybt Saar i Baghovedet flappede fryg-

relligt og spaaede den Ulykkelige's nære Død. Ved Foden af Oldingens Leie sank han ned og raabte med døende Røst: „Jeg har holdt Ord; I ere fri, I ere frelst! Min Eed — “ Dødens kolde Haand standsede for evigt hans Tale. Men Oldingen foer med skrækkelige Miner op af Leiet og udraabte med hjertesgribende Toner: „Evide Gud! Min Søn, min Carl!“ — Jomfruen faldt afmægtig i sin Lernes Arme.

Carl von Löring var Grevens Søn af første Ægteskab. Greven tilbød næsten som en Afgud Drenge's Moder, en fransk Dame af Fødsel. Ved et skrækkeligt Tilfælde blev Barnet Moderens Morder. Drengen legede en Dag i Faderens Gravværelse i Dødens Kammer. Et Par blankflebne Pistoler, som hang paa Bæggen, tildrog sig hans Opmærksomhed. Han klattede op paa en Stol og bemægtigede sig de uheldsvangre Vaaben. Uden at kjende deres Brug eller Virkning, spænder han Hanen og sigter efter Døren, gennem hvilken den ulykkelige Moder træder ind i samme Dieblik han trykker af. Med knust Bryst sank hun truften til Jorden, og døde saa Timer efter under gruelige Smerter. Hendes Gemals Fortvivlelse var grændseløs; han forbandede den tilforn saa inderligt elskede Søn, og vilde aldrig see ham for sine Dine. Skrækken paaførte Drengen en farlig Nervesygdom, som efterlod et uudstøtteligt Mærke, den dødblege Farve i hans Ansigt. Faderen havde ikke en eneste Gang besøgt ham i hans Sygdom, og sendte

ham straf, saasnart han kom sig, til en berømt Opdragelsesanstalt i en fraliggende Residentsstad.

Faderens Haardhed virkede dybt paa Drengens Hjerter, men han kvalte sin Smerte i det harnlige Bryst. Grundvolden til Menneſtehad og Mismod var saalunde lagt deri. Rygtet om hans usalige Gjering fulgte ham til hans nye Opholdssted. Hans Kammerater skuede hans Omgang, og det skrækkelige Ord: Modermorder! hvidstedes ofte saa lydeligt bagefter ham, at de naaede hans Ore og rystede hans hele Væsen. Da trak Carl von Loring sig gandske tilbage i sig selv, ja endog den Trost, at kunne udgræde sin Sorg ved en Vens Barm, og hente Mod og Lyst til Livet, var ham nægtet. — Saaledes modnedes han til Yngling og besøgte Akademiet, men hans Hjerter var tilstuffed, og naar en kjærlig Yngling frindom vilde nærme sig den blege Fremmede, saa skrækkedes han dog snart tilbage af Dennes mørke og kolde Væsen. — Efter fuldendte Studier forlangte hans Fader, som imidlertid havde indgaaet en ny Forbindelse med en elskværdig ung tydsk Dame, og hvis haarde Sindelag mod Sonnen, var formildet, at see ham. Saalunde vendte Carl nu tilbage til det Hus, hvor den gyselige Erindring om hans Barndomsulykke traadte ham imøde. Faderen modtog ham med en Venlighed, som overgik hans dristigste Forventninger, og Stedmoderen viste Ynglingen megen Velvillie. Kun den lille otteaarige Amalia, hans Stedsøster, kunde slet ikke tude den blege Broder i Nærheden af sig. Naar hun saae ham,

skreg hun, og naar han vilde spøge med hende, flygtede hun. Barnet nærede en sælsom Modbydelighed for Broderen, hvis pirrelige Gemyt herved fik et nyt Hjerteskaar.

Ved sine udstrakte Forbindelser skaffede Greven sin Søn en Officeerpost i en fremmed Armee, og Carl von Lorring udmærkede sig ved Kundskaber og exemplarisk Forhold fremfor alle sine Kammerater. Her var det nu, at Kjærligheds Gnist for førstegang tændtes i Ynglingens Bryst. En elskværdig Pige af fornem Familie havde fængslet hans Hjerte. Carls onde Stjerne syntes at være dalet; med sin Faders Samtykke anholdt han om den Elskedes Haand, fik hendes Jaord, og Formælingsdagen blev bestemt. Men nei! Den uforsonlige Hævn gudindes Haand var ikke vejen fra ham, hun ventede kun paa det gunstige Dieblif, for med et grusomt Slag at omstyrte hans Lykkes Tempel.

Ritmester Ferdinand von Wildensfels, en naturlig Søn af Fyrsten, havde været Carls Medbeiler og tilforn smigret sig med Gjentjærlighed. Da han nu følte sig tilfidesat, pønsede han med ondskabsfuld List paa Midler til at sjerne den lykkeligere Rival fra Brudens Side. Et ulykke ligt Tilfælde bragte ham Tidenden om Carls usalige Stjebne, og han vidste saaledes at udbrede og fordreie den, at Carl Dagen for sin Formæling erholdt et Brev fra sin Bruds Fader, hvori denne erklærede, at hans Datter affkyede Forbindelsen med en Modermorder, og at han ansaae alt Samqvem med ham for afbrudt. — Carl var tilintetgjort. Havde Menneſkehæd tilforn ulmet

i hans Hjerter, saa brød det nu ud i vilde fortærende
 Flammer. Snart erfoer han, hvem der var hans
 Banemand. Ferdinand von Wildenfels pralede høit
 af at have rebet Masken af Hytleren og fortrængt
 ham af Brudens Hjerter. Da udfordrede Carl sin
 Lykkes; og Fredsforstyrer til en Tvekamp paa Liv og
 Død. Svaret lød: Ritmester Wildenfels vilde møde,
 naar han havde feiret sin Fornæling med sit Hjertes
 Elskede — her nævnte han Carls forrige Brud som
 sin tilkommende Gemalinde! Himmel og Helvede
 kæmpede i Carls Bryst. Dreven af Angst og For-
 tvivlelse vankede han flere Dage omkring i Skove og
 Bjergegne, og da han femte Dag kom ind til Byen
 igjen, talte man allevegne om Wildenfels's Bryllup
 med Carl v. Lorrings Brud, og hans Fortvivlelse
 steg næsten nu til Vanvid. Da frembrød den Aften,
 som bar Carls gyselige Fremtids Stjebne i sit Skjød.
 Hans vilde Blik faldt paa de Pistoler, hvormed han
 havde dræbt sin Moder, og som hans Fader havde
 givet ham med ved Afskeden som en advarende Erin-
 dring. Opflammet af Helveds Ild rev han hurtig
 Pistolerne ned fra Bæggen og løb som en Rasende til
 det Hus, hvori den pyntede Brud ventede paa Brud-
 gommens Komme. — Ferdinands Vogn rullede just
 frem for Døren; hans Aasyn straaede af Haab og
 Kjærlighed. Da treen pludseligt Carl von Lorring
 med Vanvidets fordreiede Ansigtstræk, frem for ham
 og rakte ham en Pistol og Fligen af et Torklæde.
 „Tag og Skyd! raabte den Fortvivlede: nu gjelder det
 Liv eller Død!“ Men Ferdinand kastede med Haans
 (18*)

latter Pistolen fra sig og svarte ham: „Imorgen, Hr. Greve, idag har jeg et bedre Kald at røgte.“ Da knaldede Carls Pistol og Ferdinand sank, truffen gennem Hjertet, maaløs til Jorden. — Men Samvittigheden jog den unge Lørring bort fra Menneſkesnes Boliger til Skovenes Skjul. Retten dømte ham til at døe for Vøddelens Haand, Menneſkeheden udstødte ham, og saaledes blev han Røver og Røvers hovedsmand. — Med den samme Pistol, som havde dræbt hans Moder og Ferdinand, skjød han hiin Nat efter sin Faders Vogn, men Forsynet afvendte Færdmordet, thi Skuddet blev ikke dødeligt. Da han havde gjenkjendt sin Fader, greb Helvedes Furier hans Sjæl. Røverne vilde med Magt dele Byttet, da underrettede Anføreren den nærmeste Øvrighed om hans Bandes Opholdssted, og knuste Oprørstiferens Hoved. Hulen blev erobret af de udsendte Tropper, og Carl v. Lørring havde det Held at træffes af et dødeligt Sabelhug, og at døe for sin Faders Fødder.

Officeren, som kommanderede Soldaterne, behandlede den Gamle med megen Agtelse og forsikrede, at han ærede en Faders Smerte i slige skrækkelige Omstændigheder, men hans Pligt bød ham at medbringe et saa vigtigt Vidne til den med Undersøgelsen bestjæftigede Kommission i nærmeste Stad. Generalens Vogn og Heste fandtes paa en Plads ved Hulen, Rufferterne bleve læsede paa og Officeren satte sig ind i Vognen til Oldingen og Fruentimmerne, for,

som han sagde, at fremme Sagens Gang. — Men af! hvorledes gif det derimod den arme Berner. Han blev, trods sine Bønner, Taarer og Forsikkringer om sin Uskyld, bortført med de øvrige Røvere af en Militair-Eskorte. Kun saameget havde den gamle Greves Forbøn udvirket, at den arme Yngling ikke blev slæbt bunden bort, som de øvrige Forbrydere.

En stor Ydmygelse forestod ham. Veien til den Stad, hvor Retten skulde holdes, gif igjennem den Flekke, hvori den gamle Zacharias Berner boede, og hvori Berner havde henlevet sine Barndoms- og første Ungdomsaar. Ynglingens Hjerter slog stærkere og stærkere ved den Tanke, at Enhver nu vilde ansee ham for et Lem af Røverbanden, at Alle, som tilforn havde kjendt og elsket ham, nu vilde hade og foragte ham, og at hans Pleiefader selv maastee vilde udstøde uforsthyldte Forbandelser over ham. — I Flekken havde Rygtet allerede forkyndt Røverbandens Komme, og Alt var derfor paa Benene. Førgjevnes søgte Berner at skjule sit Ansigt. Han blev kjendt. Og da nu Yttringer af Uskyld og Foragt lød fra saa Manges Læber, hvorfra han tilforn havde fornummet Venstabs hulde Toner, da han hørte den gamle Pleiefader med Raserie og Harmen udskrige hans Navn, men tillige saae hvormange medlidende Taarer hans Ungdom og Ulykke fremlokkede af det skjønne Dø, da brast ogsaa Ynglingen i Graad; han fæstede sit Blik til Jorden og hans Bryst aandede først let igjen, da Toget var passeret Flekken. De maatte overnatte i en liden Landstad. De fangne Forbrydere bleve førte til et mørkt Taarn, og indspærrede

i en Hvælving, hvori Maanen kun sparsomt kastede sine Straaler gjennem et lidet med Jerngitter forsynet Vindue; Berner maatte dele Skjebne med dem. — Stum og indsluttet i sig selv, kastede han sig i en Krog. Han tænkte paa den Elendighed, hvori en ufortjent Skjebne havde styrtet ham, og gik næsten irette med Forsyuet, som tilskikker de Uskyldige saa bittere Lidelser. Men den rene Samvittighed gjød snart sin Ro og Trost i hans Hjerter, og Søvnens venlige Engel aandede sin Velsignelse i den skyldfri Ynglings Sjel.

Ved Midnatstid blev Berner revet op af sine søde Drømme af en vældig Haand. Ved Hjælp af Maanelyset kjendte han, at det var en af Røverne, som til hans Forbauselse var fri for Lænkerne; hans Kammerater vare det ligeledes, og oppe ved Vinduet hang En af dem, overfilende det mørke Gitterværk. „Fridstimen slaaer, op, følg os!“ sagde Roveren til den overraskede Berner. Men det faldt Ynglingen paa Hjerter, at han ved Deelagtighed i Flugten kunde gjøre sin Uskyldighed mistænkt, og han vægrede sig standhaftig ved at følge Opfordringen. „Nu da, saa maa vi sikke os for, at Du ikke ved utidig Larm forraader vor Flugt, og viser vore Avindsmænd paa Spor efter os.“ Med disse Ord bandt Røverne Ynglingens Hænder og Fødder, og satte ham en Knebel i Munden, som gandske hæmmede hans Tale. De vilde allerede bort, da En af dem opdagede Pengesbørsen, som den blege Hovedsmand havde givet Ynglingen; med Jubel bemægtigede de sig denne uventede Skat og ilte bort ad Frelsens farlige Wei.

Da Bagten næste Morgen kom for at afhente Fangerne, forbausedes de meget, ved at finde Reden tom. Berner blev løst af sine Bånd og ført ind til Staden, hvor Forhøret skulde holdes. Efter at Dommeren, en lille Mand med bister Mine, havde spurgt den bange Yngling om sin Herkomst og sit Forhold, taltale han ham saalunde: „Laf han Gud, at den fremmede Greve, som Malefikanterne havde slæbt ned i deres underjordiske Rede, har taget sig af ham og bevidnet hans Uskyldighed. Ikke destomindre bliver han dog stedse et farligt Subject, som har indstrøget fordærvelige Principer hos Røverne, saa Omförg for Statens Vel byder den velvise Dyrighed, at paa lægge ham, inden 24 Timer at være over Grændsen. Altsaa, hviere om, marsch over Grændsen!“

Berner erkjendte sig med skjælvende Røst om Greven, og fik det trøstende Svar, at han alt var borte. Han spurgte om Grevens Navn, men Dommeren foregav, at have glemt det. Sagen var: Greve Loring havde betroet denne Themis's Præst en klækkelig Rejsepenge og sin Adresse til den unge Saarlæge, og for at kunne beholde den første, fortaug han nu den anden. — Berner forlod Thingstuen og vandrede forsagt ud af Stadsporten. Der stod han nu under Guds fri Himmels, selv fri som Fuglen i Luften, men ogsaa ligesaa fattig. Til hvilket Verdenshjørne skulde han nu vende sig, hvor torde han haabe Lykken. — Solen gik ned i Vesten, det tyktes Ynglingen et gunstigt Tegn. „Altsaa mod Vesten! mod Vesten! udbrod han høit: hist viner jeg endnu

et venligt Glimt — hist smiler Haab og Frihed mig imøde!"

Berner gik rask fremad paa den betraadte Bane, men Mørket tiltog og skarpe Luftstrømme bebudede Nattens Komme, og endnu havde han ikke naaet nogen Landsby og intet veiledende Lys sinede han i det Fjerne. Udmattet kastede Ynglingen sig ned, hans Lemmer nægtede ham deres Tjeneste, siden Morgensstunden havde han ikke nydt det Mindste. Da stod pludseligt, uden at han opdagede hvorfra, en gammel Kone for ham af guldbrunn Ansigtssfarve i en pjaltet Dragt. Med et blændende Lys af en lille Lygte lyfte hun ham op i Ansigtet og sagde: „Reis Dig, blanke Dreng! Din Lykkestjerne hæver sig i dette Dieblik paa Horizonten.“ — Berner sprang op og betragtede den Gamle med store Dine, men hun blev: „Folg mig, vederqvæg Dig med Spise og Drikke, vor Bunde er i Nærheden, saa skal jeg vise Dig paa Vej til Vre og Rigdom.“ Zigeunerinden førte Ynglingen afsted med sig. — Snart sinede de et stort Baal, omkring hvilket allehaande sælsomme Gestalter bevægede sig. Hunde gjøede, Børn sprang omkring og forkyndte med lydelig Skrigen Mutter Gertrudes og den blanke Fremmedes Ankomst. Nysgjerrig trængte Bunden sig omkring de Nysankomne. „I kjæder ham vel ikke mere, Thomas?“ spreg den Gamle til en Zigeuner med et dybtfuret Ansigt, som gav hende et ret trofast Haandtag: „Min lille Carlo,

som jeg stjal, da han kun var tre Fjerdingaar, ham er det! See, hvor stor og smuk han nu er bleven." — Berner vidste ikke, om han skulde troe sine Øren, men den Gamle vendte sig til ham med de Ord: „Du studser med Rette, men trods Din Tvivl forholder det sig dog saaledes. Jeg gjenkjendte Dig paa Din Liigbed med Din Fader, den smukke Officeer. Har Du ikke et Modermærke som en Rosenknop ret lige over Hjertet?" — Berner maatte tilstaae det. „See, vedblev den Gamle: jeg har over to Aar stæbt Dig omkring med paa min Ryg, men en Aften, da vi forfulgtes af nogle drukne Bønder, som uretfærdigen beskyldte os for Tyveri, lagde jeg Dig affides i en Grav, for at komme desto hurtigere affted. Da jeg vilde hente Dig igjen ved Midnatstide, var Du borte. Det har gjort mig meget ondt, og kostet mig ret mange Saarer. Kom hid, min Søn, vederqvæg Dig nu, og læg Dig saa til Hvile. Imorgen tidlig skal jeg vise Dig, hvor Du kan finde Dine Forældre."

Da Berner næste Morgen vaagnede, stod den gamle Zigeunerinde for hans Leie. I Haanden havde hun fiint Børnetoi med Ravnetræk og Vaabenmærke. „Læg dette med Dig til Beviis paa Din Herkomst, sagde hun: det bedste Beviis bærer Du paa Dit Hjerte. Læg Veien til Residentsstaden i vort Raborige. Dine Forældres Ravn veed jeg ikke, men de beboe et stort Pallads ligeoverfor det kongelige Slot. Den Mand, som ledsagede Din Moder, da

jeg i Trængslen rev Dig fra Barnepigens, bar Obersts uniform, og var Dit udtrykte Billede. Gaae nu med Gud, og betænk den gamle Gertrude med en Stjerk, naar Du engang, riig og hædret, skulde møde hende."

— Berner trykkede den Gamles Haand, modsatte Følser drog ham til hende og stødte ham bort igjen. Han vandrede ad den anvisste Wei. I næste By solgte han af Nødvendighed sit chirurgiske Apparat, og naaede saaledes Trediedags Aften, Residentsstadens Porte, uden mærkelige Hændelser.

Taarnene glimrede i Aftenrødens Gulb og Haabets glade Følser gennemstrømmede Ynglingens Harm. Pludseligt hørte han en vild Allarm bagved sig. Nogle uslyrlige Heste fore rasende afsted med en glimrende Equipage, Kudsken var styrtet ned af Bukken, Damerne, som vare i Bognen, skrege om Hjelp; Faren var stor, thi Hestene styrede deres Fart mod Strømmen. Berner stoi til og stillede sig i Weien for de rasende Dyr, greb fat i Tømmen og bragte dem lykkelig til at standse; men en af Hestene havde givet Ynglingen et haardt Slag for Brystet, saa han bevidslos styrtede til Jorden.

Da Berner kom til sig selv igjen, befandt han sig i et prægtigt Værelse; ved hans Leie sad en velklædt Mand, som, idet Ynglingen aabnede sine Dine, tiltalte en grædende Dame med de Ord: „Gud være lovet, han er frelst! Feberen er forbi, nu er Nolsighed fornøden, og fremfor Alt maa man vogte den Syge

for enhver heftig Sindsbevægelse." Med et taarer blandet Smil forlod den grædende Dame Bærelset. — Berner kunde ingenlunde erindre sig, hvorledes han var kommen her, men da Lægen fortalte ham, at han havde reddet Husets Frue af en siensynlig Dødsfare, og at han i tre Uger havde været heel bevidstløs, da erindrede Ynglingen sig de foregaaende Begivenheder. Hans kraftige ufordærvede Natur, og den omhyggelige Pleie, som han nød, bragte ham snart igjen til Kræfter, men før hans fuldkomne Helbredelse mødte ham en synderlig Begivenhed, som han dog ei med Visshed kunde sige, havde været Virkelighed eller kun en Drøm.

Da han en Morgen laae imellem Baagen og Drømmen, forekom det ham: at en Mand traadte hen til hans Leie, tilligemed den Dame, som hiin Dag forlod Bærelset med Taarer. Hun hvidskede: „Liigheden er umistkjendelig." Men Manden boiede sig saa tæt ned til ham, at Berner syntes at mærke hans Aandedræt, og udbrød derpaa med Glæde: „Her paa sit Hjerte har han den ægte Døbeseddel, see her Rosenknoppen!" Og nu syntes det den Slumrende, som om sagte Kys berørte hans Læber. Da han vaagnede, var Bærelset tomt, og Morgensolen kastede ret venligt sine Straaler gjennem Vinduerne.

Prindsesse Aurora, Kongens ugifte Søster, var det, som Berner havde frelst, og i hvis Pallads han nu blev helbredet. Efter saa Ugers Forløb var Yngl-

lingen saa raff, at han kunde forlade Bærelset. Da lod Prindsessen ham indbyde til sig. Men hvilken sælsom Anelse greb ham, da han ved Indtrædelsen i Bærelset syntes at gjenkjende hiin Dame, som han havde seet græde ved sit Leie. Gjennem Blinduerne saae han ligeoverfor et stort Pallads med en gylden Krone paa den hvælvede Kuppel. Bagten trak just op, en ottespændig Bogn kjørte frem og Folket jublede: Kongen leve! — Da mindedes Berner hiin gamle Zigeunerindes Ord, at hans Forældres Huus laae ligeoverfor det kongelige Pallads, og et frydefuldt Haab tilhøjdskede hans Hjerte: maaskee er hun, som staaer for Dig her, Din Moder! — Prindsessen syntes at bemærke Ynglingens Uro, og med et skarpt, forskende Blik paa ham, tiltalte hun ham efter en kort Tausshed: „De har frelst mit Liv, og derved erhvervet Dem en usfridig Ret paa min Taknemlighed. Siig mig, hvorledes jeg kan belønne Dem?“ — Berner var stum af Frygt og Undseelse. „Fortæl mig Deres Levnetsløb, vedblev Prindsessen i en mildere Tone: maaskee vil denne Skildring lære mig Deres Ønsker, Deres Forhaabninger at kjende.“ — Berner fortalte. Da han berørte Scenen med Zigeunerinden og hendes Udsagn, vendte Prindsessen sit Ansigt bort og meente, at man ikke maatte lægge stor Vægt paa slige Folks Snak, thi Løgn og Bedragerie var deres Haandværk; formodentlig havde han og tabt det Børnetoi, Zigeunerinden havde givet ham, thi hendes Folk havde intet fundet hos ham, da han bragtes til Palladset. — Berner kunde ikke begribe dette, da han med stor Omhyggelighed havde forvaret hiint for hans Hær

fomst saa vigtige Bidnesbryd. Men med den Lethed, som den høiere Dannelselse giver, gik Prindsessen over fra denne Gjenstand og sagde: „De vilde vel altsaa gjerne studere Lægekunsten?“ — Berner forsikkrede, det var hans Hjertes høieste Ønske. „Velan, ved: blev Prindsessen: det skal worde opfyldt, om faa Dage kan De drage til Akademiet, Omkostningerne paatager jeg mig, og afdrager derved kun en liden Deel af den store Gjæld, hvori jeg staaer til Dem.“ — I sin Henrykkelse trykkede Berner Prindsessens Haand til sine Læber, og fremstammede nogle Ord til Tak: sigelse. — Men Prindsessen sagde smilende: „Naar De engang, uddannet og modnet i Livets og Videnskabernes Skole, vender tilbage, da aabenbarer maaskee Skjebnen Deres Herkomst og fører den værdige Søn tilbage i de lykkelige Forældres Arme.“

Aftenen før hans Afreise til Universitetet, fandt han i Prindsessens Gemak en Mand af Middelalder. Han bar Uniform og Ynglingen blev næsten bange for ham, thi han troede i hans Ansigt at opdage en paafaldende Liighed med den blege Koverhovedsmand. Prindsessen kaldte ham Oberst Saint Marceau, hendes prøvede Ven. — Obersten nærmede sig Ynglingen med venlig Redlædighed. Hos ham forgik Berners Frygt aldeles, og hans rene Sjæl meddeelte frit og aabent den erfarne Mand sine Anskuelser af Livet og Menneskets Bestemmelse. Med Rolighed og Vidensdom oplyste Obersten Ynglingen om meget Dunkelt i hans tilstundende Livsforhold, saa at Berners Aand vandt meer i denne Lime, end i hele den forsvundne Tid. — Ved Afskeden omfavnede Obersten ham, og

had ham stedse mindes ham som hans faderlige Ven. Prindsessen skjenkede ham sit Portrait, og afstorrede bortvøndt nogle lønlige Lærere.

Med det akademiske Livs sædvanlige Sysler, hengik Berners Universitetsaar. Han gjaldt for en af de flittigste Studenter, som forenede en ubesmattet Vandel med stor og reen Kjærlighed til Videnskaberne. Han havde i samme Tid skrevet nogle Gange til sin Pleiefader, Zacharias Berner, men intet Svar faaet, og ved nærmere Efterforskning havde han erfaret, at den Gamle allerede havde ydet Naturen den sidste, uundgaaelige Tribut. Berners dybtfølende Hjerte offrede hans Minde nogle oprigtige Lærere. — Prindsessens Edelmødighed befriede Ynglingen fra alle de Sorger, som trykke de uformuende Studerende. I egenhændige Breve, fulde af Hjertelighed og Ven-skab, underholdt hun selv Forbindelsen med Berner; ogsaa fra Oberst Saint Merceau modtog han stundom lærerige Breve. — Faa Dage før Berner, efter fuldendt Studium, skulde forlade Universitetet, mødte ham en Hændelse, som atter vakte hans Opmærksomhed paa hvad han næsten havde heel for-glemmt.

Det var Karnevalstid. Berner besøgte et Maskeradebal, og troede sig i en sort Domino tilfrætteligen skjult for Paatrængenhed; men pludseligt traadte en Kone i sølsom Dragt hen til ham; i hendes gjenmætrængende Dine troede han at gjenkjende Si-

geunerinden Gertrude. I det hun iilte ham forbi, hvidskede hun ham i Øret: „Du har fundet Dine Forældre, men Du kjender dem ikke, og de ville heller ikke vedkjendes Dig.“ Werner vilde standse Mærken, men den snoede sig med Behændighed bort og tabte sig blandt Brimlen. De tidligere Formodninger vakttes igjen hos Ynglingen, som iilte begjerligen tilbage til Residentsen, for der maaskee at faae Lys i sin Herkomst's Mørke. De skummende Postheste løb ham for langsomt, endelig hævede Kongestadens Taarne sig for hans Blik, han hjørte ind af Porten, naaede Palladset og iilte op i den fyrstelige Belgjørerindes Gemak. Men ved sin Indtrædelse i Værelset traf Overraskelsens Lyn ham, thi ved Prindsessens Side sad paa Sophaen: Fruken Amalie von Lörning.

Prindsesse Aurora var i sin blomstrende Ungdom En af de første Skjønheder i Landet. Hendes Uandsdannelse stod i Forhold til hendes legemlige Ynde, og hendes Hjertensgodhed overgik de strængeste Moralisters Fordringer. Kongesønner og Fyrster beilede til hendes Haand, men affkræffet ved sin Moders Exempel, som i et ulykkelig Convenienz-Egteskab havde tabt sin Sjælefred, havde Prindsessen fast besluttet, hellere aldrig at ægte Nogen, end at hengive sig som et Offer for Politiken. Hendes Broder, som alt dengang var kommen til Regeringen, og som med gandske Sjæl var Aurora hengiven, var langt fra at tvinge hende til et Skridt, som mis-

hagede hende i mindste Naade. Saaledes bleve mange standsmæssige Partier afflaede, og man troede almindelig, at Prindsessen havde svoret Hymen en evig Feide.

Da fremtreen i Residentsen Oberst Saint Merceau, Svoger til den almeenagtede Grev Loring. Oberstens Søster var bleven et Offer for hiint usalige Viskolflud, der gjorde den unge Loring til Mennekkehader og Forbryder. Saint Merceau besøgte sin Svoger for at trøste ham, og bringe nogle Familiefager i Orden. Fortjente Prindsessen at kaldes et Mønster paa quindeligg Skjønhed, saa kunde Obersten som Mand maale sig med hende i Udvortes, ogsaa hans Aand var forædlet ved Videnskaberne, og de ædleste Følelser rørte sig kraftig i hans Bryst. Saint Merceau blev indbuden til et Hofbal, og her var det, at han i Prindsessen opdagede sin Kjærligheds Ideal, at Begges Hjerter mødtes, og at den gjensidige Tilbøieligheds rene Blomst udfoldede sig. Snart kunde man ikke undvære Merceau ved Hoffet, og den unge Konge, hvis Samtykke Søsteren havde vidst at vinde for deres Elskov, behandlede ham med udmærket Naade. Saint Merceau modtog en Plads i Armeen, og avancerede snart til Oberst. — Prindsesse Aurora anholdt hos sin kongelige Broder om, at vorde forenet med Obersten i et lobligt, om endog hemmeligt, Egetskab. Mange Familiehensyn lagde Hindringer iveien, men Prindsessen vidste med diplomatisk Snildhed at bortrydde dem alle, og den eftergivende Konge var selv Vidne til deres Formæling, som fuldbyrdedes i Mattens Stilhed af Hoffkapellanen

i Borgkapellet. — En elskværdig Dreng, som sinede Lyset i en affides Bondehytte, var Frugten af denne Forbindelse. En sund Bondelone nærrede Barnet, og Jngen uden de Indviiede anede dets Tilværelse. Men Kongen ønskede at see sin elskede Søsters Søn og formaade Forældrene til at lade Barnet bringe til en nærliggende Landsby og derfra afhente det til Residensen. Da blev Barnet, lige ved Indgangen til Valladset, paa en ubegribelig Maade, revet Bondelonen, som bar det, af Hænderne; Rattens Mørke begunstigede Tyven og gjorde alle Efterforskninger frugtesløse. Prindsessen var nærved at fortvile og henfaldt til en Lungesind, som kun Tiden formaaede at læge.

Hvo kan nu skildre Moderens Glæde over at gjenfinde den tabte Søn som blomstrende Yngling, som hendes Livs Frelser. Prindsesse Aurora var først bleven ledt paa Spor ved det hos Ynglingen fundne Børnetoi, og hendes Anelser stadfæstedes ved hiin Morgenscene, der forekom Berner som en Drøm. Men Saint Merceau fandt det ikke raadeligt, at indvie den uerfarne Yngling i den farlige Hemmelighed; først skulde han lære Livet at kjende i dets høiere Forhold.

Da Ynglingen nu som moden Mand vendte tilbage og gjenfandt den Pige, som i hans Livs Rædselsperiode havde virket saa mægtigt paa hans Hjerte,

19 B. (19)

da vakktes de gamle Erindringer, og han følte, at hun var bleven ham stedse kjær. — Amalie gav et høit Skrig, da hun saae den unge Mand, og fortalte strax den forbausede Prindsesse, hvilken sølsom Skjebne, der engang havde forenet dem, og at han i hine frygtelige Dage havde været deres Trost og Hjælper.

Oberst Saint Merceau havde anbragt sin Søsterdatter, efter hendes Faders Død, som Selskabsdame hos Prindsessen. Han elskede Pigen med faderlig Omhed, og det var hans Yndlingsønske, at forene sin Søsterdatter med sin Søn. Skjebnen forekom hans Plan; den havde alt paa sølsomme Veie bragt de to unge Folk hinanden imøde. — Saint Merceau adopterte med Kongens Tilladelse den gjenfundne Søn, der nu, under det helligste Taushedslofte, erfoer sin Herkomst, og sank i en søm Moders, og en kjærlig Faders Arme.

Naar nu mine gunstige Læsere eller Læserinder engang skulde besøge denne Residentsstad og i Selskab træffe paa den kongelige Livlæge Saint Merceau og hans unge Gemalinde, født von Loring, saa veed de nu Besked om, hvem de egentlig har for dem, og at de i samme Dieblik tillige gjør Bekjendtskab med den forrige Barbeersvend Berner. — Om Zigeunerinden Gertrude har man ikke hørt det mindste siden.

(S. Døring.)

Dr. Archibald Arnott's Efterretning om
Napoleons sidste Sygdom og Død.

Da jeg havde været Napoleons Læge i hans sidste Dage, blev jeg af nogle Venner i Engelland opfordret til, at meddele Verden en Beretning om hans Sygdom og Død, og denne Opfordring syntes at være saameget mere besøiet, som jeg var den eneste engelske Læge, der besøgte ham i hans Højsot. Thi det var hans udtryffelige Villie, at ingen andre Læger, end Professor Automarchi og jeg, maatte besøge ham paa det Sidste.

Al den Tid, jeg behandlede Napoleon, nedskrev jeg hver Dag hans Sygdoms Symptomer og Frem-
skridt, og disse Notiser er det, jeg her vil meddele. Endnu før jeg besøgte ham, blev jeg den 25de Mars konsulteret af hans egen Læge, Professor Automarchi, der meldte mig, at Keiseren alt længe havde lidt af en Uorden i Fordøielsestedskabernes Functioner, der characteriserede sig ved Madlede, Brækning, Forstoppelse, og stærk Hensvinden af Kjød og Kræfter. Videre sagde han mig, at Napoleon den 17de samme Maaned havde haft et Feberanfald. Han havde anvendt Brækmidler, Afføringsmidler og antimonia-
lia, men Symptomerne bleve stedse betænkeligere, og krævede iilsom Hjælp.

Vi ordinerede atter Afføringsmidler, samt et stort Trækplaster paa Maven, og salte Drikke, som Vas
(19*)

rienteu skulde drikke stummende. To Dage efter sagde Professoren mig, Napoleon havde erklæret sig mod Brugen af al Medicin, og vilde overlade Sygdommen til Naturen.

Den 1ste April, om Aftenen Kl. 10 $\frac{1}{2}$, kom Professoren til mig og sagde, at Keiseren ønskede, vi skulde blikkeligen at tale med mig. Jeg fulgte strax med, og blev ført igjennem en Labyrinth af matophyste Gange og Værelser. I Napoleons Sovestue var der intet Lys. Grev Montholon modtog mig i Døren, jeg kjendte ham paa Nøsten. Han førte mig til Napoleons Seng. Efter de første sædvanlige Høflighedssyttringer erkjendte jeg mig om hans Tilstand. See ham kunde jeg ikke, thi han leed ikke Lys i Værelset, men jeg følte ham. Hans Puls var rolig, Heden middelmaadig, og Hudens Sugtighed noget meer end naturlig. Han klagede meget over Underlivet; jeg undersøgte det, men fandt ingen Spænding eller Haardhed. Indvoldene vare slappe, og Appetiten slet. Han talte med stærk Stemme, og hostede af og til. Da vi ikke kunde see ham, og altsaa ikke rigtigt bedømme hans Tilstand, saa ordinerede vi Intet for denne Nat. Imidlertid blev det afgjort, at jeg tilligemed Professor Automarchi skulde fortsætte Kuren hos ham.

Næste Morgen, den 2den April, besøgte vi Napoleon igjen, og hørte, at han havde haft en søvnløs Nat og svedet stærkt, tilmed var han yderst mat. Pulsen havde 76 Slag og gik regelmæssigt, Heden var ordentlig, Tørsten ubetydelig, Tungen belagt, Ansigtet meget blegt. Han klagede over skjærende

Mavesmerter; næsten til hver Udtømmelse behøvedes et Klysteer. Hans Sind syntes meget nedslaaet; han yttrede stor Modbydelighed for Medicin, og vilde Aet ikke tage nogen, som var flydende. Virkelig var hans Mave saa pirrelig, at han sjelden kunde beholde Spise eller Medicin i sig. Vi overtalte ham dog til, at tage afførende Piller, hvilke han alligevel, da vi om Aftenen besøgte ham, ikke havde brugt efter vores Forskrift. Da han nu ikke havde havt Aabning i 48 Timer, saae vi os nødte til, atter at forordne et Lavement.

Den 3die April. Det var os ikke muligt, at bevæge Patienten til ordentlig Brug af de ordinerede Piller. Hans Apathie og Eigegyldighed var saa stor, at vore Forestillinger ikke gjorde mindste Indtryk paa ham.

Den 4de April. Forstoppelsen vedvarede, men han forblev ubevægelig, og vilde ikke vide af noget Purgeermiddel at sige. Klysterer vare de eneste Midler, han vilde betjene sig af.

Den 6te April. I dag lykkedes det os, at bringe ham en afførende Medicin, men det var en saa ringe Quantitet, at den ingen Virkning gjorde. Om Aftenen bleve hans Extremitæter gandske kolde. Han plagedes af Smerte i Underlivet, Brækning, &c.

Den 7de og 8de lod han sig overtale til at tage Piller, der havde en forunderlig Lindring til Følge, men om Aftenen den 10de begyndte Opkastningen paany, Maven gav Alt det tilbage, den havde modtaget, og den Syges Kraft sank siensynlig hastigt, dog gif Pulsen 72 Gange og regelmæssigt.

Natten efter den 11te var næsten uden Søvn, og han havde adskillige heftige Anfald af Brækning, der vedvarede hele den 12te; hvad han opkastede, var seig Sliim. Om Morgenen var han ganske udmattet, og yttrede, han var overbevist om, at ingen Læge kunde hjælpe ham, og at denne Sygdom vilde blive hans Død. Samme Dag spurgte han mig, hvorledes det gik til, naar man døde af Mæthed, og hvor længe vel En kunde leve, der nød Saalidet, som han.

Den 14de og 15de befandt den Syge sig noget bedre, og var muntre, men den 17de vendte alle Symptomer tilbage med forstærket Magt. Han overfaldtes af Sovesyge, men holdt sig dog vaagen mod Aften, og spiste lidt hakket Fasanfjød, hvortil han nød en Spisestee fuld af Viin og Vand. Fra denne Dag af lige til den 27de April vare Symptomerne stedse afpejlende de samme. Han vægrede sig idelig ved, at tage Medicin, og holdt sin Svaghed snart for en Leber-, snart for en Mavesygdom; derhos var han altid plaget med Brækning, som svækkede ham frygteligt. Den 27de og 28de tiltog denne endnu voldsommere, og det, han opkastede, antog stedse en mere ulykkedarrende Character. Stundom saae det ud som Kaffebrum, og var yderst modbydeligt; stundom saae det ud som størknet Blod. Den 28de talte han usammenhængende. I et Anfald af Vanvid blev han om Natten Plasteret af Maben, men tillod dog, at man lagde et nyt derpaa.

Den 30te April. Plasteret havde trukket. Hans Sandser vare mere samlede, hans Vandedræt var let, og han laae ganske rolig i Sengen.

Den 1ste Mai befandt han sig meget værre. Hans Kræfter vare endnu svagere. Han klagede over Spænding for Brystet, Pulsen gik hurtigere, Huden var klæbrigfugtig, Barmen mindre end naturlig, og hvad han sagde, var uden Sammenhæng.

Den 2den Mai vare alle Symptomer forværrede; han plagedes af Angest, Uro og et tungt Aandedræt. Pulsen gik 102 Gange og svagt; om Aftenen steg den til 108 Slag. Klokken 10 faldt han i Søvn, og vaagnede først om Morgenens Kl. 3, men uden Besindelse, med stor Bæængstelse og Uro. Pulsen gik svagt 100 Gange. Han phantaserede stærkt af og til, og begyndte at tale meget utydeligt. Sex gange sublimeret Quægsolv skaffede ham nogen Lindring. Da jeg om Aftenen den 4de Mai forlod ham, laae han i dyb Søvn, og hans Aande gik let. Af dem, som vaagede hos ham, hørte jeg, at han havde sovet temmelig roligt til Kl. 5 om Morgenens. Da havde den sædvanlige Brækning overfaldt ham. Han var meget trangbrystet, alle Muskelbevægelser havde ophørt, og han kunde Intet synke mere. Hans Dine stode stive. Pulsen varierede minutviis fra 102 til 110. Skjøndt det nu var siensynligt, at han allerede stred med Døden, lode vi dog Intet uforsøgt, men lagde Sennepsplaster under Fødderne, Trækplaster paa Benene, og et paa Brystbenet, men uden al Virkning. Symptomerne bleve stedse stærkere, og da Klokken manglede 11 Minuter i 6 (om Morgenens), var han henfaren. Saaledes døde En af de overordentligste Mænd, Jorden nogensinde har baaret.

Martusfinder ville maaskee henrinde, før der atter fødes en Mand som hans!

(Nu følger den Beretning, som Lægerne have afgivet angaaende Ligets Section, og som har været læst i Aviserne. Dr. Arnott vedbliver derpaa som følger :)

Det vil uden tvivl synes underligt, hvorledes en Mand af Napoleons Afholdenhed har kunnet worde angreben af Kræft i Maven, thi det er bekjendt, at han aldrig i sit Liv begik Udsvævelser, som kunde foranledige en saadan Sygdom. Jeg har vel før fundet den hos Mænd, som vare hengivne til stærke Drikke.

At Napoleon har havt et arveligt Anlæg til dette Onde, vil jeg ikke vove at paastaae, men mærkeligt er det dog, at han ofte fortalte, hvorledes hans Fader var død af Mavekræft. Hans Venner, Greve og Grevinde Bertrand og Montholon, have ofte gjentaget det samme.

Kan man altsaa antage, at der i hans indre Dele har existeret et Anlæg til denne Sygdom, skulde da ikke nedtrykkende Tølelser have fremkynndt den? Ustridigen vare Napoleons Sjelslidelser paa St. Helena yderst qvafulde, thi en Mand, der engang havde draget efter Universalherredømmet paa Jorden, maatte vel føle en gruelig Marter i sit Fængenskab.

St. Helena's Klima anseer jeg for godt. Luften er reen, og Europæerne blive i Almindelighed ligesaa sunde og stærke her, som i deres eget Land.

Deels Napoleons, deels Andres Udsagn have overbevist mig om, at han havde lidt af denne Syg-

dom længere, end de Fleste have meent. Allerede hele Aaret 1820 leed han fra Tid til anden af Bømsmæsse og Brækning, og havde hyppige Feberanfald. Han tabte gandske sin naturlige Appetit, og hans Ansigt blev mærkelig blegt. Endnu tidligere, nemlig mod Enden af Aaret 1817, have de samme Symptomer yttret sig hos ham. Jeg maa derfor troe, at Sygdommen dengang har begyndt at udvikle sig.

(Dr. Archibald Arnott.)

Trofskabs Seier.

„Men jeg ægter paa ingen Maade den gamle Generalfeltmarskalk, sagde den smukke Lotte trodsende med Taarer: det gyser allerede i mig, naar jeg tænker paa den gamle eensiede Gnier!“

„Ingen Skjeldsbord! Det er mod Subordinationen, tordnede hendes Formynder, Stabsstrompeten: om han saa var blind paa femhundrede Dine, saa kunde han skjule ethvert af dem med en blank Dukat, og Du er en fattig Los, huff paa det!“ — „Men“ — „Intet Men! Jeg veed nok, hvem der stikker Tomfruuen i Hovedet, denne Ross's Fris, den gemene Tambour ved Infanteriet. Sy, hvor kan man kaste sig saaledes hen. En Tambour! Selv om en Lieutenant beilede til Dig, fik han Dig ikke,

en Capitain, det lod jeg gjelde, men dertil er ei nogen Udfigt. Kort og godt, Du tager Generalfeltmarskalken, og takker Gud for saa godt Partie!" Med disse Ord greb Stabstrompeteren sit Instrument og blæste den gamle Dessauer, saa det skingrede i Stuen, og naar han gjorde det, saa var han vred.

Den arme Lotte listede sig op paa sit Kammer, og fortsatte der sit Laarekursus. Hun var et fader- og moderløst Barn, som hendes Onkel, Stabstrompeteren, havde taget til sig efter Forældrenes Død, for at besørge hans Huusholdning og pleie ham paa sine gamle Dage. — Da overraskede Skjelmen Umor førstegang det syttenaarige Pige-barn, i Skikkelse af en rødmoset Virtuøs paa Kalveskindet, og erobrede hendes Hjerte. Men Fris var ogsaa den elskværdigste Tambour i alle Pigers Dine, derhos var han mild og venlig mod Enhver, men modig som en Løve, hvor det gjaldt om at forsvare Ret mod Uret. Parret blev snart enig om Kjærlighed og Gjentkjærlighed, og fra nu af lod den larmende Tappensfreg melodisk for den smukke Lotte, som en Nøst, der hver Aften talte lydte og tydeligt til hendes Hjerte. Men pludseligt for-mørkedes de Elskendes lyse Himmel. Den gamle Generalfeltmarskalk beilede til den blomstrende Pige.

Nu maa den ærede Læser for Guds Skyld ikke troe, at denne forhadte Veiler var en Kollega af Mollendorff og Blücher! Nei, han var kun Profos ved Dragonerregimentet, havde ved umaadelig Gjerrighed sammenskrabet sig en Kapital, og faaet Tilnavnet Generalfeltmarskalk, fordi han i Gang og Holdning stræbte at kopiere en berømt Feltherre. Stabs-

trompeteren skulde ham Venge, og nu skulde Pleies datterens Haand udslætte den paastrængende Creditors Fordring af Skyldbogen.

Med forgrædte Dine klagede Lotte sig for den Elskede over Generalfeltmarskalkens Begjering og over Stabstrompeterens Brede, Skjeldsord og Forsikkring, ikke engang at ville give hende til en Lieutenant, men vel til en Capitain. Da foer Fris heftig op, greb begge hendes Hænder og svor, at han endnu i denne Nat vilde desertere, tage Tjeneste i et andet Land, hvor Krigen just var udbrudt, og ikke hvile før han kom tilbage som Officeer, for at tage den Gamle paa Ordet. Imidlertid skulde hun standhaftigen modsætte sig Generalfeltmarskalkens Paastrængenhed. Og Unglingen trykte nu i Aftendæmringen det første Kys paa Pigens Læber. Derpaa ilede han bort, uden at mærke paa de Ord, hvormed den Elskede søgte at fraraade ham hans Dovespil. Lottes Dine sømmede i Taarer. Livets Fryd havde for en lang Tid taget Afsted fra hende.

Da Stabstrompeteren næste Dag kom fra Paradet, gik han fløitende op og ned i Værelset; men naar han fløitede, var der modt ham noget Glædeligt, og hans Fløiten var som en Triumphsang. Endelig udbrød han: „Sagde jeg det ikke nok, at den Rossis Fris var en liderlig Knekt, som ikke havde et Gran Courage i Livet. Neppe mumles der saa stille om Krig, strax smører det Harehjerne Hæle og deserterer. Men hi, Du vil saae Stryg for det!“ — „For Guds Skyld, har de ham da fat, kjære Hr. Formynder?“ skreg Lotte ængstelig. Men Stabs-

trumpeteren vedbles, uden at høre: „Spidsrod skal han løbe!“ — „Han er altsaa bragt herind?“ — „Skudt bliver han!“ — „Er han da i Fængsel?“ — „I Fængsel? Dumt Snak! Over Grændsen er han sandsynligviis alt for en Time siden, men havde vi ham her, saa maatte han først løbe Spidsrod, og siden efter blev han skudt!“

Disse Ord vare som en qvægende Balsom for Lotte, og hævede hendes sjunkne Mod. Men den arme Pige havde endnu mangen haard Kamp at udholde. Generalfeltmarskalken trængte hver Dag heftigere ind paa Stabstrumpeteren og fordrede: enten Betaling eller Bryllup. Betale kunde Stabstrumpeteren ikke, thi anvendte han alle mulige Midler for at bevæge sin Myndling til Jaordet. Hendes eneste Modvaaben vare Taarer.

Flere Maanedes vare forløbne, uden at den arme Pige havde faaet en Linie fra hendes Elskers Haand; hendes Troskab og Tillid vaklede, og hun begyndte at overveie, om Pligt og Lydighed ei fordrede, at hun soiede sig i sin Formynders Villie. — Da udbrød yduseligt hiin ødelæggende Krig, hvori Naturens Magt bekæmpede den franske Keiser. Stabstrumpeteren og Profossen maatte følge deres Regimentter til det fjerne Norden. Lotte maatte drage til en gammel Tante, som plagede hende med alle en fivogtig Qvindes Luner, og behandlede hende som en Tjenestepige, da det var paa Hældingen med den lille Pengesum, som Stabstrumpeteren havde efterladt til sin Myndlings Underholdning. Men da Sama forkyndte, at næsten hele det fyrstelige Kon-

tingent var ihjelsfrosen paa Ruslands Sletter, da det Rygte blev til Bished, at Stabsstrompeteren og Profossen ved Livregiment Dragoner vare omkomne i Berezinas Moradser, og Lotte saalunde var uden Hjelp og Stotte, da blev den haardhjertede Frænde til en Furie, som uden at ændse den hjælpeløse Piges Bønner og Laarer, jog hende ud uf Huset og gav hendes Liv og Dyd til Priis for Tilfældets Luner.

Følg mig nu, kjære Læser, hvis Du vil, til den lille Kirkegaard i Lottes Fødeby. Aftenskumringen har bredt sit lette Teppe over Fredens stille Boliger, Aftenduggen falder mildt paa Grønsøeret; under hvilket saa mangt et knust Hjerte slumrer og udhviler sig fra Livets Trængsler; kjølige Lustninger susse i de høie Lindetoppe, den opgaaende Maane belhser brammende Mindesmærker, sorte Kors og Blomsterhøie, helligede de Henfarne af de kjære Efterladte. See! da aabner sig med Bragen de mørke Porte, og med vaklende Skridt indtræder en yndig Pigeskabning. Maanens Straale forraader hendes blege Ansigtssfarve, og det skjønnede blaa Døis Hjertekummer. Det er Lotte. Intet deeltagende Hjerte slaaer mere for hende paa den vide Jord, saa meente den Forladte. Men her neden i den dybe Grav boer hendes Moder, som havde været hende saa inderlig dyrebar, heneden slumrer det Hjerte, under hvilket hun har hvilet, ved hvilket hun engang fandt Trøst i hver en Kummer. Paa den lille Høi, som hæver sig paa dette Sted, knæler den kjærlige Datter og beder. Hun beder til Gud om et Tegn, hvoraf hun kan vide, om den Elskede endnu lever, eller om ogsaa han er en Borger i Dødens

Rige. — Da lyder pludseligt paa Landeveien, som fører tæt forbi Kirkegaarden, en krigerst Musik i høie Glædestoner. Rigen reiser sig og seer igjennem Gitterværket et forbidragende Regiment. Men tvende Arme omslynge hende pludseligt bagfra, forfærdet vender hun sig om, og — o overbattes Salighed — den begrædte Elsker ligger i hendes Favn!

Fris havde i Forbundshæren kæmpet med for Fædrelandets Frihed. Tanken om den Elskede, og at han kunde vinde Seiersprisen som Capitain, hævede hans Mod til Forbovenhed. Døden havde slaanet ham, han blev forfremmet, og stod nu for den Elskede som Capitain, prydet med Jernkorset. — Over Moderens Grav fornyede Lotte og den unge Helt nu deres Elskovspagt, som kort Tid efter blev for evigt knyttet med Kirkens hellige Belsignelse.

(Louise Brachmann.)

En Vægters Natte-Eventyr.

Det var Nytaarsaften, Klokken slog alt ni, og tæt faldt Sneen ned paa Residentsens Gader. Mutter Cathrine, den gamle Vægters Kone, lukkede sit Vindue op og stak Hovedet ud i den kolde Luft. Længe saae hun, hvorledes de glade Mennesker løb i de flartoplyste Boder, at kjøbe Nytaarsgaver, strømmede til Kaffehusene, Wiinkjelderne og Dandsesalene,

for i Lyst og Glæde at formæle det gamle Nar med det nye. Men da hun mærkede, at Sneen faldt vel tæt paa hendes Næse, trak hun Hovedet tilbage, lukkede Vinduet og sagde til sin Mand: „Faer, bliv Du hjemme og lad Philip gaae for Dig i Nat; det er et grueligt Sneefog og Du veed, at Dine gamle Been ei vel kan taale det. Det vil være muntert paa Garden hele Natten. Det er, som om der i alle Huse var Dands og Spil. Man seer mangfoldige Masker løbe frem og tilbage. Vor Philip vil vist ikke kjede sig.“ — Den gamle Gottlieb nikkede og sagde: „Det laer jeg mig vel gefalde, Moer. Mit Barometer, Skudsaaret over Knæet, har alt i to Dage sagt mig, vi vilde faae en Forandring i Veiret. Billigt er det, at Sønnen letter Faderen Tjenesten, han engang arbejder efter mig.“

I Forbigaaende være det sagt, at den gamle Gottlieb havde været Bøgtmester i sin Konges Regiment, indtil han ved Indtagelsen af en fjendelig Skandsø, som han i Kamp for Fædrelandet først besteg, blev skudt til Krøbling. Hans Capitain, der besteg Skandsen, efterat den var erobret, fik Ordenen pour le merite og Majors Rang. Den stakkels Bøgtmester maatte være glad ved, at slippe levende derved med det forskudte Been. Af Medlidenshed gjorde man ham til Skolemester, thi han var en forstandig Mand, skrev en god Haand og læste gjerne. Men ved Skolevæsenets Reform maatte han overlade sit Embede til en ung Seminarist, En af Skoleraadernes Gudson. Den affatte Gottlieb befordrede man til Bægter, og adjungeerte ham hans

Søn, Philip, der egentlig var Gartner. Den lille Familie havde sit kummerlige Udkomme; men Mutter Cathrine var en god Huusholderke og den gamle Gottlieb en sand Philosoph, der kunde være lykkelig med Lidet. Philip havde hos Gartneren, i hvis Tjeneste han stod, sit daglige Brød, og naar han bragte Blomster til de Rige, fik han kjønne Drifkepenge. Han var en smuk og raff Knøs paa sex og tyve Aar.

Da traadte Philip ind i Stuen, tog Fader og Moder i Haanden og sagde: „Fader, jeg vil afløse Dig i Nat. Gaae Du i Seng. Og modtag her en lille Nytaarsgave, som jeg har sparet sammen til Jer. Jeg kan godt undvære den. Gud give, I maa længe leve med mig, sunde og glade. Himlen vil nok sørge for os Alle.“ — Mutter Cathrine græd og kysfede den gode Søn. Men Faderen sagde: „Philip, Du er vor Alderdoms Trost og Støttestav. Gud vil gjengjælde Dig det. Bliv ved at være ærlig og at elske Dine Forældre. Jeg siger Dig, Betsignelsen bliver ikke ude. Til Nytaar ønsker jeg Dig Intet, uden at Dit Hjerte maa vedblive at være fromt og godt som nu.“

Saa talte den gamle Gottlieb, gif hen og indførte de modtagne to og tyve Gylden i sin store Regnskabsbog, sigende: „Hvad Du har kostet mig som Barn, har Du nu næsten afbetalt. Nu har vi alt af Dine sammensparte Penge faaet og brugt trehundred og sytten Gylden.“ — „Trehundrede og sytten Gylden!“ raabte Mutter Cathrine høistforundret. Derpaa vendte hun sig medlidende til Philip og sagde:

„Hjertensbarn, det gjør mig ondt for Dig. For denne Sum kunde Du nu kjøbt Dig et Stykke Jord og giftet Dig med den gode Rose. Det laer sig nu ikke gjøre. Men trøst Dig, vi ere gamle, Du vil ei længe behøve at understøtte os“ — „Moer, sagde Philip, og rynkede Panden lidt: hvor kan Du snakke saadan? Rose er mig vel kjær som mit Liv, men hunz drede Roser gav jeg bort for Dig og Fader.“

„Naar blot, sagde Moderen: ikke Tiden bliver Pigen for lang, eller hun slaaer Dig feil. For Rose er smuk, skal jeg sige os. Fattig er hun vel, men der er altid nok om saadan en kjon og huusholderisk Pige, som hun er.“ — „Vær ikke bange for det! tog Philip Ordet: Rose har høitidelig svoret, ikke at gifte sig med nogen Unden, og det er nok. Slemt er det rigtignok, at hendes Moder har forbudt os, at see hinanden saa ofte som vi gjerne vilde. Hun siger, det har vi ikke godt af. Men jeg finder, og Rose finder det samme, at det slet ikke kunde skade os noget. Vi har ogsaa aftalt at mødes i Aften udenfor Gregorietkirkens Hoveddør, thi Rose tilbringer Nytaarsaften hos en af sine Veninder, og saa følger jeg hende hjem.“

Nu slog Klokken tre Qvarter. Da kastede Philip sin Faders Vægterkappe om sig, tog Hornet og Morgenstjernen, ønskede sine Forældre Godnat, og begav sig paa sin Post.

Philip stred majestætist gennem de besnæede Gader, der endnu vrinslede af Mennesker, som om det var høitids Dag. Karether kjørte frem og tilbage, Bys var der overalt. Vor Vægter morede ret det muntre Liv. Ret veltilmode sang han i sit Qvarteer „Klokken er slagen ti!“ helst i Gregorietirkens Nabolag, hvor han vidste, Rose var. Nu hører hun mig, tænkte han: nu tænker hun paa mig. Blot hun nu er ved Kirkedøren Klokken tolv!“ — Og da han havde gennemvandret sit District, vendte han tilbage til det kjære Huus og saae op til Roses Venindes oplyste Vinduer. Stundom saae han qvindelige Gestalter indenfor, da slog hans Hjerterastere. Han troede at see Rose. Forsvandt Skikkelserne, saa stunderede han deres forlængede Skygger paa Væg og Loft, for at opdage, hvilken der var Roses og hvad hun tog sig fore. — Da Klokken slog elleve, og han paaany skulde begynde den vægterlige Rund, mærkede han først, det var ret koldt. Hans Lænder klappede af Kulde. Neppe kunde han raabe, hvad Klokken var slagen og blæse dertil. Gjerne var hangaaet ind i et Alhuus, at varme sig lidt.

Som han nu gik igjennem en eensom Sidegade, traadte en sælsom Skikkelse ham imøde: et Menneske med en sort Halvmaske for Ansigtet, svøb i en ildrød Silkekappe, paa Hovedet en rund opslagen Hat med mange Sjedre. Philip vilde undvige Masken. Men denne traadte ham i Veien og sagde: „Du er mig en herlig Vægter, Du gesalder mig! Siig, hvor gaaer Du hen?“ — Philip svarte: „Til Mariegaden, der skal jeg raabe.“ — „Guddomme:

ligt! raabte Masken: Det maa jeg høre. Jeg følger med Dig. Saadant noget hører man ikke hver Dag. Men det siger jeg Dig, lad Dig høre som Virtuøs, ellers er jeg ikke tilfreds. Kan Du synge en lystig Vise?" — Philip saae vel, at Herren var en lystig Broder, og svarte: „Bed et Glas Viin i en varm Stue nok; her er det jo saa koldt, som om Hjertet skulde fryse stivt i Livet paa En.“ Dermed gik han sin Vej til Mariegaden og sang og blæste. — Masken havde fulgt ham derhen og sagde: „Det er ingen Kunst. Det kan jeg ogsaa gjøre. Giv mig Dit Horn, jeg vil blæse og synge, saa Du skal undre Dig derved.“ Philip gav efter for Maskens Bønner, og lod den blæse og synge. Philip loe ad den lystige Herre, der formodentlig kom fra muntert Selskab. — „Bed Du hvad, Persleven! udbrød han: Jeg havde stor Lyst til at være Vægter et Par Timerstid. Steer det ikke nu, kommer jeg aldrig mere i mit Liv til denne Ære. Giv Du mig Din Hat og Kappe; her har Du min Domino. Gaae ned paa en Viinkjelder, drik Dig en Ruus paa min Regning, og naar Du har den, kom saa igjen, saa faaer Du et Par Daler til i Drikkepenge. Hvad mener Du?" — Dertil havde Vægteren ingen Lyst. Men Masken holdt ikke op at bestorme ham med Bønner, og som Begge traadte ind i en mørk Sidegade, kapituleertes der. — Philip frøs gudsjammerligt; en varm Stue og gode Drikkepenge vare fristende. Han overlod derfor den unge Herre Vægtervikariatet paa en halv Time, nemlig

til Klokken tolv; da skulde han komme til Gregories
 Kirkens Hovedindgang og aflevere Vægterinsignierne,
 tillige nævnte Philip ham fire Gader, han endnu havde
 at raabe i. „Min bedste Ven! raabte Masken hen:
 rykt: Jeg kunde kysse Dig. Naa, Du skal ikke for-
 tryde det. Kom kun til Kirken Klokken tolv og hent
 Dine Drikkepenge. Heisa, nu er jeg Vægter!“

Klæderne vare ombyttede. Masken stod der som
 Vægter. Philip satte den funklende Sjerhat paa,
 viklede sig i den lange ildrøde Silkekappe og tog Ma-
 sken for. Da han nu skulde til at gaae, faldt det
 ham dog paa Hjertet, den unge Herre kunde maaskee
 overmodig krænke Vægterværdigheden. Han vendte
 om igjen og sagde: „Jeg haaber, De intet Misbrug
 gjør af min Godvillighed, som kunde paadrage mig
 Fortred.“ — „Det indestaaer jeg Dig for!“ raabte
 den nye Vægter, og gik sin Vej. Philip skyndte sig
 at naae et Bertshuus i Nabolavet.

Idet han bseiede om Hjernet af et Palais, fælte
 han sig berørt af en maskeret Person, der just var stie-
 gen af en Vogn derudensfor. Philip blev staaende og
 spurgte sagte: hvad befaler? — „Naadigste Herre,
 De er i Tanker gaaet forbi Døren her, svarte Ma-
 sken: vil Deres kongelige Høihed ikke“ — „Hvad?
 kongelige Høihed? sagde Philip leende: Jeg er ingen
 Høihed. Hvor kommer De paa det Indfald?“ —
 Masken bukkede sig med Grefrygt og stælte til den
 fraalende Diamantsløise paa Philips Sjerhat: Jeg

beder om Forladelse, at jeg frænker Maffretten, men i hvilken Dragt De endog skjuler Dem, Deres ædle Skikkelse vil stedse røbe Dem. Behag naadigst at træde ind. Dandser De, om jeg tør spørge?" —
 „Jeg dandse? Nei. De seer jo, jeg har Støvler paa," gjensvarte Philip. — „De spiller altsaa?" spurgte Maffen videre. — „Endnu mindre; jeg har ingen Penge hos mig!" svarte Bægteradjuncten. — „Min Gud, disponeer dog over min Børs, over Alt hvad jeg eier og har!" raabte Maffen, og tilbød den bestyrkede Philip en fylt Guldbørs. — „Men veed De da, hvem jeg er?" spurgte Denne, og skjød den Fremmedes Haand tilbage. Maffen hvidstede med et graciost Buk: „Prinds Julian."

I samme Dieblit hørte Philip sin Vikarius raabe i en Rabogade. Da gjettede han sig til Forvandlingen. Prinds Julian, bekjendt i Residentsen for en vild, elskværdig, aandrig ung Mand, havde byttet Rolle med ham. Nu, tænkte Philip: spiller han Bægteren godt, vil jeg ikke heller gjøre ham nogen Skam i min Prindsemasse. Gjør jeg en Buk, saa har han sig selv at takke for det." Han svøbte sig tættere ind i sin Talar, tog mod Pungen, stak den til sig, og sagde: „Masse, hvem er De? Imorgen giver jeg Dem Deres Penge tilbage." — „Kammerherre Pilzow, underdanigst." — „Godt, gaae De foran, jeg følger efter." — Kammerherren adlød, sløi opad de brede Marmortrapper, Philip rast bagefter.

De traadte ind i en uhyre Sal, oplyst af tusinde Boxfjerter. En broget Maffevrimmel bølgede frem

og tilbage. Sultaner, Tyroserpiger, Papageno, Riddere, Konner, Kjærlighedsguder, &c. Philip var en Tidlang fra sig selv. Sligt et Skuespil havde han endnu ikke seet. Midt i Salen svømmede hundrede Dandsere og Dandserinder i Musikens harmoniske Bølger.

Philip befandt sig ret vel i den milde Varme, men kunde ikke komme sig igjen af sin Forundring, saa han neppe takkede med et Nik, naar de forbisværmende Masket hilste ham snart spørgende, snart ærbødigt, snart fortroligt. „Behager Deres Høiherlighed at gaae til Spillebordet?“ tilhvidskede ham Kammerherren, der nu stod for ham som Bramin. — „Lad mig først tæe op, svarte Philip: jeg er gandske stiv af Kulde.“ — „Men et Glas varmt Punsch?“ vedblev Braminen, og førte ham ind i et Sidelabinet, Punschen var god, og snart strømte dens Ild gennem alle Philips Aarer.

„Hvor staaer det til, Bramin, De dandsfer ikke idag?“ spurgte han Kammerherren, da de kom tilbage i Salen. Braminen sukede og trak paa Skuldrene. „For mig er Spil og Dands forbi! Den eneste jeg gad dandsset med — Grevinde Bonau — jeg troede, hun elskede mig — har pludselig brudt med mig!“ — „Ei, det er forstegang, jeg hører det!“ raabte Philip. — „Min Gud, De veed det ikke endnu? Hele Residenten taler derom! sukede Kammerherren: Imorgen er det fjorten Dage siden. Hun tillader mig ikke engang at retfærdiggjøre mig. Tre Breve har hun sendt mig uaabnede tilbage. Hun er en svoren Fiende af Baronesse Reizenthal. Jeg

havde lovet hende, at ophæve al Omgang med Denne. Tænk Dem min Ulykke: Enkedronningen fører til Freudenwald, og gjør mig til Baronessens Kavaleer — hvad skulde jeg gjøre? Den guddommelige Bonau erfoer det — hun miskjendte mit Hjerte." — „Velan, Bramin, benyt Dem af Dieblicket. Glæden forsoner Alt. Er Grevinden ikke her?" — „Seer De hende ikke histovre, tilvenstre, Karmeliterinden ved Siden af de tre sorte Masket? Hun har taget sin af. O, min Prinds! Deres naadige Forbon —"

Philip, som Punschen havde begejstret, tænkte: Her er Noget for Dig at gjøre! og forsoiede sig uden videre Omstændigheder hen til Karmeliterinden. Grevinde Bonau betragtede ham en Stund alvorlig og rødmenede, da han satte sig ved hendes Side. Hun var en deilig Pige; dog bemærkede Philip snart, hans Rose var titusinde Gange smukkere. „Min Grevinde" — stammede han, heel forlegen, da hun fæstede sit klare sværmeriske Blik paa ham. „Prinds, sagde Grevinden: De var for en Time siden lidt vel overgiben." — „Derfor er jeg desto alvorligere nu, skjønne Grevinde." — „Desbedre, saa behøver jeg ikke at fly Dem, Prinds." — „Skjønne Grevinde, kun eet Spørgsmaal tillad mig: gjør De ogsaa i denne Konnedragt oprigtig Bod for Deres Synder?" — „Jeg har Intet at bøde for." — „Ikke, Grevinde? Heller ikke for Deres Grusomhed mod Braminen, som staaer histhenne, forladt af hele Verden?" — Den skjønne Karmeliterinde slog Dinene ned og blev urolig. — „Beed De ogsaa, skjønne Grevinde, at Kammerherren er ligesaa uskyldig i Freudenwal:

derhistorien som jeg.“ — „Som De, Prinds? sagde Grevinden og rynkede Panden: Hvad sagde De ikke for en Time siden?“ — „De har Ret, kjære Grevinde, jeg var for overgiven. Men nu sværger jeg, Kammerherren maatte paa Enkedronningens Befaling til Freudentwald imod sin Villie og være den forhadte Baronesses Kavaleer.“ — „Forhadte!“ gjen- tog Grevinden med et bittert Smil. — „Ja, kun Dem elsker han, kun Dem tilbeder han!“ — „Hvor kommer det, Prinds, at De interesserer Dem saa levende for Pilzow nu? Det pleier De jo ellers aldrig.“ — „Jeg kjendte ham ikke ret før, Grevinde, endnu mindre den sorgelige Tilstand, hvori De har styrtet ham. Jeg sværger Dem, han er uskyldig!“

„Stille, hvidskede Karmeliterinden med lysere Miner: man har Die med os, lad os gaae herfra.“ Hun tog sin Maske paa, reiste sig og gav Pseudoprindsen sin Arm. Begge spadserede nedad Salen, ind i et tomt Sidekabinet. Den samme Bramin kom li- stende bagefter. Da vidste Philip intet bedre, end at føre de Elskende til hinanden og overlade dem til deres Skjebne. Det gjorde han og treen atter ind i Salen.

Her stødte en Mameluk paa ham og sagde hastigt: „Godt, Domino, at jeg finder Dem. Er Blomsterpigen her i Kabinettet?“ Mamelukken traadte ind og kom strax igjen tilbage. „Et Ord under fire Dine, Domino!“ og han førte Philip til et affides Vindue.

„Jeg besværges Dem, sagde Mamelucken med fryg-
 relig Stemme: hvor er Blomsterpigen?“ — „Hvad
 kommer hun mig ved?“ — „Mig deskomere! brøste
 Mamelucken, hvis Stemme og Bevægelser røbede
 et voldsomt Gjeleoprør: mig deskomere! Det er min
 Kone. De vil gjøre mig ulykkelig. Prinds, jeg be-
 sværges Dem, driv mig ikke til Banvid. Lad mig
 beholde min Kone for mig selv!“ — „Hjerteligt
 gjerne! svarte Philip tørt: Hvad har jeg med Deres
 Kone at skaffe?“ — „O, Prinds, Prinds! raabte
 Mamelucken: Jeg er beredt til at bøve det Yderste,
 skulde det end koste mig mit Liv. Forstil Dem ikke
 længere. Jeg har opdaget Alt. Her, seer De, er
 Billetten, den Falske trykte Dem: Haanden, og som
 De tabte hist i Trængslen.“ — Philip tog Sedlen.
 Med en Blyantspen havde en quindelig Haand skre-
 vet: „Forandre Deres Maske. Alle kjender Dem.
 Min Mand holder Die med Dem. Mig kjender han
 ikke. Naar De er lydig, skal jeg belønne Dem.“ —
 „Hm! brummede Philip: det er, saasandt jeg lever,
 ikke skrevet til mig. Jeg bryder mig lidt om Deres
 Gemalinde!“ — „Død og Helvede, Prinds, gjør
 mig ikke rasende. Veed De, at De har Marsskalk
 Blankenschwerdt for Dem? At De efterstrøber min
 Kone, er mig, siden forrige Hofredoute, ei ubekjendt.“
 — „Hr. Marsskalk, sagde Philip: Skinsyge forblin-
 der Dem. De kjender mig ikke ret. Jeg giver Dem
 mit Væresord paa, at Deres Gemalinde skal have Ro
 for mig.“ — „Er det Deres Alvor, Prinds?“ —
 „Mit ramme Alvor.“ — „Saa giv mig et Beviiis
 derpaa.“ — „Hvilket forlanger De?“ — „De har

hidtil affholdt hende fra, at reise med mig til sin Familie i Polen. Overtal hende nu dertil." — „Hjertelig gjerne, naar jeg kan gjøre Dem en Tjeneste dermed." — „En uhyre stor Tjeneste, Deres kongelige Høihed. De afvender derved en gruelig Ulykke." — Mamelucken sladdrede endnu syv lange og syv brede, snart bønligt, snart truende, saa den gode Philip var ret bange for, han skulde gjøre Klammerie med ham for alle Folks Dine, og var ret glad, da han endelig slap ham.

Reppe havde han tabt sig i Brimlen, før en kvin- delig Masse i dyb Sørgedragt venligt kneb ham i Armen, hvidskende: „Sommerfugl, hvorhen? Indgy- der den forladte Enke Dem ingen Medlidenhed?" — Philip svarte: „Smukke Enker finde kun altfor mange Trostere: tør jeg regne mig blandt Deres?" — „Hvorfor er De saa uartig, ikke at forandre Masse? sagde Enken: Troer De da, Prinds, at der er Rogen her, som ikke kjender Dem?" — „Man er dog uvis, svarte Philip: og Mængden tager sikkert feil." — „Vist ikke, Prinds, og klæder De Dem ikke om paa Dieblikker, forlader jeg Dem den hele Aften, thi nå: dig vil jeg dog have Spektakler med min Mand." — Nu vidste Philip hvem han havde for sig. „De er den skjønneste Blomsterpige? Blomsterne visnede alt?" — „Hvad er ikke forgængeligt? Mændenes Trostfab især! Jeg saae nok, hvor De listede Dem herfra med Karmeliterinden. Bekjend kun Deres Ustidighed." — „Hm! svarte Philip tørt: anslag De ikke mig, ellers anklager jeg Dem igjen." — „Og hvorfor, om jeg tør spørge?" — „Lad os stilles ad. Reis med De

res Gemal til Polen. Jeg vil gjøre en dum Streg god igjen, og har sagt ham det." — „Prinds! sagde Enken skjælvende, og den bolgende Barm forraadte, hvad der foregik i hendes Indre: Gud tilgibe Dem, jeg kan det aldrig!" Stolt vendte hun sig bort fra den formeente Prinds. Philip loe hemmeligt og tænkte ved sig selv: Min Substitut maa see, hvorledes han kommer ud af det. Blot han nu bliver ved i Morgen ligesaa ærligt, som jeg har begyndt. — Han traadte hen til de Dandsende, og saae blandt dem med Glæde den skjonne Karmeliterinde ved hendes lykkelige Bramins Side. Denne blev neppe den ildfarvede Domino vaer, før han kastede Kysser til ham, og pantomimisk betegnede ham sin Saligheds Hvide. Philip tænkte ved sig selv: Skade, at jeg ikke er Prinds paa Livstid. Alle Folk skulde snart blive tilfredse med mig. Der er Intet i Verden lettere, end at være Prinds. Med eet Ord formaaer han mere, end den bedste Advokat med en lang Tale. Ja, naar jeg var Prinds — da var min Rose — tabt for mig. Nei, jeg gad ikke være Prinds.

Han saae paa Uhrer. Klokken var først halvtolv. Da kom Mamelucken løbende imod ham, tog ham til en Side og stak ham et Papiir i Haanden. „Prinds, raabte han: jeg kunde synke for Deres Fødder og takke Dem i Støvet. Jeg er forsonet med min Kone. De har knust hendes Hjerter, men det var godt, at det skeete. Hun vil reise endnu i Nat. Levvel! Nu gaaer jeg i Døden for Deres kongelige Høihed!" — „Holdt, raabte Philip, da Marskalken vilde bort: Hvad skal jeg med det Papiir?" — Marskalken

svarte: „Det er min Spillegjeld fra forrige Aar. Jeg har endossferet Buxlen paa Deres kongelige Høi-
hed.“ Dermed forsvandt Marstkalken.

Philip kastede et Blik i Papiret, læste der noget om femtusind Gylden, stak det til sig og tænkte: Skade, at jeg ikke er Prinds! — I det samme hvidskede En ham i Øret: „Viere Begge forraadte, Deres kongelige Høihed. Jeg skyder mig!“ Philip vendte sig om, og saa en Neger.

„Hvad vil De, Maske? Hvem er De?“ spurgte Philip rolig. — „Oberst Kalt, hvidskede Negeren: den usalige Marstkalkinde har sladdret af Skole til Hertug Hermann, og Denne spyer nu Ild og Flamme mod Dem og mig.“ — „Lad ham det,“ svarte Philip. — „Men Kongen faaer Alt at vide, fulkædede Negeren ængsteligt: maaskee bliver jeg alt arresteret i Nat, og bragt paa Fæstningen. Hellere vil jeg hænge mig. Jeg er forloren. Jeg springer i Søen og drukner mig endnu i Nat. Jeg beder uderdandigst om et Par Dieblikke under fire Dine.“

Philip fulgte Negeren ind i et eensomt Sidegæmme, hvor nogle faa Lys udbredte et svagt Skjær. Negeren kastede sig paa en Sopha og sukkede høit. Philip fandt Vin og Kage paa et Bord, og lod det smage sig. — „Jeg begriber ikke, hvor Deres kongelige Høihed kan være saa gelassen ved den fordømte Geschichte, sagde Negeren: Hertugen veed nu, at De, jeg, Marstkalkinden og den fnuvte Bagerpige

have benyttet os af hans Overtro. Han veed, De havde undertjæbt Salmoni til Vandemaneriet, at jeg havde afrettet Bagerpigen, som han var dødelig forelsket i, til at lokke ham i Fælden, at jeg var Vandens, som pryglede ham. Det er en fordsomt Affaire. Jeg tager Gift!" — „Tag De hellere et Glas Viin, den er god!" sagde Philip, og fyldte sit Glas paany: Og jeg maa aabenhjertigen tilstaae Dem, Hr. Oberst, at De af en Oberst at være, er meget feig, da De for en tøffet Histories Skyld vil baade skyde, drukne, hænge og forgive Dem. For det Andet maa jeg sige Dem, at jeg ikke i den første Time bliver klog paa Deres Snak." — „Deres kongelige Hvihed ynderer naadigst, jeg veed ikke selv, hvordan jeg har det. Hertugens Kammerjunker, min gode Ven, betroede mig i dette Dieblif, at Fanden havde plaget Marskalkinden; hun var gaaet lige hen til Hertugen og sagt ham: Comedien i Bagerens Huus har Prinds Julian spillet Dem, fordi han ikke undte Dem sin Søster. Hexen, De saae, var jeg selv, og Geisten, som pryglede Dem, var Oberst Kall. Prinds Julian har det Revers, hvori De lover Bagerpigen, at De, efter Deres Giftermaal med Prindsessen, vil tage hende til Dem som Maitresse, og lade hende able. Gjør Dem intet Haab længere, der bliver intet af Formælingen! — Det har Marskalkinden sagt til Hertugen og er forsvunden."

Philip rystede paa Hovedet og brummede: deilige Historier. Men Obersten raabte: „Prinds, De maa frelse mig!" — „Hvor er da Hertugen?" spurgte Philip. — „Hos Kongen. Lænk Dem, Prinds,

hvorlunde Majestæten nu faaer Historien udmalet.“
 — „Er da Kongen her?“ — „Ja, han spiller
 Phoinbre hjit i Kabinettet med Erkebispem og Politis
 ministeren.“ — Philip gik op og ned ad Gulvet med
 store Skridt. „Deres kongelige Høihed maa redde
 mig, stønnede Regeren: det gjelder Deres egen Væ.
 Imorgen tidlig er jeg hos Dem.“ Med disse Ord
 forsvandt han.

Det er den høie Tid, Du bliver Bægter igjen!
 tænkte Philip ved sig selv. Du indvikler Dig og Din
 Substitut i hundrede Fortrædeligheder, hvoraf hver
 een hans eller Din Klogskab kan redde Dig og ham.
 Det er altsaa Forskjellen mellem en Bægter og en
 Prinds? Jeg gad ikke bytte. Du gode Gud, hvor
 mange gale Ting, der dog passere her under Hofhim-
 melen hos Jordguderne, hvorom vi Smaaskabninger
 aldrig have drømt det mindste. I eet Kvarteer har
 jeg havt mere Ondt at gjøre Godt igjen, end jeg har
 begaaet i mit hele Liv.

„Saa eensom, min Prinds? hvidskede en Stem-
 me tæt bagved ham: jeg priser mig lykkelig, at træffe
 Deres kongelige Høihed allene et Dieblif.“ Philip
 saae sig om. Det var en Bjergmand, klædt i Guld
 og Silke. „Hvem er De? spurgte Philip. — „Grev
 Bodenlos, Finantsministeren, til underdanigst Op-
 vartning, svarte Bjergmanden og lettede sin Maske,
 for at vise et Ansigt, der med de smaae Dine og den
 store kobberrøde Næse, syntes at være en ny Maske.

— „Nu, Hr. Greve, hvad er til Tjeneste?“ spurgte Philip videre. — „Tør jeg tale frimodigt? Tre gange lod jeg mig melde hos D. K. H. og nød ei den Raade, at vorde indladt. Og dog — Gud er mit Vidne — tager Ingen ved det hele Hof mere Deel i Deres fgl. Høiheds Vel og Bee, end jeg.“ — „Hr. Greve, jeg er Dem forbunden, svarte Philip: men fat Dem kort!“ — „Tør jeg tale om Handelshuset Abraham Levi?“ — „Saameget De vil.“ — „Det har henvendt sig til mig om de 50,000 Gylden, som D. K. H. skylder, og truer med, at vende sig til Kongen selv. Og De veed, hvad De lovede Hs. M., da han sidst lod Deres Gjeld betale.“ — „Kan de ikke bie?“ spurgte Philip. — „Ligesaa lidt som Brødrene Goldschmidt, der have insinueret en Fordring paa 75,000 Gylden.“ — „Mig ligemeget. Vil de ikke bie, saa maa jeg . . .“ — „Ingen fortvivlede Beslutninger, naadigste Herre! Jeg er kapabel at bringe Alt i Glid igjen, naar . . .“ — „Hvad siger De? naar?“ — „Naar De atter vil skjenke mig Deres Raade. Huset Abraham Levi har opkjøbt en uhyre Mængde Korn. En kongelig Resolution vil let bringe det i tredobbelt Priis. Da giver man Abraham Levi Licenzer og Altting er i Rigtighed. Men det forstaaer sig, Altting dependerer deraf, at jeg i nogle Aar endnu bliver i Spidsen for Finantserne. Lykkes det Baron Greifensack, at faae mig ud af Ministeriet, da kan jeg slet intet gjøre for Dem, min Prinds. Det staaer til Dem, at forlade Greifensacks Partie, og vort Spil er vundet. Jeg kjerer mig Sanden om — ekspuseer, naadigste Herre! —

jeg kjerer mig Pokkeren om — vilde jeg sige — enten jeg bliver i Ministeriet eller ei; men for Deres fgl. Høiheds Skyld er det mig ikke ligegyldigt. Kan jeg ikke blande Kortene efter Behag, saa har De tabt."

Philip vidste længe ikke, hvad han skulde svare. Medens Finantsministeren, ventende paa Svar, tog en Brillantdaase frem og traktede sin Næse med en Priis, sagde Philip endelig: „Forstaaer jeg Dem ret, Hr. Greve, vil De udhungre Landet lidt, for at faae min Gjeld betalt. Tænker De ogsaa paa al den Jammer, Deres Finantsplan vil anrette, og vil Kongen tillade det?" — „Bliver jeg ved Koret, saa lad mig sørge for det, naadigste Herre. Naar Kornet begynder at stige, vil Kongen strax tænke paa Udførselsforbud. Da giver man Abraham Levi Udførselsbevilling for hundrede Tønder og han udfører tusinde. Intet er lettere end dette!" — „Skjønne Udsigter! sagde Philip: Hovrlænge troer De vel, en Finantsminister maa være i Embede, før han kan lægge Saxen paa Folket?" — „Hm, har han Hoved, bringer han det vidt i et Aarstid." — „Saa skulde man raade Kongen, at vælge sig en ny Finantsminister hver tolvte Maaned." — „Jeg haaber, naadigste Herre, at Kongen og Hoffet intet har tabt ved min Embedsførelse." — „Det troer jeg, Greve, men det stakkels Folk desmere. Det sukker dybt under Byrden af alle sine Skatter og Paalæg. De skulde behandle os lidt barmhertigere." — „Os? Gjør jeg ikke Alt for Hoffet?" — „Nei, barmhertigere skulde De behandle Folket, mener jeg!" — „Min Prinds, jeg veed, hvilkken Agtelse, jeg holder Deres Ord. Kongen og

Høistfamnes Familie er det Folk, jeg tjener. Hvad man ellers kalder Folk, kan ingen Betragtning komme i, Landet er Kongens Eiendom. Men, her er ikke Stedet at disceptere over Folkets Værd, jeg beder om naadigst Resolution, om jeg skal have den Ære, at dække Deres Gjæld paa den bevidste Maade?"

— „Nei, nei, raabte Philip: aldrig skulle Tusinder lide under, at jeg er en Udland. Gaae Deres Vej! Og det siger jeg Dem, bliver Kornudførselen forbuden, sælger ikke Deres Jodehuus sit sammenpugede Korn for Indkjøbsprisen, og det imorgenden Dag, saa gaaer jeg uden videre til Kongen, opdager ham alle Deres Epidsubestregere, og hjælper til at jage Dem, samt Deres Abraham Levi, ud af Landet. Forlad Dem derpaa, jeg holder Ord!" — Philip vendte sig om, gik ind i Dandsesalen og lod Finantsministeren staae gandfke forstenet af Forundring.

„Naar befaler Deres kongelige Høihed, at Vognen skal kjøre frem?“, tilhvidskede ham en Stemme, idet han gik nedad Salen gjennem Menneſkevrimglen. Det var en tyk hollandsk Kjøbmand, som talte til ham. „Jeg kjører ikke!“ svarte Philip. — „Den er halvtolv forbi, Prinds. Den skønne Sangerinde venter Dem.“ — „Lad hende vente!“ — „Hvorledes Prinds, De har betænkt Dem? Hos den guddommelige Rollina vil De forspilde det Dieblif, De i to Maaneder forgjeves har sukket efter. De var

19 B. (21)

endnu i Middags saa henrykt, og befalte mig, at afhente Dem Klokken halvtolv. Vil De ikke idetmindste lade Signora vide, at De ikke kommer?" — „Nei, har hun ladet mig sukke i to Maaneder, saa lad hende sukke ligesaalænge!" — „Altsaa bliver der vel ikke heller noget af det prægtige Hals Smykke, De havde bestemt hende til Nytaarsgave?" — „Hvis det kommer an paa mig, neppe." — „Vil De da gandske bryde med hende, naadigste Herre?" — „Jeg har aldrig havt ifinde, at binde mig til hende." — „Nu da, Prinds, saa tør jeg være aabenhjertig. Saa tør jeg sige Sandheden, maaskee De veed den allerede. Jeg formoder det af Deres pludselige Sindsforandring. Kun Deres Lidenkab for Kollina afskrækkede mig fra, at tilstaae Dem den for. De er bedrager." — „Af hvem?" — „Af den listige Operisinde. De vilde være kommen til at dele hendes Gunst med Abraham Levis's Son. Nei, da har jeg gjort en gandske anden Opdagelse. O, Prinds, i den hele Bye findes ikke noget Deiligere. En Pige, saa rank og skjon som et Rør; det er en Kjærligheds-gudinde i Borgerdragt. Paa hende maa vi gjøre Jagt." — „Altsaa en Borgerpige?" — „Rigtignok kun en Grisette, men — nei, De maa see hende, og De vil brænde af uslukkelige Flammer. Alt hvad Henrykkende De nogensinde saae i Deres skjønne Dromme, er her legemliggjort i Naturen, og derhos endnu den sødeste, reneeste Uskyldighed. Men hun staaer under Moderens strænge Opsigt. Dog kjender jeg hendes Plads i Kirken og hendes Søndagspadeseretour. Ogsaa har jeg udsponeret, at en ung,

frak Karl, en Gartner, gjor Cour til hende. Men det siger ikke Noget. Moderen er en Linnedvæverke." — „Hvad hedder hun?" — „Bittner, og boer i Mellegaden. Datteren hedder Rose."

Den gode Philip havde nær faaet Feberen ved at høre dette Navn. Han havde havt den bedste Lyst af Verden til at quæle Fortælleren. „Er Dereent band: sat?" raabte han. — „Ikke? Jeg har spioneret godt? De maa selv see den deilige Skabning. Eller — har maaskee alt Deres Skarpblik opdaget den kostelige Verle. Kjender De hende maaskee alt?" — „Javisst kjender jeg hende." — „Destobedre. Har jeg rost for meget? Har jeg ikke Ret? Hun skal ikke undgaae os. Kort sagt, skaffer Deres kongelige Høi: hed mig Kammerherrenøglen, er Pigen Deres. Gartnerlømmelen stiller jeg blandt Soldaterne, og sender ham til Armeen. Der kan han staaes for Fædres landet." — „Herre, jeg vilde ønske, at jeg i dette hellige Dieblik . . ." — „Smigre mig ikke, naadigste Herre, De veed, mit Liv tilhører Dem. Havde jeg anet, at den søde Skabning var Dem bekjendt, at hun ikke var Dem ligegyldig, hun laae for længe siden i Deres Arme." — Da kunde Philip ikke længere styre sig. Han greb Hollønderen glubsk i Armen og sagde: „Herre, hvis De understaaer Dem . . .!" — „For Guds Skyld, naadigste Herre, modereer dog Deres Glæde. Au — De kniber mig jo baade brunn og blaa!" — „Understaaer De Dem, blev Philip ved: at efterstræbe denne uskyldige Pige, knuser jeg, saasandt jeg lever, hvert Been i Deres syndige

Krop!" — „Meget vel, sukede Hollænderen i smertelig Angst: meget vel! Behag blot, naadigst at slippe mig!" — „Finder jeg Dem nogensinde blot i Nærheden af Mellegaden, er De dødsens! Nu veed De, hvad De har at rette Dem efter."

Hollænderen stod der gandske forbløffet. „Deres kongelige Hoied, sagde han skjælvende: jeg kunde ikke vide, at De elskede Pigen saa alvorligt, som det lader." — „Meget alvorligt, det vil jeg tilstaae for hele Verden." — „Og bliver gjenelsket?" — „Hvad rager det Dem. Tal aldrig til mig derom mere. Tænk aldrig paa den Pige mere. Nu veed De min Mening: pak Dem herfra!" Med disse Ord vendte Philip ham Ryggen, og Hollænderen gik, kløende sig bag Øret, sin Vej.

Imidlertid havde ogsaa Philips Substitut, som Bægter, spillet sin Rolle paa Byens Gader. Saasnart han havde forladt Philip, raabte og blæste han efter Hjertenslyst fra et Gadehjørne til et andet, gjorde allehaande komiske Tilfætninger til Bægterversene, og brød sig lidt om det foreskrevne District, som han havde at bevogte og beblæse.

Medens han studerede paa et nyt Vers, gik paa venstre Side af ham en Gadedør op; en velklædt Pige viste sig i den, og viadede med et lokkende Pst, Pst! og traadte igjen tilbage i den mørke Forstue. — Bægteren lod sine Vers fare, og fulgte det herlige Phænomen. I Mørket greb ham en blød Haand,

og en ventlig Stemme hvidskede: „Godaften, kjære Philip! Tal sagte, at Ingen hører os. Jeg har blot listet mig ned et Dieblis, at hilse paa Dig. Er Du nu glad, Philip?“ — „Glad som en Gud, Du Engel! sagde Julian: Hvem kunde være bedrøvet hos Dig?“ — „Philip, jeg har noget Godt at sige Dig. Du skal spise hos os i Morgenaften. Moder har tilladt det, vil Du saa komme?“ — „Hver Aften, hver Uften! raabte Julian: Jeg vilde ønske, Du kunde altid være hos mig, eller jeg hos Dig, lige til Verdens Ende. Det var et guddommeligt Liv!“ — „Hør Philip, om en halv Time er jeg ved Gregoriekirken. Lad mig ikke vente altfor længe. Gaae gaae vi endnu en Tour gennem Byen. Gaae nu, at Ingen overrasker os.“ — Hun vilde gaae, men Julian holdt hende tilbage, og favnede hende omt: „Vil Du stilles saa koldt fra mig?“ spurgte han, og trykkede sin Mund paa hendes Læber. Rose vidste ikke, hvad hun skulde sige til Philips Dristighed, thi han havde altid været saa beskeden, at han i det høieste havde vovet et Kys paa hendes Haand, undtagen eengang, da Moderen vilde forbyde dem al Omgang, da havde de i den høieste Kjærligheds og i den høieste Smertes Følelse vovet et Kys, og siden aldrig mere. Rose gjorde derfor Modstand, men den formentlige Philip var saa hidsig paa det, at hun, for ei at blive forraadt, maatte lade al Modstand fare. Hun taalte nok et Kys, og sagde derpaa: „Gaae nu, Philip!“

Han gik alligevel ikke, men sagde: „Da var jeg en god Nar. Mener Du, jeg har mit Bægterhorn

Kjærere end Dig? Paa ingen Maade, min søde Pige!
 — „Ak, sukede Rose: men det er dog ikke ret.“ —
 „Hvorfor da ikke, lille Kar? Er det da i Dine ti
 Budord forbudt at kysse?“ — „Ja, svarte Rose:
 naar vi maatte faae hinanden, saa var det en anden
 Sag.“ — „Saa? Er der intet Andet i Veien? Mig
 kan Du faae, hvad Dag Du lyst.“ — „Ak, Phi-
 lip, hvor Du taler underligt idag! vi kan jo ikke tænke
 paa det endnu.“ — „Da tænker jeg meget alvorligt
 derpaa. Naar Du kun vil.“ — „Philip, Du har
 vist lidt i Hovedet. Om jeg vil? Gaae, Du for-
 nærmer mig. Her, Philip, jeg har drømt om Dig
 forrige Nat.“ — „Var det noget Godt?“ — „Du
 havde vundet i Lotteriet, og vi vare Begge saa glade,
 ak, saa hjertensglade! Du havde kjøbt Dig en deilig
 Have, der var ikke Mage til i den hele Bye. Men
 jeg blev saa bedrøvet, da jeg vaagnede, fordi det var
 kun en Drøm. Siig mig, Philip, har Du maaskee
 sat i Lotteriet? Har Du vundet Noget? Idag blev
 det jo trukket.“ — „Naar jeg hos Dig, min søde
 Pige, vandt det store Løb, hvem veed da, hvad der
 kunde skee. Hvormegget maatte jeg da vinde til Dig?“
 — „Var Du blot saa lykkelig, at vinde tusinde Gyl-
 den. Det var alt nok til at kjøbe Dig en kjon lille
 Have.“ — „Tusinde Gylden? Og om det var mere?“
 „O, Philip! Hvad siger Du? Er det sandt? Nei,
 bedrag mig ikke, som min Drøm. Du har vundet?
 Siig Sandheden!“ — „Saameget Du vil!“ —
 „O, Gud! raabte Rose, faldt ham om Halsen og
 kysfede ham med Kjærligheds heftigste Glæde: mere
 end tusinde Gylden? Vil man ogsaa give Dig de

mange Penge?" — Under hendes Kyssse glemte Julian at svare. Det kom ham gandske underligt fore, at holde den blide, ædle Skabning i sine Arme; hendes Kjærtegn gjaldt ikke ham, og dog havde han saa gjerne modtaget dem for egen Regning. — „Svar dog, svar dog! Vil man ogsaa give Dig alle de Penge, troer Du?" — „Jeg har dem alt, og kan det forueie Dig, vil jeg give Dig dem." — „Hvorledes, Philip! Du har dem hos Dig?" — Prindsen fremtog sin Børs, som var bestemt til Spillepenge, lagde den, kyssende de bløde Læber, i Roses Haand, og sagde: „Holder Du nu af mig?" — „Nei, Philip, for Dine mange Penge ikke, naar Du ikke var min Philip." — „Og naar jeg for Exempel gav Dig engang saameget til, og ikke var Din Philip?" — „Saa kastede jeg det for Dine Fodder altsammen, og neiede ret høfligt for Dig!" sagde Rose.

I det samme aabnedes en Dør ovenpaa; man horte Latter og Pigestemmer; Skinet af et Lys faldt ned paa Trappen. Rose blev bange, og hvidskede: „Om en halv Time ved Gregoriekirken!" og sprang opad Trappen. — Prindsen stod nu der allene, og betragtede de oplyste Vinduer. Ikke gjorde det ham ondt for Guldbørsen, som Pigen stoi affted med, men hendes Ansigt gad han saa gjerne seet ved Lyset. Imidlertid trøstede han sig med Mødet ved Gregoriekirken. Den samme Plads havde jo Bægteren anvist ham. Julian gjættede retvel, at det var denne, han havde at takke for sit lykkelige Eventyr.

Hvad enten nu Vinens Virkning forøgedes ved Nytaarsnattens Kulde eller ved Elskovsventyret, nok er det, den fyrstelige Vægters Obergivenhed tog Overhaand. Midt iblandt en Flok Spadserende blev han staaende paa et Gadehjørne, og stødte i Hornet med saadan Kraft, at alle Fruentimmerne høitkrigende sprang tilbage, og Mændene forbausede fore fra hverandre. Derpaa raabte Julian hvad Kloffen var og sang dertil:

„Albrig i nogen By jeg har seet
 Saamegen Synb og umoralitet;
 Keent har den Dnde forgiftet Staben:
 Pigerne rende om Natten paa Gaden,
 Smykkede, sminkede, falske, forlorne,
 Ikke et Rosenblad, bare Torne!“

„Det er dog et nederdrægtigt Vægterraab!“ skreg nogle qvindelige Stemmer i Hoben. Men af Mandfolkene loe Mange af fuld Hals. Da capo! raabte nogle lystige Brødre. Bravo, Vægter! skrege Andre. „Hvad, understaaer Du Dig, Karl, at blaz mere vore Fruentimmer paa aaben Gade?“ snyste en ung Lieutenant med en Dame under Armen. „Hr. Lieutenant, svarte ham en Møller: det er, Gud straffe mig, den rene Sandhed, Vægteren synger. Den Kvinde der, som holder Dem under Armen, kan bevise det. Kjender Du mig, Duffe? Sy! Stikker det sig for en forlovet Brud, at strøise omkring paa Gaden med andre Mandfolk!“ Pigen skjulte sit Ansigt og trak Officeren i Armen, men Denne vilde ikke rømme Marken for den tykke Møller, der løstede sin

Stof. En Grovsmed og en Brygger sloge sig paa Mollerens Partie. Flere Militaire samlede, men ogsaa mange Haandværksdrengene. Disse gjorde Sneebolde, og lod dem flyve raft omkring i Hoven. Den første traf Lieutenanten paa Næsen. Han holdt det for Angrebsignal, og Eræfningen begyndte.

Prindsen var alt forlængesiden gaaet sin Vej ind i en anden Gade, ubekymret om Følgerne af sin Vægters sang, hen til Finantsminister Bodensos's Pallads. Julian saae alle Vinduer oplyste. Ministerens Gemalinde havde stort Selskab. I sit satiriske Digterylune posterede Julian sig ligeoverfor Palladset og stødte kraftig i Hornet. Nogle Herrer og Damer aabnede nysgjerrige Vinduet. „Vægter! raabte En af Herrerne ned: syng os et smukt Nytaarsvers!“ Dette Raab loffede endnu flere af Ministerfruens Selskab hen til Vinduerne. Da Julian paa sædvanlig Maade havde raabt hvad Kloffen var, sang han med klar og lydelig Stemme:

„Armod er værre end bitterste Død —
 Stakkel, som sukker i Kummer og Nød,
 Seed Du, at Himlen, før Alting brister,
 Gjør Dig vil til Financeminister.
 En Saadan mener, at alle Ting hans er,
 Og derfor bli'er Riget uden Financer.“

„Det er til at falde i Usmagt over! raabte Fru Ministerinden, der ogsaa var traadt til Vinduet: Hvem er da det nederdrægtige, fremmede Menneske?“
 — „Frau Excellents! svarte Julian med forstillet Røst: wolle Ichnen doch machen ain klänes Vergnügen.

Halten zu Gnaden, bin nur der Hofjüd, Obrahim Levi; Fran Excellents kenneu mich doch schon!" — „Wai mir! Kreg en Stemme oppe fra Vinduet: Ehr: vergessener Kerl, wie willst Du seyn Obrahim Levi? Bin ich nit selber Obrahim Levi? Du bist'n Gaudieb, Du Schurke!" — „Kald Vagten! raabte Minister: inden: lad det Mennecke arrestere!" — Ved disse Ord forlode Gjaesterne hastigt Vinduerne. Prindsen blev da heller ikke staaende, men skjød som en Piiil gjennem en Ivergade.

En Sværm Betjente styrtede ud af Palladset, for at gribe Spotteren. Pludseligt raabte Kogle høit: Vi har ham! De Andre løb efter Raabet. Birkeligen havde de fundet Vægteren i Gaden, der i sin Uskyldighed travede sin jevne Gang i sit lovlige Kald. Han blev omringet, overmandet og slæbt til Hoved: vagten. — Den vagthavende Officeer rystede forundret paa Hovedet og sagde: „Man har allerede hid: bragt mig en Vægter, der for at have sjunget Vers, hvorover Residentens Piger med Rette have fornærmet sig, har foranlediget et fatalt Slagsmaal mellem Borgere og de Militaire." — Den sidst indbragte Vægter vilde intet bekjende, og svor med Taarer i Øinene, at han var uskyldig. Ildetsamme raabtes udenfor: Vagt i Bevær! Soldaterne sprang ud, og Feltmarskallen traadte ind i Vagtstuen, ledsaget af den vagthavende Capitain: „Lad mig Karlen der slutte krum!" raabte Feltmarskallen, pegende bagved sig. To Officerer traadte ind med en afvæbnet Vægter mellem sig. „Cre da alle Vægterne blevne gale?" raabte den vagthavende Capitain forbausset. — „Jeg skal

imorgen betale den Væsel hans infame Vers!" skreg Feltmarskallen. — „Deres Excellents, tog Vægteren skjælvende og bævende Ordet: Himlen skal være mit Vidne, jeg har ingen Vers gjort, ikke eet eneste Vers har jeg gjort, saalænge jeg har levet." — „Sie, Skurk! brølte Feltmarskallen: Du skal mig paa Fæstningen, eller i Galgen allenfals. Og muffet Du endnu et Ord, hugger jeg Dig paa Stedet sonder og sammen!" — Den vagthavende Officeer bemærkede i al Verbødighed, der maatte være en virkelig Vægtersammensværgelse i Byen, thi han havde nu i et Qvarteer alt faaet tre af dem til Arrestanter. — „Mine Herrer, sagde Feltmarskallen til Officererne, som fulgte ham: da Rnegten platterdings ei vil betjende at han har sunget Verset, saa husk Dem om, mine Herrer, og skriv Pasqvillen op. Imorgen skal vi nok kurere ham. Nu, hvem husker det endnu?"

Officererne betænkte sig. Den Ene hjalp den Anden. Den Vagthavende skreg, og Verset blev saaledes:

Hovedet uden Sjel og Liv,
 Haarene puddrede, Pibsten stiv,
 Bryttet frem og Maven tilbage —
 Det forklønner Soldatens Dage.
 Blive kan man ved Dands og Spil
 Med Tiben Feltmarskal, om man vil.

„Vil Du nægte, Skurk, begyndte Feltmarskallen med fornyet Raserie: vil Du nægte, at Du har sunget det, som jeg traadte ud i min Dør?" — „Jeg er tilfreds, hvem Satan der har sunget det, sagde Vægteren heftigt

grødende: jeg veed mig fri!" — „Slut den haardnakkede Hund frum! tilraabte Marskallen den Vægt-havende: Imorgen skal vi atter tales ved!" Med disse Ord iulte Feltmarskallen bort.

Larmen paa Gaderne og Vægternes Spordigte havde sat hele Politiet i Bevægelse. Endnu samme Quarteer bleve to andre stakkels Vægtere grebne og forte i Bagten. Den Ene skulde have sunget en Vise om Ministeren for de udenlandske Anliggender, af det Indhold: at han ingensteds var mere fremmed, end i sit Departement. Den Anden beskylledes for, udenfor Biskoppens Residents, at have sunget: Kirkekyssene manglede ikke Tælle, men de udbredte mere Døs og Røg i Landet, end Klarhed.

Prindsen, der ved sin Obergivenhed bragte Byens Vægtere i Knibe, slap overalt lykkelig derfra, og blev derfor dristigere fra Gade til Gade. Sagen gjorde Opsigt. Man havde rapporteret Politiministeren, der sad hos Kongen ved Spillebordet, om de forhen saa fredelige Vægteres poetiske Insurrection, og til Beviis medsendt et af Spotversene. Kongen horte det oplæse: det var stilet mod Politiet selv. Kongen loe ret hjerteligt derover og befalte, at hidbringe ham En af de vægterlige Poeter.

Philip saae paa sit Uhr og mærkede, det var paa Tiden, at forsøge sig til Gregoriekirken. Han var glad ved, at vorde sin paatagne Rolle qvit, thi han befandt sig slet ikke vel under den fornemme Maske.

Han havde allerede Døren i Haanden, og vilde i al Stilhed liste sig bort, da Regeren traadte hen til ham, hvidskende: „Deres kongelige Høihed, Hertug Hermann søger Dem!“ Uergerlig rystede Philip paa Hovedet og gik ud, Regeren bagefter ham. Som De kom ud i Forgemakket, hvidskede Regeren: „Bed Gud, der kommer han!“ og med disse Ord fløi den Sorte igjen tilbage i Salen.

En høi, lang Maske traadte rask hen mod Philip: „Behag at bie et Dieblif, jeg har et Ord at tale med Dem under fire Vind. Jeg har søgt Dem længe.“ — „Sat Dem i Korthed, svarte Philip: thi jeg har ingen Tid at spille.“ — „De skylder mig Satisfaction. De har blodigen fornærmet mig!“ — „Det veed jeg ikke noget af.“ — „De kjender mig ikke? raabte Hertugen, og tog Masken af: Nu veed De, hvem jeg er, og Deres onde Sambittighed maa sige Dem Resten. Jeg fordrer Satisfaction. De og den fordømte Salmoni har bedraget mig!“ — „De fortæller mig der noget Splinternyt.“ — „De har spillet mig den skændige Streg i Bagerpigens Kjelder. Paa Deres Anstiftelse har Oberst Kalt forgrebet sig paa min Person. De skylder mig Satisfaction!“ — „Lirum larum! Jeg skylder Dem ingen Verdensting.“ — „Lirum larum til mig! De vil gaae fra det? Marskalkinde Blankenschwerdt har opdaget mig det Hele. Hun var jo selv Dienvidne til Komedien, De spillede med mig. Jeg fordrer Satisfaction!“ — „Hun har bundet Deres Durchlauchtighed et Eventyr paa Vermet. Jeg kan ikke gjøre for, at Obersten har pryglet Dem, jeg er gandske

uskuldig i, at man har holdt Dem for Nar." — „Jeg spørger Dem, om De vil give mig Satisfaction? Vil De ikke, saa gjør jeg Allarm. De følger mig paa Stedet til Kongen. Enten slaaes De med mig, eller til Kongen!" — „Deres Durchlauchtighed — stammede Philip: jeg har hverken Lyst til at slaaes med Dem, eller til at gaae til Kongen."

Det var Philips ramme Alvor; han frembragte allehaande Udflugter for at slippe den paatrængende Hertug, og saae hvert Dieblik til Døren, for, om muligt, at liste sig derfra. Hertugen mærkede Pseudoprindsens Vengstlighed, og blev derved endnu modigere. Til sidst tog han den ulykkelige Philip ved Armen, og vilde trække ham ind i Salen. „Saa lad mig være, for Satan!" raabte Philip i Fortvivlelse, og stødte Hertugen fra sig. „Til Kongen! ved: blev Hertugen: Han skal høre, hvor stærdigt man ved hans Hof beegner en fyrstelig Gæst." — „Godt, sagde Philip i den yderste Knibe: saa kom da, jeg er beredt. Til Lykke har jeg Sedlen hos mig, hvori De lover Bagerpigen — " — „Hvad troer De, jeg bryder mig om, at Kongen saaer at vide, hvad Løier jeg har havt med en tøstet Borgertøs? Vil De ham den kun. Eligt veed jeg, at sætte mig ud over!"

Men Hertugen meente ikke, hvad han sagde. Han talte ikke mere om, at gaae til Kongen, men paa: stod, at de Begge skulde stige tilvogns og kjøre, Himlen veed hvorhen, for at afgjøre Vresagen med Pistoler eller Raarder. Det var nu den betrængte Philip aldeles ubeseiligt. „Er De ikke, sagde Hertugen:

den største Kujon i hele Deres Land, saa følger De mig i Bognen, Prinds!"

„Men, for Satan, jeg er jo ingen Prinds!" raabte Philip, dreven til det Yderste. — „Ingen Prinds? Hvert Menneſke paa Ballen har jo kjendt Dem. Det er en Udflugt, hvormed De ei bedrager mig." — „Nu, saa see da!" raabte Philip og rev Masken af. Hertug Hermann, der saae et vildt fremmed Ansigt, foer tilbage og blev som forstet net. At have forraadt en Ubekjendt sit hemmeligste Anliggende, forsegede hans Bestyrtelse og Forlegenhed, og for han endnu kunde fatte sig, var Philip ude af Doren.

Med Hat og Silkekappe under Armen, ilste Philip nedad Gaden til Gregorietirken, hvor Rose alt ventede paa ham i en Krog tætvæd den høie Kirkes port. „Ak Philip, kjære Philip! hvidskede hun til ham og trykkede hans Haand: Hvad Du har gjort mig for en Glæde! Hvor vi ere lykkelige. Gudskelov, at Du er her igjen. I et heelt Qvarteer har jeg staaet her og frosset, men jeg tænker ikke paa Kulden for bare Glæde!" — „Og jeg, kjære Rose, takker ogsaa Gud, at jeg er hos Dig igjen. Naar, jeg skal en andengang fortælle Dig, hvad jeg har havt for Eventyr i Nat. Siig mig, søde Rose, har Du mig ogsaa lidt kjær?" — „Ei, Du er nu bleven en stor Herre, Philip, og da maa jeg vel spørge om Du endnu har mig lidt kjær?" — „Guds Død! Hvoraf

veed Du alt, at jeg var en stor Herre?" — „Du har jo selv sagt mig det. Philip, Philip, bare Du ikke bliver stolt, nu Du er saa gruelig riig. Jeg er en fattig Pige, og altfor ringe for Dig nu. Men, Philip, jeg har allerede tænkt ved mig selv, naar Du kunde forlade mig, ja, saa vilde jeg ønske, Du var bleven ved at være en fattig Gartner. Jeg vilde vist græmme mig til døde, hvis Du kunde forlade mig!"

„Rose, sig mig, hvad snakker Du der? Jeg har været Prinds en halv Time, og det var dog kun Spøg, men aldrig i mit Liv gjør jeg den Spøg tiere. Nu er jeg Bægter igjen, og fattig som før. Jeg har vel endnu femtusinde Gylden hos mig, som jeg har faaet af en Mameluk, men de ere ikke mine, desværre!"

— „Du snakker underligt, Philip! sagde Rose, og gav ham den tunge Guldbørs, hun havde faaet af Prindsen: der, tag Dine Penge igjen. De blive mig dog næsten for tunge i Strikkeposen." — „Hvad skal jeg med de mange Penge? Hvor har Du faaet dem, Rose?" — „Du har jo vundet dem i Lotteriet, Philip." — „Hvad? Har jeg vundet? Og man sagde mig dog i Morges, mine Nummere vare ikke komne ud. Seer Du vel, jeg havde sat og haabet, der kunde vante en Terne for os til Udstyr. Men Gartner Rothmann sagde til mig, da jeg i Eftermiddags kom for sildig paa Raadstuen: Stakkels Philip, ingen Nummere! Heisa, altsaa vundet alligevel! Nu kjober jeg den største Have, jeg kan faae, og Du er min Kone! Hvormeget er det da?" — „Philip, Du har nok drukket Dig en Ruus paa Nytaarsaften. Du maa jo bedre vide, hvormeget det er, end

jeg. Jeg har oppe hos mine Veninder gandske hemmeligt kiget ned under Bordet i den skønne Pung; og blev ret bange, da jeg saae det ene Guldstykke ved Eiden af det andet. Da tænkte jeg: nu undrer det mig slet ikke, at Philip var saa heftig og ustyrlig. Ja, ret ustyrlig var Du. Men det fortænkter jeg Dig ikke i. Jeg kunde selv falde Dig om Halsen, for ret at græde mig mæt af Glæde."

„Rose, falde mig om Halsen kan Du, naar og hvor Du vil, det skal altid være mig ret kjært, men her er en Misforstaaelse. Hvem har givet Dig Pengene og sagt, det var min Lotterigevinst. Jeg har jo endnu Sedlen hjemme.“ — „Philip, spøg ikke. Du har jo selv sagt mig det for en halv Time siden; selv givet mig Pengene.“ — „Rose, tænk Dig dog ret om. Jeg har jo ikke seet Dig siden i Morges.“ — „Jovist saae Du mig for en halv Time siden, da jeg hørte Dig blæse, og kaldte Dig ind i Striboldts Gadedør. Men hvad er det for en Vylde, Du har der under Armen? Hvorfor gaaer Du uden Hat i den kolde Nat? Philip, tag Dig dog iagt: De mange Penge kunde gjøre Dig letfindig. Du har vist siddet i et Bertshuus og gjort Dig lidt meer tilgode end Du burde. Sliig mig, hvad er det? Min Himmel, det er jo en Fruentimmerkjole? Philip, hvor har Du været?“ — „Vist ikke hos Dig for en halv Time siden. Du vil gjøre Dig lystig over mig, troer jeg. Svar mig, hvor har Du faaet Pengene?“ — „Svar mig først, Philip, hvor har Du faaet denne Fruentimmerskjole? Hvor har Du været?“

Som det pleier at gaae i slige Trætter, gif det ogsaa her. Saasnart Rose tog det hvide Tørklæde frem og tørrede sine Dine og vendte det lille Hoved bort og udstødte et dybt Suk efter et andet, havde hun aabenbar Ret, og han aabenbar Uret. Og han tilstod sin Uret, idet han trostede hende og bekendte: han havde været paa Mafferade, og det, han bar under Armen, var ingen Fruentimmerkjole, men en Silkekappe, samt Maske og Hat. — Efter denne angerfulde Tilstaaelse begyndte først det strængeste Forhør over ham. En Mafferade, det veed enhver Pige i store Stæder, er for ubevogtede Hjertter en farlig Labyrinth. Altsaa maatte han først bekende, om han havde danset, og paa hans Benægtelse, om han ingen Eventyr havde havt med qvindelige Masker? Det lod sig ikke nægte. Dog lagde han til, at Fruentimmerne havde Allesammen været af puur Adel, og holdt ham for en Anden. Rose var alt paa Tvivlens Bei, dog undertrykte hun sin Mistanke. Men da han paa hendes Spørgsmaal, hvem man havde anseet ham for, og hvem han havde laant sin Maske af, altid nævnte Prinds Julian, rystede hun vantro paa Hovedet, og endnu usandsynligere forekom hende Fortællingen om, at Prindsen havde gjort Bægtertjeneste i hans Sted, mens han var paa Ballet. Men han tilintetgjorde alle hendes Tvivl med den Forsikkring, Prindsen vilde, efter Aftale, komme til Gregoriekirken om faa Minuter, og bytte Klæder med ham igjen. — Da opgik der pludseligt et Lys for Rose, nu begreb hun Eventyret, der var mødt hende i den mørke Forslue.

Hun syntes nok, den formeentlige Philip havde havt noget fremmed i sit Væsen. Da nu Touren kom til hende at skifte, hvor hun var kommet til Lottetigevinsten, stammede hun, og gjorde Philip angst og bange. Endelig fortalte hun ham Alt, hvad der var foregaaet, men da hun kom til Kys og Gjentyk, stammede hun igjen, dog, ud maatte det. „Det er ikke sandt, raabte Philip: jeg har ingen Kys givet, ingen Kys faaet!“ — „Saa gjaldt det dog Dig!“ sagde Rose smigrende. „Hør, Philip, har det ikke været Dig, vedblev hun ængstelig: saa troer jeg alt det Utrolige, som Du har sagt mig — saa har det været Prinds Julian i Dine Klæder.“

Det havde Philip alt længe anet, og han raabte: „Ja, nu forstaaer jeg det. Derfor var det, han vilde bytte med mig. O, han har gjort mig ulykkelig paa Livstid!“ Og nu faldt ham Masken ind, der havde fortalt ham om Operasangerinden Rollina og Rose, og han begyndte nu Forhøret paa det strængeste. Roses Svar faldt alle saa beroligende ud, og bare alle et saadant Præg af den rene Ukyldighed, at Philip igjen blev let om Hjertet. Man tilgav hinanden alle i Uvidenhed begangne Synder, og Philip vilde just fordre Kysset, der havde været ham bestemt, da Parret i det bedste Dieblik overraskedes ved en Tredies Mellemkomst.

I fuld Hirspring kom et Menneſke lobende imod dem og standsede aandeløs ved Philip. Paa Morgensjerne, Hue og Horn, kjendte Philip strax sin Mand. Philip rakte ham Hat og Kappe, sigende:

„Naadigste Herre, her er Deres Sager. I denne Verden bytte vi ikke tiere med hinanden, jeg kom tilkørt derved!“ — Prindsen raabte: „Kun hurtigt!“ kastede den vægterlige Embedsdragt fra sig i Sneen og tog Maske, Hat og Kappe paa. Nose sprang forfrækket tilbage. Philip iserte sig sin Mondering. „Jeg har lovet Dig Drikkepenge, Kammerat, sagde Prindsen: men jeg har, saasandt jeg lever, ikke min Børs hos mig.“ — „Den har jeg! svarte Philip, og rakte ham den: De gav min Brud her den, men naadigste Herre, vi frabede os alle Foræringer af den Slags.“ — „Kammerat, behold hvad Du har, og pak Dig herfra, Du kunde let komme i Binden!“ raabte Prindsen tilsoomt og vilde bort. Philip holdt ham fast ved Rappen: „Naadigste Herre, eet Ord endnu!“ — „Fly, siger jeg Dig, fly, Vægter! Man vil have Dig fat!“ — „Jeg har en god Samvittighed, naadigste Herre. Men Deres Børs her —“ — „Behold den, løb alt hvad Du kan!“ — „Og en Bæxel paa femtusind Gylden fra Marskal Blankensschwerd.“ — „Hvad Satan! Hvor kommer Du i Beskjendtskab med Marskal Blankenschwerd, Vægter?“ — „Han sagde, det var hans Spillegjeld. Endnu i Nat reiser han med sin Gemalinde til sine Godser i Polen.“ — „Er Du rasende? Hvoraf veed Du det? Hvor gav han Dig det Wrende til mig?“ — „Naadigste Herre, og Finansminister Bodentos vil dække hele Gjelden, De er i til Abraham Levi, naar De blot vil udvirke hos Kongen, at han kan blive i Ministeriet.“ — „Vægter, er Du besat af den lede Satan?“ — „Men jeg har afsøist ham paa Deres

Kongelige Høiheds Begne." — „Du afviist Ministeren?" — „Ja, naadigste Herre. Derimod har jeg forsonet Grevinde Bonau med Kammerherre Pilsow." — „Bedre endnu!" — „Endnu Et. Sangerinden Rollina er en gemeen Skjæde, naadigste Herre. Jeg kjender hendes Kjærlighedshistorie. De er bedragen. Derfor meente jeg, det var uværdigt for Deres kongelige Høihed, at indlade Dem med hende, og sendte hende Afbud." — „Rollina! Hvor kom Du til hende?" — „Endnu Et. Hertug Hermann er . . . ygtelig opbragt paa Dem for Kjelderhistorien. Han vil anklage Dem hos Kongen." — „Hertugen? Kjelderhistorien? Anklage?" — „Hertugen selv fortalte mig det. De er ikke sikker for ham. Men til Kongen gaaer han ikke, for jeg truede ham med Seddel, han gav Bagerpigen. Derimod vilde han slaaes med Dem paa Liv og Død. Tag Dem i Agt for ham!" — „Hvoraf veed da Hertugen, at jeg . . ." — „Marsskalinde Blankenschwerd har sagt ham Alt, sagt ham, at hun selv var Hexen i Gjøglespillet."

Prindsen greb Philip ved Armen og sagde: „Strik, Du er Fanden ingen Bægter!" Han dreiede hans Ansigt mod Lygteskinnet, og foer tilbage af Forundring, da han saae enham aldeles fremmed Mand. „Hvem er Du da?" spurgte Julian, pludseligt gandske ædru. — „Jeg er Gartnersvenden Philip Stark, den gamle Bægter Gottliebs Søn!" svarte Philip rolig.

„Naa, ja ham søge vi just! Holdt Knegt!“ raabte adskillige Stemmer, og Philip, Rose og Prindsen saae sig pludseligt omringede af sex haandfaste Politibetjente. Rose gav et høit Skrig. Philip trøstede hende og sagde: „Vær Du ikke bange!“ Prindsen klappede Philip paa Skulderen, sigende: „Det er en dum Streg. Jeg sagde Dig det nok, Du skulde skyndt Dig bort herfra. Men frygt intet, Du skal ikke komme til noget.“

„Det vil give sig i Enden! svarte En af de Haandfaste: for det første spadserer han da med os!“ — „Hvorfor? spurgte Philip: jeg er i min Tjeneste, jeg er Bægteren.“ — „Det har vi hørt, og just derfor skal I følge os.“ — „Lad ham gaae, I gode Mænd! sagde Julian, og søgte i sine Lommer efter Penge, og da han ingen fandt, hvidskede han til Philip, at give sig Børsen. Men Politiet rev dem fra hinanden og raabte: „Afsted! Her gjøres ingen Uftale meer. Ogsaa Masken er fordægtig og maa følge med!“ — „Lad den være, sagde Philip: I vil have fat paa Bægteren, det er mig. Kan I forsvare det, at føre mig bort fra min Post, saa gjør det. Men denne Herre lade I gaae!“ — „Det er ikke Jeres Sag at lære os, hvem vi skal holde for fordægtig! svarte en af Betjenterne: Marsch affted Allesammen!“ — „Ogsaa hun? spurgte Philip: jeg vil ikke haabe — „Naa, Mamsellen kan spadserere. Men hendes Navn og Ansigt maa vi dog kjende for en Feils Skyld, og hvor logerer hun?“ — „Det er Enken Bittners Datter i Melkegaden,“ sagde Philip, og ærgrede sig grueligt, da de næsvise

Personer dreiede den grædende Roses Ansigt mod den sjerne Gadelygtes Skin og begloede det med Spejderblikke. „Gaae hjem, Rose! sagde Philip: gaae hjem, frygt ikke for mig, jeg har en god Samvittighed.“

Men Rose hulkede høit, saa endog de haarde Politibetjente bleve rørte. Prindsen vilde benytte denne Omstændighed til at undvige, men En af de Haandfaste var endnu lettere tilbeens end han, fik ham fat og sagde: „Holla! Herren har en ond Samvittighed. Afsted, marsch!“ — „Hvorhen?“ spurgte Prindsen. — „Directe til Hans Excellence Politiministeren!“

„Hør, Godtsfolk, sagde Prindsen alvorlig, thi han var slet ikke vel tilmode ved denne Historie, da han nødigt vilde vide sit Bægterskab forraadt: jeg er for lidt siden gandske tilfældigviis kommen til Bægteren her. I har Intet med mig at gjøre. Jeg er fra Hoffet. Understaae I Jer, at tvinge mig til at gaae med, skal det komme Eder dyrt at staae!“ — „For Guds Skyld! raabte Philip: Det er — „Lid! afbrød Julian ham: af Din Mund skal Ingen erfare, hvem jeg er, om Du endog kan have gjættet det. Hører Du, Ingen! det gaae som det vil!“ — „Vi gjøre vor Pligt! svarte en Politibetjent: vi frygte ingen Trudsel. Fremad, marsch!“ — I det samme kom en ottespændig Vogn med brændende Fakler, hørende tæt forbi Kirken. „Holdt!“ raabte en Stemme i Vognen, da denne var ligeved Forsamlingen. En Herre sprang ud, i Dørfjole med en glimrende Stjerne paa, og nærmede sig Gruppen. Han

Kjød Betjentene tilside, betragtede Prindsen fra øverst til nederst og sagde: „Rigtig! Kjendte jeg ikke Jnglen langt borte paa sine Fjer. Maske, hvem er Du?“ — Julian vidste ikke, hvorhen han i sin Forlegenhed skulde vende eller dreie sig, thi hangjentiendte Hertug Hermann.

„Svar mig!“ raakte Hertugen med tordnende Stemme. Julian rystede paa Hovedet og gav Hertugen et Bink til at forsoie sig bort. Men denne blev derved endnu meer forhippet paa at vide, hvem han paa Ballet havde havt med at gjøre. Han spurgte Politibetjentene. Disse skode om Hertugen med Hættene i Haanden og fortalte: de havde Ordre til, at føre Bægteren umiddelbart til Politiministeren, han havde sunget gudsbespottelige Vers, han var løbet fra dem, og nu havde de herved Kirken grebet ham i en fortrolig Samtale med Masken, der næsten foreskom dem mistænkeligere end selve Bægteren. Masken vilde binde dem paa Ermet, at han var fra Hofset, men de havde anseet det for deres Skyldighed, at arrestere ham.“ — „Gjør I kun det, paa mit Ansvar. Utilladeligviis har han sruget sig ind paa Maskeraden hos Overhofmesteren, og bildt alle Folk ind, han var Prinds Julian. Men jeg tvang ham til at tage Masken af, og saae, at det var en Epidshub, hvorpaa han løb sin Bei. Sæt I ham kun ved Bingebeuet, gode Mænd, I har gjort en god Fangst!“ Med disse Ord steg Hertugen igjen tilvogns og kjørte bort. — Prindsen saae sig uden Redning. At vise Politibetjentene sit Ansigt, holdt han for upassende, thi saa vare hans Geniestreger komne Bven

rundt. Mindre Fare løb han ved at demaskere sig for Politiministeren. Derfor raabte han beslutningshurtig: „Nu, saa kom da i Guds Navn!“ — Rose saae grædende efter dem.

Philip var nærsed at troe paa Hysterie, eller at Alt, hvad som foregik med ham, var en Drøm, thi saa forvirret en Nat havde han aldrig oplevet. — Ved Overhofmesterens Pallais slog hans Hjerte stærkere. Man fratog ham Kappe, Horn og Morgenstjerne, Prindsen talte nogle Ord med en fornem Herre. Strax bleve Politibetjentene sendte bort; Prindsen gik opad Trappen, og Philip maatte følge efter. „Vær ikke bange!“ sagde Julian og forlod ham. Philip førtes ind i et lille Borgemak, hvor han blev længe allene. Endelig kom en kongelig Kammerlakeri og sagde: „Kom med mig! Kongen vil see Jer.“

Philip var nær besvimet af Skræk. Han blev ført ind i et deiligt Gemak. Der sad den gamle Konge leende ved et Bord. Ved hans Side stod Prinds Julian uden Maske. Ellers var der Ingen i Stuen. — Kongen betragtede det unge Menneske en Tidlang, og, som det lod, med Velbehag. „Fortæl mig Alting nøie, sagde Kongen til ham: hvad Du i Nat har foretaget Dig?“

Ved den ærbærdige Gubbes huldfulge Tiltale fik Philip atter Mod, og skristede oprigtigt, hvad der var passeret ham. Dog var han klog nok til at fortie,

hvad han i sin Prindsferolle havde hørt af Hofmændene om Prinds Julian. Kongen loer et hjerteligt af hans Fortælling. Derpaa gjorde han endnu adskillige Spørgsmaal om Philips Herkomst og Forfatning, tog et Par Guldstykker af Bordet, gav ham dem og sagde: „Gaae nu min Søn, og tag vare paa Din Gjerning. Dig skal intet Ondt vederfares. Men sig intet Menneske, hvad Du har gjort og hørt i denne Nat. Det befaler jeg Dig. Gud være med Dig!“ — Philip faldt Kongen tilføde, kysede hans Haand, og fremskammede sin Tak. Da han reiste sig for at gaae bort, sagde Prindsen: „Jeg beder underdanigst Deres Majestæt tillade, at det unge Menneske maa tove udenfor. Jeg er i hans Gjæld for den Uleilighed, som jeg har bragt ham i.“ Kongen nikkede smilende, og Philip bortfjernede sig.

„Prinds! sagde Kongen truende: En Lykke for Dem, at De sagde mig Sandheden. Ogsaa denne gang vil jeg tilgive Dem Deres Ubesindighed. De havde fortjent Straf. Endnu engang en saadan Vægstreg, og De skal faae den. Historien med Hertug Hermann maa jeg kjende uoiere. Godt, at han reiser, jeg kan ikke lide ham. Hvad De har sagt om Politis og Finanzministeren venter jeg ligeledes Beviser for. Gaae nu og affind Dem med den unge Gartner. Han har handlet fornuftigere i Deres Maske, end De i hans.“

I et Sidekabinet lagde Prindsen sin Baldragt af, og tog Overtjole paa, lod Philip kalde og følge sig til sit Pallads. Her maatte Philip Ord til andet fortælle ham, hvad han havde hørt og sagt paa Bal-

let. Julian klappede ham paa Skulderen og sagde: „Philip, jeg er tilfreds med Dig! Hvad Du i mit Navn har sagt til Kammerherre Pilzow, Grevinde Bonau, Marskallen og hans Kone, Oberst Kalt, Sjantsministeren ic., vil jeg ansee og holde, som om jeg havde sagt det selv. Derimod maa Du vedkjende Dig Bersene, jeg har som Vægter sunget i Dit Navn. Du vil til Straf miste Din Vægtertjeneste; det skal Du ikke bryde Dig om. Derfor gjør jeg Dig til min Slotsgartner. Jeg overgiver Dig Slots haverne ved Heimleben og Quellenthal. Pengene, jeg gav Din Brud, skal være hendes Udstyr, og Marskal Blansschwerts Bexel indløser jeg paa Stedet hos Dig med femtusind Gylden. Gaae nu, tjen mig tro, og før Dig vel op.“

Hvem var lykkeligere, end Philip! I fuld Siir: spring flai han til Rose. Endnu var hun oppe. Hun sad med sin Moder ved Bordet og græd. Han fastede den fulde Børs til hende og sagde naand: lxs: „Rose, der er Dit Udstyr! og her er femtusind Gylden, som høre mig til. Jeg har forseet mig i Tjenesten, derfor mister jeg den efter Fader, men i Overmorgen gaaer jeg som Prinds Julians Slotsgartner til Heimleben. I maa Begge med. Fader og Moder maa ogsaa med. Nu kan jeg søde Jer Allesammen. Heisa, Gud give alle gode Menneſker saadant glædeligt Nytaar!“

Mutter Bittner vidste ikke, om hun skulde troe sine Sandser. Men da Philip fortalte hende, hvorledes Alting hang sammen, saavidt som fornsdent var, førte hun med Glæde sin Datter i hans Arme, sprang omkring i Stuen og spurgte: „Veed Din Fader og Din Moder det?“ og da Philip benægtede det, raabte hun: „Kose, gjør Jld paa, flaae paa Kjæden og kog en god Kaffe for os Fem!“ tog sin Kaabe paa, og ilte bort.

Men Kose glemte ved Philip's Hjerter baade Jld og Vand og Bønner. De stode endnu i hirsandens Favn, da Mutter Bittner kom tilbage, ledsaget af den gamle Gottlieb og Mutter Cathrine. Belsignende omringede de deres lykkelige Børn.

Vel mistede Philip's Fader sit Embede, men da Sønnen virkelig kort efter blev udnævnt til Prindsens Slotsgarner, og holdt Bryllup med sin Kose, saa droge de gamle Forældre til deres Børn i Heimleben, hvor de nu leve lykkelige ved hvers andres Kjærlighed.

J b l o u.

(En Novelle.)

Endnu var jeg halvt et Barn, da det forundtes mig hede Dnske, at tage virksom Deel i Tydslands sidste Befrielsekrig, men evig uforglemmelige ville de Begivenheder være mig, jeg oplevede inden Frankrigs Grændser. Efter syv Aars Forløb er det løst, det Segl, som lukkede mine Læber, og jeg tør nu afsløre de Billeder, der med uudstøttelige Farver stilledes for mine Øine.

I Sommeren 1815 var Napoleon, i den korte Tid af tre Dage, Seierherre, besejret og tilintetgjort. Men Fæstningerne i det nordøstlige Frankrig vare endnu ubetvungne, og en Deel af den preussiske Hær blev affendt, at beleire dem. Det faste Givet trodsede i mange Maaneder al vor Anstrængelse, og Forposttjenesten, hvortil Jægerne fortrinnsviis bleve bragte, blev os fra Uge til Uge byrdefuldere. Vi hørte, at vore Landsmænd deels frydedes i Paris ved deres raske Seier, deels vare hjemmarscherede, og vi talte ikke om Andet, end om vor endelige Forløsning.

Saaledes stod jeg en mørk Septemberaften, stottet paa min Bøsse, gandske allene paa en af de yderste Forposter. Solen var dalet og Aftenrøden spillede mat paa det høie Citadelle Charlemonts Klipper og Mure, medens en Efteraarstaage allerede indhyllede den dybere liggende Stad Givet og den paa min høire Side forbirindende Maas. Pludseligt hørte jeg en

Larm i Nærheden, og en Rømpeskikkelse stod for mig, uden at jeg vidste, hvorfra den kom. Den kastede et tilintetgjørende Blik paa mig, og inden jeg kunde vorde Herre over mig selv, var den forbigangen og forsvunden, men Mandens Ansigtstræk vare ligesom indbrændte i min Sjæl. En stor krum Næse, dybt liggende af mørke Bryn beskyggede Øine, der syntes at sprude Ild, indfaldne Kinder og en frampagtigt fordreiet Mund. Han var meer end almindelig høi, bar en blaa Overtjorte, som de franske Landsmænd pleie at bære, og paa Hovedet en høi Soldaterhue. Jeg skammede mig i mit Hjerte, at jeg ikke havde anholdt ham, og frygtede en stræng Trettesættelse, hvis han nu blev greben af de bag mig staaende Poster. Men jeg blev afløst, uden at der faldt et Ord, som havde kunnet stadfæste min Frygt.

Overtimod blev jeg hjertelig glad, da jeg, idet jeg traadte ind i vor Vikets Leir, fandt min Ven Edvard, som jeg troede laae syg i en fjern Landsby. Han saae endnu bleg og forstyrret ud. Jeg spurgte, om han ikke havde meldt sig for tidligt til Felttjenesten, og hvorledes det var gaaet ham, siden vi sidst saaes. „D, her er ikke Stedet, attale derom, svarte han: jeg har Meget at fortælle Dig, naar vi blive ene.“ — Vi havde opslaget vor Leir i et forstyrret fordums Kloster tæt ved Maas. Jeg drog min Ven ud af Bagstuen, og vi opsøgte en stille Plet ude i den friske Nat, hvor Floden rislede tæt forbi vore Fødder. Her satte vi os ned, og jeg havde ingen Ro, før jeg havde meddeelt min Ven mit Eventyr.

„En lang, høiet Næse, en fortrukken haanligt leende Mund?“ spurgte Edvard grublende. — „Kjender Du ham maaskee?“ spurgte jeg igjen. Han stirrede en Tidlang ned i Gloden, foer derpaa sammen og raabte vildt: „O, jeg veed, hvad han vil! Jeg veed det vist. Moder Duet Menneske endnu engang, da skyd ham, og Du har gjort en Velgjerning. Vidste han, hvad jeg veed om ham, da talte han ikke med Dig nu. Og dog er det saa, at han, hvis jeg stævnede ham for Retten, maaskee vilde triumphere over sin Anklager.“ — „Hvad hedder han? Hvem er han?“ afbrød jeg ham. — „Hvad hjælper Dig hans Navn? Du skal erfare, hvad jeg veed. Den Mand, Du har seet — men ere vi ogsaa sikke her? Mon Ingen kan høre, hvad vi sige? — Du maa vogte Dig for ham — jeg gyser altid, naar jeg tænker paa ham. Seer Du, han var min Bert. Jeg sov uroligt om Natten, fordi Gebereren hjemsogte mig paa den Tid. Engang vækkes jeg af Navnet Edvard, og finder mig paa Taget af Sidebygningen, hvorfra jeg kan see lige ind ad Slottets Vinduer. Maanen skinnede klart, og jeg saae grangivelig, hvorledes han urolig gik omkring derinde, idet han af og til udraabte mit Navn. Derpaa løb han ned i Haven med et Papiir, men paa Veien faldt et Brev ud af hans Lomme. Kort efter fandt jeg mig igjen i min Seng, men i min Haand holdt jeg et Brev, der forekom mig at være det samme, Manden havde tabt. Jeg læste det ved Maaneskinnet, men dets Indhold angreb mig saa voldsomt, at jeg med mine Negle kradsede i Væggen bag min Seng. Næste Morgen saae jeg Manden ængstelig lede efter Noget

nede i Haven; da holdt jeg det ikke længere for raadesligt, at beholde Brevet, men kastede det ned, og skyndte mig derpaa fra dette mig saa gruelige Sted. Jeg har affkrevet det. Vi, jeg skal læse det for Dig."

Samme Dieblig nærmede sig den vagthavende Underofficeer gandske sagte og raabte: „Nummer 2!“ Edvard stod op. „Der vise sig mistænkelige Bevægelser ved Bustene paa venstre Side af den tagne Post. Vi ville didsende en Patrouille, og De, Jæger, har nu vel hvilet længe nok.“ Edvard tog sin Bøsse, lovede, siden at meddele mig Brevet, og fulgte Skarren, som sagte sneg sig afsted.

Jeg gik imidlertid tilbage i Vagtstuen. Men neppe var jeg her, før det lød: „Op, I Jægere! Der er falden et Skud; det kommer til Jægtning med Forposterne.“ — Alle grebe til Vaaben; men snart kom den beroligende Efterretning, at Fjenden var gandske stille, og at det blot havde været en fjendtlig Patrouille, som nu trak sig tilbage. Efter en halv Times Forløb kom vor Patrouille tilbage. Mit Hjerte bankede. „Bringe I os Godt?“ lød det dem imøde. — „Denne gang ikke, tonte det sorgeligt tilbage: En Flintekugle fra Busten har truffet vor Broder i Brystet. Vi bringe ham død.“ Tre Jægere lagde ham af deres Skuldre ned paa Jorden. Jeg traadte nærmere, og saae Edvard ind i det bristende Die. Han stirrede paa mig, trykte min Haand som i Krampe, aabnede Munden, som for at tale, men det var kun for at udaande det sidste Suk. Han blev stådt til Hvile, men blandt hans Sager fandtes intet Brev,

der havde kunnet sprede Lys over hiint mig uforklart
lige Anliggende.

I en affidesliggende Klippekløft havde vi opda-
get rige Brombærbuske, og nu gjordtes hyppige Vals-
farter did, dog i al Løndom, thi Stedet laae udenfor
den Kreds, der var os foreskreven. Ogsaa jeg be-
sluttede en Estermiddag, at vove mig paa saadan
Brombærjagt. En Bæk, som udsprang i den Klip-
pekjedels Steenbægge, der dannede vor Leir, førte
gjennem en sig i mangehaande Bugter snoende Klip-
pekloftlige til Fæstningens Ydreværker. For Armeent
egnede den høist besværlige Fodsti sig ingenlunde, men
vel for Spioner. Ved den yderste Ende af denne
Kløft skulde de bedste Bær være at finde, og dette Haab
drev mig fremad. Snart stod jeg ved Maalet, og
plukkede i al Hast saamange Bær, som min Pose
kunde rumme. Jeg vilde just staae op, da jeg i Bus-
skene bagved mig hørte lydelige Fodtrin, og en Fransk-
mand iilte frem af Baggrunden lige mod Staden, der
laae udbredt foran mig. — Det var den Ubekjendte.
Pludseligt stod han stille, og saae sig om til alle Kan-
ter. Jeg skjalt, og forbandede min Vanstjebne, at
jeg intet Gevær havde hos mig. Da kastede han,
sikker, som han meente, for ethvert Bidne, sin Over-
skjorte af, og stod der i fransk Uniform; men strax
fortsatte han sin Gang, iilte ad Fæstningen til, og
forsoandt bag en Bust. Jeg reiste mig, og iilterast
tilbage, idet jeg sagde til mig selv: Nu vil jeg ikke
nøle en Time længere. Sikkert er et skjændigt Forræ-
derie i Værk. Det er en Spion, og maaskee ere vi

Alle forlorne, hvis Anslaget ikke opdages itide. Jeg vil strax gaae til Kommandeuren. — Men snart betænkte jeg mig, thi jeg kunde jo ikke forraade Franskmændene, uden at forraade mig selv, og desuden raadtes jeg fra dette Forsæt ved Mindet om min Vens sidste Ord.

Jeg blev Natten efter kommanderet paa Vagt, og det yderst i den Klippekløft, hvor jeg sidst havde haft Synet. Da Posten ansaaes for meget vigtig, fik jeg en Kammerat med. Vi havde vandret en god Stund gandske tause ved Siden af hinanden. „Hørte De Intet? spurgte jeg pludseligt: See histhenne! En Skikkelse sniger sig hen imod os langsmed Klippevæggen. Nu gjelder det!“ — Skjælvende halvt af Angst, halvt af Glæde, lægger jeg an, og skriger Skikkelsen, som jeg kun kjendte altsfor vel, et „Holdt“ imøde. „Holdt! Hvem der?“ — „En Kammerat!“ — „Seltraab?“ — „Pergamum!“ svarte en raa fransk Stemme, og jeg affyrede min Bøsse paa Nattevandreren, thi Seltraabet var Betman. Han foer tilbage, truffen, som det syntes, i den venstre Arm. „Diable!“ raabte han i arrig Brede, og inden vi tænkte derpaa, sprang han paa Vækkens anden Bred forbi os ad Leiren til. „Efter ham, efter ham!“ skreg jeg, næsten ude af mig selv, og var virkelig faren affted, hvis ikke min Kammerat havde holdt mig tilbage med de Ord: „De vil dog ikke forlade Deres Post?“ — Kort efter slog en bagfra mig paa Skuldrene. „Jæger, hvad har De gjort? Hele Leiren er kommen i Oprør ved det Skud. De har vel skudt en Slagermus? Jeg kommer blot for at sige Dem, at

jeg har ikke hørt ret. Hvem kan huske alt det kauderz
 velste Kram, de nu gjøre til Parole. Feltraabet
 hedder ikke Betman, men Pergamum. Cens Bier,
 kan jeg troe." Saa talte Underofficeren. Jeg studs
 fede, forlangte, strax at vorde afløst, og iilte derpaa
 til Leiren, at melde Alt for den kommanderende Officeer.
 Jeg sagde, uden Hensyn til Følgerne for mig selv,
 Alt, hvad jeg havde erfaret. Man undredes storlig,
 og lod speide allevegne, men intet Spor af Fransk
 manden var at finde. Derimod traadte Soldaterne
 og Jægerne sammen ved Bagtilden, og tilhviidskede
 hverandre, hvorledes Denne og Hiin havde seet Spio
 nen flere gange, snart hist, snart her, klædt saa og
 saa, hvorhos de tillige yttrede, at der i Leiren maatte
 være mangen stet Preussler, som lønligt holdt med
 ham. Mit til Protokols førte Udsagn blev strax
 sendt til Chefen for Beleiringskorpsen. Næste Mid
 dag fik vor Bataillonschef et Brev, han aabnede det
 for Fronten, og rystede paa Hovedet, da han læste
 det. Men hvor studsede vi, da vi maatte træde
 i Kreds, og Majoren forelæste os den modtagne
 Ordre:

- „ Naar en Mand af det og det Udseende viser
 „ sig ved vore Forposter, og han har nævnet
 „ Losenet, skal Ingen anholde ham, men
 „ lade ham passere i al Stilhed, som om
 „ man slet ikke havde seet ham. Iøvrigt skal
 „ Enhver paa det strengeste fortie denne Parol
 „ Iebefaling."

Mangen meente, heraf var det klart paany, hvor let Franskmændene kan bedrage selv den klogeste Lydsker. Andre yttrede, de vilde ikke ændse denne Befaling, men slaae Arme og Been istykker paa Spiidene, naar de saae Leilighed.

Dagene bleve kortere og Nattekulden bitterere, men Givet vilde ikke overgive sig. Naar jeg om Natten stod Post, stirrede jeg med længselsfuldt Blik mod Staden, hvorfra jeg saae et enkelt Lys glimte hist og her. At, tænkte jeg da: hvor varmt maa der ikke være derinde, og hvor sødt maatte det ikke være, at sove i en ordentlig Seng, naar man, som jeg, i hele tre Maanedes har maattet ligge paa Jorden. — Da saae jeg atter en Nat den Ubekjendte snige sig frem i nogen Graastand. Hvad mon han dog egentlig har isinde? spurgte jeg mig selv; da kom der en Patronille, og Overjægeren bød mig følge med. Vi marscherede frem i al Stilhed, og gjorde Holdt under en Klippe. — Pludseligt blev der pebet; vi pebe igjen, og kort efter styrte tre Franskmænd frem. Det var Overløbere, der havde ladet sig heise ned fra Boldene. Snart fulgte Flere efter, og da Hoben blev saa talrig, at den ikke mere kunde skjules i Klippens Skygge, bleve enkelte Jægere kommanderede til, at transportere dem troppeviis til næste Piket. Her bleve de efter et kort Ophold affledigede, og iilte hver til sit Hjem. At det ingen tilfældig Desertion var, her fandt Sted, men at et stort Foretagende var i Værk, mærkede jeg paa Alting. Pludseligt horte man Skud fra Fæstningen. Et Bud kom til Obersten, og jeg horte Udraabet: Forbandet! —

Det hedte derpaa overalt: den Ubekjendte var som Underhandler bleven sendt til Fæstningen, for at overtale Garnisonen til Desertion; men før det var lykkes des ham gandske, var Kommandanten kommen efter Alt, og hans Arvaagenhed havde reddet Fæstningen. Dog fik vi saa Dage efter det glade Budskab, at Staden havde overgivet sig.

Nogen Tid efter stod jeg Post paa en Landevei, der førte til en af Fæstningsportene. Pludseligt seer jeg, til min ikke ringe Skræk, to Franskmænd staa neppe ti Skridt fra mig; den Ene var den fjendtlige Forpost, den Anden en i en Kappe hyllet Officeer, en hoi Skikkelse med et brunrødt Ansigt, der beslygges des af et sort Stjæg. Alt hvad jeg i min Skræk formaede at gjøre, var, at jeg sænkede min Bøsse og udraabte: „Holdt, hvem der?“ — Officeren loe, og svarte paa gebrochen Tydsk: „Du seer jo, hvem. Vær ikke bange, Jægerlille.“ — Jeg svarte med klapprende Lænder: „O nei, jeg er aldrig bange.“ — „Du kjender mig dog?“ spurgte han. — „Hvorfor ikke?“ svarte jeg, uden at vide, hvorfor jeg gjorde det. Derpaa vedblev han med frygtelig Stemme: „Nu, saa sig ham, at hvis han ikke inden en Maaned betaler mig 40,000 Franker, saa — nu, han forstaaer mig vel. Siig ham, jeg holder Ord. Siig ham, at en Flintekugle ikke gjør mig stum, thi jeg har ti Tunger, der overleve mig. Siig, at der vil komme Lider i Frankrig, da brave Folk vorde kostbare, og han ikke kan opveie en Mand med ligesaamange Louiss'or. Siig ham alt dette, og at jeg er feed af hans Besøg, indtil han bringer mig Pengene. Nu

Gud befalet." — Dermed vendte han sig om, og naaede just Vorten, som jeg blev afløst. Jeg var heel gjennemrystet. At Franskmændene tog fejl i min Person, indsaae jeg vel; og virkelig randt det mig nu isinde, at en af mine Kammerater havde tilbudt sig, at drage paa Post denne Nat i mit Sted.

Langt om længe kom da den frydelige Efterretning, at vort Regiment skulde drage i Vinterquarteer. I besværlige Dagmarscher gjennemstakke vi Urden; nerne. En Landsby, hvis kummerlige Hytter laae vidt adspredte i en bjergriig Egn, blev omsider anvist vort Compagnie til Kantonnering. Min stumme Ledsager bragte mig til en blandt vilde Buske liggende Hytte, der laae en stiv Miil fra Samlingspladsen, og en halv fra hver menneskelig Vaaning. „Her er Deres Quarteer," sagde han, og forlod mig ved Døren. Jeg aabuede denne efter nogen Betænkning; derinde sad ved Kaminen, indhyllet i Røg, en gammel hæslig Qvinde med en om muligt endnu hæsligere Datter og en ung Knøs. De saae sig om efter mig, mumlede nogle usørskaaelige Ord, og bleve siddende i deres forrige Rolighed. Jeg kastede min Tornister, og forlangte noget Barmt. „Vi koge Intet," var Svaret. Jeg fordrede Smør og Brød. „Vi have intet Smør." Jeg begjerte Drikke, og Datteren svarte: „Ude i Brønden er Vand." — Det er trøsteligt, tænkte jeg, gav Bertinden nogle Kaffebonner, jeg havde hos mig, bad hende koge dem, og strakte mig saa paa en i et lille Sidedammer liggende Matræs. Snart faldt jeg i Søvn.

Da jeg våagnede, var det allerede gandske mørkt. De gnabne Huusbeboere sadde, tause som før, om Kaminilden. Uden at sige et Ord, pegede Datteren hen i en Krog, hvor min sletlavede Kaffe stod med noget ristet Brød. Jeg forsøgte at knytte en Samtale, og spurgte: „Er det vel ret, at en træet og sulsten Soldat modtages af Jer som en Hund?“ — „Vi har Intet,“ svarte Moderen. „Preussjerne have taget og fortæret Alt, og vi maae sulte selv,“ lagde Datteren til. — „Men, Gamle, hvad om man i Preussen havde budt Din Søn tørt Brød? Franskmændene forstode bedre at finde Episefamrene, da de vare hos os.“ — Her blev den Gamle ligesom ude af sig selv, og udbrød med sunkende Dine: „Saa har De ogsaa i Preussen hørt tale om min Søn, Capitainen? Ja, ham kjender hele Verden, Kongen er den Eneste, som ikke vil kjende ham. Men Kongen var i Gent, og saae ikke, hvor drabeligt min Søn fægtede for Keiseren ved Fleurus. Da min Søn, Capitainen, endnu sloges for sin Herre og Keiser, var der gode Tider her i Frankrig; da var her ingen fremmed Indquartering, og vi kunde selv drikke vor Smule Viin, men min Søn, Capitainen, har ofte maattet sulte for sin Herre og Keiser, og i Lydskland smagte han ikke en Draabe Viin paa sin Tunge, men han maatte fryse og lide Ondt som en gemeen Soldat. Nu lader Kongen ham ogsaa sulte, fordi han har kæmpet saa heltemæssigt ved Fleurus. Kongen har belønnet Mange, som ikke har fægtet ved Fleurus for det stakkels Frankrig; men min Søn, Capitainen, har fægtet som en Capitain, og man har klædt ham nogen af.“

Den triumpherende Moder vilde uidentvisl endnu længe have vedblevet at tale om sin Søn, Capitainen, hvis det ikke havde banket paa den yderste Dør. „Nu kommer han!“ raabte hun, lukkede op, og ind treen, væbnet med en Bøsse, min ovenomtalte Ledfager. Uden at sige andet end „Godaften,“ satte han sig ned paa en Skammel ved Ilden, og varmede sine Hænder. Skjøndt der ikke laae noget Uædelt eller Ondt i hans Træk, svævede dog altid et haanligt Smil paa hans Læber; han trallalede, og viste ideligt Lænder. Langt om længe tog han et Par Ugerhøns op af Jagttastten, og sagde: „Her, Mutter! fra Mairens Marker.“ — „For Himlens Skyld, Matthieu, blot det ikke kommer Dig dyrt at staae engang!“ — Han svarte: „Naar Kongen forbyder os, at bruge Blyet mod vore Fjender, maae vi vel bruge det mod vore Benner.“ Derhos saae han betænkeligt paa mig, og nynnede paany. Jeg greb Bøsse og Tornister, og forlangte, at blive anvist mit Natteleie. Capitainen tog selv en Lampe, og fulgte mig ind i Sidekammeret. Jeg bød ham vente med Lampen ved Indgangen, drog min Sabel, gjennemsgte Bæggene og Gulvet, ladede derpaa Bøssen for hans Dine, lagde den og Sabelen paa et Bord ved Sengen, og mig selv paa denne i mine Klæder. Derpaa bød jeg ham gaae med de Ord: Jeg haabede, at faae en god Nat, og han ønskede mig med en hæslig Haanlatter „en sikker Nat.“

Ingen Solstraale vakte mig, men Regnen, der uafbrudt slog mod mit Kammeres eneste Vindue. Jeg stod op for at varme mig, men i Kammeret var ingen

Gld, og i hele Huset var ingen menneskelig Sjæl at
 finde. Jeg maatte altsaa selv gjøre Gld paa. Mit
 Uhr viste otte, ni, ti, elleve, og Ingen kom hjem.
 Da blev jeg utaalmodig, stegte Agerhønsene, og for-
 tærede dem med den bedste Appetit af Verden. —
 Klokken henimod fem kom da omsider hele Familien
 tilbage, Enhver med en Kuro under Armen. De
 havde været i Skoven at samle Olden, deels for at
 føde Svinene dermed, deels for at presse Olie deraf.
 Med smertelig Forundring syntes de at bemærke, at
 jeg havde spist Agerhønsene, men kun Capitainen
 yttrede sig derom med et bittert Smil: „Saaledes
 bære alle Sieurs sig ad. De fortære med Latter, hvad
 Andre med Svæd og Blod have erhvervet, og for
 igjen at indsætte disse cidevant Sieurs ere jo de Her-
 rer komne.“ Nu skammede jeg mig næsten ved, at
 have berøvet de stakkels Mennesker deres Høns, men
 denne Følelse forsvandt, da Capitainen, som det
 syntes for at ærgre mig, støitende gik omkring og sang
 en fransk Vise:

O Waterloo! din Kamp flær
 Er faldet, men ei Eders Værk
 Det er, I fremmede Stærer!
 Han større er udi sit Fald,
 End I paa Eders Seiersval,
 Og Saga hans Hæder bebarer.
 O Waterloo! din Kamp hold
 Nu bløder under Vindskjold!

Det ærgrede mig saameget, at jeg sprang op af Stolen,
 og sagde, halvt for mig selv: „Harde jeg Eders Ly:

ran fangen, vilde vi ikke behøve nogen De til ham. Franskmændene vorde aldrig flogede, aldrig frie." Neppe havde jeg udtalt, før Capitainen stampede med Foden, kastede et gjennemborende Blik paa mig, og udraabte med en Tordenstemme: „Nei, af Jer Lydsfære lære vi det aldrig. Hil Dig, store Napoleon, som erkjendte Kraft og Fortjeneste, og forbandede være de Vedderkopper, som have spundet deres Bæv over Din Ornerede. Leve Keiseren!" — „Beed J, raabte jeg: at jeg kan angive Jer for Mairen?" — Med frygtelig Stemme skreg Manden mig lige ind i Dinene: „Gjør det kun, Dreng!" — Derpaa kastede han en Skammel hen imod Kaminen, satte sig voldsomt derpaa, og stirrede ind i Kullene. Almindelig Længsel herskede den hele Aften. Snart listede jeg mig ind til mit Leie.

Om Natten vakte jeg. Udenfor Døren hørte jeg en skjærende Fløiten. Det bankede paa, og tydeligt hørte jeg de Ord: „Matthieu, nu er det Tid. Staa op!" — Capitainens Stemme svarte: „Strax, strax!" — Udenfor: „Han skal ikke forraade os! Vi hente først Elbaut, for at være ret sikke; men hurtigt, inden det dæmmer." — Capitainen greb sin Bøsse, aabnede Døren og sagde: „Hvortil tredie Mand? Jeg vilde udføre det allene." — „Ei, svarte den Anden: und os dog Deel i Legen med!" Derpaa gik Begge bort. Jeg sprang strax ud af Sengen, stod reiseferdig om faa Minuter, og var fastbesluttet, at forlade denne Morderhule. Jeg samlede omkring, men fandt den yderste Dør tillaaft. Da aab-

nede jeg Vinduet, kastede Bøsse, Tornisser og Kappe ned, og sprang selv bagester.

Nu stod jeg da der i den mulmsorte Nat. Jeg ravede stedse fremad, det bedste jeg kunde. Det var en af de besværligste Nætter i mit Liv. Uophorligt regnede det. Mod Morgen hørte jeg i en Frestand adskillige Stemmer og en ynkelig Jamren. Da jeg kom nærmere, hørte jeg tydeligt de Ord: „Vi ville vide Mere, Canaille, eller ..! — „Barmhjerlighed, stionede en svag Stemme: snorer ikke saa fast!“ — „Vil Du sværge, Hund, raabte en mig bekendt Stemme: ellers hænger jeg Dig i næste Eeg. Sværg, at tie!“ — „Jesus Maria!“ skreg Stemmen, og nu holdt jeg mig ikke længere. Jeg skreg alt hvad jeg kunde: „Fremad, fremad, Kammerater!“ og affyrede min Bøsse. Virkningen heraf var, at begge Morderne flyede. I den Enes Røst troede jeg at gjenkjende Capitainens.

Paa Jorden, bunden og slagen, fandt jeg en Mand. Det var en Missionair. „Hvad fører Dig hid i Nattens Mørke, fromme Mand?“ spurgte jeg. — „Min Kjærlighed til den hellige Catharina, min Søn, svarte han: Jeg vilde riise et Lam af Jorden: Kjærlighedens Kløer, for at føre det i Helgenindens Kloster, men Satan var endnu mægtig i hende, og her har en anden Satan overfaldet mig. Men jeg kjender ham. Jeg gaaer til næste Stad, min Søn, for at angive ham.“

Han gik sin Vej, efter at jeg havde løst hans Baand, og jeg stræbte at komme paa den rette Landevei. Det lykkedes mig, og om Eftermiddagen naaede

jeg det Slot, hvor vor Kompagniechef laae i Qvarteer. Jeg traadte just ind i Spisesalen, som Slotsfjelleskabet sad tilbords, deriblandt Mairen. Jeg fortalte Capitainen mine Begivenheder, og bad om et andet Qvarteer. Han tillod mig at blive, men Mairen tog Ordet: „Jeg kjender denne Capitain Delabelle; ved raa Tapperhed har han under Usurpatoren svunget sig fra Bondekarl til Capitain, men har med al sin Bondestolthed en frygtelig oprørsk Aand.“ Min Chef meente, man burde hænge ham. Mairen korsede sig, og sagde i ydmyg Tone: „Jeg beder Dem: tilgiv Skurken denne gang, thi han er min Privatfjende.“ — Den underdanige Tone stemte kun slet med den Talendes Basstemme og Kæmpeskikkelse. — „Nu, som De vil, svarte min Capitain: men, her er saa kjedeligt ved Bordet, vi har intet Dameselskab; hvorfor kommer Deres Niece ikke tilbords?“ — Berten svarte med svag Røst: „Hun er bestemt for Klosteret.“

Mairens Navn var Martin Jblou de St. Aurenton. Han var en Mand paa henvend 60 Aar, af stærk Legemsbygning, og, som det syntes, af usvækket Sundhed, skjøndt Spor af heftige Lidenskaber vare blevne tilbage paa hans Ansigt. Han bar gammelfransk Dragt. En Paryk bedækkede hans Hoved, hans Dienbryn syntes at være maledet, sit Blik fæstede han aldrig paa Nogen. Nu holdt han sig til Ultrapartiet, men det var bitterligt, at han tilforn havde spilt en gandske anden Rolle. I Revolutionens første Dage havde han været en ivrig Jacobiner, og i Rædselsperioden endogsaa en Ven af Ro:

bespierre; dengang beklædte han en offentlig Anklagers frygtelige Embed. Da han, efter sin Broders Død, var bleven Ejer af dette Slot, havde han været en tro Tilhænger af Napoleon, der brugte ham i mangt et vigtigt Anliggende.

Jeg havde nu ret gode Dage. Det varede ikke længe, inden jeg lærte at kjende Mairens Niece, en deilig Pige, der, som jeg af Huusfolkene hørte, var bestemt for Klosteret, fordi hun elskede en Mand, der var under hendes Stand, og nærede farlige Grundfætninger. En Morgen finder jeg i min Stue en Seddel, skreven af en Kvindehaand, hvori jeg anmodes om, efter Bordet at komme ned i Haugen et Døgn. Jeg gik derned, da det alt begyndte at skumre. Adelaide — saa heed Niesen — ventede mig. „Min Herre, sagde hun: jeg beder Dem, for Himlens Skyld, forraad mig ikke. Vor Tid er kort. Jeg elsker usigeligt. Lad ham ogsaa være vild og opfærende, det volder Tidernes Tryk, som hans Aand oprører sig imod. Han vil jo blot forsvare Friheden, hvorom ogsaa De vil værne. Vel forguder han sin Fælttherre, som de kalde Tyrannen, men han seer i ham kun den kronede Fortjeneste. Han anseer ham for Frihedens og Kraftens Symbol: han elsker ham, fordi han har omgivet Fædrelandet med Glands, og omgjordet det med Styrke. De elsker jo ogsaa Deres Fædreland. Lad ham ogsaa synes ond, han er det ikke. De maa love mig, ikke at forraade ham, thi allerede nu forfølges han af Mange.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare paa alt dette. Da nærmede en Hob Jægere sig, og Adelaide

løb bort med et Haandtryk og det Udbrud: Forraad og ikke! — Eiden fandt jeg ikke Leilighed til at tale med hende i Cenrum. Faa Dage efter kom det Budskab, at Givet havde overgivet sig. „Oversgivet? spurgte Jblou med brændende Kinder og bævendelæber: Ere de Alle sprængt i Luften? Er Ingen undkommen?“ — „Gud bevar's! svarte min Chef: de drage Alle til deres Hjem, og vi ville nu ret snart gjøre det samme.“

Natten derpaa kunde jeg ikke sove. Jeg stod op, hyllede mig i min Kappe og løb ned i Haven, der var klartoplyst af Maanen. Ved en deilig Fontaine kastede jeg mig ned paa Jorden, og stirrede op mod den blaae Himmel. Da nærmede Nogen sig med hurtige Skridt. Jeg laae i Skygge, og kunde ikke bemærkes, men desto tydeligere kunde jeg betragte Manden, som, ifort blaae Bondedragt, spreidende saae sig om til alle Kanter. Maanen spillede paa hans liigblege Ansigt, men Dinene brændte af fortærende Ild. Skjøndt Parykken var borte og Dragten ombyttet, gjenkjendte jeg dog Jblou, og i ham tillige den gruelige Ubekjendte, der meer end eengang havde faaet Blod til at fryse i mine Aarer. Han gik op og ned ved Vandet med afmaalte Skridt. Bludseligt raslede det blandt Hækkerne, og frem af deres Skygge traadte en stor, i en viid Kappe hyllet Skikkelse. Mairen sprang et Skridt tilbage, og tilraabte den Kommende: „Ikke videre! Er det Dem, der har bestilt mig hid?“ — „Ja, Borger Jblou, eller Ridder af Cereslegionen, eller Hr. Marquis,

eller hvad De ellers er — det er mig!" raabte en
 Basstemme, og da han slog Rappen tilside, troede
 jeg at gjenkjende den Officeer, der engang var kom-
 men mig imøde paa Forposten for Givet. „Capit-
 tain Barbarou?" raabte Jblou med halvqvast Stem-
 me. — „Ja, netop mig." — „Hvad vil De?" —
 „Hr. Marquien har saa ofte havt den Godhed at be-
 søge mig blandt Rebellerne i Givet, idag gjengjelder
 jeg Besøget." — „De er affkediget?" — „Ja,
 men jeg har endnu et Pund, og det tænker jeg ikke at
 nedgrave ubenyttet." — „Følg mig dog op paa
 Slottet; jeg vil skjule Dem, indtil De er uden Fare."
 — „Det troer jeg gjerne; maaskee vilde De skjule mig
 saagodt, at slet Ingen mere kunde finde mig. Jeg
 kjender Dem, Jblou. Mit Vrende er egentlig, at
 faae vort Mellemværende afgjort. Jeg veed, hvad
 min Bidskab er værd, da jeg er den Eneste, som
 besidder den. Betaler De mig 40,000 Francker, saa til-
 intetgjør jeg visse Papirer." — „Uforstammede!
 Det samme lovede Du, da jeg sendte Dig Penge til
 Elba. Nei, jeg giver Dig ikke en Hvid, det var jo
 Dig, som angav ham, Dig, som sængslede ham,
 Dig, som vilde myrde ham!" — „Paa Din Befal-
 ling, Jblou!" — „Det nægter jeg, og min Anseelse
 gjelder mere end Din. Jeg anklager Dig for Lands-
 forræderie!" — „Og jeg fordrer, at Dit Slot skal
 undersøges, og Brønden opgraves. Da ville Ting
 aabenbares, som Din Konge skal skjælsø og bære
 ved at høre. Borger Jblou, vil Du vove det?" —
 „I Sandens Navn, lad gaae denne gang endnu!
 Inden tre Dage skaffer jeg Dig Pengene, og Du mig

Papirerne, men saa forlader Du Europa!" — „Ret gjerne. Farvel til Overmorgen!"

Da jeg vaagnede af den Bevidstløshed, hvori dette Optrin havde bragt mig, laae jeg i min Seng, og en gammel Mand — Landsbypræsten — sad hos mig. Af ham hørte jeg, at mine Kammerater for to Dage siden vare afmarscherede. Jeg vilde efter, men solte mig for svag. Jeg maatte blive, skjøndt jeg gruede for Matten. Den kom. Dødsstilhed herskede i hele Bygningen, og kun i Mairens Bærelse brændte Lys. Det kom mig fore, som om jeg saae ham gaae op og ned derinde, som om jeg horte ham tælle Penge, og gaae ned ad Trappen. Da jeg kort efter saae ud af Vinduet, saae jeg to sorte Skikkelser nærme sig en Hække i Haven. De syntes at underhandle. Omfider rykkede den Ene nogle Buxte op, og tog Noget frem af Jorden, som han gav den Anden. Denne veiede det i Haanden, og sagde: „Sør mig mig nu hen, hvor Kisten er nedgraven." Derpaa forsvandt de Begge.

Jeg gik tilfængs, men det varede længe, inden det lykkedes mig, at falde i Sovn. Jeg vakttes af min urolige Slummer ved et stærkt Slag paa mine Skuldre, foer op, og for mig stod Capitain Delabelle. „Hør, hvad jeg har at sige, begyndte Denne: Mairen Jblou har solgt sin Broderdatter til et langt bortliggende Kloster. Imorgen skal hun bringes did. Hun er min Brud. Jeg maa frelse hende, og De maa hjælpe mig. I en Forklædning kan hun slippe ud af Slottet. Undskyld, jeg benytter mig af Deres Jægeruniform." Uden videre forsvandt han

med denne, men kom kort efter tilbage med den forklædte Udelaide. „To Mile herfra, sagde Capitainen: hvor Bækken la serpente falder i Maas, kan De træffe os om to Timer, for at faae Deres Uniform igjen. Gaae nu, Udelaide; Du veed Veien.“ Frøkenen gik, og Delabelle svang sig pludseligt ud af Vinduet. Jeg formaaede ikke heller at holde det længere ud her, hyllede mig i min Kappe, og klatsrede samme Wei.

Det var nærmere Morgen end Midnat, da jeg stræbte ud af Haven, for at komme paa fri Mark. Pludseligt hørte jeg Fodtrin. Jeg skjulte mig, og uden at see mig, styrtede Jblou forbi mig, som om Nogen forfulgte ham. Jeg bevingede mine Skridt, og det varede ikke længe, inden jeg havde indhentet Capitainen og Frøkenen. En Stund havde vi vandret sammen, da udraabte vi paa een Gang alle Tre: „Hvad var det?“ — En jamrende Tone blev stedse tydeligere. Nu stode vi ved en steil Klipperand, under os stod Maas — Klage-tonerne kom nedenfra. Efter lang Søgen fandt vi under et Klippestykke et gandske sønderlaget Legeme. „Hvem er Du? spurgte Delabelle. — „En Daare, som var taabelig nok til at troe et Menneske.“ — „Hvad for et Menneske?“ — „Martin Jblou de St. Aubenton, svarte den Døende med rallende Stemme: jeg var eenfoldig nok til at følge ham herhen; med et Nævestød har han skudt mig ned. Men hvem er I? Jeg kan ikke see mere.“ — „Capitain Delabelle og Frøken Aubenton.“ — „Ak, Frøken, kan De tilgive mig? Jeg

har blot anklaget ham, dræbt ham har jeg ikke — det gjorde Jblou gandske allene. Deres Fader bankede paa hans Dør, Jblou lukkede ham ind, og gav ham Broderkysset, men om Natten aflivede han ham i Sengen — han sover i Brønden Adelaide udstødte et Skrig — Barbarou var ikke mere.

Men mig aftvang Delabelle en Eed, at jeg i syv Aar vilde tie med hvad jeg vidste. Nys har jeg hørt, at Jblou er funden ihjelslagen i Skoven. Hiint Tidrum er forløben, og min Tunge ikke bunden mere.

(Wilibald Alexis.)

Balpladsen ved Waterloo.

(Af Walthar Scott *).

Paul til sin Søster Margarethe.

Jeg skal nu, min kjære Søster, fortælle Dig noget om den berømte Balplads ved Waterloo. Skjøndt jeg med usædvanlig Fordeel, fremfor Andre, besøgte

*) Kort efter Slaget ved Waterloo gjorde denne for Tiden saa berømte engelske Romanskribent, en Reise til Belgien og Frankrig; ved hans Hjemkomst udkom der en Samling Breve, under Titlen: „Pauls Breve til sine Frænder,“ hvilke han siden offentlig har vedkjendt sig som Forfatter.

denne, bliver det fornødent, at jeg først overveier, hvor mangfoldige Beretninger, der allerede ere komne for Lyset om den, den nyere Tids vigtigste Begivenheders berømte Skueplads, for at jeg ikke skal trætte Din Taalmodighed ved at fortælle Ting, der allerede ere Dig bekendte. Besøg af engelske Familier og Reisende have her været saa talrige, at Bønderne i denne Egn ere blevne rige ved Følgerne af en Begivenhed, der i Begyndelsen truede dem med fuldkommen Udergang. Den gode gamle Nederländerinde, som eier det bedste Bertshuus i Waterloo, har lært at kjende sit Huses Værd i den Grad, at hun forhøiede Prisen paa sin Kaffe til det tredobbelte, fordi hun var istand til at vise os den Seng, i hvilken den store Lord havde sovet Natten før Slaget. At jeg skal sige Sandhed, saa kunde den gode Nederländerinde i Begyndelsen paa ingen Maade begribe den Joer og Begeistring, hvilken hendes engelske Gæster yttrede, ved Synet af denne klassiske Egn. Landet havde i lang Tid været Skuepladsen for krigeriske Begivenheder, i hvilke dets Indvaanere imidlertid ikke toge nogen personlig Deel. Hos dem er et Slag, naar det er leveret og vundet, tillige ogsaa glemt. Landmanden griber atter Plougen, naar Armeen har forladt hans Egn, uden at erindre sig den steds fundne Kamp anderledes, end et forbigangent Uveir, og Du kan derfor tænke Dig disse Folks Forbauselse, ved Synet af den Mængde Englændere af alle Klasser, der tilte hid, for at beskue Balen ved Waterloo.

Jeg havde tidligt begivet mig paa Veien, men alligevel vare, foruden vort, idetmindste et halvt Dusin Selskaber ankomne paa den berømte Plads. Den ærlige Jean Baptiste de Coster, hiin nederlandske Bonde, som Napoleon har gjort udsødelig, idet han tvang ham til at tjene sig som Lærer, var Gjenstand den for den almindelige Længsel; ogsaa gjentog han med største Nøiagtighed een og den samme Fortælling for Enhver, som ønskede at høre den. Længe og forskende udfrittede jeg ham, men kan ei rose mig af, at have erfaret noget af ham, som ei tidligere har været bekendtgjort i alle offentlige Blade. Thi jeg formoder, at det ikkun vil interessere Dig lidet at erfare, at Exkeiseren paa hiin mærkværdige Dag red en Skimmel, og bar en grøn Uniform og en graa Overtjole, tilligemed en violet Vest, og Pantalons af samme Farve.

Men ei lidet bevæget vandrede jeg med de Coster fra een Plet til en anden, hvorhos jeg hver Gang paa det nøieste, og saa nær som muligt, lod mig den Stilling beskrive, som den faldne Monark i hiint følgerige Slag Tid efter anden havde indtaget. Den første var ved Forpagtergaarden ved Rossum, i Nærheden af den ved la belle Alliance, hvorfra han overskuede det frugtesløse Angreb paa Hougoumont. Der blev han indtil Klokkeren fire, og vendte derpaa til de Costers Hytte, hvor han dvælede indtil han steg ned i Huulveien. Der laae en dyb ubeskrivelig Følelse i den Betragtning, at denne sidste Stilling, just var det mærkværdige Sted, hvorfra den Mand, der i saa lang Tid havde haandthævet den første Plads i Eu-

ropa, skulde see sine Forhaabninger tilintetgjorte, og sin Magt for stedse ødelagt. Den Tanke, at den Mand, hvis Navn var Europa's Skræk, endnu om trent for en Maaned siden stod paa den samme Plet, som min Fod nu betraadte, at hiin Feltherre holdt ligeoverfor mig, hvem hiin Dags Begivenheder er: hvervede Hædersnavnet: Vainqueur du Vainqueur de la terre; at det Landskab, der nu laae saa roligt og fredeligt omkring mig, endnu for kort Tid siden var Skuepladsen for en saa mangfoldig, frygtelig Pragt; at den samme Mand stod hos mig, som da stod ved Napoleons Side, og havde været istand til at iagttage enhver Forandring i hans Ansigtstræk, fra Haab til Bekymring, fra Bekymring til Frygt og Fortvivlelse; alle disse Erindringer opfyldte min Sjæl med Følelser, som jeg ei formaaer at beskrive. Skuepladsen havde saa pludselig forandret sig, at jeg paa Stedet, hvor Begivenhederne havde tildraget sig, fristedes et Dieblik til at betvivle deres Virkelighed.

De Coster selv synes at være en snu Karl. Han beklagede sig over, at de Besøgendes Nysgjerrighed berøvede ham meget af den til hans Arbejde fornødne Tid. Jeg raadte ham, at sætte en Taxt af fem Fransker, for ethvert Reiseselskab, der ønskede at see ham og tale med ham, og forsikkrede ham, at dersom han vilde følge mit Raad, skulde han overbevises om, at Napoleons Løfte: at gjøre hans Lykke, var gaaet i Opfyldelse, om dette end skete paa en Maade, som hiin hverken ønskede eller havde til Hensigt. Fader Coster erklærede, at han var mig forbunden for dette Vink, og vi vist ikke forsømme at benytte det.

Selve Balpladsen fortalte tydeligt Slagets Hi-
 storie, saasnart Armeernes gjensidige Stillinger vare
 udfundne. Det Hele var saa indskrænket, og Inter-
 vallerne saa lette at overse, at man tydeligen kunde
 sandfælggjøre sig de forskjellige Maneuvrer. Alle de
 Levninger af Blodsudgydelsen, der opvække Skræk,
 ere enten bleyne opbrændte eller nedgravede, og de
 Reliquier af Kampen, som endnu ere forhaanden,
 ere just ikke af noget imponant Slags. Hestekogler,
 gamle Hatte, Klæder, sønderrevet Læder og Frag-
 menter af Bøger og Papirer, bedække Jorden i største
 Noorden, i Særdeleshed der, hvor Slaget var blod-
 digst; hvad man blandt de sidste hyppigst fandt, var
 de franske Soldaters saa kaldte militaire Livrets.
 Jeg tog en af disse op, der ved sin Orden og Ind-
 retning vidnede om den strænge Disciplin, som hers-
 skede i den franske Armee. Soldaten var nødt til
 ei allene i en saadan Bog at indføre Beholdningen af
 hans Sold og saa videre, men endogsaa de Om-
 stændigheder, ved hvilke han havde udmærket sig, og
 de Straffe, han muligen havde paadraget sig. I Slut-
 ningen af den findes en Fortegnelse over Soldatens
 Pligter, tilligemed en Anviisning til at tilberede hans
 Levnetsmidler, hvorved der er taget fortrinligt Hens-
 syn til at kunne koge en god Suppe. Den Livret,
 som jeg besidder, synes at have tilhørt en Sieur Mal-
 let af det 8de Liniregimentis 2den Bataillon. Han
 var i Tjenesten fra Aaret 1791 indtil den 18 Juni
 1815, hvilken Dag formodentlig endte hans Regning,
 og med den alle hans Forhaabninger og Udsigter.
 Fragmenter af tydske Bønnesøger fandtes saa hypp-

pigt, at jeg næsten er overbevist om, at et betydeligt Oplag deraf, af det ene eller det andet Partie, er requireret til Militairtjeneste, for at bruges til Patroner. Desuden laae her endnu Breve og andre Papirer, Embedsberetninger, Forsikringer om Benskab og Kjærlighed, adspredte imellem hinanden. — Men foruden disse Fragmenter var Egne endnu umiskjendelige Spor af Kampen. Kornmarker vare af Menneskesødder og Hestehove sammenæltede til et sort Morads, og Jorden var paa flere Steder oprevet af Kartætskilden, eller opvæltet af Artilleriets Hjul.

Naar jeg abstraherer fra vor nærværende Kundskab om den skrækkelige Uarsag til denne Udelæggelse, kan jeg ei andet, end derved erindres om det Syn, som en Landsbymark pleier at frembyde efter et stort Marked. Disse forgængelige Minder vare desuden i Begreb med hurtigt at forsvinde, thi Plougen var allerede atter virksom paa flere Steder af Balpladsen. Maaskee ligger der mere Følelse end Bissdom i Onsket, men jeg tilstaaer, det havde været mig kjærere, om man havde ladet Balpladsen, hvorom endog kun i Indbildningen Plougjernet ofte maatte komme i Berørelse med de faldne Krigere, ligge urørt idetmindste et Aar. Men Kornet, som der snart vil vugge sit tunge Hoved, vil ogsaa en Tidlang beskyttende dække deres Grav, og udslette af Naturens Uasyn den menneskelige Tvedragts melankolske Træk.

Husene og de adspredt liggende Hytter, hvilke vare udsatte for Ilden, have naturligviis lidt meget, da de fra alle Sider bleve trufne af Kanonkuglerne.

Dette var især Tilfældet i La Haye Sainte. Lands-
 byen St. Jean, og andre indenfor Engellændernes Po-
 sition, slap med sønderlagne Vinduer og uidentil be-
 skadigede Mure, men de, som laae paa hiin Side,
 indenfor den franske Bivouaclinie, bleve plyndrede
 lige indtil de nøgne Bægge. Blandt andre Fordrin-
 ger paa engelsk Høimodighed, blev ogsaa en gjort
 af en Godseier i dette District, for en betydelig Sum,
 under det Paaskud, at hans Eiendom havde lidt ved
 Waterloo slaget. Man spurgte ham, hvorledes han
 kunde troe, at man vilde agte paa en saadan For-
 dring, og han svarede: at han havde hørt, at Britterne
 i Spanien under samme Omstændigheder havde givet
 lignende Skadeserstatning. Man bemærkede, at
 engelske Soldater ei kunde have foranlediget hans
 Tab, da hans Huus havde ligget indenfor den franske
 Linie; men Nederlænderen forstod sin Logik fortræf-
 feligt, uden at have studeret i Leyden. Han kunde
 ikke indsee, meente han, at de anførte Grunde gjorde
 stor Forskjel, thi — saaledes sluttede han — havde
 Engellænderne ikke stillet sig i Veien, saa vilde den
 franske Hær gandske rolig have marscheret til Brüs-
 sel, og da var hans Eiendom bleven skaanet.

Hougoumont, et Navn, hvilket jeg troer denne
 Plads har faaet ved en Feiltagelse af vor store Felt-
 herre, men som uidentvivel vil fortrænge dets egentlige
 Benaevnelse: Chateaugoumont, er det eneste Sted,
 der blev aldeles ødelagt. De mørke, sønderknuste
 Ruiner af dette lille Slot, ligge under Løvningerne
 af dets Have, hvis halvt nedrevne, halvt endnu ved
 Murene synlige Frugttræer, give et Begreb om den

nederlandſke Methed, hvormed den er bleven holdt i Orden, førend Krigens Storm nærmede ſig den. Mange Reifende kjøbte ſig her Ferſkentræer, og opſøgte Røddebuſke o. ſ. v. i Haven, i den Henſigt, ved deres Tilbagekomſt til Engelland, at plante Træer for dem ſelv og deres Efterkommere, til Minde om dette mærkværdige Sted. Den lille Skov, ſom omgiver Hougoumont, er paa en utrolig Maade bleven ødelagt af det grove Skytſ og Muſketilden; dog hører jeg, at Eieren ſkal erholde fuldkommen Erſtating af den nederlandſke Regjering.

Jeg tør ei glemme at bemærke, at uagtet den Dmhu, der blev anvendt paa at opbrænde de Døde, Lugten alligevel paa flere Steder af Balpladsen, iſær ved La Haye Sainte og Hougoumont, ſyntes at antyde, at man kun har foretaget ſig dette Arbeide flygtigt og overfladiſt. Det var naturligtviis umuligt, noie at udfinde de Dødes Antal, men, de iberegneede, ſom før Tilbagetoget faldt paa begge Sider, angiver man dem til omtrent 40,000, og jeg har talt med erfarne Officerer, der anſatte Tallet langt høiere. Naar man nu betænker, at ſaamange Menneſkers Liig, foruden døde Hefte i Luſindeviis, bleve ſammenhobede i et Rum, der neppe er to Mile langt og i det høieſte en halv Mil bredt, maa man falde i Forundring over, at ei en peſtagtig Sygdom udbrød, og formerede Krigens Rædſler.

Have Bønderne i Omegnen af Waterloo ved det der leverede Slag lidt megen Skade, ſaa maa man dog ogſaa tilſtaaе, at de have erholdt ſtore og betydelige Erſtatningsmidler. For det Førſte fik de den

største Deel af Byttet paa Balpladsen; thi vore Kri-
 gere vare alt for udmattede til, heri at kunne kappes
 med dem. Mange Landmænd bleve ved den franske
 Bagages Plyndring, og ei færre ved Engellændernes,
 pludseligen rige Folk; thi da de sidste havde faaet
 Ordre til at drage sig tilbage under Actionen, maatte
 de standse paa den snevre Bei gjennem den store Skov
 ved Soignies, og bleve der ordentlig plyndrede af
 de bortløbne Belgiere og Bønderne; en Handling,
 der allene havde den store Seiers Glands og den glade
 Eufhusiasme derover, at takke for, at den forglem-
 tes, uden at blive alvorligen paatakt. Mange af vore
 Officerer, og Mange, der havde ondt ved at taale
 dette Tab, bleve herved, just i det Dieblif, da de
 skulde holde deres Indtog i Frankrig, berøvede alle
 deres Klæder og hele deres Bagage. Selv Office-
 rernes Tjenere deeltog undertiden i Plyndringen, og
 jeg har endog hørt fortælle om en af disse bortløbne
 Tjenere, at han med en Tjeners Færdighed hos Mo-
 liere, eller en Slaves hos Terenz, forstod den
 Konst, at faae en Sum Penge udbetalt af sin Herres
 Bessægtede, hvilken han foregav at have udlagt for
 hans Begravelse, om hvem man dog efter længere
 Tids Forløb fik den Efterretning: at han endnu
 levede.

Men ogsaa en uskyldigere Kilde til Fordeel, har
 aabnet sig for de stakkels Folk ved Waterloo, nemlig
 ved Salget af Vaaben og Værktoi af forskjellig Art,
 som de paa Balpladsen have opsamlet. Skjøndt
 disse Ting intet egentlig Værd have, forhøier dog
 Nysgjerrighed hver Dag, alt mere og mere, Prisen

paa dem. Disse Minders Værdie voxer, ligesom de sibylliske Bøgers, i samme Grad som deres Antal aftager. Næsten enhver lille Bye frembyder et Marked af disse, saasnart en engelsk Rejsende nærmer sig. Mænd, Kvinder og Børn styrtede os imøde med Kaarder, Sværde og Pistoler i Hænderne, hvilke samtlige bleve solgte a prix juste, endogsaa til den, der forstod at handle. Saaledes saae jeg en ret god Karabin kun blive betalt med fem Francker, men der blev ogsaa handlet dygtigt om den; thi den gamle Kone, som den tilhørte, begjerte i Begyndelsen ei mindre end en Napoleonsd'or for den, hvorfor man havde kunnet kjøbe en ny Karabin i Birmingham. Greslegionens Kors var en meget søgt Artikel, og Prisen derpaa dreven høit iveiret. Jeg kjøbte et gandske almindeligt for 40 Francker. De Orne, som de franske Soldater, saavelsom de keiserlige Garder, bare paa deres Huer, vare ligeledes søgte, men kunde dog faaes for nogle Sous. Men en Gjenstand for Alles Længsel, var en Kyrasseerrustning, hvoraf der fra Begyndelsen af maa have været mange, da næsten alle de, der bare den, vare faldne i Slaget. Mange af dem havde Seiervinderne taget med sig for at betjene sig af dem som Kjøkkenredskaber, og jeg saae selv siden efter Høilændere tillave deres Portion Drekjød i deres faldne Sjenders Kyrasser. Imidlertid vare der endnu nok tilbage for Indvaanerne i St. Jean, Waterloo, Planchenoit o. s. v. Da jeg var i Belle Alliance, kjøbte jeg en simpel Ryters Kyras for 6 Francker; men i Brüssel betalte jeg det Tiirdobbelte for en, der var bedre forarbejdet,

og uidentivt engang har tilhørt en Officeer af hoi Rang.

Den Jær, hvormed vi besørgede vort Indkjøb, men endnu mere den Omhyggelighed, med hvilken vi opsamlede og undersøgte enhver Smaating paa Balpladsen, ærgrede næsten en af hiin blodige Dags Helte, som havde den Godhed at ledsage mig hid, og som maatte betragte den Deeltagelse, jeg skjenkede de Ting, han allerede paa mangen Balplads havde overseet som ubetydelig Lant, med en Føielse, der bevægede ham til for et Dieblik næsten at skamme sig ved sin Ledfager. Jeg var nødt til at gjøre ham den Bemærkning, at da han fra sin Side havde samlet Laurbær paa denne Plet, burde han vise Laalmodighed og Skaansel med vor beskædne Høst. Lykkeligviis formildede en anden Reisesendes Enthusiasme, der tog en Steen af Huset ved Belle Alliance med sig, saavel som en Credies, der endog kjøbte Døren til dette Hus for to Napoleonsd'orer, vor militaire Ledfagers Spot en Smule, da han bemærkede, at det var muligt, at overgaae os heri. Jeg tilstaaer oprigtigt, at jeg var selv meget nysgjerrig efter at vide, hvilken Brug Kjøbereren vilde gjøre af Døren til Belle Alliance; maaskee han imidlertid har den Hensigt at skjære den i smaae Stykker paa Spekulation, ligesom Shakespeares Morbærtræe.

En Reliquie af mere aandelig Interessse blev mig tilstillet af en Dame, hvis Fader havde fundet den paa Balpladsen; det er en Samling af franske Sange,

bestændede med Blod, hvoraf Eierens Skjebne uden tvivl oplyses. Jeg sender Dig indlagt en Afskrift deraf, og er Din tro Broder

Paul.

S j e l e v a n d r i n g .

Menneskets Sjel er i Solens Planetsystem bestemt til en stedse høiere Uddannelse. Den vandrer saas lunde fra de mindste Planeter til de største, fra de Solen nærmeste indtil de fjerneste, hvorpaa da endelig den koldeste, af alle Sandfælighedens Indflydelser rensede Fornuft, fremkommer. Det planetariske Liv paa Merkur og Venus, hvorom man nu intet mere veed, undtagen hvad som Anelsen kan vække, var alt forbi, da det paa Jorden fremkom som Menneske i et andet Legeme. Naar dets Liv er her tilende, saa vorder efter al Sandsynlighed Planeten Mars, Sjælens næste Station, og dernæst Juno, Vesta, Pallas og Ceres; efter disse Jupiter, Saturn og Uranus. Med en Solstraales Hurtighed er Sjælen ved sin Skilsmisse fra det jordiske Legeme i 4 Minuter og 15 Sekunder alt opsvunget til Planeten Mars. Her begynder den et nyt Liv (efter Jordens analogiske Maximum beregnet) af 200 Aar. Derpaa skiller den sig atter fra sit Legeme, naaer i 10 Minuter 5 Sec

Zunder Pallas, og lever der, samt paa de øvrige tre sønderprængte Planetarstykker i femhundred Aar; til Jupiter opsvinger den sig da i 20 Minuter 46 Sekunder, og lever der 1200 Aar; stiger derpaa til Saturn i 36 Minuter 39 Sek., hvor dens Tilværelse bliver indtil 3000 Aar, og endelig fuldender den sin planetariske Bestemmelse i vort Solsystem, efter 1 Time 18 M. og 35 Sekunders Opfart, tilsidst paa Uranus i et Liv paa 8000 Aar, efter Jordens Tidsberegning.

Den høist monotone Forestilling, (hedder det i Fortalen til det mærkbærdige Skrift, hvoraf ovenstaaende er et Brudstykke, og hvortil den berømte Wieland selv har givet Bidrag) om Evigheden in abstracto vinder ved denne Hypothese et interessant Udseende, og den viste Mulighed, hvorlunde Sjelen ved sin Skilsmisse fra dette planetariske Lege i faa Minuter kan hæve sig til Himlen, det vil sige, til en fjerntliggende Stjerne, giver idermindste en, og maaskee den første, bestemte og klare Udsigt ved Dødens Port.

(Gråter.)

Nutidens Grækere's Bryllupsfest paa Den Tenedos.

Det var en Helgenfest, og paa denne Dag havde man anordnet Bryllupschoitideligheden, i hvilken de fleste Grækere fra Tenedos ei forsømte at tage Deel. Neppe rødmede Morgensolen den østlige Himmelfrand, førend det vrimlede af Barker og Baade i Havnen. Den ligeoverfor liggende trojanske Kyst, var Alles Bestemmelsessted. Der er det, hvor Grækerne, fjerne fra deres Tyranner, Muselmændene, gandske uforstyrrede overlade sig til Glæden.

Solen brød just med sine kraftige Barmestraaler frem paa Horizonten, da jeg tilligemed min gjæstfrie Bert og hans Familie besteg det nydelige Fartoi, som skulde bringe os didover. Den lille Mast var omvunden med Blomsterguirlander, og som Fredens Symbol, havde man befæstet grønne Grene paa Reilingen. Bore's Baad gled let hen over Vandet mod det faste Land, hvor vi bleve modtagne med Musik og Sang, som gjenlød i det fjerne Ekko.

Vi fandt en talrig Mængde Grækere og Grækerinder allerede her forsamlede ved Strandbredden, og næsten hvert Dieblik kom Fartoi'er med Flere. Alle Ansigter syntes at svømme i Glæde, og Phantasien at vandre om i ublandet Lyksaligheds Egne. I dette Dieblik havde man forglemmt Alt: den ulykkelige forgangne, den mørke Fremtid; kun for det glædefulde Nu vare alle Hjerter aabne.

Affondrede fra Mandfolkene havde alle Fruentimmerne leiret sig under Platanerne og Egene, i mangfoldige brogede Grupper. Der bleve de opvartede med Kaffe og alleslags Slikkerier og Forfriskninger. Tenedos var allerede i de ældste Tider berømt som de fortrinligste qvindelige Skjønheders Pleiemoder, og endnu er den det i vore Dage. Jeg blev som Fremmed indført i de Skjønne Grækerinders Kredse, og da jeg forstod saa temmelig færdig at tale det nygræske Sprog, saa indlod jeg mig i Samtale med En og Anden af dem. — Alle Fruentimmerne havde en blomstrende Ansigtssfarve, og syntes at nyde den fuldkomneste Sundhed. Blandt Pigerne fandt jeg end ikke en eneste, som jeg kunde have kaldet grim. De havde overhovedet indtagende interessante Physiognomier, fulde af Liv og Jld. Ja, mange blandt dem sængslede vieblikkelig ved deres overordentlige Skjønhed, ligesom Feer. Deres Ansigt, deres Bæxt, deres Lemmers harmoniske Forhold — Alt syntes at danne sand Fuldkommenhed. De havde kunnet lignedes med Oldtidens Skjønneste Modeller, og enhver af dem kunde have tjent Konstneren som Model til den medicæiske Venus.

For noiere at lære at kjende de insulariske Grækerinders Tænkemaade og Karakter, søgte jeg at indlede forskjellige Samtaler. Ved Siden af en Hvi, som maaskee indsluttede Støvet af mangen græsk eller trojansk Helt, sad en gammel Græker med sin yndige Datter. Uden Omstændigheder nærmede vi os dette Par og toge Plads ved Siden af dem. Pigen var en udspringende Rose, en i Sandhed elskværdig Stab:

ning, som kom Enhver imøde med fordringsfri Velsvillighed og syntes blot at leve i Andres Glæde. Hun havde endnu ikke for forladt sin Fødeste, men stedse levet i hendes Families snevre Kredse. Verden og Menneskene saae hun gjennem det rosenfarvede Glas, som Enhver, der har et usfordærvet Hjerter og ingen Erfaring, seer. Vel maatte man ikke søge europæisk Dannelselse hos hende, men er da ogsaa denne saaa nødvendig, naar en Pige skal være elskværdig? Her var Alt den rene Natur, og deri var for mig uendelig megen Elskværdighed. Hendes hele Sjæl udfoldede sig i en halv Times Samtale, og just dette er det, som gjør det simple, gode Menneske saaa tiltrækkende, thi Simpelt og Eenhed ere jo Hovedlinierne i hele Naturen. Jeg fortalte hende om Stambul's Herligheder; hun yttrede meget naivt, at hun nok troede, at det var meget kjont der, men for hende blev Tenedos vist stedse skjønnere.

En Grækerindes Sang i en af de nærmeste Grupper, trak nu vores Opmærksomhed til sig, og vi ilede strax derhen, for ikke at tabe denne Nydelse. Hvad drager uimodstaaeligere vore Hjerter til sig, hvad virker almægtigere paa os, end Talens Velklang, ledsaget af rene Harmonier? Vi beundre skjøne Skikkelser, glæde os over den skabende Kunst i smukke Antiker, hylde forbisværende Skjønheder for deres Eurythmie; men ogsaa drager Sangens Tryllekraft, Musikens Sirenetoner, os til Sangerinden, og gjør os til hendes Slaver, selv inden hendes Blik lagde os i Lænker. Og denne Grækerinde med den henryk-

fende Klokkestemme, var ovenikjobet en Gratie af Ansigt, en Juno af Bext, og mellem hende og Tilhørerne herskede en fuldkommen Sølelfernes Samsklang.

Imidlertid hørtes fra Strandbredden en larmende Musik. Det var Bruden og Brudgommen, som nu kom fra Tenedos tilligemed deres Forældre og Frænder. Festens Dronning, hvis Ansigt, til Udmærkelse samt efter Skik og Brug, var skjult af et til Jorden hængerde Guldstors Slør, blev af aldrende Koner ført hen til den Egn, hvor Fruentimmerne havde leiret sig. Her satte hun sig paa en Hvi, saa at hun ragede frem over alle de Andre. Skjondt bedækket med Guldstof og skinnende som Solen, syntes hun dog mindst af Alle, at tage Deel i Glæden. Det er saaledes Brug. Imidlertid havde ogsaa Dandsene begyndt trindtomkring os, fra alle Kanter lød Musik, og hist og her endogsaa Sang dertil. Men Fruentimmerne dandsede allene, affondrede fra Mændene. Deres Erin, deres Lourer, hele deres Dands, er ledsaget af Bærdighed og Gravitet; Mandfolkernes derimod er mere beregnet paa Sandselighed og Wellust.

Ledsaget af nogle unge Grækere besteg jeg en Hvi i Nærheden, og var gandske henrykt af det Skue, som frembød sig for mit Øie. Her blev Frihedens og Liighedens sande Fest høitideligholdt. Jeg betragtede en rum Tid dette Panorama af Mennesker omkring os. Paa mange Steder hobede de lystige Grækere sig, liig susende Bisværme, og Luften gjenlød overalt af Glædestoner. Saalunde søge Grækerne

fra Tenedos paa festlige Dage at holde sig skadesløse for det, som de paa andre maa savne. I Aftens skumringen droge de hjem, men den følgende Morgen begyndte Lystighederne igjen paa den trojanske Kyst, og saaledes varede Festen ved i flere Dage uafbrudt.

(Fr. Murhard.)

Scener af den sidste Krig i Spanien.

(Fortsat.)

Alf alle Passager paa Landeveien fra Trun til Madrid, var Veien fra Almedo til Santa Maria de Nieva, meest usikker. Den tykke Skov paa begge Sider, det bakkede Terrain og en gammel maurisk Borg ved Skovens Udgang, som tjente Spaniolerne til Smuthul, forøgede Faren. Ogsaa mig (saa fortæller Major Radowski) drev Tjenesteplichten til disse Egne. Træt af et langt Streifetog, kom jeg om Aftenen til Santa Maria di Nieva, og indquarteredes hos Byens Præst. Hans krybende og lumsk Høflighed, forbunden med en grændseløs Nysgjerrighed efter at erfare noget om Armeen, Kong Joseph, o. s. v., havde sat mig i øndt Lune, saa jeg gik tidligt paa mit Kammer.

(25*)

„Et bredfuldt Maal, Capitain! raabte den Uhlan, der tjente mig som Ordonnants, idet han støiende treen ind i Kammeret: Men det er alligevel ei gandske rigtigt her i Gaarden. Præstens gamle Huusjomfrue bringer mig det ene Kruus efter det andet, og spørger efter Dem og om tusinde andre Ting, og neppe er jeg det gamle Skabilkenhoved qvit, saa kommer Hans Belærværdighed selv og helder i mig, som om jeg var en Lønde uden Bund, og saa begynde Spørgsmaalene paany, som om jeg stod for den hellige Inquisition. Kort sagt: det er ikke rigtigt her, thi for Intet ere disse Herrer ei saa gavmilde.“ — „Sag Dig vare!“ svarte jeg den brave Veteran, fordi jeg kjendte hans Forkjærlighed til stærke Drikke, og truede ham med Fingeren. — „O, Hr. Capitain, sagde han trohjertig: jeg er Karl for min Hat. For at døe af Gift tager jeg mig nok vare, thi ved ethvert nyt Kruus maa altid Præsten drikke først min Skaal.“ — Efter nok engang at have advaret ham, sendte jeg ham bort, og eftersom der var fransk Indquartering i Byen, kastede jeg mig uden Frygt halvpaaklædt paa Sengen.

Efter en kort Hvile vakte mig den gamle Kriger atter af min Slummer. „Nei, det er for galt, udraabte han: da man saae hernede, at jeg med Hensyn til Binen er en gammel Bukkehud, saa drak de mig til i gammel Cognac, der brænder mig som Helvedild, men de skulle ikke narre mig, jeg bliver her, for at bevogte min brave Capitain!“ Han satte nogle Stole hen for Døren, gjorde sig en Pude af Badsækken, spændte Sabelen om og lagde sig. —

Omtrent en Time tid derefter vakte jeg af et forfærdeligt Bulder. Et Stød paa Døren havde kastet min sovende Uhlau ned fra hans Leie. Jeg sprang op og hørte tydeligt paa Bindetrappen nogle Trin; ligeoverfor os stod den gamle Huusholderiske, ængstelig og forbløffet, med en Lampe i Haanden, og stammede med skjælvende Røst, at hun havde villet bringe os det forglemte Natlys. — Denne Tildragelse bragte mig til Estertanke. Resten af Matten forblev jeg paa Balkonen, og red bort om Morgenens tidlig, uden at min Bert lod sig tilsyne.

Tre Dage derefter kom jeg atter i Forretninger til St. Maria. „El sennor Cura! (Hr. Sognepræsten!) freg min gamle Uhlau, da jeg treen ud af Kommandantens Huus, og pegede hen paa en Galge, tæt ved Hovedbagten, hvori der hang en Præst i fuld Ornat. Jeg betragtede Personen og gjenkjendte min forrige Bert i de fordreiede Ansigtstræk. Begjerlig efter at erfare noget om hans Skjebne, gik jeg atter ind til Kommandanten, som fortalte mig det Følgende:

En Koureer, som bragte vigtige Efterretninger fra Bajonne til Madrid havde, efter at have drukket lidt over Lorsten, taget Nattekvarteer hos Præsten. Men da Kommandanten vilde befordre ham videre, var der ingen Koureer at finde. Selv ilte han nu hen til Præstens Bolig og lod banke paa, men Ingen aabnede. Man sprængte Porten, Ingen lod sig see. Efterat have randsaget næsten alle Værelser, fandt man i et Loftskammer en tom Seng, med blodige Mærker. Soldaterne opdagede Blodpletter paa Steen:

gulbet, og fulgte Sporet lige til en Falddør, som førte ned i en Kjelder. Paa Trappen fandtes Rou-
rerens Liig med kløvet Vand, og i en Uffrog Præ-
sten, væbnet med en Dye. Uden Modstand lod han
sig tage til Fange, og tilstod med Kulde sin Misgjær-
ning. Huusholderstien var ingensteds at finde. Da-
gen før min Ankomst havde en Krigsbret dømt Mis-
dæderen til Galgen.

Under uophørlige Skjermysdsler rykkede vi ind
i Pampelona. Soldaterne havde streng Befaling
til, ikke at forlange mere af deres Berter, end Viin
og Brød, samt afholde sig fra enhver Uorden eller
Voldsomhed. Neppe fire Timer efter vor Ind-
marsch blev der meldt til Chefen for vort Regiment,
at tolv Heste, som stode hos en Præst, vare strax
kreperede, saasnart de havde drukket af hans Brønd.
Man lod den nøle undersøge, og fandt den stærk for-
giftet. Blot det Tilfælde, at Kjødportionerne ei til
rette Tid vare blevne uddeelte blandt Mandskabet,
hadde man at takke, at ikke i det mindste tolv Men-
nesker vare døde paa samme Maade. Præsten blev
paa General Lafalles Befaling strax ophængt ved
Brønden, og denne kastet til.

Breve fra Grækenland,

skrevne af en tydsk Officeer, som under General Normann deeltager i Grækernes Frihedskamp.

I.

Under gunstig Vind gik vi paa Marseilles Rhed ombord i den Fregat, hvorpaa den brave Normann alt befandt sig. Generalen modtog os ret venstabeligt og forsikkrede, at han skulde bidrage alt sit til, at vi ei kom til at angre vort Foretagende. Hjertét pikkede lidt, da Ankeret blev lettet og Skibet under Matrosernes Hurra gled forbi den sydsøilige Odde. Kanonerne tordnede til Uffed, alle Skibene flagede, og flere tusind Mennesker skrege paa fransk og italiensk: Leve Grækerne! Leve de tydske Krigere! To Transportflibe fulgte med os. Dette var den største og bedstorganiserede Expedition, som fra Tydskland er afganget til Grækenland. I Frihedskampen 1813 erhvervede General Normann sig et Navn; siden skaffede det ham Fortrædeligheder, som skaffe Andre Ære og Ordensbaand. Nu opoffrer han sig til Grækenlands Krigsguder. — Samfundet af Græker venner havde rigelig udstyret os, og sørget for de Uformuende særdeles. Senatet var alt bleven underrettet om vor Hensigt og Afreise, og det havde meldt os, at vi vare dem velkomne. — Ved det paa Skanden dækkede Frokostbord, forlod Engstelsen os, og med Haabets gyldne Drømme indfandt sig Munterhed. Vi drak paa hinandens Velgaaende som Gene:

raler og Oberster, og valgte vor Anfører til Fyrste af Thessalien eller Epirus, hvem vi fra Durazzo satte over til Italien, for andengang at sætte Stræk i Romerne. Den første Formiddag var snart forbi. Den klare og blaa Himmel lod os længe sine Provences smilende Kyster, og ugjerne slap vi dem af Sigte, ei fordi de vare vort Fødeland, men fordi det var det sidste kultiverede Land, vi forlode, for at gaae til Barbariet. — Skibet var rank bygget, det var som vi fløi, og det havde endnu gaaet raskere, hvis Transportskibene kunde have fulgt os. Jeg havde været tidt tilføes, og var ret i mit Element, men mine Kammerater i Snefetal hele to tre Dage vare blege om Næsen og saae hjertelig suurt, samt indgave en Appellation efter den anden til Neptunus. Vi levede ret godt ombord, fik hver Dag vores gode Suppe lavet paa Bouillonstager, Risengrød, ic. og ofte stegte Høns, hvormed vi vare vel forsynede. Om Aftenen Punsch og Grog, samt nogle kogte Æg. Hvorledes disse kunne længe holde sig friske paa en Søreise, og folgelig paa samme Maade gjemmes af den omhyggelige Huusmoder til Jul og Fastelavn, maa jeg beskrive Dem, i Haab om, at De beværter mig med et quart Duffin, naar jeg faaer den Ære at besøge Dem igjen. Man lægger Æggene i et tæt Træk, og holder smeltet Talg eller Fidt over dem. Naar denne Paagydning er bleven stiv, hindrer den Æggene fra at flaaes itu og holder dem aldeles friske. De seer nu, hvad man kan lære paa en Reise til Grækenland.

Vi seilede forbi Italien og styrede ad Moreas Syd-Ende, omringede af boltrende Marsvorn, og

Seilere fjern og nær. Men overraskende for os var det, at træffe paa Grækerinden Bobelina, En af de Qvinder, i hvem Junos Aand synes at boe. Vi saae noget fra os et Skib; Korset skinnede i det vaiende Flag. Strax brasede vi op, for at komme til at prae Skibet. Forst hørtos gjennem Raaberen: Hvem er I? Hvor vil I hen? — „General Normann og mange Grækerøenner!“ — „Bobelina er her ombord, lod det igjen tilbage: for at gjøre Jagt paa Tyrkesskibe!“ — Saasnart det græske Skib var en Kabellængde fra os, steg General Normann, der med Krigeraand forener Høflighed, i en Jolle, tog Sex af os med sig, og jeg glædedes inderlig ved at komme til at see Spezzias Herskerinde. Skjønhed er hun ikke mere, men hendes fanklende Die, hendes faste Blik, hendes anseelige Hvide, bragte mig til at sammenligne hende med Pigen fra Orleans, for saavidt man veed noget om hende. Tre af hendes Skibe krydse paa denne Hvide, to af dem kommanderes af hendes Søner, det tredie af hende selv. Hun har en elsket Egtfælle og tvende Søner at hævne; hun ligner Lovinden, der gennemstryger Orken, tørstende efter Blod. Vee det Tyrkesskib hun møder eller kan indhente. Muselmændene kjende hende og søge derfor, saavidt muligt, at undgaae hendes Anastasius, hvis Billede og Navn stod paa Ugterspeilet og i Raahyten. Hendes Skib var en fortrinlig Seiler, det havde en tyrkisk Schebekke paa Slæbetoug, men af Besætningen var slet Intet at see. Vi spurgte ei heller derom, thi oppe i Merset fik vi Die paa nogle af Solen halvtørrede Tyrkehoveder, og deraf kom vi

paa den Tanke, at de, som havde eiet disse, nu sømmede omkring paa Havet, for engang ved Leilighed at kunne opfiske dem igjen. Vi fik ogsaa deraf Begreb om, hvordan man fører Krig her. Pardon gives ikke, knap for Qvinder og Børn, med mindre Kjærlighed og Ufkyld undertiden gjør Undtagelse. Bobelina bød os ind i sin Kahyt. I en Hast blev Bordet besat med en halvsnees Flasker Cyperviin; Dranger, Meloner, Figen, Rosiner og Mandler, udgjorde en Collation, som vi allerede i Syden vare kjendte med, men dog var os ret kjærkommen. Mens vi drak paa hendes Tapperhed, fortalte hun os Cassandra's uheldige Skjebne. „Fremmede, sagde hun: de Rædsler, jeg har hørt derom, ere gruelige. De Ulykkelige, som mine Sønner have frelst, kunne ikke male dem udførlig nok. Kassandra er ikke mere. De af Indvaanerne, som skaantes af Jld og Sværd, bleve spiddede, Koner og Piger vanærede, bragte i Slaverie, og de uskyldige Smaaglutter druknede i hundredvis. Men Høvnens Time vil sikkert komme, og Korsets Sag omsider triumphere. Tyrkeblod skal forsone Udaaden, og hver en Muselmand, som falder i min Haand, skal aldrig mere see Dagens Lys!“

Saaledes talte den frygtelige Bobelina, og det med alle de Gebærder, som ere et Særkjende hos Sydlænderne, og især hos Qvindeskønnet. Hendes sidste Ord vare saa rædselsfulde, at det gyste i mig ved at høre dem. I Tankerne lignede jeg Bobelina med Deborah, Judith og Makkabæernes Moder, samt mange andre ældre og nyere Heltinder, som jeg kunde erindre mig, uden just derfor at fristes til

Beundring. Der var noget Unaturligt, som jeg ikke kunde lade ubemærket for mig selv.

Mersæt grinede meget ilde, saa jeg var ret glad ved, det blev Aften; vi anbefalede os og gik ombord paa vor Fregat, der seilede ved Siden. — Hun lo: vede os med trofast Haandslag, at hun stedse skulde mindes vore Navne. Med næsten prophetisk Aand sagde hun, at Grækenlands Stjerne snart vilde skinne klarere, Halomaanen worde blegere, førend den tolvte Gang fornyede sine Horn. Ja, Gud give det! — Dabelina medgav os den helleniske Regjerings Beretning om Tripolika's Erobring, hvilken vi om Aftenen læste med inderlig Deeltagelse. Følgende er en tro Afskrift deraf:

„Tripolika's Indtagelse.

Hellas hæver under det hellige Banner sit i flere Aarhundreder nedboiede Hoved. Tripolika, Hovedstaden i Peloponnes, er kommen i den christelige Hærs Bold den 5te October ved Middagstid. Følgende ere de nærmere Omstændigheder ved denne Erobring, hvorved Erkebiskoppen Germanus førte Dverbefalingen.

Tripolika ligger i Midten af Tegea i en Dal, omgivet mod Vesten af Bjerget Mænalos, mod Østen af Pantheneos og mod Syden af Lakoniens høie Bjerge. Dens Forstædninger ere ikke stærke, men dog farlige nok for en Hær som den græske, der var uden Skytts og uerfaren i Beleiringskonst. Derfor maatte den og nsies med, at indslutte Fæstningen, før ved Udhungring at betvinge Fjenderne. I Juli:

og Augustinaaneder foresaldt der mange blodige Træfninger, og mod Slutningen af September begyndte Tyrkerne at tale om Obergivelse, og undertegnede endelig en Kapitulation, hvorved de forpligtede sig til at rømme Staden, naar de maatte beholde Livet, medtage Qvinder og Børn, og begive sig til andre af deres Troesforbandte beboede Steder, udenfor Morea. Saavidt var det kommet, da en christelig Overløber, ligerviis som fordem Judas Ischariot (tredobbelt Forbandelse over hans Navn!) forraadende sin Gud og sine Brødre, listede sig ind i Staden og underrettede Tyrkerne om, at den store Flaade fra Constantinopel var kommen ind til Patras, og at der om sove Tid vilde komme en Befrielseshær, for at tilintetgjøre Hellenerne paa Morea. Han kom fra Patras, var affendt fra velunderrettede Folk, der lodde Beleirede vide disse herlige Nyheder. Men Gud vilde ikke, at de Ugudelige skulde seire; han havde besluttet en stor Scier for Korsets Banner. Tyrkerne, berusede af Glæde, brød den afsluttede Forening, gjorde et Udfald paa vore Forposter, forhaanede os fra Voldene og truede os med, at ville kaste os for Hunde og Ravnene. Den gudfrygtige Erkebiskop Germanos, begavet med Dybsindighed og det hellige Prædiker Embedes Raadegave, fattede nu den Beslutning, at ende Beleiringen af de nye Jericho ved et stort Foretagende. I den Hensigt talte han med de Rjække i Hæren, der bestod af henved 25000 Mand, Messeriene, Spartanere, Arkadiere, Korinther, ic., thi alle Peloponnesens Sønner vare i dette Dieblif i Baaben under det hellige Korsets Banner. Han skjulte

ikke den overhængende Fare for dem, men indgjød tillige Trost i Hjerterne med disse Ord: „Det er Religionens, Grens og Menneskelighedens Sag, hvorefter vi staae her. Vi maa vise Christenheden, at vi ere vore Forsædres værdige, at Slaveriets Aarhunds drede, der er henvunden over vore Hoveder, ikke har kunnet gaae de ædle Følelser, vi have arvet fra Leonidas, Philopomen og Urato: disse døde for Fædrelandet, men deres Navne lever, ligesom den Gud lever, der gennem min Mund idag taler til Eder. Da svore Krigerne at adlyde, og Stormen bestemtes til Dagen efter. Om Morgenen den 5te October forrettede Erkebiskoppen Præsteembedet i et blandt Ruiner liggende Kapel ved Foden af Bjerget Mænalos. Alle Krigerne holdt derpaa Maaltid, og da Biskoppen saae, at de vare efter hans Ønske blevne varme, reiste han sig fra Bordet, greb Korset og udbrød: „Mine Brødre! Timen er kommen! Til Vaaben! Seiren er vores. Det sværger jeg ved dette Tegnet!“ Ved disse Ord knælte Forsamlingen og raabte Kyrie Eleison! modtog Betsignelsen og reiste sig med Ordene: „Kyrie Eleison!“ — „Gud er Gud, og Muhamed hans Prophet!“ høretes Tyrkerne at raabe. Germanos, med Sværdet i den ene Haand og Korset i den anden, og flagrende sneehvide Loffer, fulgte af en talrig Skare, trængte frem indtil den Port, som vender mod Napoli de Romania; en anden af vore Hædningere angreb Porten ved Calabrita. I et Øieblik og i en Sky af Røg og Støv, var Germanos paa Voldden; de Christne føre ind med ham i Byen og stumlede gennem Gaderne med Tyrkerne foran sig. Man

forlangte Gidslerne udleveerte; de vare alt aftsvede. Da kjendte Hellenernes Kaserie ei mere nogen Grændse. Ottetusinde væbnede Tyrker faldt for Sværdet; samme Skjebne havde 12:13000 Andre af forskjellig Kjønn og Alder. I Bezierens, Beiernes og Algaernes Baazninger fandtes 80 Millioner klingende Mynt; over hundrede Metalkanoner af forskjellig Kaliber, 20,000 Geværer, samt andre betydelige Krigsforraad, blev gjort til Bytte. De hellige Erkebisper og Biskopper, som havde her lidt Martyr døden, vare syv i Tallet, blandt hvilke man især beklager Biskopperne af Monembasia, Amyklea og Tripolika. Af Gidsler savnes henved 600, som Tyrkerne have myrdet. Antallet af de brave Grækere, som seierfrandsede døde under Stormen, ere omtrent trehundrede."

Vi kom lykkelig til Navarino, en lille Fæstning, som Grækerne fort iforveien havde indtaget og som har en sikker Rhed. Regjeringens Sæde var i Argos, en stærk befæstet Stad, omtrent i Midten mellem Fastlandet og Morea. Men førend vor Afreise did, fik vi alt Leilighed til at prøve en Dyst med Christenhedens Arvesjender. En lille tyrkisk Flaade havde landsat nogle Tropper, for dermed at overrumple Fæstningen. Det vilde blevet en smuk Historie, om vi, strax efter at være komne i Land, enten vare blevne spiddede, eller komne Hovedet tilkørt. Til Lykke erføre vi Tyrkernes Anslag i Tide, grebe raask til Vaaben og rykkede ud, efter som vi ingensunde havde Lyst til at lade

os indespærre. General Normann var strax i Evid: sen for os, og med vore tolsøbede Bøsser udgjorde vi Kjernen af den lille Skare, der sluttede sig til os, og som var bevæbnet med Knipler, Spyd, Sabler og andet mere, som kunde slaae ihjel. Vi rystede lidt paa Hovedet over denne brogede Brimmel, og Hjer: tet bankede i os allesammen. Men det Raserie, høormed Knippeldragerne under Hujen og Skrigen styrtede frem mod Tyrkerne, medens Andre slyngede Stene paa dem, var ligesaa uventet, som Folgen lykkelig. Tyrkerne, forskædede over at være blevne overrumplede, istedetfor at overrumple, skrege Allah! og flygtede tilbage igjen til Strandbredden, hvor deres Slupper laae parate til at modtage dem.

Den første Prøve var afslagt. Jublende sang Grækerne deres Krigsfange, medens en Papa ofte gjorde Korsets Tegn. Vi modtoges med Ugtelse og Jubel i Fæstningen, kaldtes Brødre, og sattes til Hoibords ved deres Gilder. Tre Dage efter mars: scherede vi til Argos, fulgte af en heel Deel Græ: kere, der alt havde faaet os saa kjær, at de med Taar: rer skiltes fra os. Om vor Modtagelse her se., skal jeg fortælle Dem i mit næste Brev.

(G. Feldham.)

Gud er med Eder!

Til christne Brødre i Grækenland.

(Efter Fru Freberike Brun.)

Gud er med Eder! Og af Fiendens Skare
Som Støv og Aske skal henveires Ret,
Afhærens Bælbeshaand bortvender Fare
Og frelser Ulyld, Christendom og Ret.

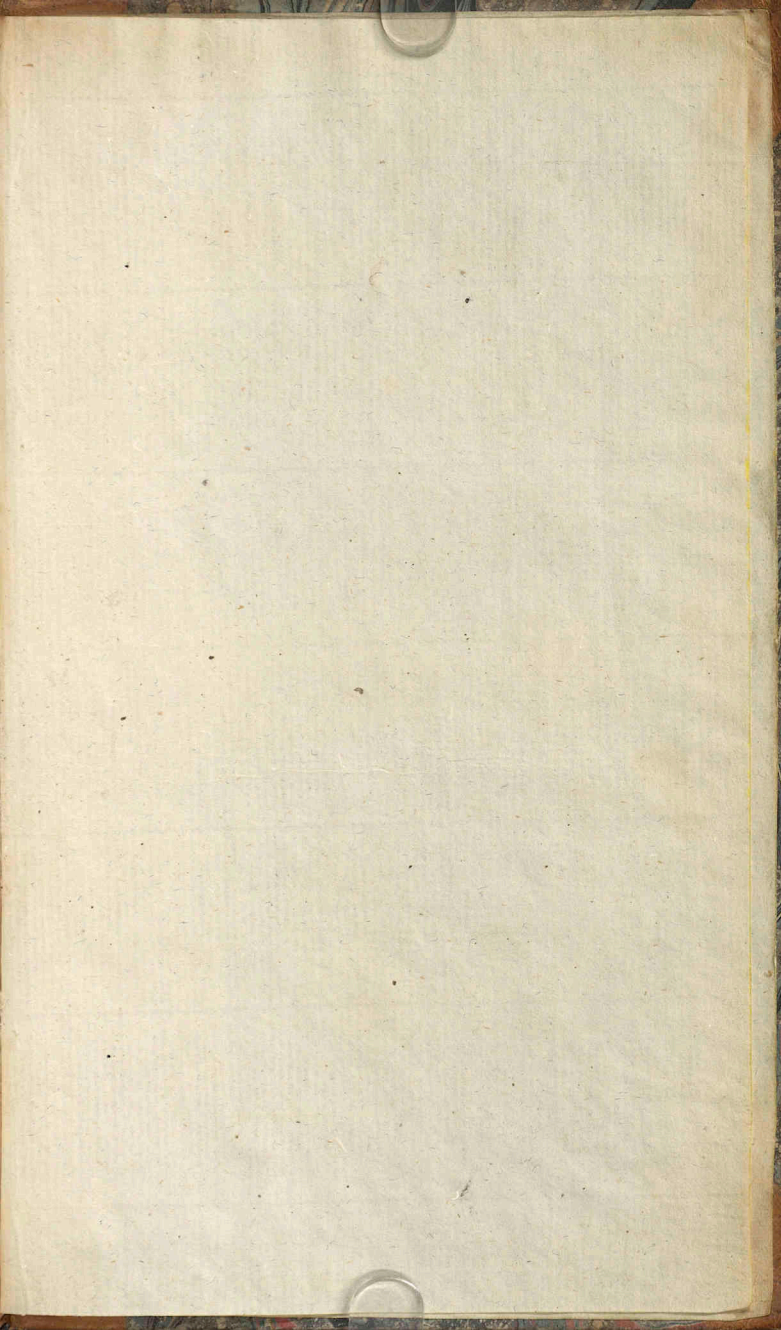
Gud er med Eder! Land og Bølge toner
Af Eders Heltebaad og Krigermob,
Gjenlyder Fjeld og Dal og fjerne Zoner i
Sin Eiendom beskytter Herren god.

Gud er med Eder! Thi forgjeves reiser
Sig Helvedist og Christensjenders Vold.
Paa Heltes Grave Seierspalmen kneiser,
Og Christne bygge under Friheds Skjold.

Og snartlig skal af Nattens mørke Gjemme
Frembrude Frihedsmorgen reen og Høn,
Ei Hellas Fædres Daad og Noes skal glemme,
Ei Frihedskampen savne Friheds Løn.

Gud er med Eder! Hvo tør da fremtræde
Mod Eder? Hvo vil knuse Christenhed?
Algødheds Gud vil Hjenke Seirens Glæde!
Og Livet spise skal i Dødens Fjed.

(P. D. Faber.)

THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY JOHN BURNET

IN TWO VOLUMES

THE SECOND VOLUME

IN TWO VOLUMES

THE SECOND VOLUME

THE SECOND VOLUME

(LONDON)

